

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

they said never
fall
for
the
bad boy

wherever YOU ARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Başlık

Yazarların Notu

1. GÜNCEL - Ocak .

2. GÜNCEL - Ocak .

Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası

3. GÜNCEL - Ocak .

4. GÜNCEL - Ocak .

5. O ZAMAN – Ekim

6. O ZAMANLAR – Ekim

7. O ZAMAN – Kasım

8. O ZAMAN – Kasım

9. GÜNCEL – Ağustos ____

10. GÜNCEL – Ağustos ____

11. GÜNCEL – Ağustos ____

12. O ZAMAN – Kasım

13. O ZAMAN – Ekim

14. GÜNCEL – Aralık

15. GÜNCEL – Aralık

16. GÜNCEL – Şubat .

17. O ZAMAN – Aralık

18. O ZAMAN – Aralık

19. O ZAMAN – Aralık

Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası

20. GÜNCEL – Şubat .

21. GÜNCEL – Mart

22. O ZAMAN – Ocak .

23. O ZAMAN – Nisan ____

24. O ZAMAN – Nisan ____

25. O ZAMAN – Mayıs .

26. O ZAMAN – Mayıs .

27. O ZAMAN – Mayıs .

28. [O ZAMAN – Mayıs](#) .
29. [GÜNCEL – Mart](#) _____
30. [GÜNCEL – Mart](#) _____
- [Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası](#)
31. [GÜNCEL – Mart](#) _____
32. [O ZAMAN – Ağustos](#) ____
33. [O ZAMAN – Ağustos](#) ____
34. [O ZAMAN – Eylül](#) _____
35. [O ZAMAN – Eylül](#) _____
36. [O ZAMAN – Şubat](#) _____ .
37. [O ZAMAN – Ekim](#) _____
38. [O ZAMAN – Ekim](#) _____
39. [O ZAMAN – Şubat](#) _____ .
40. [GÜNCEL – Haziran](#) _____
41. [GÜNCEL – Haziran](#) _____
42. [O ZAMAN – Ağustos](#) ____
- [Epilog](#) ____
- [Video Oyunu İncelemeleri](#)
- [Teşekkürler!](#)
- [THE ABBEY LOFT](#)
- [Krista & Becca'nın](#)
- [diğer eserleri](#) [Yazarlar](#)
- [Hakkında Özel Teşekkür](#)

wherever
YOU ARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

Nerede Olursan Ol Telif Hakkı © 2020 K.B. Ritchie İlk

Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, ancak inceleme amacıyla kısa alıntılar yapan eleştirmenler hariçtir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, hayatta olan veya olmayan kişiler, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanmaktadır ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kapak resmi © iStock

Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs

www.kbritchie.com

YAZARLARDAN BİR NOT

Wherever You Are, Bad Reputation Duet serisinin 2. kitabıdır ve 1. kitap [*Whatever It Takes'ten*](#) sonra okunmalıdır.

Wherever You Are, yetişkinlere yönelik dil ve açık cinsel içerik barındırmaktadır ve 18 yaşından büyük okuyucular için önerilmektedir.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek, ağabeylerin küçük kardeşlerine uyguladıkları fiziksel istismar ve sözlü istismar içeren açık sahneler içermektedir.

*"Kırık ruhlar her gün
bir zamanlar kırılmış olan onarılmış ruhlar tarafından onarılır."*

CONNOR COBALT

1 GÜNCEL ZAMAN - OCAK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

21 yaş

Yeni yılın ilk gününe girerken, olumlu olmaya çalışıyorum. *Sakin batırma, Abbey.*

Londra'da her şeyin bittiğinden bu yana sadece 48 saat geçti. Ama dürüst olmak gerekirse, sanki bin yıl geçmiş gibi hissediyorum. Resmi olarak, Philly'ye geri dönmeden önce ülkede iki saatten az zaman geçirdim. Bu birçok açıdan acınası bir durum ve utanç verici bile yetmez.

Tek olumlu yanı: olay internete düşmedi. Wakefield'daki öğrenciler Willow'u tanımadılar ya da umursamadılar. Bu, onun okul için orada kalması gereken bir başka önemli neden.

"Haftaya ziyarete gelebilirim," diyor Willow, yumuşak sesi arabamın hoparlörlerinden yankılanıyor. Direksiyonu çevirip, trafiğin neredeyse tampon tampona olduğu kalabalık bir sokağa giriyorum.

Willow, arkadaşı Salvatore'yi yumrukladığım için bana hiç kızmadı. Bana hayal kırıklığına uğramadı, üzülmedi bile. Bu beni daha da kötü hissettiriyor çünkü benden nefret etmek için her türlü hakkı var.

Benim bir şeyler yaşadığımı anladığını söyledi. Onun anlayışı, nefes almamı sağlayan hava gibidir. Ama kız arkadaşımın bu kadar iyi kalpli ve empatik olmasını hak ettiğimden emin değilim. Ben, onun mükemmel arkadaşlarını ve mükemmel Londra hayatını mahveden kötü bir erkek arkadaşım.

Onu bırakamam.

Willow'u kaybedemem, onun kurduğu mükemmel dünyayı lekeleyen kişi ben olsam bile.

Philadelphia'da olanları daha fazla açığa vurmam için beni hiç zorlamadı. Ben de onu sınırlarını aşması için hiç zorlamadım.

Birbirimize karşı her zaman dikkatli davrandık ve bunu takdir ediyorum. Çünkü yalan söylemek istemiyorum ve bence o bana doğrudan "*Kardeşlerini gördün mü?*" diye sorsaydı, ben de saçma bir bahane uydururdum. Onların orada olduğunu bilerek tatilde eve gitmek kadar aptalca bir şey yaptığımı itiraf etmekten başka her şeyi yapardım.

O ise şunu sordu: "*Bunun hakkında konuşmaya hazır mısınız?*"

Benim cevabım: *Henüz değil.*

Kardeşlerimi tekrar gördüğümü öğrendiği anda, beni kontrol etmek için süvarileri gönderecek. Daisy. Ryke. Belki Lo bile. Onların beni bombardımana tutmasına ihtiyacım yok, özellikle de kardeşlerimin beni daha önce dövdüğünü Willow dışında kimse bilmezken.

Böyle kalmasını istiyorum.

"Garrison, beni duydun mu?" Willow telefonda soruyor.

Kırmızı ışıktaki durdum, ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "Ziyaretine gerek yok. Ben iyiyim Willow." Bir nefes daha alıyorum, onu endişelendirebilecek bir şey söylemek üzereyim. Ama *bu* konuda dürüst olmak istiyorum. "Aslında evime gidiyorum. Annemden kaçtığım için özür dilemem ve eski bilgisayarımdaki bir sabit disk almam gerekiyor." Orada hazırlık okulunda yaptığım bazı şeyler var. Yaptığım video oyunu için yararlı olabilir.

"Bekle, eve mi gidiyorsun?" Willow'un sesi endişeyle yükselir.

"Evet, ama sadece bir dakikalığına," diye çabucak cevap veriyorum. "Davis, Hunter ve Mitchell dün çoktan gittiler. Yılbaşını ailemle geçirmek istemediler." Mahallenin girişindeki kapıya yanaşıyorum. "Yani onlarla karşılaşmayacağım. Sorun yok."

Güvenlik görevlisi beni tanır ve hemen düğmeye basarak içeri girmeme izin verir. Kapı açılana kadar beklerim.

"Neden Daisy'nin senin için almasına izin vermiyorsun?" diye önerir Willow.

Terlerim artar, ısıtıcıyı kısar ve kapüşonlu ceketimin fermuarını açarım. "Çünkü Daisy sorular soracaktır. Ve dediğim gibi, kardeşlerim evde değil." *Güvendeyim.*

Hat sessiz.

Boğazıma bir yumru oturur, ama daha fazlasını söylemek isterim...

Seni özledim. Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim.

Seni seviyorum.

İlerlerken tek söylediğim, "Hala orada mısınız?"

"Evet." Endişeli görünüyor, ama derin bir nefes alarak kararlılığını gösteriyor.

"Çıktığında beni arayabilir misin?"

Willow'u zaten çok aradığımı hissediyorum. Bütün gece konuşuyoruz.

Bu, onun tüm sabahı demek.

Ŗu anda saat benim için 9 ve onun Ŗu anda dersinde olmadığını biliyorum. Ama kış tatili neredeyse bitti ve işletme dersleri yakında yeniden başlayacak. Bu tatil, üniversitedeki arkadaşlarıyla vakit geçirmesi gereken zaman.

"Sana mesaj atarım,"

diyorum. "ıktığın anda."

"ıktığım anda," diye onaylıyorum.

Ailemin malikanesinin boş ama kar temizlenmiş garaj yoluna park ederken birbirimize "*seni seviyorum*" ve "*hoşça kal*" diyoruz. Başka araba yok. Bu, zaten bildiğim şeyi doğruluyor: kardeşlerim gitmiş.

abuk olacağım.

Mustang'imi çalışır halde bırakıp, soğuk sabahta egzozunun gürültüsü duyulurken, uzun ve hızlı adımlarla ön verandaya ıkıyorum. Ocak soğuğu, evin anahtarını ararken beni neredeyse hiç etkilemiyor. Ailem bana nasıl anahtar verdi, bilmiyorum. Sanırım beni seviyorlar. Onlara yaşattığım onca şeye rağmen.

Kilitleri açıp içeri giriyorum. "Anne!" diye sesleniyorum şık antrede.

Kimse cevap vermiyor. Mutfağa doğru yöneliyorum, kayarak duruyorum ve pencereden annemi görüyorum. Havuzun doğu tarafında, pembe bir palto ve Burberry atkı giymiş, eğilmiş, kilitli serayı çevreleyen gül alırlarının dikenlerini kesiyor.

Kırmızı yaprakların üzerindeki karları temizlemesini izliyorum. Bahçecilik konusunda oldukça titizdir. Yanlış anlamayın, bahıvanlarımız var, ama annem dışında kimse seranın etrafındaki çiçeklere ve içindeki bitkilere dokunamaz.

Bu onun "sakinleştirici" şeyi ya da her neyse.

Belki de beni gördükten sonra sakinleşmeye ihtiyaı vardır. Harika.

Ve bu konuşma *dışarıda* olacak. Soğuktan donacağımız bir soğukta. Artık çok sıcak değilim, bu yüzden arka kapıdan çıkarken kapüşonumu çekiyorum. Ayakkabılarım buzlu verandada kayıyor ve dengemi sağlamak için kollarımı uzatıyorum.

"Anne!" diye tekrar sesleniyorum ve yüzüstü düşmekten

kendimi kurtarıyorum. Kahretsin, dışarıyı hiç sevmiyorum.

Kafasını kaldırıyor, parlak kahverengi saçları elmas tokalarıyla karmaşık bir topuz haline getirilmiş ve öğlen saatlerinde dördüncü kadeh pinot grigio şarabını içecek zengin bir ev hanımı gibi görünse de, onu bira seltzerden fazla içki içerken hiç görmedim ve ne çok mesafeli ne de çok otoriter biri. Kardeşlerim ve ben lisede lakros oynarken, o sadece PTA arkadaşlarıyla sohbet etmekle kalmaz, bizi de izlerdi. İş nedeniyle maçı kaçıran babamız için maçın sonunu videoya çekerdi.

Bu yüzden, beni gördüğünde yüzünde samimi bir gülümseme belirmesine şaşırmadım. "Garrison." Ayağa kalkar, eldivenli ellerini tüvit pantolonuna sürer. "Ne sürpriz. Buraya gel tatlım."

Bahçeye yaklaşıyorum. "Sadece..." Donmuş sera pencerelerinden gölgeler gördüğümde sözlerim boğazımda kalıyor. *İçeride insanlar var.*

Ya kardeşlerim evdeyse? Hayır.

Hayır.

Hayır, olamaz...

"Garrison, ne oldu?" Omzuma dokunuyor ama ben yerdeki buz gibiyim.

Donmuşum. Tek fark, benim daha kolay kırılmam.

Gitmem

gerek.

Gitmem

lazım.

Ama hareket edemiyorum.

Sera kapısı açılır ve Davis, Hunter ve Mitchell birlikte dışarı çıktıklarında kalbim durur.

En büyük ağabeyim bana sert bir bakış atar. "Bütün iş bittikten sonra gelmen ne hoş," der Davis.

Yüzümün şaşkınlıkla buruşduğunu hissediyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Sera," diye açıklıyor Mitchell. "Annemin bitkileri ve ışıkları yeniden düzenlemek için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini duymadın mı? Geçen gece o akşam yemeğindeydin."

Hatırlamıyorum. Yine terlemeye başlıyorum. Ter vücudumu kaplıyor ve beni boğuyor, ama ceketimin fermuarını açacak kadar hareket edemiyorum.

Annemiz ikisi arasında bakışlarını gezdiriyor. "Çocuklar, bu konuşma kardeşiniz gittikten sonra oldu."

"Her zamanki gibi," diye ekliyor Hunter, sırtıma bıçak saplayarak.

Gözlerimi karın üzerinde gezdiriyorum.

Annem içini çekip, "Kibar olun," diyor. "O

kolaylaştırmıyor," diyor Hunter sertçe.

Aynı şekilde.

Cevabı yutuyorum ve boğazımı temizleyerek soruyorum, "Buraya nasıl geldiniz? Arabalarınızı görmedim?"

"Uber," diyor Davis. "Hepimiz dün gecedен biraz akşamdan kalmayız." Doğru.

"Aslında ısıtıcılar ve ışıklar konusunda hala yardıma ihtiyacımız var," diyor Mitchell bana. "Yardım etmek ister misin?" Seraya doğru başını sallıyor ve gözleri bana karşı yumuşuyor.

Mitchell'ın, ailemizin ve kardeşlerimizin gözünde iyi bir izlenim bırakmam için bana bir fırsat verdiğine gerçekten inandığını düşünüyorum.

Bu çok üzücü.

Çünkü benim asıl ihtiyacım olan şey, onun beni koruması. İki ağabeyimizin beni dövmesini engellemesi. Ama Mitchell şimdi denese bile, yirmi bir yıl geç kalmış olacak.

"Arabamı çalışır halde bıraktım," diyorum. "Uzun süre kalmayacaktım."

Annem omzumu sıkıyor. "Senin için kapatırım." Anahtarları ona verebilmem için avucunu uzatıyor. "Git kardeşlerinle biraz vakit geçir."

Hayır demek istiyorum.

İçimden bir ses burada olmak istemediğimi söylüyor, ama şu anda buradan ayrılmak imkansız geliyor.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum ve kardeşlerim seraya geri girerken ben de ceplerimde araba anahtarlarını arıyorum. Annem sabırla beni bekliyor.

Sıcak olduğum için ceketimi çıkarıyorum. Berbat bir iş çıkarıyorum, bu sırada tişörtümün yarısı belime kadar çıkıyor. Anahtarları tutup ceketimi buruştururken anneme bakıyorum.

Gözleri kırpmadan çıplak karnıma odaklanmış. Soğuk tenimi bozan taze izlere. Hunter'ın dışarıda bana saldırdıktan sonra bıraktığı izlere, cehennem gibi geçen tatil yemeğine. Bu, yaşadığım ilk kötü deneyim bile değildi.

İkimiz de hareketsiziz, sadece bakışlarımız buluşuyor. Gerçekler ortaya çıkmış ve çıplak, sanki annem bunu daha önce bilmiyor ya da görmemiş gibi değil.

Ama bu sefer farklı hissediyorum. Belki yaşıma büyüdüğüm içindir. Belki de annemin beni burada, şu anda koruyabilecek gücü olduğu için, ben yirmi bir yaşındayım ve onun beni korumayacağına inanarak acı çekiyorum.

Daha önce hiç yapmadı.

Anahtarlarım elimde soğuk.

Elini uzatıp yanağımı okşuyor, ben ise karlara bakıyorum. Onun yumuşak dokunuşu, kestiği dikenler kadar acı verici.

Seraya, sonra anneme bakıyorum.

"Onlara bir şans ver," diyor yalvarırcasına fısıldayarak.

Kafamı sallamak istiyorum ama yapamıyorum. "Onlar değişmeyecekler."

O küçük bir nefes verir ve kolumu okşar, acıyarak bakan gözlerinden, onların değişmesini beklemediğini anlarım. O hep *benim* değişmemi, daha kalın bir deriye sahip olmamı, daha az hassas olmamı beklemiştir.

Daha erkek gibi, değil mi?

Onların berbat davranışlarının tüm kanıtlarını içeren bir PowerPoint sunumu hazırlasam bile, yine de kardeşçe sevgilerinin çoğunu slaytlara koymadığımı iddia edecektir.

Kollarımı ceketimin kollarına soktum ve kapüşonumdaki karları silkeledikten sonra, gözlerimiz bir an daha buluştu. *Beni koru, anne.*

Lütfen.

Araba anahtarlarını avucuna bırakıyorum. Ona kaçış yolumu veriyorum.

Bir seçim yapması gerekiyor ve hiç tereddüt etmiyor. Onun garaj yoluna doğru yürüdüğünü izliyorum. Çalışan Mustang'imi kapatmak için.

Sera'ya girer girmez, kaderimin mühürlendiğini anlıyorum.

Nefes almak acı veriyor. Her nefes alışımında yan tarafımdan bir acı yayılıyor.

Daireme nasıl ulaşırım? Hiçbir fikrim yok — tüm yolculuk bulanık. Tozlu bir Sega oyunu gibi, televizyon ekranı parazitlerle dolu. Ama serayı hatırlıyorum.

Davis'i o kadar sert ittim ki seramik saksıların üzerine düştü.

Saksılar parçalandı. Toprak döküldü. Sonunda kapı açıldı.

Ve babamın bana bağırış sesleri eşliğinde oradan ayrıldım. Annemin değerli fesleğen bitkilerini mahvettiğim için. Bildiğim kadarıyla maydanoz ya da ıspanak da olabilirdi.

İyice bakmadım.

Umursamadım ve sanırım bu benim hatam, değil mi? Aptal, sakar ben.

Philadelphia'daki daireme girince, kaburgalarımı tutarak mutfak dolaplarını aradım. Her birini açarak. Ağrı kesici bulmaya çalışıyordum. Gençken, mahalledeki arkadaşlarımdan biri hap satıyordu ve bana oksi verdi. Terapisti ona her türlü reçete yazıyordu.

Şu anda elimde sadece ibuprofen var.

Tek elimle şişeyi tezgahın üzerine koyup kapağını açıyorum. Yıllar önce tek elle açılan "çocuk emniyetli" kapakları açmayı mükemmel bir şekilde öğrenmiştim. Kapak açılıyor. Bilerek şişeyi vuruyorum ve haplar granit tezgahın üzerine dökülüyor. Saymadan bir avuç dolusu alıp ağzıma atıyorum.

Haplar boğazıma iner inmez öksürüyorum.

Kaburgalarımnda keskin bir ağrı hissediyorum.

Kırılmışlar. Kırıldıklarını biliyorum.

Masa sandalyeme çökerek olanları unutmaya çalışıyorum. Belki Hunter'ın berbat bakış açısıyla olanları görebilirim. O sadece... bana bir torba saksı toprağı attı. Ağırdı. Geldiğini görmedim. Torba karnıma çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Karnım ağrıyor. Öksürüyorum. Torba ise bahçe çapasına çarparak yırtıldı. Toprak yere saçıldı.

Davis kafamın arkasına bir tokat attı.

Aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım, ama Hunter'a daha da yaklaştım. Sırtıma bir torba daha attı. Sanki omurgama ellerim bağlıymış da o lanet şeyi tutacakmışım gibi.

Ne yaptığını biliyordu.

Şiddetli darbe beni tahta bir rafa doğru itti ve köşesi göğüs kafesime saplandı. Hâlâ kulaklarımda *çatlama sesini* duyabiliyorum. Hâlâ ayaklarımda kayıp bacaklarımda yere düşmeden önce büküldüğünü hissedebiliyorum.

"Hadi, kalk," dedi Davis. "Korkaklık yapma."

Görüntüleri gözlerimden silip, parmaklarımı titreyerek cep telefonuma yazıyorum. Willow'a verdiğim sözü tutuyorum.

Mesaj attım: *Eve döndüm. Her şey yolunda.*

Biliyorum, ona tüm gerçeği söylemiyorum.

Ama endişelenmesine gerek yok. Onun hayatındaki tümör olmak zorunda değilim. Özellikle de kardeşlerimle son kez yüzleşeceğim için.

Seradan ayrılmadan önce, hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Onlara "Sizi bir daha asla görmeyeceğim" dedim. Öfkeyle bu sözleri söyledim, Hunter ve Davis güldü. Sanki ben bir şaka gibiydim.

Mitchell sessizleşti. Onlarla benim aramda bakışlarını gezdirdi ve gözleri şaşkın bir şekilde yere düştü.

Hiçbirinin bana gerçekten inandığını sanmıyorum.

Ama bu doğru. Onları bir daha asla görmeyeceğim. Öldüğümde bile. Onların peşine düşen bir hayalet olarak geri dönmektense, sonsuza kadar cehennemde kalmayı tercih ederim. Artık onların üzerimde güç sahibi olmalarına izin vermeyeceğim. Tek sorun... sabit diskimi almayı unutmuşum.

Midem bulanıyor. Ya sabit diskimden ya da onları tekrar görmekten. O zaman sabit diski siktir et.

Geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve uyuşmayı bekliyorum.

2 GÜNCEL - OCAK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

21 yaş

Sonraki iki gün daha da bulanık geçiyor. Kendimi işe gömüyorum ve Cobalt Inc.'deki masamdan neredeyse hiç kalkmıyorum. Lightning Bolt! kutuları küçük bir çöp kutusunda yığılmış durumda ve sekiz saattir bu sandalyeden kalkmamış olmama rağmen, çalışma alanım oldukça düzenli.

Her yer pislik içindeyse düşünemem.

Aniden, klavyemin yanında bir strafor kutu belirir. Yazmayı bırakıp cebimden iki yirmilik çıkarırım ve parayı masamın yanında duran beyaz adamın eline veririm. Geriye taranmış kızıl saçları ve pahalı takım elbisesiyle Keith, Douchebag #3 rolü için seçmelere katılmış gibi görünüyor.

Benden biraz büyük ve Kobalt mıknaatıslar bölümünde stajyer. Aramızda bir anlaşma var. Ben masamdan kalkmamak için günde üç kez kafeteryadan yemek getiriyor ve on dolarlık suşi için benden fazla para alıyor.

Buna değer.

Ve şu anda buradan uzaklaşması gerekiyor.

Ama hala burada.

Kulaklıklarımı işaret ediyorum. Gürültü engelleyici oldukları için, müziğin yumuşak ritmi dışında onun sesini duyamıyorum. Dudaklarını bile pek iyi okuyamıyorum, ama hayal kırıklığıyla kaşlarını çattığını görüyorum. Tamam, rastgele bir Perşembe günü onu görmezden geldiğim için kişisel Uber Eats'imi kaybetmek istemiyorum. Kulaklıklarımı boynuma indiriyorum.

"Abbey," diyor. "Bunu son kez yapıyorum." Strafor kutuyu işaret ediyor. Kutuyu alıp kapağını açıyorum, ton balıklı rulolara tükürmediğinden emin olmak için. Gördüğüm kadarıyla suşi mükemmel görünüyor.

Kutuyu masamın altındaki mini buzdolabına koydum. "Neden son kez? Daha fazla para mı istiyorsun?" Elli dolara kadar çıkabilirim, diye düşündüm.

"Hayır," diye cevaplar Keith. "Ofisteki arkadaşlar bana sataşüyor. Bana senin kölenim diyorlar." Bu hiç de şaşırtıcı değil. Burada pek sevilmiyorum.

Birincisi, Connor ile bağlarım var ve bu pisliklere patronla "ilişki kurma" fırsatı vermeyi reddediyorum. Connor hakkında hiçbir sırrımı ağzımdan çıkarmıyorum, tuhaf sorularla dolu sayısız isteklerine rağmen. En sevdiği içki ve günün hangi saatinde tekliflerini "en az" reddetme olasılığının yüksek olduğu gibi. *Connor Cobalt'ın yürüyen ansiklopedisi* gibi mi görünüyorum?

İkincisi, Cobalt Inc.'de kendi bölümünü tek başına yöneten tek kişiyim.

Connor, prototipimi sunduğumda bölümümü resmi olarak adlandıracağını söyledi. Şu anda her şeyi gizli tutuyorum, konsepti bile. Böylesi daha az baskı yaratıyor ve Connor da umursamıyor gibi görünüyor.

Şirketteki adamlar ise önemsiyor.

Bu kayırmacılık. Nepotizm. Hepsi çirkin bir pakette toplanmış.

Keith'e omuz silkiyorum. "Yani, sana benim orospum demek biraz saçma bir hakaret, dostum. Bu noktada hepimiz Connor Cobalt'ın orospuları değil miyiz?"

Keith başını sallar ve sonra yavaşça durur, yeniden düşünür. "Evet, ama sen Connor Cobalt değilsin. Sen kaç yaşındasın... yirmi üç mü?"

"Yirmi bir," diye düzeltiyorum, muhtemelen durumumu iyileştirmiyor. "Ve o adamlara siktirip gitmelerini söyle. Ben kıçımı kaldırmaya üşendiğim için benden günde neredeyse yüz dolar kazanıyorsun."

Connor ücretsiz staj yapmıyor, ama Keith kıdemli iş arkadaşlarının eve götürdüğü kadar kazanıyor olamaz.

"Aynen öyle," diyor Keith. "Sen tembelsin. Gençsin. *Sensin*. Seninle birlikte görünemem, Abbey." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu ortaklık bitti."

O uzaklaşırken gözlerimi devirdim. İşte o da gitti.

Bilgisayarıma odaklanarak kulaklıklarımı takıyorum ve koddaki bir hatayı düzeltmeye çalışıyorum. Tasarımın mekaniklerini ve daha karmaşık oyun oynanışını çalışmaya başlamadan önce oyunun temelini oluşturuyorum. Programcı ekibim olmadığı için işim daha zor, ama bunu tek başıma yapmayı tercih ediyorum. En azından şu anda, bu aşamada, etrafımda bir sürü insana ihtiyacım yok.

Küçük odamın yanına başka biri geliyor ve başımı çevirmeden bile, *bu dünyaya hakim* duruşunu ve pahalı Cartier kol saatini fark ediyorum.

Connor Cobalt, her gün olmayan bir şekilde beni şereflendiriyor. Bana nefes alıp çalışmam için alan tanıyor ve şu ana kadar bunu takdir ettim.

Gözlerimi bilgisayardan ayırmıyorum, birkaç saç teli yüzüme düşüyor ama yazmaya devam ediyorum. Belki onu görmezden gelirse, ortadan kaybolur.

"Garrison," diyor Connor. Gürültü önleyici kulaklıklarımın bile onun sakin, kendinden emin ses tonunu duyabiliyorum.

Gözlerimi kırpmıyorum, dikkatim tamamen bilgisayarda.

Ekranın önünde elini sallıyor. Sonunda, ona bakıyorum, hala *çok* meşgulumuşum gibi yazmaya devam ediyorum. Sonra yanına bakıyorum.

Lily Calloway burada. Ve Cobalt Inc. 'de benim kadar yerinden çıkmış görünüyor. Sıradan, uzun kollu siyah bir gömlek ve palto, sırık gibi vücuduna bol bol duruyor. Gerçek pantolon giydiğini bile sanmıyorum, sadece tayt giyiyor.

Onun burada olmasının sadece birkaç nedeni olabilir ve ben en bariz olanını seçeceğim. Bugün 3 Ocak ve bu binadaki *herkes* bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bugün Connor Cobalt'ın 30 doğum günü ve Connor'ın gözüne girmek istiyorsanız, bugün sıradan bir günmüş gibi davranın.

Gösteriş yok. Patronunuza doğum gününüz kutlu olsun demek yok. Kesinlikle pasta ya da hediye yok.

Görünüşe göre Connor yaşını kutlamaya pek hevesli değil, ama eminim karısı ve kayınbiraderleri onun için bir şeyler planlıyordur.

Ve bunların hepsi benimle kesinlikle *hiçbir* ilgisi yok.

Bakışlarımı Connor'a çevirip klavyemdeki bir düğmeye basarak müziği kapatıyorum. "Ne istiyorsun?" Neden bilmiyorum, ama bu sözler niyetimden çok daha sert çıkıyor. Kaslarım seğiriyor.

"Bugünkü işin bitti," diyor Connor, ses tonumu görmezden gelerek. "Seninle gelmeni istiyorum."

Ne?

Parmaklarım hala klavyede hareket ediyor, eklemem gereken son birkaç satır kodu bitiriyorum. Kafamı Lily'ye çeviriyorum, ona daha çok güveniyorum. "Bu işle ilgili mi?"

"Şey..." Mırıldanır ve omuz silker.

Tanrım. Hiç yardımcı olmuyor. Ve eminim ki beni işimden kaçırma planına o da dahildir.

"Değilse bizimle gelir misin?" diye sorar Connor.

"Hayır." Tereddüt bile etmiyorum. Durum bu. Onlar benim arkadaşlarım değil ve bütün gün benim için endişelendiklerini iddia edebilirim. Ama endişelenmiyorlar. Onlar Willow'u önemsiyorlar ve ben onun bir uzantısıyım. Willow ve ben şu anda iyi bir durumda değiliz ve ilişkimizin yürüme ihtimali çok azaldı.

İnsanlarla bağ kurup sonra hepsinin elimden alınması gibi bir durumdan kaçınmaya çalışıyorum. Daha önce arkadaşlarımı kaybetmiştim

ve bu çok acı verici. O pislikleri sevmiyordum bile.

Arkadaşlarınla vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığında bu çok daha kötü olur. Ve ben Lily'yi seviyorum. Lo'yu seviyorum. Cadılar Bayramı'nda Fright Night'ta eğlendim. Onlarla iyi vakit geçirmek beni çok korkutuyor. Çünkü bu da kaybedebileceğim başka bir şey.

Yani... hayır. Ne yapıyorlarsa yapsınlar, benim için büyük bir *hayır*.

Connor hiç tereddüt etmiyor. "O zaman işle ilgili bir şey," diyor. "Eşyalarını topla."

Ciddi misin?

Derin bir nefes alarak kulaklıklarımı boynuma geri takıyorum. İşimi bırakıyorum. Connor bu işi bırakmama izin vermeyecek gibi görünüyor. Ayrıca, işimi kaybetmek istemiyorum.

Lily'ye, "Sadece nereye gittiğimizi ve nedenini söyle," diyorum. "Ryke'ın evine, ya da kulübesine."

Neden kulübe dediklerini anlamıyorum. Lanet olası bir ev gibi görünüyor. "Connor için sürpriz parti" diye ekliyor.

Sürpriz kelimesi dikkatimi çekti. Kelimelerin aynı anlama gelmediği paralel bir evrende yaşıyorum. Patronuma baktım. "Biliyorsan bu nasıl sürpriz doğum günü partisi olabilir? Ve neden benim de gelmemi istiyorsun?"

"Beni şaşırtmak o kadar nadir oluyor ki, herkes bu terimi gelişigüzel kullanıyor." Bilgisayarımı işaret ediyor. "Sabah altı da buradasın, gece yarısı çıkıyorsun. Haftanın *yedi* günü. Çalışma ahlakını takdir ediyorum, ama arkadaşın olarak bu durum beni rahatsız ediyor."

Derin bir nefes alıyorum. *Arkadaş*. Yine bu kelime. "Sen benim patronumsun, arkadaşım değilsin."

"Ben ikisiyim," diyor Connor rahatça, "ve son zamanlarda arkadaşlık konusunda eksiklik çekiyor gibi görünüyorsun, ben bir arkadaşıma sırtımı dönmem, özellikle de benimki kadar değerli bir arkadaşlığa."

İnan bana, onun dostluğunun ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Buradaki çalışanlar bunu bana sürekli hatırlatıyor.

Lily araya girer, "Arkadaşının olmaması kötü bir şey değil."

Gözlerimi kısıyorum. "İkiniz de susabilir misiniz?" Kulaklarımda bu sesler varken düşünmek zor. Ünlü çiftlerle geçirdiğim bir gün daha: Lily ve Lo, Connor ve Rose, Ryke ve Daisy. Bu zorla yapılan daveti reddetmeliyim, ama işim ve şu anki akıl sağlığım için tek bir gerçek seçenek var.

Sandalyeyi geri çekip masanın altından sırt çantamı alıyorum. Lily yırtık kot pantolonuma bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ayağa kalktığımda, patronuma bakmak için hala boynumu uzatmam gerekiyor. Adam 1,93 metre boyunda ve yemin ederim ki evren onun eline oynuyor. İnsanlar

Connor'ı ölümsüz bir tanrı gibi başka bir dünyadan gelen bir varlık olarak adlandırıyor. Gökyüzüne dokunacak kadar uzun boylu olabilir.

Sırt çantamı omzuma asıyorum. "Gidersem," diyorum Connor'a. "Bana arkadaşım demeyi bırakmalısın. Biz arkadaş değiliz, tamam mı?" Bunu anlamasını istiyorum. Onu arkadaş olarak istemiyorum. Eğer arkadaş değilseniz, Willow'u kaybettiğimde daha fazla dolaylı zarar olmayacak.

Connor cevap veremedi, Lily'ye bakıyorum. "Ve benim arkadaşlarım var..." Bir an duruyorum.

Bu tamamen doğru değil. "Bir arkadaşım var. Ama o burada değil." Willow.

Tek arkadaşım.

Connor, sanki bu büyük şartı koymamışım gibi, rahatça saatine bakar. "Çoğu insan benim arkadaşım olmak için diz çökerdi. Bu sadece senin muhakeme yeteneğinin eksikliğini gösteriyor."

Belki.

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler, patron." Dudaklarımdan alaycı bir ses çıkar.

"Beni takip edin." Connor, Lily ve bana işaret eder. Sakin ve güven veren bir otoriteyle önümüzde yavaşça yürür. Çoğu insan bunu sever. Bazıları ise bu kibirli üstünlüğü rahatsız edici bulur. Connor için aylarca çalıştıktan sonra, ben ikisinin arasında bir yerdeyim.

Bir fotokopi makinesinin önünden geçiyoruz, Lily adım adım yanımda yürüyor. Ona fısıldıyorum, "Bil diye söylüyorum, sen benim en sevdiğim patronumsun." Şimdiye kadar sadece iki patronum oldu. Connor ve Lily.

Geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve içimi iyi bir his kaplıyor. Superheroes & Scones'daki o günleri özlüyorum.

Ama onları geri getiremem.

CALLOWAY KARDEŞLER VE ERKEKLERİ – FAN SAYFASI

GÜNCEL DURUM | TAKİPÇİ SAYISI: 75 BİN

Zamanı geldi! Her yeni yılda, Calloway Kardeşler ve Erkekleri hakkında temel bilgileri sizlerle paylaşmaya özen gösteriyorum. Bunu bir nevi "şimdi neredeler" yazısı olarak kabul edin.

Stokes

Poppy Calloway (33) & Sam Stokes (33)

Kızı: Maria (10)

Güncelleme: Stokes ailesi hakkında pek bir şey yok. Daha önce de söylediğimiz gibi, bu Calloway kız kardeşi medyadan uzak duruyor. Poppy ve kocası, *We Are Calloway* adlı belgesel dizisine katılmamaya karar verdiler.

Kobaltlar

Rose Calloway (29) & Connor Cobalt (30)

Kızı: Jane (3)

Oğulları: Charlie & Beckett (1 yaşındaki ikizler)

Güncelleme: Calloway Couture ve Cobalt Inc. her ikisi de başarılı bir şekilde faaliyetlerini sürdürüyor, ancak asıl haber Rose'un dördüncü çocuğuna hamile olabileceğine dair çıkan söylentiler!

#BebekİsimleriniŞimdidenTahminEdiyoruz

Hales ailesi

Lily Calloway (27) & Loren Hale (28)

Oğul: Maximoff (3)

Güncelleme: Maximoff, dünyadaki en sevimli bebek olabilir. Yeni bir bebek haberi yok, ancak Sorin-X filminin yakında çıkacağına dair söylentiler var. Bu, Halway Comics için ilk büyük film serisi olacak.

The Meadows

Daisy Calloway (22) & Ryke Meadows (29)

Kızları: Sullivan (11 aylık)

Güncelleme: Daisy ve Sulli'yi pek dışarıda görmüyoruz ve ne yazık ki Sulli *We Are Calloway*'de yer almadı. Çok üzücü! Özellikle de Meadows bebeği en çok fotoğrafı çekilen bebek olabilir. Herkes Ryke Meadows'un baba anlarını görmek istiyor. Ama o spor içeceği Ziff'in yüzü olduğu için, o karın kaslarını görebiliyoruz.

Resmi Olmayan Calloway Kardeşi

Willow Hale (20) ve Erkek Arkadaşı – Garrison Abbey (21)

Güncelleme: Willow üniversite için Londra'ya gitmiş olsa da, ikisi hala çıkıyor. *We Are Calloway*'in arka planında Garrison'ı biraz gördük. Ama Willow'u Instagram'da takip etmiyorsanız, o çevrimiçi ortamda oldukça ortadan kaybolmuş durumda. Lily'nin güven verici sözlerine rağmen, artık birlikte olmayabilirler. Takipte kalacağız ve Wakefield Üniversitesi'nde bağlantıları olan ve ipucu vermek isteyen varsa, bana DM'den ulaşın.

Bugünün Connor Cobalt'ın doğum günü olduğunu unutmayın! Ona tweet atıp doğum gününü kutlamayı unutmayın. Aşağıda Paris'te Rose ile birlikte çekilmiş gif setine göz atın!

Loren'in Lily'yi sevdiği gibi seni seviyorum,
xo Olive

3 GÜNCEL - OCAK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

21 yaşı

Üç yaşındaki Jane Cobalt, küçük pembe bir kovadan bir avuç konfeti atıyor. "Doğum günün kutlu olsun, baba!"

Ryke ve Daisy'nin şirin "kulübesinde" tüm çocukları ön plandadır. Burası kesinlikle bir malikane ya da Cobalt Malikanesi kadar görkemli bir yer değildir. Ama dört yatak odası vardır. Ayakkabı kutusu gibi de değildir. Dışarısı tamamen gri taştan yapılmış ve taştan yığılmış bir bacası vardır, sanki Philly banliyösünde değil de pastoral bir İngiliz kırsalında yaşıyorlarmış gibi.

Dekorasyon, Urban Outfitters'ın buraya kusmuş gibi. Boho chic ya da her neyse. Ben iç mimar değilim.

Bir yaşındaki ikizler Charlie ve Beckett Cobalt'ın kendi konfeti kovaları var ve üç yaşındaki Maximoff Hale, küçük bacaklarını ve kollarını hareket ettirerek parke üzerinde konfeti melekleri yapıyor. Daisy, neredeyse bir yaşındaki kızının yanında yere diz çökmüş, Sulli'nin renkli kağıt şeritlerini atmasına yardım ediyor.

Ryke, Loren ve Rose kenarda duruyorlar ve çocuklarının Connor'ı "sürpriz" yapmasına izin veriyorlar.

Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Ama onlar benim burada olmamı istediler. O yüzden buradayım.

Yine de bir saniye havaya ihtiyacım var. Kimse fark etmeden dışarı çıkıp birinci kattaki banyoya doğru yöneliyorum. Willow ile burada yeterince vakit geçirdim, nerede olduğunu biliyorum. Yerde altın renkli balonlar dağılmış, tavandan sarkan siyah bir flama kenara itiyorum. Gerçekten sürpriz olmayan bir "sürpriz" partisi için her şeyi yapmışlar.

Tuvaletin kapısını kilitliyorum ve hemen yüzüme su serpiyorum. Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Hiçbiri yok.

Willow'a mesaj atmak üzereyim, ama oturma odasından yüksek sesli kahkahalar geliyor. Onların yanında olmak istiyorum. Bunu istememeliyim.

Toparla kendini. Zaten buradasın.

Yutkunup yüzümdeki suyu sildikten sonra oturma odasına geri dönüyorum. İlk fark ettiğim şey, salonun ortasında duran Connor'ın gerçek boyutta karton maketi.

Tanrım...

Gerçekten oraya gitmişler.

Sanki zaten galaksi büyüklüğünde bir egosu yokmuş gibi? Kafamı eğip daha yakından inceliyorum. Connor'a çok benziyor. İçlerinden biri bu kesiti bir ünlüler sitesinden satın almış olmalı. Bunları daha önce de görmüştüm. Bu siteleri kontrol etmemin tek nedeni, Willow ve benim yüzlerimizin tişörtlere basılmadığından emin olmak. O kadar ünlü değiliz ve dürüst olmak gerekirse, umarım böyle bir şey asla olmaz.

İnsanların yatak odalarında benim gerçek boyutlu karton versiyonumun olmadığı bir çevreyi tercih ederim. Bu beni ürkütüyor, ama Lily ve diğerlerinin buna nasıl güldüklerini görüyorum. Bunu eğlenceli bir şeye dönüştürmeye çalışıyorlar. Çünkü şöhretin boktan yönlerine takılmaktan daha iyidir. Her şey kötü değil. Ve sanırım, bu iyi bir hediye.

Bu da aklıma getirdi: Connor'a bir şey almadım. Ve onun doğum günü partisindeyim.

Neyse, boş ver. Aslında gelmek istemediğimi biliyor.

Mutfığa doğru ilerlerken, üzerinde "*30 Yaş Günün Kutlu Olsun, Connor!*" yazan bir afişin önünden geçiyorum. "Çekirdek altı" dışında burayı dolduran tek insanlar onların çocukları. Ben tam anlamıyla bir davetsiz misafirim.

Harika.

Jane Cobalt, konfeti ile kaplı yerde kıkırdıyor. Bu çocuğun kutlama şeritleri içinde gülümsediği bir fotoğraf, New York'taki herhangi bir dergiye binlerce dolara satılabilir.

O daha bir bebek. Onun ve Moffy için üzülüyorum. Bu müdahaleci mikroskop altında nasıl bir hayat sürecekle? Ebeveynleri, spot ışıkları onları yakmadan önce yirmi küsur yıl huzurlu bir hayat sürdürdüler.

Onlar *hiçbir şey* almadılar.

Çok kötü.

Bu düşüncüyü kafamdan silip, pencerelerden güneş ışığı dolan güneşli mutfığa doğru ilerliyorum.

Loren ağzına bir cips atar, yanında bir kavanoz salsa vardır. Karısı bacaklarını beline dolamış, kollarını boynuna dolamış, sırtında taşınmaktadır. Lily zayıf ve kemikli, fazla kilolu olamaz. Omzunun üzerinden ona bir cips uzatır ve şu anda selam vermek istediğim tek kişi odur.

"Selam," diye selam verip mutfak tezgahına atlıyorum. Lavabonun yanında küçük bir saksıdaki fesleğen bitkisini görüyorum ve göğsüm sıkışıyor.

"Gelmişsin," diyor Lo, davet edildiğime şaşırmamış gibi.

Ona odaklanıyorum. "Evet."

O, bir kaşık dolusu salsa alır. "Buraya gelmek için yalvarmak zorunda kaldın mı?"

"Biraz."

"İyi." Lo ağzına bir cips daha atar. "Doğum günü partilerine gelmen için sana yalvaran tek kişi ben olamam. Kral Connor'ın dediği gibi, bu *yakışksız*." Başını eğiyor. "Kız kardeşim nasıl?"

Lo'ya, bildiğim kadarıyla Willow'un çok iyi olduğunu söylemek üzereyim. Üniversiteden arkadaşını yumrukladığımı ya da Londra'da onu iki saatliğine ziyaret ettiğimi onlara hiç anlatmadı.

Bu aramızda kalabilir mi? diye sordum ona. Utanmıştım. Hâlâ da utanıyorum. O da kabul etti.

Ama Loren'e bir şey söylemeden önce, karısı araya girdi. "Lo," dedi Lily yumuşak bir sesle, ama onun dikkatini çekecek kadar yüksek sesle.

"Hmm?" Loren, cipsle salsa sosunu karıştırıyor. Diğer eli Lily'nin bacağına dayanmış. Lily hala onun sırtında.

Onların kucaklaşması Willow'u kucaklamak istememe neden oluyor. Kalbim fiziksel olarak sıkışıyor ve kafamı dolaba vuruyorum. *Hadi ama Garrison.*

"Sence Connor Batman mı yoksa Superman mı olabilir?" Lo onu anında yere indirir.

Kıçının üstüne düşüyor. "Lo!"

Dudaklarım seğirir, neredeyse gülümserim. Tanrım, gülümsemek istiyorum.

Loren Hale'in önünde bahsetmemen gereken bazı şeyler vardır. DC çizgi roman karakterleri aslında bu listenin başında gelebilir.

Karısına bir cips uzatır. "*Binlerce* süper kahraman var, sen de benim tahammül edemediğim ikisini mi seçtin?"

"En mantıklı olanlar onlar."

"Connor'a Swamp Thing demek kadar mantıklı." Neredeyse gülüyordum.

Lily yerden kalkar. "Bu çok saçma. Batakılık Adam, Batman ve Süpermen'e Batman ve Superman'e yakın bile değil."

Willow bu konuşmayı çok sevecekti. Çizgi romanlar bana onu hatırlatıyor. Onları okumaya başlamamın tek nedeni oydu ve hala süper kahramanları benden daha çok seviyor. *Ona bundan bahsedeceğim*. Bir sürü ağır konudan sonra hafif bir konu olacak.

Lo'nun bakışları keskinleşir ve yoğunlaşır. "Lütfen diğer karımı nerede bulabileceğimi söyle. Karşımda duran bu kadın bir hain."

Lily kalbine dokunur ve acıyla kaşlarını çatır. "Ben satılmış değilim. Sadece Marvel ile DC arasındaki rekabete elitist bir yaklaşımım yok ve *tüm* süper kahramanları eşit derecede takdir ediyorum."

"Hepsinin *eşit* yaratıldığını mı düşünüyorsun?" diye sorar Lo tutkuyla. "Green Lantern'den mi konuşmak istiyorsun? Green Lantern'den konuşabiliriz."

"Tamam, tamam," diye hemen kabul eder Lily. "Senin gibi benim de favorilerim var." Yaklaşır, parmaklarını Lo'nun kemer halkalarına takar ve tüm bu konuşma onu çok tahrik etmiş gibi kocasına bakar. Lo karısını kollarına alır.

Öne eğilip torbadan birkaç cips alıyorum. Willow'un burada olmasını dilememeye çalışıyorum.

Lo, "En iyi arkadaşım Batman ya da Superman *değil*" diyor. *En iyi arkadaş*. O da Connor. Onun bunu yüksek sesle söylemesi garip geliyor. Gerçeği bilmediğimden değil. Ama Connor benim patronum. Loren, Willow'un kardeşi. Şu anda birbirimizle olan bağlarımız çok karmaşık.

"O zaman kim?" diye soruyor Lily.

"Connor Cobalt," diye cevaplar Lo duraksamadan. "O lanet olası Connor Cobalt ve sahip olduğu güçler ne olursa olsun, hepsi kendisine ait."

Gözlerimi kısarak onların konuşmasını izliyorum. Connor, kendisine yağ çeken insanlarla çevresini doldurmaz, aksi takdirde Ryke Meadows bu odada olmazdı. Ama Lo'nun ona duyduğu hayranlık saf.

Benim için, bir evi tahrip eden on yedi yaşındaki bir çocuk olduğumu hatırlıyorum. İhtiyacım olduğunda ama hak etmediğim halde bana yardım eli uzatan adamı hatırlıyorum.

Bilmiyorum, benim için güçlere sahip olan Loren Hale.

Lily'nin bakışları Lo'nun arkasındaki tezgâhta duran *Celebrity Crush* tabloidine kayar ve gülümsemesi kaybolur. "Bu ne..." Tabloidi kapar.

Başımı uzatıp manşeti okumaya çalışıyorum.

[ANKET] Calloway kardeşlerden hangisinin bebeği daha sevimli?

Bu çok saçma.

Anket Ryke, Daisy, Connor veya Rose'un da hoşuna gitmeyecektir.

Hepsi çocuklarını deli gibi koruyorlar. Olması gerektiği gibi. Ebeveynler tüm çocuklarını korumalı. Sadece en çok sevdiklerini değil.

Siktir, şu anda bir bebeğim olsaydı, adı basında her çıktığında çok üzülürdüm. Medyanın ilgisini bile kaldıramıyorum. Çocuğumun bununla nasıl başa çıkmasını bekleyebilirim ki?

Ve neden lanet olası bir bebek düşünüyorum ki?

Yirmi bir yaşındayım.

Willow ve ben, şimdiye kadar ayak bastığımız en zorlu yerdeyiz. *Yarına kadar* dayanamayabiliriz. Bebekler, ilişkimizin ölçülemez bir parçası. Sisli geleceği düşündükçe midem düğümleniyor.

Yarama daha fazla odaklandıkça, kaburgalarımda aniden bir ağrı hissediyorum. Bu yüzden dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

Lo, Lily'nin elinden magazin dergisini kapıyor.

"Bebeklerimizi sevimliliklerine göre oylamışlar," diye açıklıyor Lily. "Bunu yapamazlar." Lo'nun kaşları çatılıyor. "Ne isterlerse yapabilirler."

"Keşke *bazı* etik sınırlamalar olsaydı," diyor Lily, Lo doğru sayfayı açarken. Lily onu durdurmaya çalışıyor, ellerini itiyor. "Yapma! Ya Moffy en çirkin olarak seçilirse?" Sesini alçaltıyor. "Bunu öğreniriz, kendimizi kötü hissederiz ve bu onda kompleks yaratır."

Maximoff'u arıyorum. Üç yaşındaki çocuk, Jane ile halıda el ele vurma oyunu oynuyor.

"Öyle bir şey olmayacak," diyor Lo. "Bizim *çok sevimli* bir bebeğimiz var." "Rose ve Daisy'nin de öyle."

"Bakmana gerek yok," diyor Lo, Lily'ye.

Ama eminim ki kendini tutamayacaktır. Bir cips daha çiğniyorum ve olanları izliyorum.

Onların yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum. Belki de yakardım. Baştan çıkarmayı engellemek için.

Lo makaleyi okurken, Lily bana doğru kayıyor ve filmler hakkında sohbet ediyoruz. Bunun onu magazin dergisinden uzaklaştırmaya yardımcı olduğunu düşünüyorum, ama onun bahsettiği kadar çok film izlemedim. Willow gittiğinden beri sinemaya gitmek için enerjim kalmadı.

Birkaç dakika sonra Lo makaleyi bitirir ve elinde cips ve salsa ile bize geri döner. "Küçük 'puff'," diye Lily'ye seslenir.

Puff, *Harry Potter'daki* evi Hufflepuff'a atıfta bulunuyor. Willow bana da seçim testini yaptırdı ve ben de kız arkadaşım gibi Gryffindor'um.

Willow'un bana evimizi ve tarihçesini bir saat boyunca anlatmasını hatırlayınca neredeyse gülümsüyorum. Gryffindorların cesur olduğunu söyledi ve onun neden bu eve ait olduğunu anlıyorum — o tanıdığım en cesur insan. Ama ben bu kalıba uyduğumu sanmıyorum. Aslında, hiçbir eve, gizli kulübe ya da şeye.

Lo, Lily'nin arkasında duruyor ve çenesini onun omzuna dayıyor. Gözleri bana kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diyor Lily çok hızlı bir şekilde ve kocasına dönüyor. Lo cips paketini kolunun altına sıkıştırıyor. "Hiçbir şey mi?"

"Öyle dedim," diye tersler. "Tanrım, ne zaman bu kadar küstah oldun?"

Lily burnunu kırıştırarak "sert" bir yüz takınmaya çalışır. Ama başaramaz. Lo cipsini dişlerinin arasına sıkıştırarak elini serbest bırakır ve Lily'nin burnunu çimdikler.

Lily şakacı bir şekilde yumruğunu kocasının koluna vurur.

Lo acı çekiyormuş gibi yapar ve "Ah, aşkım" diye mırıldanır. Başını geriye eğince cips ağzına düşer.

Onlarla aynı odada olduğunuzda, aşkları her şeyi tüketen bir şeydir ve benim her şeyi tüketen aşkım binlerce kilometre uzaktadır.

Tam olarak 3.539 kilometre.

Neden yine buradayım ki?

Onların flört etmelerini izlemek için. Lanet olası yedinci tekerlek olmak için.

Ben de "*Justice League 2* hakkında konuşuyorduk" diye patladım. Film yakın zamanda vizyona girmeyecek - vizyon tarihi şu anda belirsiz (Lily ve ben bunu tartışıyorduk) - ama DC'nin bu yapımından bahsetmem Loren'in yüzünde A sınıfı bir buruşukluk ve sert bir bakışla karşılanmaya yetti.

Kendi karısını DC hakkında konuştuğu için yere attığını görmek beni tereddüt ettirmeliydi. Ama belki de ölüm cezası aldım.

Öldür beni.

Ölmek daha kolay olurdu.

Lo yarı gülümser. "Neden bunu sokağın aşağısında konuşmuyorsun, sağa dön, *Abbey* yazan posta kutusuna yaklaş, araba yolundan yukarı çık, kapıyı çarp — hoşça kal." Kısa bir el hareketi yapar.

Boğazıma safra yükselir. Ailemin evine gitmenin ne anlama geldiğini bilseydi...

Ama belki de hak ettiğim yer orasıdır. Göğsümde ağır bir baskı hissediyorum ve parmaklarım arasında sönmüş bir sigarayı çevirip duruyorum. Ryke burada sigara içersem muhtemelen çok kızar, ama ben gidebilirim.

Zaten Lo da bunu istiyor.

Öfke ve daha kötüsü içimi kemiriyor. "Eve gitmemi mi istiyorsun?" diye bağıriyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Eve.

Beni eve gönder de bir kaburgamı daha kırıyım.

Beni eve gönder de anneme beni kurtarma şansı ver. Sadece beni yine yılan çukuruna itmek için.

Lo gözlerime bakıyor. "Kardeşimin evinde, adını anmamamız gereken şey hakkında konuşmamamı istiyorum. Eğer bunu yapamazsan, evet, eve gidebilirsin."

"Lo!" Lily şok içinde, ağzı açık kalmış bir şekilde azarlar.

Loren çenesini yukarı kaldırarak ağzını kapatır. Neredeyse gülümser. "Lily." Alaycı bir şekilde dudaklarını bükerek.

Lily onun göğsünü dörter. "Kibar davranmıyorsun." "Çünkü ben kibar değilim."

Gergin nefesimi bırakırım. O sadece normal, öfkeli bir pisliktir. Lo'nun benim evim hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırlamalıyım. Orada neler olup bittiğini bilseydi, hayatımın bu kısmına dokunmazdı diye düşünüyorum.

Lily elini Lo'nun yanaklarına kaydırır ve ona yoğun *lanet olası* gözlerle *bakıyor*, ben de başka bir yere odaklanıyorum. Tavana. Zemine. Telefonuma.

Yeni mesaj yok.

Willow muhtemelen uyuyordur.

Burada kalmakla tezgahtan atlayıp gitmek arasında gidip geliyorum. Ama Lo evime doğru neon oklar çiziyor olsa da, burayı seviyorum. Diğer seçeneğim ise dairemde tek başıma oturmak.

Yalnız kalmak korkunç geliyor.

Kendi kendime vakit geçirmekten hiç hoşlanmam. Bu yüzden hazırlık okulunda *berbat* arkadaşlarla vakit geçirdim, çünkü etrafımı insanlarla (boktan insanlar olsa bile) çevrelemek, kendi kendime kalmaktan daha iyiydi.

Anında kalmaya karar veriyorum. Bir içecek alacağım — Ryke'ın evinde alkol olmadığı için soda — ve belki biraz kek yiyeceğim, sonra da gideceğim.

Dolaplar başımın arkasında ve bir bardak almak için uzanıyorum. "Garrison," diyor Lo, endişeli bir sesle, ben de hızla dönüp bakıyorum.

Kafam dolaba çarptı. "Siktir," diye küfür ettim ve zonklayan yeri ovuşturdum. Lo bana garip bir endişeyle bakıyor. Anlamıyorum. "Ne?"

Yumuşak bir sesle sorar, "Bu morluklar nereden geldi?"

Oh... kahretsin.

Kahretsin.

Siktir.

Ağzım açık kalır ve başımı sallarım. Ben... nasıl...

Tanrım, dolaba uzanırken kapüşonlu sweatshirt'üm ve tişörtüm yukarı kalkmış olmalı. *Siktir, siktir, siktir.*

SİKİM!

Başım dönüyor, sersemlemiş durumdayım, bunu saklayamayacağımı biliyorum. Willow dışında kimsenin ev hayatımı bilmesine hazırlıklı değildim.

Mutfakta bulunan tek kişi olan Lily'ye bakıyorum. Hiç kız kardeşim yok ve Lily'de yumuşak ve nazik bir yan var. Bu, hem açılmak hem de geri çekilmek istememe neden oluyor ve ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Lo farklı.

Sanırım bana kendimi hatırlatıyor. Beni kucaklamak isteyen biriyle yüzleşmektense, beni parçalamak isteyen biriyle yüzleşmek daha kolay. Kucaklanmak istemiyorum.

Onun sorusu beynimi delip geçiyor. Vuruyor, vuruyor. *O morluklar nereden geldi?* Lo'ya bakıp her zamanki bahaneime başvuruyorum. "Lakros. Bırak şunu."

Lily aniden başını oturma odasına çevirir. "Oh bak, Moffy." Hızla ayrılmak için harekete geçer. Lo omzunu çimdikler ve o ortadan kaybolmadan önce fısıldayarak konuşurlar.

Beni yüzünden kasten gittiği belli. Belki yalan söylediğimi anladılar.

Ben tezgahta oturmaya devam ediyorum, bacaklarım sarkmış durumda, Lo da benim yanıma yaklaşıyor. Keskin bakışları beni delip geçiyor.

"Gerçekten, lacrosse oynuyorum," diyorum.

"Noel tatiliydi," diye karşı çıkar Lo, sesi kesik kesik. "Ne zaman lakros oynuyordun?" *Hiç. Hazırlık okulundan beri oynamadım.*

Nefes almak zor. Karşılaşmaktan nefret ettiğim duygular ciğerlerimi sıkıştırıyor. "Bilmiyorum... Ben sadece... Ben..." Yalanlar boğazımda kalıyor.

Ağzım kuruyor. Sonunda yere düşen bir güneş ışığına bakıyorum. Saçlarım gözlerimin üzerine düşüyor ve hala boynumda kulaklık olduğunu hatırlıyorum. Kenarlarına dokunuyorum, tanıdık hissi aniden beni sakinleştiriyor. "Beni rahat bırak."

Gerçek bir pislik gibi kulaklıklarımı kulaklarıma takmaktan birkaç saniye uzaktayım. Bu konuşmayı önlemek için her şeyi yaparım.

Aniden Lo bana salsayı uzatır ve sonra cips torbasına elini sokar, bana bir tane uzatır.

Ona boş boş bakıyorum. "Bu ne?"

Anlamıyorum. Ne halt ediyor bu adam? Göğsümdeki baskı daha da şiddetlendi. Beni boğuyor.

"Cips ve salsa," diyor Lo. "Eğer sevmezsen, artık arkadaş olamayız." Bir tanesini ağzına atıyor.

"Biz arkadaş mıyız?" diye inanamadan soruyorum. Bir parçam hala buraya davet edilmenin acıma nedeniyle olduğunu ve sadece Willow'un erkek arkadaşı olduğum için olduğunu düşünüyorum.

"Tanrı aşkına, inanman için sana arkadaşlık bileziği mi yapmam gerekiyor?"

"Siktir git," diyorum sertçe. Tereddütle cipsimi salsaya batırıyorum.

"Benim daha güzel olduğum için sinirlenme. Bu sadece alışman gereken bir gerçek."

Cipsleri ve boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. "Uzun boylu olanın en güzel olması gerektiğini sanıyordum." Connor ona *uzun boylu* dediğimi bilseydi, hoşuna gitmezdi herhalde. Güçlü bir tanrı için çok sıradan bir isim. Ama ben bu yüzden seviyorum.

Lo gülümsemeye başlar. "Şşş, ona gerçeği söylemeyi sevmiyoruz. Bu onun cazibesini bozar."

Omuzlarım öne doğru eğilirken başımı sallarım. Kendime doğru. *Kaybolurum*.

Lo beni bu rahat tavrıyla kucaklar. "Peki kardeşlerin nasıldır? Üç tane var, değil mi?"

Kolay bir soru.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Mitchell, Hunter ve Davis. Hepimiz birbirimizden iki yaş farklıyız."

Ben: yirmi bir.

Onlar: yirmi üç, yirmi beş ve yirmi yedi.

Uzun ve gergin bir sessizlik havayı gerginleştirir ve ben işaret parmağımın iç kısmındaki küçük yara izine bakarım. Dokuz yaşındayken, Hunter attığım *Sports Illustrated* dergisini çöpten çıkarmamı istemişti. Dergiyi hiç okuyamadığı için çok kızmıştı.

Ton balığı konservesi ile parmağımı kesmiştim. "En kötüsü hangisi?" diye sorar Lo.

Bu soru içime işliyor.

Hangisi en kötüsü. Sesi sert ve keskin, asıl sorunu bilmeden bile koruyucu bir tavır sergiliyor. Ama sorunun kardeşlerimle ilgili olduğunu hissetmiş olmalı. Onlardan daha önce kısaca bahsetmiştim ve iyi şeyler söylemiş olamam.

Lo'yu baştan aşağı süzdüm. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Haklı mıyım?" Kaburgalarımı işaret ediyor. "Bunu senin boktan kardeşlerinden biri mi yaptı?"

Burnum genişliyor. Boğazım şişiyor. Tekrar yutmaya çalışıyorum. Zar zor yapabiliyorum. Willow dışında kimse bana açıkça karşı çıkmamıştı. Sanki tüm vücudum buzlu suya batırılmış gibi. Bu tür bir acıyla nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. *Çıkmak* istiyorum. Çıkmak. Bir kaçış yolu ararken sağa sola bakıyorum.

Bulunmak istediğim fiziksel bir yer değil.

Giderin bunu. Bu lanet acıyı giderin.

Ağzım daha da kurur. "Sadece dalga geçiyorlar." Sesim neredeyse bir fısıltıdır. Ama sanırım duyuyor, çünkü çenesi sıkılır.

Kehribar rengi gözlerinde öfke parlıyor.

Neden kardeşlerimi savunuyorum ya da annemle babamın sözlerini tekrar ediyorum, bilmiyorum. Bildiğim gerçeği söylemektense, ailemle aynı fikirde olmak daha kolay geliyor.

Sessizlik rahatsız edici bir süre uzadıktan sonra Lo, "Bir daha görebilir miyim?" dedi.

Oturma odasına bakıyorum.

Herkes kanepelerde oturuyor, çoğu mutfağa bakmıyor ve dikkatleri küçük çocuklara odaklanmış durumda. Konuşmamızın farkında değiller ya da bize kasıtlı olarak mahremiyet sağlıyorlar.

Lo'ya geri dönüyorum ve onun gerçekten sabırlı davrandığını fark ediyorum.

Sabır, onun için kullanabileceğim bir sıfat değil. Bu beni bir an için şaşırtır. Nefes alıp, kapüşonlu sweatshirtimin altını tutarım.

Siyah kumaşı, göğüs kafesime yayılan koyu mor çürüğü gösterecek kadar kaldırıyorum. Göründüğünden daha kötü olduğunu söylemek isterdim. Ama bu da başka bir yalan olurdu. Kendi berbat vücuduma odaklanmak yerine Lo'yu izliyorum.

Elmacık kemikleri keskinleşir. Ve gözle görülür şekilde hasta görünür. Solgun.

Beni hızlıca süzer, ben onu dışlamadan önce her şeyi kavramaya çalışır ve sırtına bakar. Orayı henüz kontrol etmedim, ama Davis'in bacaklarının omurgama çarptığı yerde hafif morluklar olduğunu tahmin ediyorum.

"*Kalk.*" Kafamın içinde sesini duyuyorum. Sadece bu haftadan değil. Yıllardır. Birbiriyle çarpışıyor. "*Sen zayıf bir pisliksin.*"

"Diğer tarafına da bakayım," diyor Lo, beni kendi kafamdan koparıyor.

Ellerim titriyor, kapüşonlu sweatshirtimin diğer tarafını kaldırıyorum. *Siktir.* Nefes alıyorum ve karnımda başka bir morluk görüyorum. Ama bu soluyor.

"Ben küçük kardeşim," diyorum, o kadar yumuşak bir sesle ki, duymak için başını eğiyor. "Sadece bana sataşıyorlar. Büyük kardeşler böyle yapar."

Kes şunu.

Onları savunmayı bırak.

Yapamıyorum. Yapamıyorum. Neden yapamıyorum?

Uzuvlarım titriyor. Sanki altımda bir deprem oluyor ve ben bunu durduramıyorum gibi daha şiddetli titriyorum.

Lo bana doğrudan bakıyor. Yüzünde keskin çizgiler var. "Kaburgaların kırılmış."

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. "Evet, biliyorum." Sertçe siliyorum. *Ağlamayı kes.*

"Daha önce de oldu mu?"

Omuzlarımı silkiyorum, kaslarım gergin. "Onları ne zaman görsem, sert oynamayı seviyorlar, neyse..."

"Hangi kardeş?" Öfke sesini alevlendirir.

Başımı kaldırıyorum. *Ağlama. Lanet olsun, ağlama.* Çenem titriyor. "Hepsi."

Sesim titriyor.

Lo gözlerini kırıştırır, gözleri kızarır ve çok yumuşak, çok sessiz bir şekilde bana şöyle der: "Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Siktir.

Bu sözler içime işliyor. Parçalanmış yüzümü saklamaya çalışıyorum. Avuçlarımı gözlerime kapatıyorum. Tezgâhtan kayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama bacaklarımın gücü kesiliyor.

Siktir.

Sırtım dolapların üzerinde kayar, kığım yere çarpar ve alnımı bükülmüş dizlerime gömerim.

Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

Onun ilk içgüdüğü beni korumak. Hiç tereddüt etmeden, belki de korumayı hak etmediğimi düşünmeden.

Belki de ben hassas küçük kardeşim. Loren Hale'in evdeki sorunlarımı bilmesi çok büyük ve korkutucu bir şey. Bu yüzden titriyorum ve lanet olasıca durduramıyorum. Kulaklarım çınlıyor.

Lo benden yedi yaş büyük. En büyük ağabeyim Davis'ten bir yaş büyük. Ve bazı günler... haftalar, aylar var ki, kendi ailem yerine Willow'un ailesine sahip olmayı diliyorum. Ama onları takas edemem, kan bağı böyle işlemiyor, değil mi?

Ve ben burada sıkışıp kaldım, çıkmak istiyorum. *Tanrım, çıkmak istiyorum.* Burnumu sertçe çekip, kapüşonlu sweatshirtimin koluyla siliyorum.

Başımı kaldırmadan, Lo'nun yanımda diz çöktüğünü hissediyorum. "Willow biliyor mu?" diye soruyor.

Hala aşağıya bakarak başımı sallıyorum. Islak kirpiklerime saç telleri yapışıyor. Onu bilgi sakladığı için suçlayacaklarından korkuyorum. Suçlamamalılar.

Hepsi benim suçum. Tüm gerçeği sakladım. Bazı şeyleri atladım. Oysa o benim için çok şey yaptı.

"Kimseye söylemediği için onun suçu değil. Durduğunu sanıyordu. Bir süreliğine durdu, ama Noel tatili için geri döndüğümde, hepsi oradaydı..." En son karşılaşmamı, dökülen toprağı ve

tahta raflara çarpışmayı. Titriyorum ve keskin bir nefes veriyorum. "Unut gitsin. Söylediklerimi unut."

Lo'nun sesi daha da alçalır. "Willow geri dönene kadar en azından benim evimde kalır mısın?"

Vücudum kaskatı kesilir. Ciddi olamaz. Ne teklif ettiğini biliyor mu acaba? *Ben... benim.* Ve Willow yakın zamanda Philly'ye dönmeyecek. Wakefield'da *ilk* dönemini yeni bitirdi.

"Bu yıllar
sürer." "Ne
olmuş yani?"

Dizlerimden başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözlerim yanıyor ve Lo, söylediği her kelimenin arkasında duruyormuş gibi, bana kararlı bir bakışla bakıyor.

Onun teklifinin ne kadar büyük bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum. Ben üç yıl önce evini tahrip eden çocuğum. Onun evinde *yaşamamalıyım*. Ama o burada, ikinci, üçüncü ve dördüncü şansları sanki ağaçlarda sonsuzca yetişiyormuş gibi dağıtıyor.

Ama Loren Hale'i üç yıl öncesine göre şimdi daha iyi tanıyorum. Gerçekte, onunla ikinci şans diye bir şey yoktur. Onu incitirsen, seni dizlerinden keser. Neden ben bunun istisnasıyım, bilmiyorum.

Belki de asla bilemeyeceğim.

Bunu mantıklı bir şekilde düşünmeliyim. Nereye gideceğim, bu dünyada en çok sevdiğim kişiyi etkileyecek. Kız arkadaşımı düşünüyorum.

"Willow o zamana kadar benden ayrılabilir," diye Lo'ya hatırlatıyorum. Londra'da yaptıklarından sonra, o günün geleceğinden eminim.

"Sen yine de bu ailenin bir parçası olacaksın." Elini daire şeklinde hareket ettirir. "Bu yüzden seni kovmam."

Yine şaşkına döndüm. Nefes almam zorlaştı, ama başka bir nedenden dolayı. Gözlerim yanıyor ve içimden gelen bir dürtüyle teklifini reddediyorum. "Philadelphia'da bir dairem var."

"Yalnız yaşıyorsun." Bir süre durduktan sonra beni baştan aşağı süzdü. "Kardeşim gibi açık sözlü olacağım. Berbat görünüyorsun. Biraz zayıflamışsın ve dostum, duş almak yerine kolonya sıkmışsın gibi kokuyorsun."

"Meşguldüm," diye terslerim, o acıma duygusunu istemiyorum. "Bir işim var ve beni..."

"Neyden?"

Omuz silkiyorum ve sonra içimden dökülüyor. "Aptal bir ezik gibi hissetmekten. Sanki bir amacım yokmuş gibi, tamam mı?" Gözyaşlarımı tutuyorum. "Bir kızı beklemek dışında bir şeyim var. Bir şeyim var... ve ona zaman ayırmam gerekiyor. *Burada* olmamalıyım bile. Çalışıyor olmam gerek..."

"Beni dinle," Lo sesim kısılmaya başlar başlamaz sözümü keser. "Kardeş istediği için başımın belası olan küçük bir çocuğum var. Her gün 'ama Jane'in iki erkek kardeşi var' diye duymak zorunda kalıyorum ve seni evde görse çok mutlu olur. Ama en önemlisi, lanet kulak zarlarımı kurtarırsın."

Kısa bir kahkaha attım. "Önemli şeyler."

"Aynen öyle."

Gözlerimi kısıyorum. "Ağlamayı kes," diye fısıldıyorum. *Neden duramıyorum?*

"Anlıyorum."

"Anladın mı?" diye tersledim.

"Kardeşlerin ağladığın için sana korkak mı diyorlar? Sana gerçek bir erkek olmadığını mı söylüyorlar? *Kendine gel, Garrison. Nesin sen, küçük bir korkak mı, küçük bir kız mı?* Ne tür bir erkeksin sen?"

Ağzım açık kalır, şok beni sarsar. Neredeyse Ryke'ı aramaya başlarım. Ryke'ın Lo'ya böyle bir şey söylemesi *imkansızdır*. Ama Lo'nun ağabeyini bulamam çünkü dolaplar oturma odasından görüşümü engelliyor.

Lo bakışlarımı takip ediyor ve kimi aradığımı anlamış olmalı. "Ağlamayı kesmemi söyleyen kardeşim değildi." Çenesi geriliyor.

Kaşlarımı

çatıyorum.

"Kim?"

"Babam."

Donup kalırım. Jonathan Hale, Willow'un da babasıdır. Willow onunla birlikte büyümemiştir, ama o artık hayatının bir parçasıdır.

Buna rağmen, Lo'nun söylediklerini anlıyorum. Bunca zamandır, Lo'nun acımasız tavrının istisnası bendim.

İkimiz de birbirimizin geçmişini bilmiyorduk, ama içten içe, ikimiz de bir parçamızın aynı olduğunu hissediyorduk.

Kırık parçalarımızı.

Belki de o, ben fırsat bulamadan iyileşti. Belki de ben iyileşemeyeceğim. Belki de benim için her şey bitti, anlıyor musun? İçimdeki bu şeyle sonsuza kadar yaşayacağım, tüm varlığımı ezip geçecek. Ve bu çok acıtıyor. Sadece acıtıyor.

Yüzümü ovuşturmaya devam ediyorum, gözyaşlarım durmuyor. *Lütfen, dur artık. Vücudum istediğim şeyle savaşıyor. Ağlamayı kes. Ağlamayı kes. Lanet olsun, ağlamayı kes artık.*

Kollarım sıırılsıklam oldu ve Lo yanıma yaklaştı. "İyi olacaksın," dedi. "Bugün görmeyeceksin, belki yarın da görmeyeceksin, ama bir gün uyanacaksın ve yaşamak isteyeceksin."

Hıçkırıklarımı bastırıyorum. Söyledikleri bana göre bir rüya gibi geliyor. Gözlerimi kapatıp açıyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Bana bak..."

Başımı kaldırmam bir saniye sürer, saçlarım hala gözlerimin üzerine düşerek beni bir zırh gibi korur.

Lo derin bir nefes alır ve "Her gün bir gün. Benimle bunu yapabilir misin?" der.

Boğazım şişer. Mutfaktaki ışıklar hassas, şişmiş gözlerime çok sert geliyor. *Her gün bir gün.* Farklı koşullar altında bu hayali reddederdim. Ben yalnız kalmak için yaratılmadım. Öyle bir yapım yok.

Ve bence bu sorun değil.

Çünkü o sadece *bir gün bir gün* demiyor. Bir gün bir gün
bir gün bir gün.

Biriyle.

Yalnız değilim.

Tamam.

Tamam.

Etrafımızda sessizlik hakim, Loren sadece oturmuş benim Düşüncelerimi toparlamamı bekliyor. Bunu yapabilirim. Hayatım için iyi bir şeyi kabul edebilirim. Tekrar tekrar başımı sallayarak, sonunda kararımı veriyorum. Ama beni aileme bağlayan son bir şey daha var. Talep etmem gereken son bir şey var, sonra bağları tamamen koparabilirim.

Lo'ya bakıyorum. "...seninle birlikte yaşamaya başlarsam, benim için bir şey yapar mısın?" Midem düğümleniyor, çok şey istemek istemiyorum ama buna ihtiyacım var.

"Evet."

Onun tereddüt etmemesi yüzümü buruşturur. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun
"

"Önemli değil."

"Birini öldürmeni istiyorum," diyorum ciddi bir ifadeyle. Kötü bir espri denemesi. Ama bana körü körüne güvenen kişi o. Hiç soru sormadan.

Lo bana sert bir bakış atıyor. "Şaka yapıyorsun, ama beni tanıyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum. Bak, onun neler yapabileceğini bilmiyorum. Tıpkı benim neler yapabileceğimi düşünmemeye çalıştığım gibi. Konuşmadan önce nefes alıyorum, açıklamamın kuru ve alaycı çıkmasını istemiyorum. "İki gün önce kardeşlerime onları bir daha görmeyeceğimi söyledim. Bana inandılar mı bilmiyorum. Söylediklerimi nadiren ciddiye alırlar, ama ben söyledim. Onlarla konuşmak ya da onları görmek istemiyorum." Boğazım kuruyarak yutkunuyorum. "Yani iki gün önce... ben de aceleyle ailemin evinden ayrıldım ve yanlışlıkla bir sabit diskimi orada unuttum."

"Onu senin için almamı ister misin?"

"Evet... ama sakın..." Derin bir nefes alıyorum.

"Sakın neyi?"

"Onlara zarar verme. Tamam. Aptalca geldiğini biliyorum, ama onlar hala benim kardeşlerim. Onları bir daha görmesem bile, lütfen... lütfen bunu yapma." Hunter'ın ölmesini istediğim birçok an oldu.

Yumruğumun yüzüne indiğini hayal ettiğim.

Ama sonuçta, benim hissettiğim acıyı hiç kimsenin hissetmesini istemiyorum. Onlar bile.

Sadece bunun sona ermesini istiyorum.

"Durmayacağım," diyor ve her şeyden sonra ona inanıyorum. "Telefonunu ver. Şimdi sabit diskini almaya gideceğim."

Ona cep telefonumu veriyorum.

"Peki ya ailen?" diye soruyor Lo. "Onlar biliyor mu?"

Kollarımda tüylerim diken diken olur, birdenbire üşürüm, ama konuşmak daha kolaydır. "Anneme söyledim, ama o sadece *erkeklerin erkeklik yaptığını* söylüyor..." Duraklıyorum. "Babam da en çok Davis'i seviyor. Para kazanmak dışında hiçbir şey umurlarında değil ve Cobalt Inc.'de işe girdiğimden beri, 'hayatımda bir şeyler yapmam' konusunda beni sıkıştırmayı bıraktılar. Onlara hiç haber vermesem, aramalarına cevap vermeseydim, sadece çok meşgul olduğumu düşünürlerdi ve muhtemelen *gurur* duyarlardı."

"Huh," diyor, kaşlarını çatarak. "Aptal gibi görünüyorlar." Gülmekten boğuluyorum. "Evet, öyleler."

Kardeşlerimin isimlerinin yanına bok emoji'leri koymuşum, Lo bunları kesinlikle görebiliyor. Dudakları aşağı doğru çekiliyor ve Lo'nun bana inanması için yıllar boyunca yaptıkları tüm pislikleri ayrıntılı bir şekilde anlatmak zorunda kalmadığım için mutluyum.

O zaten yaptı.

Sırtımızı dolaplara dayayarak, telefonu kulağına dayadı, böylece duyamıyorum. Böylesi daha iyi.

Lo'nun gözleri bana kayıyor. "Cevap verecekler mi?"

Başımı sallıyorum. "Ve bana sataşma fırsatını kaçırmak mı?"

Uzaklara bakarak sert bir bakış atar. Onu izlerken dizlerim biraz titrer.

Bekliyor.

Birisi cevap vermiş olmalı ki Lo, "Ben Loren Hale, sokağın aşağısından" diyor. Bir süre durup sonra, "Garrison sabit diskini ailenizin evinde unutmuş. Ona acilen ihtiyacı var. Uğrayıp posta kutuma bırakabilir misin?" diyor.

Bu iyi bir fikir, daha iyi. Böylece Lo onlarla yüzleşmek zorunda kalmaz. Gergin omuzlarımdan bir anda yük kalkar. Göğsümdeki baskı

ve daha rahat nefes alıp, daha az gergin bir şekilde arkama yaslanıyorum.

Lo elini cep telefonunun üzerine koyar ve bana bakar. "O şey nerede?"

"Bodrumdaki masada."

Telefonu kulağına geri koyar. "Bodrumdaki masada." Uzun bir sessizlik olur ve kardeşlerimden biri mi konuşuyor yoksa hat mı kesildi bilemem.

Gerçek şu ki: Umurumda değil.

Sadece telefon elimde olmayan kişi olduğum için mutluyum. "Bir şey söylemek ister misin?" Lo kardeşime sorar.

Kot pantolonumun yırtık deliğini karıştırıyorum. Benimle konuşmak mı istiyorlar? Midem yine burkuluyor. *Dur.*

"Evet," diyor Lo telefonda, dişlerini gıcırdatarak. Sanki öfkesini dışa vurmamaya çalışıyor gibi. Ben burada oturuyor olmasaydım, muhtemelen sözleriyle kardeşlerimi paramparça ederdi. Ama bence benim için çatışmacı olmamaya çalışıyor.

Bu bir şey ifade ediyor.

Lo'nun gözleri kızarır ve dolaplara bakışları sertleşir. "Tabii." Telefonu kapatır ve tuttuğu nefesini derin bir nefesle verir. Telefonu bana atar.

"Ne dedi?" diye soruyorum.

"Postalarımı bırakacak. Üzgün ve senin onlarla hiç konuşmamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor." Lo kafasını sallar, kaşları karışıklıkla çatılır. Belki de kardeşim beni bu kadar kolay bırakabileceğini merak ediyordur. Ama ben anlıyorum.

Biliyorum.

"Mitchell'ı aradın, değil mi?" Mantıklı olan tek şey bu. Mitchell'ın serada, ben ayrılmadan hemen önceki bakışını hatırlıyorum. Uzaklara bakıyordu. Sanki kafasında bir şey tıklamış gibi.

Üzgün.

Damlayan burnumu siliyorum.

Beni bırakmak, Mitchell'ın diğer iki kardeşimizden beni koruma şekli.

"O ne... iyi olan mı?" diye soruyor Lo.

"Mitchell onları durdurabilirdi," diye mırıldanıyorum. O bana yaşça en yakın olan kardeş. Benden iki yaş büyük. "Ama durdurmadı. Bu onu iyi biri yapar mı?" Kafamı sallıyorum. "... Bilmiyorum. Arkadaşlarımın evine girmesini hiç engellemedim. Sana şaka yapmaktan hiç *vazgeçmedim*. Hepimiz aynıyız. Hepimiz *boktanız*." Kendi evine kimi davet ettiğini hatırlaması gerekiyor. Ben iyi bir adam değilim. Hatırlamıyor mu?

Lo öne eğilir ve tam bir inançla şöyle der: "Karşımda duran bu adam boktan biri değil ve sen de sonunda buna inandığında ben hala burada olacağım."

Hayatımda hiç bu kadar derin nefes almamışım gibi nefes alırım.

Ailem hakkında yanılmışım, onları takas edemem. Kan bağı olabilir, ama artık benim ailem değiller.
Ailemi seçebilirim. Lo bana bu seçeneği verdi. Ve ben bunu seçiyorum.

4 GÜNCEL – OCAK

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

"Lo bana, bir istisna dışında evdeki istediğim herhangi bir odayı seçebileceğimi söyledi," diyor Garrison, yeni bir şifonyere kıyafetleri katlarken. Onu Skype'tan izliyorum. Etrafı kutularla çevrili, bilgisayar monitörleri ve kablolar kraliçe yatakta dağınık duruyor.

Lo'nun teklifini resmi olarak kabul etmeden önce, tüm bu olayın kötü bir fikir olup olmadığını sormak için beni aradı. Benim de onayladığımdan emin olmak istedi.

Erkek arkadaşım kardeşimin evine taşınıyor.

Garrison'ın sözleriyle: *"İlişkimizden mutsuz olursan ve bu durum benimle ayrılmanı zorlaştırırsa, o zaman bunu yapmayacağım."*

Her konuda, her zaman beni düşünüyor. Onunla ayrılacağım garip bir gerçeklikte bile beni düşünüyor. Bu arada, bunun gerçekleşeceğine inanmayı reddediyorum.

Aynı telefon görüşmesinde Garrison kardeşleri hakkında her şeyi anlattı. Tatillerde ve sonra serada onu nasıl incittiklerini. Annesinin hiçbir şey yapmadığını.

Bu beni çok üzdü, ama onun için güçlü kalmaya çalıştım. Sonunda ikimiz de ağlıyorduk. Keşke orada olabilseydim.

Onunla birlikte.

Londra'da sarhoşken gösterdiği öfke daha mantıklı geliyordu ve o gece onunla birlikte eve dönmediğim için suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Garrison, benimle dönmesini istemeyeceğini söyledi, ama ben bunu sonsuza kadar pişman olacağım.

"Çok pişmanım," dedim telefonda, gözyaşlarımı silerek. "Annenle yüzleşebilirdim ya da Lo'ya daha önce söyleyebilirdim..."

"Hayır," dedi Garrison zorlukla. "Biz gençtik."

"Artık genç değilim."

Gözyaşlarını ve çatlallanan sesini duyabiliyordum. "Olanlar senin suçun değil, Willow. Philly'ye gelmek için bildiğin her şeyi geride bıraktın. Ve buraya kardeşinle tanışmak için geldin. Beni kurtarmak senin görevin değildi. *Benim* görevimdi. Ve annenle kaç kez yüzleşmek istediğimi ama hiç yapmadığımı biliyor musun?"

Annenin beni hayatından bu kadar kolay silmesinden dolayı çok kızgındı.

"O binlerce kilometre uzakta, Maine'de," dedim sessizce itiraz ederek. "Annen bu caddede yaşıyor."

"Ne olmuş yani? Oraya uçabilirdim. Param var."

Bunu kendime mal ettiğim için kendimi çok kötü hissettim. "Özür dilerim." Özür dilediğim için yüzümü buruşturdum, en iyi arkadaşım Daisy'nin bana duygularım için özür dilemememi söylediğini duydum. Her ne kadar zor olsa da. Duygularımı bastırıp telefonu elime daha gevşek tuttum. "Bazen birçok insanın hayatında önemsiz biri olduğumu düşünüyorum — utangaç, çekingen Willow Hale," diye fısıldadım, "ve senin hayatında da önemsiz biri olmaktan korkuyorum." O benim erkeğim, tek aşkım ve benim her şeyim olan kişi için bu kadar görünmez bir gölge olabileceğimi düşünmek korkutucu.

"Sen benim için hiçbir zaman önemsiz biri olmadın, Willow," dedi Garrison. "İlk kez dokunduğumuz andan itibaren, sen benim dünyam ve güvenli limanım oldun. Seni o kadar çok seviyorum ki, senin üzgün olduğunu bilmek kalbimi paramparça ediyor ve ben burada, bu berbat yerde oturmuş, sana sarılabilmeyi diliyorum."

Ben de yerde oturuyordum. Ona bunu söyledim. Yumuşak bir şekilde güldük. Hüzünle.

Garrison benimle birlikteymiş gibi davranarak kollarımı vücuduma doladım. "Beni bir daha sana ulaşamayacağım kadar uzağa itme, tamam mı?"

"Tamam." Bir süre telefonun diğer ucunda nefeslerimizi dinledik. Kulağa sevimli olmaktan çok ürkütücü geliyor, ama sakinleştirici bir his verdi. Onun rahatladığını ve gözyaşlarımızın kurduğunu duymak.

İşte telefon görüşmesi böyleydi. Çok önemli bir görüşmeydi.

Şu anda tek yapabileceğim şey düşünmek.

Onun kardeşimin evine taşınması ve şu anda Skype'ta konuşuyoruz.

Bu taşınma onun için harika bir şey. Onu önemseyen ve seven insanlarla mutlu kelimesi bile hissettiklerimi tarif etmeye yetmiyor.

Son birkaç gündür o kadar çok gülümsedim ki yanaklarım ağrıyor. "Hangi odayı seçtin?" diye Garrison'a soruyorum. Skype'a geri dönüp, bilgisayar ekranına gözlerimi kısarak bilgisayar ekranına gözlerimi kısarak, sekiz yatak odalı büyük Hale evinde hangi odayı seçtiğini anlamaya çalışıyorum.

Bir zamanlar odaların yarısından fazlası doluydu. Lily, Loren, Ryke, Daisy, Connor, Rose ve ben aynı çatı altında yaşarken. Bunun gerçekten olduğuna inanmak zor, ama öyle oldu.

Artık sadece Lily, Loren ve üç yaşındaki oğulları kaldığı için ev daha sessiz olmalı.

"Neredeyse Ryke ve Daisy'nin eski odasını seçecektim," diyor Garrison. "Ama sonra Lo, evin en küçük misafir odası olduğu için bunu yapamayacağımı ve suçluluk duygusundan dolayı kendime bunu yapmamam gerektiğini söyledi."

Lo'ya yakışır bir davranış.

Garrison kablolarını çözmeye başlıyor. "Senin eski odanı da düşündüm, ama çok tuhaf olurdu. Ben de koridorun sonundaki, Maximoff'un odasından üç kapı ilerideki misafir odasını seçtim. Hatırladın mı? Paisley duvar kağıdı olan oda."

Hala gülümseyerek başımı sallıyorum. "Lo'nun her girdiğinde migreni tuttuğunu söylediği oda mı?"

Garrison gülüyor, içten bir gülümsemeyle. "Evet, o oda." Ekrana bakıyor, gözlerimiz bir an için buluşuyor.

Gözlüğümü yukarı itiyorum. "Keşke taşınmana yardım etmek için orada olabilseydim."

Neredeyse bilet alacaktım, ama Garrison onun için derslerin ilk haftasını kaçırmamamı söyledi. Bunun yerine Skype'tan görüşeceğimizi söyledi.

"Sen buradasın," diye hatırlatır Garrison. Pozitifliği hissedilir ve beni bir uyuşturucu gibi sarar. "Posterim için bir duvar seç." Dizüstü bilgisayarıyla odanın içinde dolaşır.

"Pencerenin yanında," diyorum.

Geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Biz tek bir zihinde iki ruhuz. Kim bilebilirdi ki, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum." Söyleyişinden anlaşılıyor ki, kesinlikle öyle değildi.

"Uh-huh. Tabii." Onun gülümsemesine karşılık veriyorum. Bulaşıcı bir gülümseme.

"Seçiminizi çok beğendim," diyor. "Tam da oraya koyacağım ve her baktığımda sizi düşüneceğim."

Göğsüm kabarıyor ve keşke odamda da böyle bir hatıra olsaydı diyorum. Komodinin üzerindeki fotoğrafımıza bakıyorum. İkimiz de göl evinin iskelesinde uzanmışız, güneş batıyor ve o benim yanağıma öpücük konduruyor.

Garrison dizüstü bilgisayar, odasının çoğunu görebileceğim bir yere, şifonyerin üzerine koyuyor. Bir kutudan bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıyor ve giysiyi çöp torbasına atıyor. Sahip olduğu tüm kapüşonlu sweatshirtleri atacağını bana çoktan söylemişti. *Yeni bir başlangıç. Yeni bir görünüm.* "Okul nasıl?" diye soruyor.

Cevap vermek üzereyim ama kapı aniden açılıyor. "Garrison amca!" Koyu saçlı küçük çocuk içeri koşarak giriyor ve Garrison'ın yatağına atlıyor.

"Heyheyhey!" Lo kapıdan seslenir. "Kapıyı çalmak konusunda ne demiştik?" Maximoff yataktan kalkar ve babasına döner. "Girmeden önce kapıyı çalmalıyım," der, kelimeleri biraz geveleyerek.

"Tekrar dene, evlat," diyor Lo ve Garrison'a özür diler gibi bakıyor. Garrison ise sırtıyor.

Maximoff dışarı çıkar ve kapıyı çalar. Lo'nun "Şimdi ne soracaksın?" dediğini duyarım.

"GARRISON AMCA?!" Maximoff avazı çıktığı kadar bağırır. "SİZİNLE OYNAMAYA GELEBİLİR MİYİM?!"

Garrison gülüyor. "Evet, evlat, içeri gel."

Maximoff, Garrison'a amcası demeye başladı. Akrabalıkları olmasa da. Garrison ve ben evlenirsek gerçek amcası olur, ama bu olasılığı henüz konuşmadık. Garrison, benim ondan ayrılacağımı düşünüyorsa, bu onun aklında olamaz.

Ayrılmam.

Kapı açılır ve Maximoff içeriye atlar. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar, Lily'ye çok benzeyen büyük yeşil gözleriyle. Bu gözlere kapılmamak imkansız.

Garrison başını sallar.

Lo dizüstü bilgisayarın ekranını fark eder. "Bu benim kardeşim mi?" diye sorar Lo, kaşlarını kaldırarak. "Ben buradayım... pek de gerçek değilim," derim.

"Sadece bir sürü bir ve sıfır," diye ekler Garrison ve Lo'nun arkasında dururken erkek arkadaşım bana göz kırpar. O kadar seksi ki kızarıyorum.

Lo kaşlarını çatıp omzunun üzerinden bakar. "Siz ikiniz nerd gibi flört mü ediyorsunuz?" "Dostum, biz nerd değiliz," diye tersler Garrison. "Nerd yıldızları sokağın birkaç

sokak aşağıda değil mi?" Lily, Connor ve Rose'u sevgiyle "nerd yıldızları" olarak adlandırır, ancak Cobalts, stereotipik bir nerd'ün hayal ettiğinizden çok uzaktır. Eğer bir şey varsa, en çok ben bu tanıma uyuyorum. Gözlüklü, çizgi roman seven içe dönük biri.

Lo göğsüne dokunur. "Affedin beni, siz ikiniz geek dilinde flört ediyorsunuz."

Garrison kaşlarını kaldırır. "O sensin ve karın." Lily ve Lo süper kahramanlara takıntılı olanlar, bazen benden bile daha fazla.

Maximoff bir yastık alır ve babasına fırlatır. Lo, Garrison'a odaklanmış bir şekilde, sanki hiçbir şey olmamış gibi yastığı kaçar. "Tanrım, sen ve sözlerin. Tamam, bilgisayar zırvalarıyla flört ediyorsunuz, ya da siz gençlerin dediği her neyse."

"İkili," diyor Garrison.

"Ne?" Lo'nun kaşları çatılır.

"Bu bir ikili sayı... Neyse, boş ver."

"İyi, bunun bir derse dönüşeceğini düşünüyordum," Lo yarı gülümsemesiyle gülümser. "Üniversiteyi bıraktığımı biliyorsun."

"Her fırsatta bunu söylüyorsun," diyorum hafifçe.

Lo bilgisayara geri döner. "Şakacı kardeşim." Yine gülümser. "Londra iyi gidiyor mu?"

"Evet, çok iyi."

Lo'nun telefonu çalar ve o da telefonu açmak için izin ister. Tam çıkarken, "Merhaba baba" dediğini duyarım.

Midem birdenbire burkulur, rahatsız olurum.

Maximoff, Garrison'a yardım ederek küçük kutulardan birinin bandını yırtıyor. Bu onun için iyi bir dikkat dağıtıcı ve benim de kusacakmış gibi görünmemek için bir saniye kendime zaman ayırmam gerekiyor.

Çünkü Garrison'dan bir şey saklıyorum. Kardeşlerimden. Ve mümkünse, bunu mezara götürmek istiyorum.

Garrison'ın Londra'ya geldiği o geceyle ilgili.

O eve döndükten sonra ben geride kaldım ve bazı hasar kontrolü yaptım. Öğrenciler Garrison'ın Salvatore'yi yumrukladığını filme almışlardı ve Garrison'ın yüzündeki ifadeyi gördüm. O görüntü internete sızsaydı, medya için mükemmel bir malzeme olurdu. İkimiz de daha önce mem olmuştuk ve bunu başa çıkmak için duygusal ve zihinsel olarak hazırlıklı olursanız kolaydır.

Bu onu mahvederdi ve her zamanki hasar kontrol uzmanı Connor Cobalt ortada olmadığı için, başka kaynaklar bulmam gerekiyordu. Lo veya Ryke'yi arayıp Garrison'ın sarhoş olduğunu söyleyemezdim, çünkü bana hiçbir şey söylememem için söz verdirtmişti.

Bu yüzden geriye tek bir kişi

kalmıştı. Babam.

Jonathan Hale.

Okul için bana çek yazdığında, asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım. Ondan daha fazla para istedim.

Bana yüz bin dolar verdi. Ne için olduğunu biliyordu ve yardım etmek istedi. Yine de, bunu "bozuk para" olarak nitelendirdi, ki bunu biraz aşağılayıcı buldum. Yüz bin dolar benim için bir servet. Ve planımı hayata geçirmek için yeterliydi.

Sheetal kavganın tamamını çekmişti ve ben de Garrison'ı çeken herkesi kameralardan teşhis edebildim. Şanslıydım ki Tess o gece Bishop Hall'daki öğrencilerin çoğunu tanıyordu. Ben de onlara görüntüleri karşılığında nakit para verdim. Onlar da videolarını buluttan ve cep telefonlarından sildiler.

Ben, *Willow Hale*, Jonathan Hale'in parasıyla insanlara rüşvet verdim.

Ryke sürekli babamız hakkında beni uyardı. Karşılığında bir şey almadan bir şey vermediğini biliyorum. Sadakat. Zaman. Ne isteyeceğini bilmiyorum

ama ona borçlu hissetmek istemedim. Şimdi ise... tek hissettiğim şey bu. Peki, borcumu tahsil etmeye geldiğinde ne olacak?

Ya da daha kötüsü, Lo, Ryke veya Garrison öğrenirse ne olacak?

Öğrenemezler. *Öğrenemezler.*

Bu sözleri adeta taş kazıyorum.

5 O ZAMANLAR – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

17 yaşı

"Kahretsin." Omzumun üzerinden bakınca, Loren Hale'in mahallesindeki Cadılar Bayramı partisinde Hannah'nın annesi ve beş yaşındaki küçük kardeşini fark ettim. Aşırı süslenmiş arka bahçesindeydiler. Bayan Nash beni görmeden önce, başımı kapüşonla örttüm.

Kostüm giymemişim. Her zamanki kapüşonlu sweatshirt'üm ve koyu renk kot pantolonum var.

"Ne?" Willow soruyor, ikimiz de uzun atıştırmalık masasının yanında dolaşıyoruz. Kağıt kabak şeklindeki tabağını sadece birkaç karamelli patlamış mısır ve iki küçük ısırık büyüklüğünde pretzel ile dolduruyor — Chex Mix'e koydukları türden olanları biliyor musun? Sinemadaki dev yumuşak pretzel gibi değil.

"Sadece tanıdığım biri, ya da annesi, yani. Aslında o değil." Bu konuda aptalca davranıyormuşum gibi başımı sallıyorum. Benimle konuşmayacak. Değil mi? Willow'a el sallıyorum. "Neyse ne. Sen işine bak."

"Bitti. Yani..." Siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itti. Vega kostümüyle uyumlu olmasa da, rahat olmak için gözlüklerini takmak istemesini sevdim. Sırt çantasının askısını tutmaya çalıştı. Bu arada, askı yoktu. Bu yüzden havayı yakaladı.

Willow, uzun mu kısa mı bir saniye boyunca bana baktığını fark eder. "Ne... var?" Eli titrer, kağıt tabak sallanır ve onu sabitlemek için iki eliyle sıkıca tutar. Muhtemelen onun istediğinden daha fazla endişesini fark ederim, ama tek istediğim onun endişesini azaltmaktır. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Güzel görünüyorsun," ona gerçeği söylüyorum, "ama her gün güzelsin, bu yüzden burada bir fark yok."

Willow soluyor. Kızarmak yerine bunu yapıyor. "Şey, teşekkürler? Sen de güzel görünüyorsun." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, yakışıklı görünüyorsun?"

Bu konuşmayı olabildiğince kolaylaştırmaya çalışıyorum. "Ben mi? Hayır. Babam saçımı kestirmem gerektiğini söylüyor ve gözlerim hangi renk olmak istediklerini karar veremiyor."

Omuzları gevşer ve gözlerime yakından bakar. "Ben hep mavi-yeşil olduklarını düşünmüştüm, yani akuamarin mi?"

"Belki. Hiç araştırmadım, bu da kendime olan ilgisizliğimi gösteriyor." Onun tabağına başımı sallıyorum. "Gerçekten bitti mi?" Kendi tabağıma alıyorum. Yemekler çok zengin. Sadece portakal kremalı keklerden oluşan kule, tüm lakros takımımı doyurabilir.

"Gergin olduğumda iştahım pek açılmaz." Omuz silkiyor ama giderek büyüyen partiye, gelen gençlere, çocuklara ve ebeveynlere bakıyor. Havuzda elmalar yüzüyor, ışıklar havuzu turuncu renkte parlatıyor. Güneş batarken meşaleler arka bahçeyi aydınlatıyor.

Neden gergin olduğunu sormuyorum, çünkü *bunun* sadece *bu* olduğunu biliyorum. Parti genel olarak. İnsanlar. *Karışıklık*. Ben de pek sevmiyorum, ama onun gibi endişelenmiyorum. Tumblr anketinde kalabalık yerleri sevmediğini söylediğini hatırlıyorum.

Ciddiydi.

Tabağıma bana lezzetli gelen tek şeyi koyuyorum. Kurabiyeler. Şekerli, yulaf ezmeli... Çikolatalı fudge'ı pek sevmem, ama en sevdiğim fıstık ezmeli olanları bulup tabağıma yığıyorum.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diyor Willow, sanki kendi kendine mırıldanır gibi.

Bir kurabiyeyi ağzıma atıp, çitin yanındaki boş saman balyasını işaret ediyorum. "Bu taraftan."

Yanımda yürüyor, elma daldırma oyunu ve birkaç başka oyunu geçiyor ve saman balyasına vardığımızda, sanki *ben yapmışım gibi* derin bir nefes alıyor.

Yalan söylemeyeceğim.

Şu anda ona sarılmak istiyorum.

Bunun yerine, Willow'un yanına oturup fıstık ezmeli kurabiyemi çiğniyorum. Onun tabağına birkaç şekerli kurabiye koyuyorum. "Belki sonra gerginliğini atarsın." "Teşekkürler." Gülümsemeye başlıyor.

Benim dudaklarım da yukarı kalkıyor. Bir ayağımı saman balyasına, kolumu dizime koyuyorum. "Dünyada istediğin her şeyi yapabilseydin, ne yapardın?" diye soruyorum ona.

"Kariyer gibi mi?"

"Hayır, sadece herhangi bir gün, herhangi bir zamanda."

Popcorn'unu tabağında itip kakıyor. "Odama kapanırdım. Belki bir film izler, çizgi roman okur, internette sörf yapardım, çılgınca bir şey yapmazdım.

Sıkıcı geldiğini biliyorum, ama benim için eğlenceli.

"Sıkıcı gelmiyor. Sadece rahatlatıcı." Kaç kişinin ona bu yüzden sataştığını merak ediyorum, çünkü benim kardeşlerim de *Mario Party* gibi "kızlara özgü" oyunlar oynadığım için bana sataşüyor. Açıkçası, bu oyunlar erkekler için olduğu kadar kızlar için de. Nintendo oyunu sonuçta.

"Dün gece *Supernatural*'ın beşinci sezonunu bitirdim..." diye devam ederken, yanıma sarışın bir kadın yaklaşır, yanında beş yaşında bir çocuk vardır. Oğlu Buzz Lightyear gibi "kostüm" giymemiştir. Sadece sallanan hayalet küpeleri ve ucuz bir kazak giymektedir.

"Kahretsin," diye mırıldandım, vücudumu görünmeyecek şekilde çevirmek için çok geç kalmıştım. Sahte bir gülümseme bile takınamadım.

Bayan Nash önce beni selamladı. "Merhaba Garrison."

Kızı benim arkadaşımdı ve "*sen daha olgun davranmalı, arkadaşlarına karşı çıkmalı ve insanları taciz etmemeleri için onları zorlamalıydın*" diyen grubun bir parçasıydı. Katılıyorum, öyle yapmalıydım. Asla yapmadığım birçok şeyi yapmalıydım ve artık geri alamam.

Zamanı geri alamam ve tahmin et kim *tüm* hayatı boyunca bununla yaşamak zorunda kalacak?

Ben.

Bu benim yüküm.

Ve insanlar beni nasıl gösterirse göstere, ben hala daha aşağılık bir adamım. Arkadaşlarımı ispiyonladığım için. Ya da onları doğru şeyi yapmaya ikna edemediğim için.

"Hey," diye cevap veriyorum, kapüşonumu indiriyorum. Ama başımı eğiyorum ve saçlarım kirpiklerime değiyor.

"Loren'in seni evine kabul etmesi çok nazik bir davranış."

"Evet," diye onayladım. Onun beni affettiği gibi, yaptığım şeyi asla kendime affettiremezdim, ama *ona* bunu söylemeyeceğim.

"Bu akşam ona teşekkür etmek için zaman ayırmalısın."

İyi niyetli olduğunu anlıyorum, ama kaba üslubu beni rahatsız ediyor. Zoraki bir gülümseme takınıp, "Evet, hallederim," diyorum. *Neden böyle şeyler söylüyorsun ki?*

"Arkadaşlarının olduğu yerde olmadığın için şanslısın ve açıkçası, bu mahallenin çoğu senin orada olman gerektiğini düşünüyor."

O, benim derin pişmanlık duymamı, yıkılmamı ve belki de gözyaşı dökmemi istiyor, ama ben... Onun önünde, tüm bu insanların önünde bunu yapamam. Bu partide. Yapamam. Muhtemelen yapmam gerektiğini biliyorum, ama savunmam giderek artıyor. Onu nasıl yıkacağımı bilmiyorum.

"Harika," diyorum. "Bu akşam günlüğüme mutlaka yazacağım." Willow'a bakamıyorum bile, ama tüm bu duruma karşı tereddüt ettiğini hissediyorum.

Benim saçmalıklarımın onu daha da gergin hale getirmesinden nefret ediyorum.

Bu yüzden Bayan Nash beni daha fazla azarlamadan önce, "Hepsi bu mu? Açıkçası, bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok," diye ekliyorum.

"Hannah'nın artık seninle arkadaş olmamasına çok sevindim." Ah. Sadece başımı sallıyorum ve o başka birine odaklanıyor. "Willow, değil mi?"

Daha dik oturup başımı kaldırıyorum çünkü Bayan Nash'in benim yüzümden ona saldırmasını istemiyorum.

"Evet. Ben Willow."

Bekliyorum.

Bayan Nash, "Onun seni kandırmasına izin verme. O, kuzenin Loren ve karısı Lily'yi sana anlattığından daha uzun süredir taciz ediyor. Seninle arkadaş olmaya çalışırken bunu aklında tut" der.

Üzücü olan kısım: bunların hepsi neredeyse doğru.

Ama Willow'u kandırmıyorum. Kandırmaya çalışmıyorum, ama Loren'in mahallede olan biten her şeyi ona anlattığını söyledi. Hangi olayları anlattığını netleştirmek için ona sormadım, sayıp gerçekten her şeyi ona anlattığını kontrol etmek için. Kötü geçmişimi gündeme getirmek istemedim.

Bayan Nash dönüp gitmek üzereyken Willow konuşur. "O iyi bir insan."

Bu beni etkiliyor. Duygusal olarak... beni etkiliyor. Hareketsiz kalıyorum ve kimsenin benim hakkımda hiç söylemediği bu cümleyi içime sindiriyorum.

O iyi bir insan.

O kadar sessizce söyledi ki Bayan Nash duymadı. Ama ben duydum. Hannah'nın annesinin oğlunu yemek masasına yönlendirmesini izledim.

"Üzgünüm," Willow'a o berbat konuşma için özür dilerim. "O kaba davrandı."

"Ben de öyleydim," diyorum.

"Evet, ama..." Omuzlarını silkiyor. "Sen kabalaştığını biliyorsun. O ise kabalaştığını bilmiyor. Bunun durumu düzeltmeyeceğini biliyorum, ama yine de bir şekilde önemli. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Evet... belki." Ben de öyle inanmak isterim.

Ona verdiğim şekerli kurabiyelerden birini alır ve bir ısırık alır.

Dudaklarımın yine yukarı kalktığını hissediyorum. "Dün gece *Supernatural*'ın beşinci sezonunu bitirdin ve bana mesaj atmadın mı? Sana tepkilerini an be an anlatmanı istediğimi söylemiştim. Gif şeklinde." İkinci sezonda bunu yapmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bana gönderilen en sevimli şeydi.

Tumblr gönderilerimin çoğu, yaptığım TV dizileri ve film gif setleri, günlük sarkazmlar, günlük olayları pizza ile ilişkilendirmeler ve rebloglar.

Onun Tumblr gönderileri ise anketler, hayran düzenlemeleri, hayranlarla ilgili gönderiler ve TV dizilerini izlerken canlı olarak güncellediği tepkisel giflerden oluşuyor. Bu, feed'im

beslememi deli gibi dolduruyor ve onu tanımadan önce bana bununla ilgili fikrimi sorsaydınız, *aptalca olduğunu* söylerdim.

Aptalca değil. Aptalca olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Özellikle diziyi izlediğimde gerçekten eğlenceli.

Kurabiyesini yutar ve daha geniş bir gülümsemeyi bastırmaya çalışır. "Saat sabah 4'tü."

Uyku düzenim pek iyi değildir, ama dün gece o saatte gerçekten uyuyordum. "*Supernatural*'ın en iyi sezonunu bitirmek, beni sabah 4'te uyandırmak için tek geçerli neden. İnternetin en iyi iletişim aracı olduğu konusunda hemfikir miydik?"

"Evet, ama diğer seçeneğimiz iki teneke kutuydu."

"Doğru." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. "Cep telefonu hakkında ne düşünüyorsun?"

Kafasını salladığında şaşırdım. *Reddedildin, Abbey*. Willow kurabiyesini masaya koydu. "Seni internette görmek hoşuma gidiyor. Yani aslında birbirimizi *görmüyoruz*."

"Yani benim birlerim ve sıfırlarım senin birlerin ve sıfırlarınla temas kurmuyor mu? Birbirlerinin etrafında dans ettiklerini sanıyordum. Benim birlerim vals yapmayı bilir ama sıfırlar berbat dansçılardır. Başkalarının bilgisayar kodlarının üzerine basmayı severler."

Willow'un biraz bulaşıcı olan neşeli bir gülümsemesi var. "Benim birlerim ve sıfırlarım dans edebilseydi, muhtemelen yine de oturmayı tercih ederlerdi."

Seninle oturdum. Bunu, kelimenin tam anlamıyla onunla oturuyor olduğum için söylemiyorum. "Elma yakalamaya ne dersin?" diye soruyorum. "Gerçekten, baskı yok."

"Bunu çok sık söylüyorsun." "Hangi kısmı?"

"*Dürüst* olmak gerekirse."

Fark etmemiştim. Belki de insanların neyin alaycı neyin samimi olduğunu anlayamayacağından korkuyorum. "Hey, bir şey söylemek istiyorum... yanlış anlama." Neden bunu şimdi gündeme getiriyorum? *Onu korkutma ya da kötü hissettirme*. Neredeyse duraksayacaktım, ama yine de söyledim — çünkü ben öyle biriyim. "Daha önce bahsettiğimiz o çizgi roman karakteri, onu tekrar araştırdım."

"Elixir mi?"

"Hayır, diğeri." "Wither mi?"

"Evet, o." Duruyorum. "Bana benziyor. Bir çizgi film karakteri olarak."

"Çizgi roman," diye düzeltir ve yüzü solgunlaşır. "...Wither'ı severim, ama senin Wither *olduğunu* hiç söylemedim."

"Evet, biliyorum. Sadece ilginç olduğunu düşündüm." Kendimi aptal gibi hissediyorum, çoğunlukl çünkü o benim gözlerime bakamıyor ve konuyu tamamen

konuyu tamamen değiştirip xml-ph-0007@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal xml-ph-0009@deepl.internal xml-ph-0010@deepl.internal *Supernatural*'ın beşinci sezonunun en sevdiği kısmını soruyorum, ama o elma daldırma küvetini işaret ediyor.

"Ücretsiz. Hala yapmak istiyor musun?"

Acaba kalabalığın dağılmasını mı bekliyordu? "Evet, tabii ki."

6 O ZAMAN – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Philadelphia'da asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyler: Loren Hale'in mahallesindeki Cadılar Bayramı partisinde elma daldırma oyunu oynamak.

Yanaklarımdan hala su damlaları akıyor ve sadece birkaç santim uzaktaki Garrison, alnımdaki ıslak saç tellerini nazikçe geriye doğru çekiyor. Her şey bulanık ve o benim rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki, gözlüğümü nazikçe yerine takıyor.

"Teşekkürler." Yüzümde dans eden mavi-yeşil gözlerine odaklanıyorum. Yanağıma yapışmış bir saç telini çekip kulağımın arkasına koyuyor.

Günlük gerginliğim yatışmaya çalışıyor ve içimde gökyüzünden düşen konfeti gibi bir heyecan dalgalanıyor. Diğer eli kalçamı okşadığında, küçük, gergin bir kahkaha atıyorum. Anksiyete yerine heyecanı tercih ederim, ama hangisinin önce geleceğini gerçekten kontrol edemiyorum. Dokunmaya alışkın değilim. Her şey çok yeni.

"Bu uygun mu?" diye soruyor.

Şu ana kadar hoşuma gittiğini ona göstermek için gözlüğümü yukarı itiyorum. "Evet." Birden fazla kez başımı sallıyorum.

"Sana sarılabilir miyim?" Hızla ekliyor, "Kolumu sana dolayabilir miyim?"

Gülmekle endişelenmek arasında gidip geliyorum. Gülmek istiyorum ve Garrison'a her geçen gün daha çok güveniyorum. "Evet."

Garrison kolunu belime doluyor — "Hey!

Siz ikiniz!"

Anında irkilirim ve sert bir tahta gibi donarım, başım haykırışın geldiği yöne doğru döner, ama o sesi her yerde tanırım.

Lo, kardeşim Lo. Slytherin gibi giyinmiş olan. Havuzun karşısındaki saman balyalarının üzerinde oturan. Herkesin kuzenim olduğunu sandığı Lo. Loren Hale — evet, Garrison'a evreni ateşe verebilecek kadar *öfkeli* bir bakış atıyor.

Uyarıyı duyarım: *küçük kız kardeşime dokunma.*

İkimiz de hemen birbirimizden ayrılırız, aramıza görünmez bir kama girer ve onun vücudu benimkinden yaklaşık üç metre uzaklaşır. Garrison, kapüşonunu tekrar başına geçirmeden önce elini saçlarının yanından geçirir.

Lily ve Ryke kardeşimin yanında duruyorlar, ama sadece dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. İşitme yeteneğim Süpermen seviyesine ulaşmadı. Dudak okuma becerim de öyle, çünkü ne dediklerini hiç anlamıyorum.

Garrison dönüyor, sırtı bana dönük ve cep telefonu elinde. Vega kostümümün cebini (kötü bir şekilde) dikmiştim ve telefonum bir kez titriyor.

"Ka-ka!" Telefonumu çıkarırken yukarı bakıyorum. Daisy Calloway, boynuzlu bir saç bandıyla çatı katında oturuyor. Şu anda ekose giysili erkek arkadaşına sesleniyor. "Ka-ka!"

Ryke onu çatıda görünce gülümser ve "Beni yakala" der. Onları uzun süre izlemiyorum.

Twitter mesaj bildirimimi kontrol ediyorum.

@garrisonwither'dan

Tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim. Saman balyasına geri dönersen, bana yer ayırır mısın?

Olur diye cevap veriyorum. Kafamı kaldırdığımda, o çoktan ortadan kaybolmuş. Ben de saman balyasına doğru yöneliyorum, ama birden duruyorum. *Orası dolu.* Kafamı sağa sola çeviriyorum, gözlerim direksiyon başında çılgın bir sürücü gibi sağa sola kayıyor. Nereye oturacağım? Çoğu saman balyası dolu.

Partilerde pek iyi değilim.

Ne yapacağımı ve zamanı nasıl dolduracağımı bilmiyorum. Gizli bir not var: *cep telefonunu kullanma.* Telefonum aslında gerginliğimi gideriyor, ama sonra kaba davranmaktan endişeleniyorum. Ve endişe geri geliyor. Bu eğlenceli bir döngü değil.

"Üzgünüm," diye korsan ailesinden özür diliyorum. Etrafımdan geçmeye çalışıyorlar. Yolda duruyorum. Melek kılığına girmiş iki genç kıza özür diliyorum. Kanatlarından birine çarptım, ya da belki de hafifçe dokundum? Kız çok üzülmüş gibi görünmüyordu. Fark etti mi bile bilmiyorum.

Willow Moore hayatta tamamen başarısız biri değil.

Benim de iyi yanlarım var.

Lily veya Lo ile konuşabilirim, ama saman balyasının üzerinde birbirlerine sıkıca sarılmış, tatlı bir an yaşıyor gibi görünüyorlar ve Gryffindor'lu gibi giyinmiş küçük oğulları da yanlarında.

Aynı şekilde, Rose ve Connor da kızlarını kucaklarında tutuyorlar ve birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki, dudakları çok hızlı hareket ediyor. Onlara birlikte yaklaşacağımdan değil. Connor *olmadan* Rose'a yaklaşacak cesareti bulabileceğimi düşünüyorum.

Gözlüğümü yukarı itip "*Carpe Diem*" diye mırıldanıyorum. Ben *Dead Poets Society'deki* Welton Academy'deki öğrenciler gibi bir çocuk değilim, ama onlar gibi *Carpe Diem* yapabilirim.

Sadece nereye gideceğimi bulmam gerekiyor. Havuzun kenarına o kadar yakın duruyorum ki, geri geri gidip duruyorum. Tam da ihtiyacım olan şey, havuza düşmek...

—

Bir meşaleye vuruyorum.

Tanrım.

Çimlere saplanmış *yanan* bir meşaleyi vurdum. Demir direği tutmaya çalışırken, onunla birlikte saman balyasının üzerine düşüyorum. O korkunç komşu kadın, Bayan Nash ve oğlu orada oturuyorlar. Az önce yarattığım tehlikeli alandan sıçrayarak kaçıyorlar ve ben de beceriksizce samanların üzerine düşüyorum. Samanlar yanmaya ve alev almaya başlıyor.

"Willow!" diye bağıyor Lo.

Dumanın etkisiyle öksürüyorum ve yanaklarım yanarken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Eteğimdeki alevi söndürüyorum ve çimlere düşüyorum. Böylece ateşten uzaklaşabiliyorum.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde, yanan saman balyasının ötesine hızla sürünerek geçiyorum.

Ebeveynler plastik kovalar ve plastik bardaklarla havuzdan su çekmeye başlamışlar bile. Onlar alevleri söndürürken, ben şoktan donakalmış, gözlerimi kocaman açmış bakıyorum.

Az önce ne oldu?

"Willow?" Lo yanıma çömelir, kehribar rengi gözleri endişeyle parlar. Yanık olup olmadığımı görmek için beni inceler. Sanırım en çok özgüvenim yanmış.

"Ben..." *üzgünüm*. Bu soğuk şoku atlatmak için birkaç kez gözlerimi kırptırırım. Benim dehşetim onun endişesiyle buluşurken, umarım bu yanan saman balyası Loren Hale'e yaptıklarımın bir metaforu değildir. "Üzgünüm," diye fısıldarım.

"Şokta." Rose Calloway'in buz gibi sesini duyarım. *Black Swan'daki* Natalie Portman gibi giyinmiş, benden çok daha uzundur. Ryke ve Daisy'nin yangını söndürmeye yardım ettiğini, Lily ve Connor'ın ise çocuklarını yemek masasının yanında tutarak kargaşadan uzaklaştırmaya çalıştığını fark ederim.

Üzgünüm.

Bunu tekrar mırıldanmış olmalıyım ki Lo, "Ben çok daha kötüsünü yaptım," diyor.

O kadar dalgınlıyorum ki, o daha da endişeleniyor. Aniden beni kollarına alıyor.

Aman Tanrım.

Loren Hale beni evine doğru taşıyor.

Hayatımda ilk kez taşınyorum ve bunu yapan da ünlü kardeşim. Şokum dört katına çıktı. Maine'den tek arkadaşım Maggie, onun kollarında ölecekti.

Loren Hale verandaya çıkarken, Garrison koşarak geliyor... Aslında nereden geldiğini tam olarak anlayamıyorum. Arka bahçede çok fazla insan dolaşnyor.

"Hey, ne oldu?" Garrison, Lo'yu takip ederek beni içeri götürüyor.

Gürültüden Lo'nun cevabını duyamıyorum, ama ne dediğini gayet iyi tahmin edebiliyorum: *Willow meşaleyi devirdi ve neredeyse kendini ateşe veriyordu.*

Lo beni mutfak tezgahına oturtuyor, ev çok daha sessiz ve ben başımı eğip ellerime bakıyorum. Musluğu duyuyorum ve gözümün ucuyla Rose'un bir bez ıslattığını görüyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, ama nedense gözlerim doluyor ve burnumdan kayan gözlüklerimi sürekli yukarı itiyorum. Şu anda mutfakta sadece Rose, Garrison ve Loren var, ama bu tür duygularımı insanların önünde pek göstermiyorum. Sadece üç kişi olsa bile bana çok fazla geliyor.

Rose bana bez parçası uzatıyor. "Al. Bu yardımcı olur." Soğukluğu yanağıma ve alnıma sürüyorum.

Lo telefonuna bakar. "Lily artık yangın çıkmadığını söyledi. Gördün mü, sorun yok."

Gözümün altını ovuşturuyorum, tam da bir gözyaşı düşmek üzereyken.

"Hayatına girip her şeyi ateşe vermek istememiştim."

Lo gülmekten kendini alamıyor. "*Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?* Tanrım, Willow, ben bu adamdan daha fazla mecazi şeyi ateşe verdim." Garrison'ı işaret ediyor.

Garrison şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?"

"Evet, *gerçekten.*" *Buz gibi keskin elmacık kemikleri ve dar kehribar rengi gözleriyle* Lo, ateşin kendisinden daha korkutucu görünüyor.

"Doğru," diye onaylıyor Rose. "O korkunç biri."

Lo ona kuru bir gülümseme atar. "Bunu söyleyen, ele geçirilmiş bir balerin gibi giyinmiş kız."

"*Kara Kuğu* gerçek bir şey."

"Tabii." Lo'nun bakışları tekrar bana döner. "Demek istediğim, burada bulunarak hiçbir şeyi mahvetmedin, kimsenin özlemeyeceği lanet bir saman balyası hariç. Sadece yanmadığın için mutluyum. Çünkü seni... özlerdim."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama bu seferki farklı bir türdü. "Ben de," diye Garrison da katıldı.

"Ben de," diye ekliyor Rose.

Daha önce olduğundan daha emin bir şekilde başımı sallıyorum. *Tamam.*
Nasıl gülümsediğimi, sadece bu mutfaktaki, kendimi kaybolmuş ve yalnız hissettiğimde bana sevildiğimi hissettiren bu insanlara bağlayabilirim.

Tamam.

Gülümsüyorum. "Tamam."

Ve uzun zamandır ilk kez, bir grubun parçası olduğumu hissediyorum. Kendi ailemin bir parçası olduğumu biliyorum.

Garrison beni daireme bırakıyor. Mustang'i kaldırıma yanaşırken, onu içeri davet etmeli miyim diye düşünüyorum. Birlikte değiliz ve bunun bir teklif olarak algılanıp algılanmayacağını bilmiyorum.

"Partiye benimle birlikte gelmeme izin verdiğin için teşekkürler," diye başlıyor.

"Benimle gitmek istediğin için teşekkürler." Sarı peruğumu çıkarıp saçlarımı sallıyorum, birkaç saç tokası kafa derime batmış. "Beni bir süreliğine terk ettiğin için şanslısın. Seni yakabilirdim." Ben lafazan biri değilim ve arabasının sessizliğinde kendimi daha çok bir aptal gibi hissediyorum. *Senin bir inek olduğunu biliyor.* Yine de benimle takılmak istiyor. Bu da bir şey, değil mi?

Arabayı park eder ve ön kolunu direksiyon simidine dayar. İkimiz de koltuklarımızda birbirimize doğru eğiliriz. Saçlarının her zaman kirpiklerine takılmasını ve kahverengi saç telleri arasından gözlerinin görünmesini seviyorum.

"Bayan Nash'in söylediği şey hakkında," diye başlıyor.

"Ne dediği önemli değil." Bunun onu ne kadar zamandır rahatsız ettiğini merak ediyorum.

"Önemli," diye nefesini verir. "Çünkü... bu doğru, Willow. Loren bizi istediği kadar karşılaştırabilir ve daha kötü şeyler yaptığını söyleyebilir, ama ben *ona* kötü şeyler yaptım. Posta kutusuna yazdım. Ön verandasına köpek pisliği koydum, hatta bir kova dolusu..." Utançla benden başka yere bakar.

Ne yaptığını biliyorum.

Lo bana her şeyi anlattı, ben de Garrison'a anlattım. İçinde hala *suçluluk* duyduğu bir yer olmalı. Yoksa böyle açıkça itiraf etme ihtiyacı hissetmezdi.

Garrison ön camdan dışarı bakarak cesaretini topluyor ve şöyle diyor: "Bir kovayı içkiyle doldurdum, böylece ön kapıyı açtığı anda kafasına dökülecekti. Onun alkolik olduğunu ve ayık kalmak için mücadele ettiğini *biliyordum*. Ben yaptım."

Arkadaşlarımın da orada olduğunu eklemiyor. Orada olduklarını biliyorum, ama o mazeret uydurmuyor ya da suçu başkasına atmıyor. Her şeyi üstleniyor.

Bu yüzden o iyi bir insan. Olanların altında. Kötü seçimlerinin altında. O iyi bir insan. Umarım bir gün o da bunu görebilir.

"Lo seni affetti," diye hatırlatıyorum ona.

Garrison başını sallar ve yumuşak bir sesle, "Kendimi affedemem," diye mırıldanır. Gözlerime bakar. "Benim yanımda olmamalısın ve ben daha iyi bir insan olup senden uzaklaşabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden bunu benim için sen yapmalısın. Benden uzak durmamı söylemelisin. Buraya bir daha gelmememi söylemelisin."

Sıra bende. Kafamı şiddetle sallarım. "Hayır. Bunu yapmayacağım." Gözleri dolar. "Willow..."

"Ben aptal değilim." Gözlüklerimi çıkarıp buğulu camlarını silerim. "Ben sadece Philadelphia'dan bir arkadaş isteyen Maine'li bir kızım. Sen benim arkadaşımsın. Ben seni seçtiğim kadar sen de beni seçtin." Gözlüklerimi tekrar takıp gözlerinin ne kadar kızardığını görmek için bakarım. "Sen hayatım boyunca sahip olduğum ikinci arkadaşımsın ve arkadaşlıklar konusunda seçiciyimdir. Ama seni seçtim."

Bu, bir oturuşta söylediğim en uzun cümle olabilir, ciğerlerim oksijenle dolup patlamak üzere.

Garrison başını eğdi, yüzünde birçok duygu belirliyordu. "Senin arkadaşın olmak için ne tür arkadaşlık şartlarını yerine getirdim?"

"Sen nazıksın."

"Değilim."

"Sen iyisin."

"Değilim."

"Dürüstsün." Bir süre durur.

"Bana güven veriyorsun."

Bana bakar ve aramızdaki hava gerilir. Garrison kolunu koltuğumun arkasına uzatır, ama kolunu omuzlarıma koymaz. Bir saniye öylece tutar, dikkatle bakar, derin düşünür.

"Emin misin?" diye sorar.

"Eminim." İkimiz de aynı anda dünyada yerimizi bulmaya çalışıyoruz. Bazen sanki havada süzülüyor gibiyiz ve nereye ineceğimizi ya da inip inemeyeceğimizi bilmiyoruz. İçeri girmek isteyip istemediğini sormadan önce, telefonu titrer.

Arayanın *Mitchell* olduğunu fark ettim. Sanırım bu, kardeşlerinden biri.

"Bunu cevaplamalıyım. Bütün gece beni aradı."

İpucunu anlıyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz, camı indirip başını eğerek kaldırımda duran beni görebiliyor.

"Altıncı sezon," diyor, "önümüzdeki hafta sonu birlikte izlemek ister misin? Benim evimde."

Garrison Abbey ile *Supernatural* maratonu. En sevdiği dizi. Onun evinde.
Oradan aldığım ilk davet.
"Kesinlikle."

7 O ZAMANLAR – KASIM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

18 yaş

Anne: *18 yaş günün kutlu olsun! Bu akşam yemeğinde özel bir şey ister misin?*

Cep telefonumdan kısa bir süreliğine başımı kaldırıyorum. Pazar öğleden sonra, alışveriş merkezi ailelerle dolup taşıyor. Bebekler bebek arabalarında ağlıyor, ebeveynler dolaşan küçük çocuklara bağıyor. Galactica Arcadia adlı retro bir oyun salonunun yanında dolaşırken anneme kısa bir cevap yazıyorum.

şöyle bir şey: *Doğum günüm için bir şey istemiyorum. Endişelenme. Bu akşam için zaten planlarım var.*

Aslında anneme planlarımın onu içermediğini söyledim, ki öyle de. Suçluluk duymam gerekirdi. Annem *iyi* biridir.

Nazik ama tamamen... Kafamı sallıyorum, bu konuyu hiç açmak istemiyorum. Ailemle ilgili başka hiçbir kelimeyi telaffuz etmek istemiyorum.

Belirli birinin gelmesini beklerken, Tumblr'a giriş yapıp Willow'un son anketini incelemeye başlıyorum. Beni bir tanesine etiketlemiş ve Willow'a, Cadılar Bayramı'nda elma daldırma oyunu yaparsa cevapları vereceğime söz vermiştim.

Her şeyden çok, bana hangi soruları cevaplamamı istediğini merak ediyorum. Bu, ilkinden farklı. Burada, hangi anketi dolduracağımı aktif olarak seçiyor. Oysa ilkinde, Philly'den bir adamın ortaya çıkıp ona kullanıcı adını sorması gibi bir niyet yoktu.

Geçmiş zaten yazılmıştır, değil mi?

İşte buradayım. Gürültülü bir alışveriş merkezinde, bir elim deri ceketimin cebinde, diğer elimde cep telefonumu tutarak yeni anketi dolduruyorum.

Kurallar: Her bölümü doğru cevaplayarak formu doldurun. Bitirdiğinizde, görevi tamamlamaları için diğer kullanıcıları etiketleyin. Sizi etiketleyen kişiyi bulmakla başlayın.

Willow'u yeni Tumblr hesap adı olan **@vegablaze33** ile buluyorum. Başlıyoruz...

Adı: *Garrison (Fena bir isim değil, sanırım.)*

Yaş: *18 ve şaşırtıcı bir şekilde hala hayatta*

Burç: *Akrep*

Hayalindeki ev: *Banliyöler dışında herhangi bir yer.*

En sevdiği müzik grubu: *Interpol*

En sevdiği TV programı: *Supernatural. Bazen American Horror Story.*

Bir sonraki soru için tarayıcı geçmişimi kontrol ediyorum.

Senin...

Son Google araması: *porno. Şaka, AHS dizisinin özetini okuyordum.*

En son sevdiğini söylediğin kişi: *O kadar geriye gidemiyorum.*

En son kıskandığın kişi: *şu anda hesaplanamıyor.*

Lily Calloway, Superheroes & Scones'un birkaç personel daha ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra, Maya Cadılar Bayramı hafta sonu yeni bir çalışan işe aldı. Bunlardan biri Dalton Akademisi'ne gidiyor. *Ace Davenport*. Onu hayatımda hiç görmedim, ama o beni duyduğunu söyledi.

Benden nefret mi ediyordu, yoksa seviyor muydu, tam olarak anlayamadım. Belki de sadece kayıtsızdı, ama Willow'un çizgi roman rafıyla uğraştığını gördüğü anda, yanına çömeldi ve rafı düzenlemesine yardım etti.

Birbirlerine

gülümsediler. Bir

anımsama yaşadım.

Benim de benzer bir şey yaptığım. Willow'un kasadan düşen parayı toplamasına yardım ettiğim. Bu, arkadaşlığımızın başlangıcıydı.

Onların arkadaşlığının başlangıcını düşününce midem bulandı. Sessizce içime attım ve Maya benim sinirimi fark etmiş olmalı ki, bana "kötü bir şey yapma" der gibi bir bakış attı. "O bizim takımımız için çok değerli."

Değerli. "Nasıl?"

"O yürüyen bir Marvel ansiklopedisi. Diğer çalışanların aksine, her karakteri, her çizgi roman cümlesini biliyor." Benim aksime. Maya'nın en sevdiği çalışan olmayacağım muhtemelen, mağaza müdürü olarak işini zorlaştırdıktan sonra, ama ona kendimi affettirmek için çabalamaya devam edeceğim.

Bu hafta bana tuvalet temizliği görevini verdiğinde bile şikayet etmedim. Ve tuvaletler çok pisdi. Kelime oyunu kasıtlı.

Ace'i beynimin arkasına itip tekrar ankete odaklanıyorum.

Son son sen batırdın bir önemli önemli
muhtemelen dün. Her gün. Hayatımın hikayesi.

Şu anda...

Seni tahrik eden şey: *gözlüklü kızlar.*

Dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor, bu soruyu sormasına biraz şaşırmışım.

Seni ne rahatsız eder: *Gözlüklü kızlara "kötü" davranan herkes.*

Kızgın olduğun biri var mı: *Bir kardeş seç.*

Hiç...

Karanlıktan korktun mu: *Asla.*

Ailenin önünde ağladın mı: *sadece bebekken*

Günlük tutmuş mu: *Hayır*

Neyi seversin...

Aşk mı, şehvet mi: *Sadece şehveti*

bilirim. Mesaj mı, arama mı:

Çoğunlukla mesaj. Nerdler mi, geekler

mi: *Kesinlikle geekler.*

Bitti. Başka kimseyi etiketlemeden, telefonumu kot pantolonumun cebine koyup, bileğime batmış deri bileziğimi gevşetiyorum. Deri ceketimin cebinde bir paket sigara ağırlık yapıyor, ama alışveriş merkezinin içinde sigara içemem. Üstelik, bu alışkanlığımı bırakmaya çalışıyorum.

Bir şeyler yapmak için siyah Converse ayakkabılarımı yeniden bağlarım ve başımı kaldırdığımda onu görürüm.

Alışveriş merkezinin koridorunda Willow da beni görür ve utangaç bir şekilde el sallar. Onun garip gülümsemesi dudaklarımı daha da yukarı kaldırır. Onu baştan aşağı süzerim. Sanki dün Superheroes & Scones'da onunla takılmamışım gibi.

Sarkık, soluk renkli tulumunun altına hardal sarısı bir gömlek giyiyor. Özellikle modağa uygun ya da insanların Instagram'da "beğeneceği" bir şey değil. Sadece... geek tarzı. Makyaj yapmıyor, ama nadiren eyelinerden fazlasını sürer. Açık kahverengi saçları dağınık bir örgü şeklinde. Saçlarının bazı kısımları dağınık, alnında ise bebek saçları dik duruyor.

Kendisiyle ve olmak istediği kişiyle barışık, akran baskısına boyun eğmeyen birinin yanında olmak güzel. Geçen hafta derste Rachel, Willow'un dağınık saçlarını eleştirdikten sonra ona saç örgüsü yapmayı gösteren bir YouTube videosu gösterdi.

Willow, Rachel'a önerileri için teşekkür etti, ama "doğru" tekniği hiç umursamadı.

Willow, JanSport sırt çantasının askısını sıkıca tutarak, her zaman biraz içine kapanık bir şekilde yürüyor. Bebek arabaları, beceriksiz insanlar, kalabalık ve strafor kahve bardaklarını tutan birçok elin farkında.

İnsanların kollarına dokunduğu için birkaç kez özür dilediğini görüyorum ve dikkatlice sağa sola bakıyor. Kalabalık onu geri çekilmeye zorlamıyor. Bana ve oyun salonuna ulaşmak için endişesini bastırıyor.

Buna minnettarım... ifade edebileceğimden çok daha fazla.

"Geç kaldım mı?" Siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itip telefonuna bakıyor.

Ayakkabımın bağcıklarını bağlayıp ayağa kalkıyorum. "Hayır. Ben erken geldim." Kafamla oyun salonunu işaret ediyorum. "Yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Oh." Willow gülümsemeyi zorlukla bastırıyor. "Evet... ben de.

Sayılır." "Sayılır mı?" Kapıyı açık tutuyorum.

Neredeyse boş olan oyun salonuna girerken, "Bu sabah dikkatim dağıldı," diyor.

Ace Davenport. Kaşlarımı çatıp yanına yetişirim. "Neyle?" *O salak Marvel ansiklopedisiyle.*

"Lily, Moffy'ye ilk kez kuru mısır gevreği yedirmeme izin verdi... Yani, katı yiyecekler yiyebiliyor, ama ona ilk kez ben yedirdim. Bebeğini bana emanet etmesi çok hoş."

Willow'un Lily ve Loren Hale ile ilgili her konuda bana güvenmesi de oldukça hoş, özellikle de Maximoff Hale konusunda. Oğulları medya için adeta bir yem gibi. *Celebrity Crush*, şu anda beş ya da altı aydan büyük olamayacak olan bebekleri hakkında her türlü bilgiyi yutuyor.

Cadılar Bayramı'ndan sonra, Willow'a tabloidlere tek bir kelime bile satmayacağıma yemin ettim. Eğer bu sözümü tutmazsam, o benim sırlarımı dünyaya, aileme, istediği herkese ifşa etme hakkına sahip. Bunu söylediğimde, ikimiz de sessizce durduk ve ona dövmelerimi ve morluklarımı gösterdiğim anı hatırladık.

Sonuçta, *Celebrity Crush* editörleri ve muhabirleriyle konuşmak için hiçbir nedenim olmadığı için bana güvendiğini düşünüyorum. Paraya ihtiyacım yok. Şöhret ya da ün peşinde değilim. Tek istediğim, rahat bırakılmak.

Willow, Loren'in kuzeni olmasına rağmen Hales ailesinin dışında kalıyormuş gibi davranınca artık şaşırıyorum. Annesinin herkesten uzaklaştığını ve bu yüzden kendisinin de öyle olduğunu söyledi.

"Eğer isterlerse bebek bakıcılığı yapar mısın?" diye merak ediyorum.

Willow giderek genişleyen bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ellie benden çok küçük olduğu için bebeklere alışkınım. Anneme çok yardım ettim." Bir saniye uzaklara bakıyor. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Maximoff Hale'i kucağıma alabiliyorum, kaç kişinin onun küçük parmağına dokunmak istediğini biliyor musun?"

"Yaklaşık kırk beş bin kişi."

Oyun salonunun ortasında aniden durur. Retro makineler yıldız desenli halının üzerinde sıralanmış, tavana ise karanlıkta parlayan aylar ve gezegenler yapıştırılmış. "Anketi gördün mü?" diye sorar, yanakları solarak.

"Twitter'da Maximoff'un küçük parmağı hakkında *evet* ya da *hayır* sorusu sorulan anket mi? Hayır, görmedim," diye alay ediyorum.

Willow dudaklarını sıkıştırarak yine neşeli bir gülümsemeyi saklar. Midemde bir şey kıpır kıpır ediyor, bu çok saçma. Ama neyse. Umurumda değil. Bu kızla birlikteyken saçma sapan davranacağım.

Bilinçaltında *Streets of Rage* makinesine doğru sürükleniyoruz.

"O anketi ben yayınlamadım," diyor daha sessiz bir sesle, "ama kesinlikle katıldım... ve bu tuhaf, değil mi, sırf ünlü olduğu için bir bebeğe bu kadar hayran olmam?" Düşünerek kaşlarını çatıyor.

"Garip değil. Medya bebeği Amerikan kraliyet ailesinden biri gibi gösterdiği için garip değil."

Willow, benim görmemem için, garip bir gülümsemeyle "Prens Moffy" diye mırıldanır. Benim ona baktığımı fark edince, boğazını temizler ve dudaklarına dokunur. "Eee... evet."

"Hey, Prens Maximoff hayran kurgusu, o ergenlik çağına geldiğinde *gerçekten* bir şey olabilir."

"Okudum," diyor Willow ve ekliyor, "ama... ürkütücü olmayan bir şekilde. Onun akrabasıyım. Bu sadece eğlence gibi... televizyon gibi. Bir nevi."

"Evet, bir nevi," diye onaylıyorum, kolumu omuzlarına atmak için can atıyorum, ama daha da gerginleşiyorum. *Streets of Rage* kontrol panelinin önünde yan yana duruyoruz: kırmızı ve mavi joystickler ve her birinde birkaç düğme var. Süslü veya karmaşık bir şey yok.

Kulaklarımı dikip onun "Çok konuşuyorum" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Çok konuşmuyorsun, inan bana," diye Willow'u teselli ediyorum. "Bütün gün sessiz kalabilirsin, sorun olmaz. Sadece seninle birlikte olmayı seviyorum." Son cümleyi geri almak istiyorum çünkü biraz daha gerginleşiyor.

Aramızda gerginlik oluşur.

"Arkadaş olarak," diye eklerim.

O biraz daha rahatlar.

Sadece arkadaş o zaman. Tamam. *Sadece arkadaş.* Böylesi daha kolay. Bunu biliyorum.

Willow nefesini bırakır ve sonra gözlerime bakar. "Oynamadan önce... senden bir şey yapmanı isteyebilir miyim? Yani, hayır desen de sorun değil. Kırılmam."

Nereye varmak istediğini merak ederek başımı sallarım.

Willow, JanSport sırt çantasını spor ayakkabılarının yanına koyar ve bir cebinin fermuarını açar. Telefonunu çıkarır ve kamera uygulamasını açar. "Maggie'yi tanıyor musun?"

"Maine'den arkadaşın." *Onun tek arkadaşı.* Ben gelmeden önce.

"Her gün bana Lo ve Lily'yi, bazen Connor ve Rose'u, Ryke ve Daisy'yi soruyor... ve ben onun sorularını cevaplayamıyorum. İki gündür mesajlarıma cevap vermiyor, bu onun yapacağı bir şey değil, ayrıca Twitter'da beni takip etmeyi bıraktı."

"Kahretsin." Dirseklerimi kontrol paneline dayadım. "Biliyorum, bu kötü."

Kaşlarımı çattım. "Hepsi kuzenin ve arkadaşları hakkında konuşmadığın için mi?"

Willow elindeki cep telefonunu çevirir. "Eskiden Maggie'ye her şeyi anlatırdım. Benim onu dışladığım için kızgın ve üzgün olmaya hakkı var. Ben de üzülürdüm ve Philadelphia'daki hayatımı onunla paylaşmak istiyordum. Sadece o tarafımı paylaşamıyorum."

Anlıyorum. "*Beni* paylaşmak mı istiyorsun?"

Willow yine solgunlaşır. "*Seni* paylaşmak gibi değil, seni paylaşmak gibi..."

Gözlerinin büyümesi için elimi uzatıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum." Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Birbirimizin yanında çok zaman geçiriyor olsak da, yeni durumlara nasıl tepki vereceğimi veya arkadaşlığımızın sınırlarının nerede olduğunu hala bilmiyor.

Yeni arkadaşlıklar, denenmemiş bir sürü bilinmeyenle birlikte gelir ve eğlencenin yarısı da bunları denemektir — ama sonra arkadaşlığı tamamen bozma riski vardır.

Willow derin bir nefes alarak sorar, "Seninle bir selfie çekebilir miyim?" Sanırım bu anı hep hatırlayacağım.

Birbirimizin fotoğrafını hiç çekmedik. Cadılar Bayramı'nda bile. Ne tek başımıza ne de birlikte. Fotoğraflara da karşı değilim. İnsanlar beni Facebook ve Instagram'da sürekli fotoğraflarda etiketliyor. Çoğu, arkadaşlarımla partilerde çekilmiş fotoğraflar.

Babam, "gelecekteki işverenlerin" saygısız ve sorumsuz bulacağı birkaç fotoğraf için beni azarladı. Bir fotoğrafta reşit olmayanlar içki içiyor, altı ya da yedi fotoğrafta ise kameraya kaba hareketler yapıyorum.

Tereddüt etmeden, elimi uzatıp telefonunu istedim. "Selfie çekmek için kollarım daha uzun."

O tereddüt ediyor. "Yani bu... evet mi?" Ben cevap vermeden önce bile bunun evet olduğunu anlayarak telefonu bana uzatıyor.

"Evet." Işık ayarlarını değiştirip kamerayı bize doğru kaldırdım. Bana daha yakın olmak için parmak uçlarına yükseldi, *Streets of Rage* makinesi arka planda duruyordu.

Başımı ona doğru eğiyorum, saçlarım kirpiklerime değiyor. Dokunmuyoruz, ama dokunmamak neredeyse daha fazla gerginlik yaratıyor.

İyi bir gerginlik.

Willow o garip gülümsemesini gösterir, U şeklinde yukarı doğru değil, daha çok yatay bir çizgi gibi. O mutlu görünüyor, ben ise herkesin inandığı gibi bir suçlu gibi.

Birkaç fotoğraf çekip telefonu geri veriyorum. "Ona ne söylüyorsun?"

Willow hızlıca Maggie'ye mesaj atıyor. "*Bu benim arkadaşım Garrison. Streets of Rage oynuyoruz. Keşke burada olsaydın! Mümkün olduğunda bizi ziyaret et. Sence bu kadar yeter mi?*"

"Belki emoji ekleyebilirsin. Kalpler, parıltılar, pizza."

Willow bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sözlerini tartıyor. Düşünüyor. Sonunda şöyle diyor: "Biliyor musun, eğer kavga edersek, artık seni geri getirecek emoji'leri biliyorum." Tepkimi görmezden gelerek, cep telefonunu sırt çantasına koyuyor.

"Eğer kavga edersek, bu benim hatam olur ve sana pizza emojipleri, penguenler ve kaplumbağalar gönderen ben olurum." Gülümsüyor. "Belki bir rakun da."

"Rakun emojipli mi var?" Bana cesurca bir bakış atıyor.

Hiç bilmiyorum. "Ben yaparım." Cebimden bozuk para çıkarmak için elimi uzatıyorum, ama Willow çoktan bir sürü çeyreklikle dolu bir Ziploc poşeti çıkarıyor.

"Hayır," diye hemen reddediyorum. "Ben ödeyeceğim." *Bu bir randevu.* Bunu kimseye söylemedim ama benim için bu bir tür randevu. Bir nevi.

Olabilir.

Willow tereddüt eder ama sonra poşeti açar. "Sen ödeyemezsin."

Ağırlığımı kaydırıp uzun siyah saçlarımı geriye tarıyorum. "Neden olmasın?" *O bunun bir randevu olmasını istemiyor, aptal.*

"Bugün senin doğum günün." İki çeyreklik parayı jeton yuvasına atıyor, biri oyuncu 1, diğeri oyuncu 2 için.

Twitter mesajını gönderen bendim: *Blaze, bugün biraz eğlenmek ister misin? Galactica Arcadia, öğlen civarı.*

Willow cevapladı: *Tabii, Axel.*

Şimdi Blaze ve Axel karakterleriyle oyuna giriyoruz, levye ve kırık şişelerle şehir sokaklarından suçu silmeye hazırız.

Bu arcade gezisini "doğum günü etkinliği" olarak planlamamıştım ama doğum tarihim tüm sosyal medya hesaplarımda yayınlanıyor. Yani o biliyor.

"Hey," diye soruyorum oynamaya başlamadan önce, "bundan sonra takılmak ister misin? Doğum günüyle ilgili bir şey değil. Sadece, istersen bu gece *Supernatural* maratonu yapabiliriz diye düşündüm." Onu sürekli erteliyorum, ama o çok nazik olduğu için bana bu konuda baskı yapmıyor.

"Evet," diyor hemen. "Tabii ki. Hala senin evinde mi?"

Başımı sallıyorum. "Hala benim evimde." Garip. Kimseyi ailemin evine getirmekten çekinmedim hiç, ama Willow'u kendime saklamak ve ailemin istenmeyen fikirlerinden uzak tutmak istiyorum.

8 O ZAMANLAR – KASIM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Garrison Abbey ile video oyunu oynamak, iki pipetle bir milkshake içmek gibidir. Yüzümü ağrıtan, kontrol edemediğim bir gülümseme takınıyorum. Bastırmaya çalıştığım bir gülümseme, ama Galactica Arcadia'da *Streets of Rage* oynadıkça bu çabam boşuna oluyor.

Bu hissi daha önce sadece bir kez hatırlıyorum, Tom Hiddleston'ın (Thor'un kardeşi ve düşmanı Loki) Superheroes & Scones'da bana rastladığını hayal ettiğimde. O aslında hiç çizgi roman dükkanına gitmedi, ama bazen rüyalar gerçeklikten daha iyidir.

Bu gerçeklik hariç. Şu anda, yanaklarım kulaklarıma kadar gerildiği için ağrıyor. Gülüyoruz. Oyun patronları geldiğinde küfrediyoruz ve özel kombinasyonlarda zorlandığımda bana yardım ediyor.

Çizgi romanlarla ilgili her şeyde daha iyi olabilirim, ama Garrison oyunlarda tam bir profesyonel. Bence her iki joystick ve düğmeyi de nispeten kolaylıkla kullanabilir.

Zaman hızla geçiyor ve bozuk paramız bittiğinde durmak zorunda kalıyoruz.

"Yeni yüksek skor," Garrison ekranı okur. Üç harfli SUX yazan birinden sonra ikinci sıradayız.

"Pek zekice değil, değil mi?" diyorum, SUX'un skor tablosundaki liderini işaret ederek. Aslında, tek seferlik oyuncuların en çok kullandığı baş harfler. Muhtemelen birçok makinenin kayıtlarında en az iki *sux* vardır.

"Aslında hiç de zeki değilim," diyor Garrison, beni hazırlıksız yakalıyor.

"Bekle... ne?" Ağzım açık kalır. "Bu... sen misin?" SUX'a işaret ederim ve o başını sallayınca, yıldız desenli halının üzerine çöküp başımı gömmek isterim. Az önce

onun doğum gününde

Hem de doğum gününde.

Ne tür bir arkadaşım ben?

Yeni övgüm: *o pislik Willow Moore, "ne olursa olsun" türünden bir arkadaş. Fırsatın varken ondan ayrılmalıydın.*

Garrison benim ezik halime bakmıyor. Harfleri kaydırarak baş harfleri GPW'yi kilitliyor. "Garrison Plus Willow" dediğini zar zor duyuyorum.

Eğer o yorumdan incinmediyse, ben de bunun için kendimi paralamamalıyım, ama nedense, diğer tüm harika anların yerine *bu* garip anı kafama takıyorum. Keşke bunu yapmasam. Gözlüğümün altından yüzümü ovuşturup tekrar takıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, beni rahatsız eden şeyi fark etmeden. Yoktan bir şey yaratıyorum. *Evet* demeden önce, bakışları cam girişe kayıyor ve "Siktir" diye küfrediyor.

Dağınık saçlı yaşlı bir adam oyun salonunun dışında duruyor, telefonu sanki kamerasını kullanıyormuş gibi bize doğru tutuyor. Bugün "utangaç paparazzi" rolünü oynuyor olmalı. Kameramanların alışveriş merkezine girmesine izin verilip verilmediğini bilmiyorum, ama onun burada benim yüzümden olduğundan eminim.

"Tuvalete gideceğim," diyorum, "döndüğümde muhtemelen gitmiş olacaktır." Calloway kardeşlere kıyasla oldukça sıkıcı biriyim ve onlarla ya da kardeşimle birlikte olmadığım zamanlarda, genellikle bir hafta boyunca sadece bir ya da iki kameraman beni takip eder. Onlar için olduğu gibi her gün olan bir şey bile değil.

"Ben burada bekleyeceğim." Garrison yaşlı adamı gözetler.

Ayrılıp, arcade makinelerinin arasından yolumu buluyorum. Tuvalet, "*Relieve Yourself*" (Rahatlayın) yazan neon bir tabela ile aydınlatılmış. Kızlar tuvaletinin kapı kolunu tutuyorum.

"Sen Loren Hale'in kuzenisin," diyor arkamdan birisi, erkek sesi sorgulamaktan çok suçlayıcı.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Preppy bir adam erkekler tuvaletinin dışında bekliyor. Yakalı gömlek, haki pantolon, taranmış sarı saçlar, yirmili yaşlarda... Yürüyen bir kardeşlik reklamı gibi görünüyor. Yüzü hariç.

Keskin hatları, şahsen tanıdığım herkesten daha fazla hor görme duygusu taşıyor. *Loren Hale'i tanıyor. Ve ondan nefret ediyor.* Mantıklı olan tek sonuç bu.

İçgüdüsel olarak çekiniyorum ve şık giyimli adama cevap vermeyi reddediyorum. Kızlar tuvaletine giriyorum. Midemin dibine mide bulandırıcı bir his çöküyor.

"Hiçbir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum ve sırt çantama uzanıyorum. Donup kalıyorum.

Sırt çantamı Garrison'da bırakmıştım. *Telefonum yok.* "Tamam," diye fısıldıyorum ve kısa bir nefes veriyorum. Yine yoktan bir şey uyduruyorum. Durum bu. Lavaboda gözlüklerimi çıkarıp yüzüme su serpiyorum.

İnsanlar, *içgüdülerine güven* derler.

Aynı zamanda, *rahatlık alanından çık* diyorlar.

Peki hangisi? Sıradan bir endişe mi yoksa gerçek bir tehdit mi? Aradaki farkı nasıl anlayabilirim ki?

Kağıt havluyla yüzümdeki damlayan suyu silerim, gözlüklerimi takarım ve aynaya bakarım. *Willow Moore.* Yanaklarım solmuş, saçlarım alnıma yapışmış.

Yutkunuyorum. "Konfor alanından çık" diyorum kendime.

Kağıt havluyu attıktan sonra, o kişinin gitmiş olmasını umarak dışarı çıkıyorum. Kapıyı açar açmaz, *iki tane* şık giyimli yirmili yaşlarda gençle karşılaşıyorum.

Gözlerinde nefret alevleniyor.

"Bu kesinlikle onun kuzeni," diyor yeni gelen adam, bana ve cep telefonu ekranına bakarak. *Loren Hale'in kuzeninin* resmini internette bulmuş olmalı!

Hemen çıkmak için acele ediyorum, ama köşeli yüzlü adam fiziksel olarak yolumu kesiyor. Bir adım geri atıyorum. "Sadece çıkmaya çalışıyorum," diyorum, istediğimden çok daha yumuşak bir sesle. "Sizi tanımıyorum."

"Ama Loren'i tanıyoruz," diyor köşeli yüzlü adam. "Üniversitede arabamızın lastiklerini kesmişti."

"Oh." *Aman Tanrım.* "Bunun için üzgünüm..."

Gözlüğümü yüzümden çekip aldı.

Nefesimi tutar ve gözlüğümü almaya çalışırım, ama göremiyorum. Boşluğu yakalarım. Dünyam bulanık bir karmaşa, özellikle de loş ışık ve karanlıkta parlayan şekillerle.

Ayakkabısının altında bir *çıtırtı* duyuyorum.

Kalbim durdu. O... gözlüğümü kırdı.

"Loren'e, halk onun sattığı kişiyi seviyor olabilir, ama Loren Hale'i *gerçekten* tanıyan herkes hala ondan nefret ediyor, de."

Duvara yaslanıp banyo kapısının koluna uzanıyorum. Bir poster ya da başka bir şey düşürüyorum ve tamamen hareketsiz kalıyorum.

Artık konuşmuyorlar. Ayak seslerini dinliyorum, ama oyun salonundaki makinelerin sesinden dolayı duymak zor. Sanırım gittiler. *Umarım gitmişlerdir.*

"Garrison," diyorum panik içinde. Onun adını bağırmak istedim. Tekrar deniyorum. "Garrison." Biraz daha yüksek sesle. Yeterince yüksek değil. Çömeliyor, halıda gözlüğümü arıyorum. "Garrison!"

Yarıya kırılmış, eğrilmiş çerçeveye dokunuyorum, camlar paramparça olmuş. Keskin cam parçaları parmağımı deliyor, elimi geri çekiyorum.

"Willow!" Garrison koşmuş olmalı, çünkü bir saniye içinde yanımda belirir. "Ne oldu? Ne oldu böyle?"

Onu göremiyorum. Burada *hiçbir şey* göremiyorum. "Ben..." diye sormaya başlıyorum.

Ne istediğimi biliyor. Garrison hemen titreyen elimi tutar ve ayağa kalkmama yardım eder. Onun çerçevesine yaklaşıyorum ve diğer eli belime konur. Kalbim çok hızlı atıyor.

Yüzlerini hayal etmeye başlarsam, duygularım kabarıp gözlerim yaşarır. İlk kez gerçek nefretle karşılaştığımdan değil. Sevdiğim birine karşı bu kadar büyük bir tiksinti duyuyorlar.

Garrison beni kendine yakın tutuyor. "Sırt çantanda yedek gözlüğün var mı?"

"Hayır, sadece odamda var." Boğazım düğümlenir, ama o tekrar sormadan önce, karşılaşmayı kısaca anlatmaya başlarım. O, "preppy" tiplerin izini aramak için oyun salonunu tarar, ama onların gitmiş gibi görüldüğünü söyler.

Tabii ki, yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, ama vücudu öfke ve üzüntüyle yanıyor. Onları aramak yerine, neyse ki yanımda kalıyor.

Elimi eline alarak beni oyun salonundan dışarı çıkarır. Sırt çantamı omzuna asar. (Onu bırakmadığından emin olmak için sorarım.) Ama kameramanın hâlâ orada olup olmadığını sormak için çok gerginim.

"Yürüyen merdiven," diyor Garrison, ben ilerlemeye çalışırken beni geri çekiyor. Kolu belimi sıkıca sarıyor.

Aman Tanrım. Yaşanan onca şeye rağmen, yeni dokunuşun etkisiyle hala terliyorum. Elimde değil. Ondan daha gerginim. Esnek değilim ve doğru düzgün nefes alamıyorum.

Odaklan. Fısıldamaya başlıyorum, "Loren'e ne olduğunu söyleyemem..."

"Ben de *The Omen'den* nefret ediyorum," diye araya girer Garrison, sesini yükselterek. "O filmde çok daha iyi korku filmleri var."

İpucunu anlıyorum. Kameralı telefonu olan yaşlı adam, hemen arkamızda olmalı. Merdivenlerden aşağı iniyor. Konuşmamızı videoya kaydediyor. Her hareketimizi.

Titriyorum. Ve bu, Lily ve kız kardeşlerinin her gün yaşadıklarının sadece bir örneği.

Park yerine varana kadar ikimiz de sessiz kalıyoruz. Garrison, Mustang'ine bindiğinde arabanın kapılarını kilitliyor. Lily, Superheroes & Scones'a giderken beni alışveriş merkezine bırakmıştı, bu yüzden arabam hala kardeşimin evinde.

Planımız her zaman Garrison'ın arabasıyla alışveriş merkezinden ayrılmaktı, ama bu kadar erken değil. Böyle değil. Emniyet kemerimle uğraşıyorum, metal ucun deliğini bulamıyorum.

"Ver." Garrison orta konsolun üzerinden uzanıp yardım eder, eli benim elimde. Sinirlerim titriyor. Tokayı yönlendirir ve *klik* sesini duyarım.

Güvenli.

Garrison sırt çantamı kucağıma koyar ve ben kot kumaşı göğsüme sıkıca sararım. Arabayı çalıştırmadan önce bir an durur. Yüz hatlarımı incelediğini hissediyorum.

Olanları tekrar tekrar düşünürken, hissizleşiyorum. Annemin bana öğrettiği gibi duygularımı bastırmaya çalışırken cildim karıncalanıyor. *Başkalarına görünmemesi için duygularımı dışa vurmamalıyım. Her şeyi içime atmalıyım.*

Sessizliği bozar. "Sana dokundular mı?"

Başımı ağır bir hareketle sallıyorum. "Sadece gözlüğüme." Yine yutkunuyorum. "Ben iyiyim." *Daha kötüsü de olabilirdi.* Kısmen şokta olduğumu düşünüyorum, "olabilirdi"ler ve içgüdülerime güvenmediğim için duyduğum pişmanlık beni boğuyor.

Garrison gergin bir nefes verir, anahtarları sanki kontağı çevirmeye hazırlanıyormuş gibi tıkırdar. Birden durur. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Sana sarılmam seni daha kötü mü yoksa daha iyi mi hissettirir?"

Yine başımı sallarım. Emin değilim. "Bilmiyorum." Her şeyin etkisiyle gözyaşlarım akmak üzere: olanlar, bu an, bana karşı ne kadar nazik davrandığı.

"Senin için buradayım, biliyorsun," diyor bana.

Başımı sallıyorum ve içgüdüsel olarak gözlüğümü yukarı itmeye çalışıyorum, ama şu anda gözlüğüm yok. "Teşekkürler." Philadelphia'daki evimden yedek gözlüğümü almaya gidip sonra onun evine gideceğimiz konusunda bir plan yapıyoruz. Ona çok sarsılmadığımı ve hala takılmak istediğimi söylüyorum.

Doğum günü onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyor, ama bir keresinde tüm doğum günlerini birçok arkadaşıyla geçirdiğini söylemişti. Kalabalığın Nathan'ın partisindeki benzediğini hayal ediyorum — Lo'yu ararken davetsiz gittiğim parti.

Şimdi Garrison'ın tek bir arkadaşı kaldı. Ben. Abartılı bir partisi yok. Hayran kalabalıkları yok. Sadece Maine'den Willow Moore var ve umarım bu, unutmak istediği değil, hatırlamak isteyeceği bir doğum günü olur.

Eski arkadaşlarının yerini gerçekten dolduramam ve zamanla onları daha da özleyeceğinden endişeleniyorum.

9 GÜNCEL – AĞUSTOS

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

21

"Ne dedin?!" Bas sesinin gürültüsünü bastırmak için bağırırmaya çalışıyorum, bir kulağıma telefonu dayarken diğer kulağıma parmağımla tıkıyorum.

Hala en iyi arkadaşımın sesini duyamıyorum. Beer pong tezahüratları, sarhoşların vücutlarının çarpışmaları ve kafayı patlatacak seviyede çalan house müzik... Üniversite karmaşasının gürültülü tünelindeyim. Kim çarşamba günü saat yedide çılgın partiler düzenler ki?

Görünüşe göre, oda arkadaşlarım.

Biraz önce, Sheetal odama kafasını soktu. "Düzgün bir parti veriyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı, içki ya da sigara?" Parti çoktan başlamıştı.

Beni hatırlaması çok hoştu. Arkadaşlarımdan yeni oda arkadaşlarıma dönüşen Sheetal, Tess ve Salvatore için ben görünmez değilim.

Ama bir saat önceden haber verilmesini tercih ederdim ve kendime karşı dürüst olursam, bir *ev* partisi vereceğimizi bilseydim, bir gün önceden hazırlık yapmak isterdim.

İçki ve sigarayı reddettikten sonra, partinin sönümlenip biteceğini düşünmeye devam ettim, ama parti daha da büyüdü. Ana kapının açıldığını duymaya devam ettim. Daha fazla insan içeri giriyordu. Daha fazla ses birikiyordu.

"Bir saniye bekle!" Müziğin sesini bastırarak telefonuma konuşuyorum. "Daha sessiz bir yer bulacağım, Daisy!" Eski yurt odamdan daha dar olan küçük odayı gözden geçiriyorum. Beyaz duvara yaslanmış ikiz yatakta açık mavi bir yorgan buruşuk duruyor.

Eşyalarımın çoğu hala birkaç karton kutuda. Ama biraz zamanım oldu ve birkaç X-Men posterini asıp, kardeşlerimin, Calloway

ve tabii ki erkek arkadaşımın fotoğraflarını kutudan çıkarmak için biraz zamanım oldu. *Gravity Falls* Funko Pop! koleksiyonumu şifonyerin üzerine koydum. Masa için yer yok.

Yine de, tüm bu alanı kendime ait olduğu için şanslıyım ve sadece banyoyu ve ortak alanı paylaşıyorum.

Küçük dolabı
gözetliyorum. Bingo.

Yatağımdan dizüstü bilgisayarı alıp dolaba doğru yöneldim. Dolap, içine girilebilen türden değil. Bu yüzden eğilip, asılı tulumların ve düz tişörtlerin altına oturdum. Giysilerin arasına sıkışmış halde, parmaklarımı kapı çerçevesinin altına sokup kapıyı bana doğru çekerek neredeyse tamamen kapattım.

Karanlık.

Ve sonunda, boğuk bir sessizlik.

Bir nefes veriyorum.

Demek Harry Potter da böyle hissetmiş olmalı. Eminim Dursley'lerin merdiven altında daha fazla yer vardı.

Düşen gözlüğümü yukarı itiyorum. "Beni duyabiliyor musun?" diye Daisy'ye soruyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum, parlak ekran dolabı mavi bir tonla aydınlatıyor.

"Çok daha iyi," diyor Daisy. "Nereye gittin?"

"Dolaba. Belki Skype'ta ses daha yüksek olur." Video sohbet için vakti olup olmadığını sormak üzereyim, ama o çoktan Skype'tan beni aramaya başlamış bile.

Dudaklarım gülümsemeye başlar, bu gece pek hissetmediğim bir gülümseme. Skype aramasına tıklıyorum ve parlak, fotojenik yüzü ekrana çıkıyor.

"Merhaba." Kırmızı Twizzler'ı ısıtıyor, sarı saçları "yeehaw!" yazan kısa üstüne dökülüyor. "Garrison gelmeseydi, oraya uçup seni bu çılgınlıktan kurtarırdım." Uzun bacaklarını göğsüne çekiyor. "Gürültüden uzaklaşıp sessizliğe doğru gün batımına doğru sürerdik."

Gümüş pembe yüzüğümü dokunuyorum ve bilgisayar ekranından onun parmağında da aynısından olduğunu görüyorum. Dudaklarım gülümsemeye devam ediyor. "Kulağa hoş geliyor." Gözlüklerimi tekrar düzeltiyorum. "Seni çok rahatsız etmiyorum, değil mi? Yazın yeni bittiğini biliyorum, ama kamp işleri hala zamanını alıyor olmalı." O, Camp Calloway'in kurucusu ve dağlarda çocuklar için bu macera dolu kaçış yerini inşa etmek için çok enerji harcadı.

"Kamp işleri yavaş yavaş azalıyor ve seninle sohbet etmek hoşuma gidiyor." Kısacık bluzundaki yıpranmış ipi parmaklarıyla oynuyor, yerinde duramıyor. "Sakın... beni arayamayacağını falan düşünme."

Daisy'nin artık bir bebeği, bir kocası, yeni bir kariyeri var ve aramızda bir okyanus var.

Bazen biz de birbirimizden uzaklaşacağımızdan korkuyorum, ama biliyorum ki, derinlerde kalbim, o benim sonsuza kadar sahip olacağım arkadaşım. Sadece

Ryke ile evlendiği için değil.

Onun söylediği şey: eğer burada olsaydı, partiden kaçmama yardım ederdi, beni daha da içine çekmeye çalışmazdı.

Daisy de benim kadar sessizliği sever.

"Öyle düşünmüyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Mümkün olduğunda her zaman arayacağım."

Gülümsemek üzereydi, ama benim tarafımdan gelen *çığlıklar* yüzünden irkildi. Genellikle spor maçlarında duyulan çığlıklar. "Bira pongundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Garrison gelene kadar benimle kalabilirsin," diyor Daisy. "Öğle yemeği için kulübedeyim." Kulübe, Philly'deki Lily ve Rose'un evinin aşağısındaki, çıkmaz sokağın sonunda bulunan şirin taş evi.

Omuzlarım gevşer, gerginliğim azalır. Bana "karış" ve yabancılarla eğlenmeye çalış için baskı yapmaz. Kim olduğumu biliyorum ve bunun bana göre olmadığını biliyorum. Daisy bana asla endişe verici karışımı içirmez.

"Teşekkürler, Daisy." Daracık dolapta bacağımı uzatmaya çalışıyorum, dizüstü bilgisayar uyluklarımın üzerinde sallanıyor. Boynumu kaldırıyorum ve tulumlar yüzüme çarpıyor. Onları kenara itiyorum. "Umarım bu parti sadece ilk haftanın 'üniversiteye hoş geldin' kutlamasıdır."

Bas sesi yoğunlaşıyor ve altımdaki zemini titretiyor.

Umarım bu tek seferlik bir olaydır.

Lütfen.

Ev partileri bana göre değil. Londra'da üniversite arkadaşları bulmuş olabilirim, ama hala çizgi roman dükkanlarının köşelerinde saklanan ve raflara ya da yabancılara çarpmamaya çalışan aynı kızım. Kimsenin yoluna çıkmak istemiyorum, oda arkadaşlarımın bile.

Ben özünde içe dönük biriyim ve büyük bir grup gezisinden sonra, bir hafta boyunca yalnız başıma enerji toplamam gerektiğini hissediyorum.

Evde kalıp Netflix izlemek, barlara gitmekten veya insanları içki içip sohbet etmeye davet etmekten daha iyi geliyor.

İkincisi... yorucu.

"Oda arkadaşların parti sever mi?" diye soruyor Daisy.

"Sanmıyorum. Onlarla Barnaby's'e giderdim, ama her hafta sonu değil." Düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Sakin bir ortamdı. Sadece üçümüz vardık ve eğer sonra barlara gitmek ya da daha büyük gruplarla buluşmak isteselerdi, ben genellikle reddederdim." Bir süre duruyorum. "Tess çok popülerdir ama. Kampüsteki neredeyse herkesi tanır ve Sheetal geç saatlere kadar dışarıda kalmayı sever. Salvatore da öyle..." Olamaz...

Onlarla aynı odada kalmanın nasıl bir şey olacağını gerçekten yanlış mı değerlendirmiş olabilirim?

"Muhtemelen haklısın," diye teselli eder Daisy. "Sadece hoş geldin partisi olabilir."

"CHUG! CHUG! CHUG!" Tezahürat sesleri çok yakın, bir metre kadar uzakta gibi.

Bilgisayarıma odaklanıyorum. "Onlara sessiz olmalarını söyleyemem bile, eğlencelerini mahvederim ve kibirli oda arkadaşı olurum." Herkesten sessiz olmalarını istemek haksızlık gibi geliyor. Ben tek başımayım. "Garrison'ın bu gece geleceğini onlara söylemediğim için zaten kendimi kötü hissediyordum."

"Hâlâ onu sevmiyorlar mı?" Daisy, Twizzler'ını ısırırken soruyor. Kafamı sallıyorum.

Resmi olarak bu daireye sadece birkaç gün önce taşındım ve Garrison'ın, oda arkadaşlarımla karşılaşmak zorunda kalsam bile, yaşadığım yeri görmesini istedim. Lo ile sekiz aydır birlikte yaşadığı için durumu çok daha iyi. Ama Tess ve Sheetal erkek arkadaşımı son gördüklerinde, Salvatore'ye yumruk atıyordu.

"Garrison hakkında konuşmuyoruz," diye açıklıyorum Daisy'ye. "Sanırım bana destek olmaya çalışıyorlar, ama... aynı zamanda olanların yarattığı garip durumu da önlemek istiyorlar."

Kış partisi sonrası onlarla aynı odada kalmamayı düşündüm, ama beni kucaklayıp ne olursa olsun beni burada istediklerini söylediler.

Garrison da onun davranışları yüzünden beni terk etmedikleri için mutluydu, ama üniversite arkadaşlarıyla yaşamak Calloway kardeşlerle yaşamaktan farklı bir his. Daha önce hiç oynamadığım yeni bir konsolda zorlu bir oyun patronu gibi hissetmeye başladım.

"Oda arkadaşların bu gece ona ısınabilir. En kötü ilk izlenimlerin, aslında harika bir insanın işareti olabileceğine dair bir teorim var," diyor Daisy iyimser bir şekilde. "Yani, hala umut var." Suyu yudumluyor. "Garrison geldiğinde partiden kaçacak mısın?"

Her şeyin berbat olduğunu fark ederek kaşlarımı çatıyorum. "İlk planım bu değildi."

"Birbirinizi kemiklerine kadar *tatmin etmeyi* mi planlıyorsunuz?" Daisy kaşlarını kaldırarak alay ediyor.

Boynum kızarıyor. "Şey... sayılır."

"Willow," diye haykırarak daha da geniş bir gülümsemeye. "Burada '*biraz*' ne anlama geliyor?"

"Bu gece ona oral seks yapmak istiyorum, hayatımda ilk kez. Ve şimdiden çok gerginim."

"Neden gergin?" Rose soğuk bir sesle sorar ve ekranda Daisy'nin, sanki kız kardeşi kulübeye girmiş gibi yana doğru baktığını görürüm.

"Selam Daisy," diye
selamlar Lily. *Kız*
kardeşler diyelim. Çoğul
olarak.

Onların içeri girmesine sevindim, ağabeylerimin değil. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra, Lily ve Rose, Daisy'nin yanına, Tayland yemeği kutuları ile kanepeye oturdular

. Skype kutusuna sığıdıkları için görünürler ve benim garip ikilemime katılmaya hazırlar.

Ben bir dolabın içindeyim.

Kendi dairemdeki partiden kaçınıyorum.

Ve oral seks hakkında konuşuyorum. "Nasıl yapılacağını Google'da araştırdım ama pek yardımcı olmadı. Sadece kendinden emin olmaktan bahsediyorlar. Ben daha çok oral seksin teknik yönüyle ilgileniyorum. Ona garip bir şekilde yaklaşmamak veya canını yakmamak için emin olmak istiyorum."

"Ona oral seks yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Daisy. "Oral seks yapmayı o kadar da sevmiyorum."

Lily biraz kızarak, "Bence eğlencelidir," diyor. Daha sessiz bir sesle, "Seksi," diye ekliyor. Omuzları yükselirken kendine doğru başını sallıyor.

"Bazen kesinlikle," diye onaylar Rose, Pad Kee Mao dediği bir kabı açarak. "Diğer zamanlarda ise çok zahmetli oluyor ve ben kaçınıyorum."

"Denemek istiyorum," diyorum daha kendinden emin bir şekilde. "Sadece hoşuma gidip gitmediğini görmek için."

Garrison bana baskı yapmaz, hiçbir zaman yapmadı." "Pratik yapmalısın," diyor Rose.

"Neyle... muzla mı?" Dolapta fallik bir şey arıyorum. "Sadece dene," diyor Daisy.

Rose bu sözlere irkilir.

Daisy alaycı bir şekilde "İğrenç" der ve dramatik bir şekilde ekler. Lily güler.

Kalbim garip bir şekilde hızla atmaya başlar. Onları özlüyorum. Onlarla birlikte olmayı. Onlarla *yaşamayı*. Hepsi ayrı evlere taşınmış olsalar da, aynı caddede yaşıyorlar.

Rose, iki kız kardeşine elini kaldırır ve ekrana yaklaşır. "Willow, ben de sana çok benziyordum."

"Öyle miydin?" Erkekleri titreten ve korkutan, korkusuz, sert Rose Calloway. Onu, Philadelphia'ya ilk taşındığım zamankinden daha iyi tanıyorum. O benim için sadece Forbes dergisinde yer alan bir yüz ya da kısa ömürlü *Princesses of Philly* dizisinin yıldızı değil. O karmaşık ve çok yönlü biridir, bu yüzden çok da şaşırmadım.

"F notu alacak kadar kötü oral seks yapmaktan korkuyordum, evet." Rose başarılı olmayı sever. "Seni rahatlatan ne oldu?"

Rose nefesini alıp şöyle diyor: "Connor. Sabırlıydı ve bana..." Gözlerini deviriyor. "Sanki birlikte pratik yapıyorduk ve kanıtlamam gereken hiçbir şey yoktu, ama kazanacak çok şeyim vardı. Yani önceden tek başına pratik yapmana gerek yok. Garrison'la pratik yapabilirsin."

Lily bir kutu Fizz açar. "Bu iyi bir tavsiye, Rose."

"Biliyorum."

Gülüyoruz.

Daisy başını sallar. "Görüyorsun, garip olsa bile, seni rahat hissettiren biriyle garip, bu yüzden garip olma durumu ortadan kalkar ve her şey yoluna girer." Tiyatral bir şekilde kollarını uzatır.

"Çünkü..." Sözüm yarım kalır, müzik on oktav yükselirken düşüncelerim kaybolur. Sanki kapım açılmış gibi...

Donup kalırım.

Olamaz.

"Ne oldu?" Rose dikleşerek sorar. "Willow?"

Daisy ve Lily aynı anda söyler.

"Kapımı kilitlemeyi unuttum," diye fısıldıyorum ve kulaklarımı dikiyorum. Kıkırdama sesleri eşliğinde döşeme tahtaları gıcırıyor. "Sanırım odamda biri var."

"O pislikleri dışarı at," diye bağıyor Rose, sarı-yeşil gözleri sanki iki saniye sonra dizüstü bilgisayarımın ekranından çıkıp benim için onlarla savaşacakmış gibi delici bir bakışla.

"Ne oluyor?" Oh,

lanet olsun.

O ses, o soru... *Onların* tarafından geliyor. Loren Hale'in sesini duyunca başlarının döndüğünü görüyorum.

Kardeşim.

Ve yalnız değil. Ryke Meadows ile birlikte kanepenin arkasında duruyor. İki kardeşim de Skype görüşmesine bakmak için eğiliyor.

"Willow?" Ryke'ın yüzü kararır. "Ne oluyor lan?"

Daisy her şeyi hızlıca açıklıyor. *Teşekkürler*. Bu süreyi davetsiz misafirleri dinlemek için kullanıyorum. Müzik kesiliyor ve sanırım kapımı kapatıyorlar.

Kalbim hızla

atmaya başlar.

Tamam.

Bunu halledebilirsin Willow. Onlar sadece parti severler. Muhtemelen bu odanın yarı ünlü birine ait olduğunu bilmiyorlar. Ben şöhretin kenarındayım.

Eşyalarını çalmayacaklar. Sadece...

geçistir gitsin.

"Willow," diyor Lo keskin bir sesle, dikkatimi çekerek.

"Evet?" Gözlüklerimi defalarca yukarı itiyorum. "Gittiler mi?"

Kafamı sallarım. "Bir ses duyuyorum..." Tüylerim diken diken olur. *Hayır, hayır.* "...çorba içme sesi." Daisy'nin ağzı açık kalır.

"Öpüşüyorlar."

"İptal," diyor Lily. *İptal.*

Karşılaşma düşüncesi beni gerginleştirir. "Yapamam..."

"Git onlara odandan defolup gitmelerini söyle," diyor Ryke sertçe. Ben o değilim. Ben Rose ya da Lo değilim.

Öfkeli üçlü (Lily bu terimi icat etti) bu sorunu hızlı ve verimli bir şekilde çözebilirdi.

Yatağımın gıcırdaması ve *mmm* sesleri yüzümü buruşturuyor. Dolabımın karanlığına bakıyorum. "Şansıma bak," diye mırıldanıyorum, "Garrison yakında buraya gelecekken iki yabancı yatağımı kirletiyorlar - ve yabancıların dokunduğu aynı yerde ona ilk kez oral seks yapabilir miyim?" *Dur*. Donuyorum.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Kardeşlerimin önünde.

Ryke, Lo'ya sorar, "Az önce Garrison'a ilk kez oral seks yapacağını mı söyledin?"

Söyledim.

Lo ona bir bakış atar. "Bunu tekrar ettiğin için teşekkürler. Sanki daha önce beynimi silmem gerekmiyormuş gibi."

"Onunla zaten seks yaptığını sanıyordum," der Ryke şaşkınlıkla. "Huh."

Lo'nun kaşları çatılır. "Bu, senin hala bakire olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diyorum hemen.

Lütfen beni yakın. Sarkan tulumumun arkasına

saklanıyorum. Rose, "Oral seks seks öncesinde olmak

zorunda değil" diye tersler.

Solmuş bir çiçek gibi buruşuyorum ve Calloway kardeşler onlara karışmamalarını söyleyerek beni savunuyorlar.

Şimdi yatağımda öpüşen yabancılarla odaklanmak daha kolay. Lo ve Ryke'nin Garrison'a oral seks yapmayı planladığımı bilmelerinden duyduğum utancı atlatmak istiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı göğsüme sıkıştırıyorum. "Dışarı çıkıyorum." "İyi," diyor Lo.

"Biz buradayız," diye hatırlatıyor Rose.

Daisy elleriyle kalp şekli yapar.

Hepsi beni, çok ilgilendikleri bir üniversite filmi izler gibi izliyorlar ve ben sessizce kapıyı açıyorum.

"Tam *orada*, Mattie. *Tanrım*," diye inliyor, dolaptan çıktığımı bile duymuyor.

Ayağa kalkıyorum. "Oh." Elimle yüzümü kapatıyorum, mini etekli ve çiçek desenli kısa bluzlu bir kıza oral seks yapan yirmili yaşlarındaki bir adamın görüntüsünü engelliyorum.

Onları daha önce durdurmalıydın, Willow.

Bu benim kefaretim. Ödemem gereken bedel. "Şey," diye başlıyorum.

Beni görünce nefesini tutuyor. "Mattie. Mattie!" Hareket ettiklerinde yatak

gıcırıyor. "Lütfen gider misin?" Yanaklarım yanıyor. "Burası benim odam."

"Dolapta saklanıp bizi mi izliyordun?" Mattie ateşli bir şekilde suçluyor, bazı kelimeleri geveliyor, Amerikan aksanı ve sarhoşluğu belli.

"O pisliğin *cesareti* yok mu?" Rose, bana dönük olan bilgisayarda yüksek sesle konuşuyor. Yabancılar değil.

Elimi yüzümden çekiyorum.

Bilgisayara şaşkınlıkla bakıyorlar. Demek ki Rose'u kesinlikle duymuşlar.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. "Uh... hayır," diyorum onlara. "Partiyi duymamak için dolaba girmiştım. Çok gürültülüydü."

"Onlara lanet olası bir açıklama borçlu değilsin," diye

homurdanıyor Ryke. Mattie şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor. "Bu Ryke Meadows mu?"

Video sohbetini sessize almalıydım.

Kız, ayakta dururken eğri duran eteğini düzeltir, flört ettiği adamı ya da erkek arkadaşını ya da her kimse onu görmezden gelir.

Mattie gözlerini kısarak beni tanımaya çalışır. "Sen o kızsın." Yatağımdan kalkarken sallanır. "Adı ne, Dina?" diye esmer kıza sorar. "Gözlüklü, aptal olanı biliyor musun? Nadiren konuşur ve hep seksi sarışın Calloway'in etrafında dolanır."

Ben tam burada duruyorum.

Geri çekilmiyorum. Yerimi korumaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Dina, saçlarını at kuyruğu yapıyor. "Bize gitmemizi söyledi, gidelim."

"Teşekkürler," diyorum çok yumuşak bir sesle. Kimsenin duyabileceğinden emin değilim. Mattie elini uzatıyor. "Bekle, dur."

Kafamı sallıyorum. "Parti dışarıda." Diğer elimde dizüstü bilgisayarımın kapıyı işaret ediyorum.

"Hadi ama, böyle davranma," diyor Mattie, ses tonu nazik. Bana dostça bir gülümseme atıyor. "Bu yaz Ryke, Lo ve Connor'ın hayır işi için modellik yaptıkları iç çamaşırlarını bile giyiyorum."

Dina, "*Tabii ya*" der gibi burnunu çeker. Sanki yalan söylüyormuş gibi, sonra odadan çıkar. Beni onunla yalnız bırakır.

Kapının kapanmasını izliyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Şey... gider misin lütfen? Biraz meşgulüm de."

Mattie bana gülümser. "Bir içki içmek için vaktin var mı..."

"Kulağını aç lan!" Lo o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, hoparlörlerim çatırdıyor. "Sana yüzlerce kez odasından çıkmanı söyledi. O yüzden, hayatını cehenneme çevirmeden önce defol git buradan, yoksa sikini ikiye kırmakla kalmayacağım." Sesi asit gibi damlıyor.

Mattie, Lo'nun sesini duyunca korkmuş görünüyor. Ona yöneltilen zehirli bakışı bile görmüyor.

"Ben... ah," Mattie kekeliyor. "Bu...?" Yüzünde şaşkınlık belirliyor ve ben öne çıkıp ona dokunmadan onu dışarı çıkarıyorum.

Bana elini sürmediği için şanslıyım.

"Bekle..." Mattie şaşkın bir şekilde odamdan çıkar. Kapıyı kapatıp kilitlerim.

"Teşekkürler," diyorum bilgisayardaki herkese. "Artık bu benim." Dizüstü bilgisayarı kapatmadan önce bana cesaret verici sözler ve "kendine dikkat et" diyorlar.

Adam gitmiş olsa da, endişeli bir sıcaklık hala üzerimde.

Böyle anlarda meditasyona başlamış olmayı diliyorum. Daisy önermişti. Her sabah Sulli ile ağaç evinde yirmi dakikalık seanslar yapıyor. Zihni yeniden odaklamak için iyi bir yöntemmiş. Benim de yoğun bir odaklanmaya ihtiyacım var.

Telefonuma bir mesaj geliyor.

Garrison: *İndim. Taksideyim. Görüşürüz *pizza emoji* *gülen yüz emoji* *kalp emoji**

Heyecanım artıyor ve ona apartmanın kapı şifresini hemen mesajla gönderiyorum. Onu havaalanında karşılayacaktım ama o benimle burada buluşmak istedi. Havaalanlarında endişelendiğimi biliyor ama keşke bu gece onun için cesaretimi toplayabilseydim.

Bu partide kalmaktan daha iyi olurdu. Ama havaalanındaki kalabalığa maruz kalmayı düşünmek bile iki saat boyunca terleten bir gerginliğe neden oldu.

Gergin bir nefes verip sırtımı gürültülü duvara yasladım. Müzik hala yüksek sesle çalıyor. "Chug, chug, chug!" tezahüratları hala devam ediyor.

Sonra ezilmiş yastıkları ve buruşuk yorganı gördüm. İğrenç.

Yatağı toplu, Willow.

Ayaklarımı hareket ettirip tam da bunu yaptım.

10 GÜNCEL – AĞUSTOS

LONDRA, İNGİLTERE

GARRISON MANASTIRI

21 yaş

Apartman kompleksine girdiğimde, kulüp müziği ve sarhoş kahkahalar duyuyorum ve bunun kız arkadaşımın evi olamayacağını düşünüyorum.

Ev partisi mi?
Çarşamba günü
mü?

Willow'un en kötü kabusu gibi geliyor. Yine de, gürültünün geldiği aralık kapıya doğru yürüyorum. Omzumda hafta sonu çantamla, apartman numarasını iki kez kontrol ediyorum.

Bu onun dairesi.

Ya artık partileri seviyorsa? Onun artık tanıyamayacağım kadar değişmediğine inanmak istiyorum. Bu yaz birbirimizi oldukça sık gördük.

Gürültülü, kalabalık daireye giriyorum. Burada yaklaşık elli öğrenci var. Zaten sarhoşlar. Erkekler sendeleyip eşyalara içkilerini döküyorlar. Bira. Likör. Gazoz.

Kapıya bir göz atıyorum. Kapının gerçekten yarı açık olduğuna inanamıyorum.

Herhangi bir sapık ya da manyak rahatlıkla içeri girebilirdi. Bu, bir seri katilin rüyası ve korku filmlerinin başında, film adı bile görünmeden aptalların öldüğü sahne.

Willow'u öldüren birini düşünmek midemi bulandırıyor. Elimi ağzıma götürüyorum ve öne doğru adım atarken siyah Converse ayakkabım bir bira kutusunu ezip geçiyor.

"İç onu! İç onu!" diye bağıyorlar üniversite öğrencileri, bir adam bira pong masasında uzanmış bir kızın göbek deliğinden bir shot içiyor.

Bir adım daha atmadan tanıdık bir yüzle karşılaşıyorum. Salvatore Amadio, namı diğer vampir taklidi, yolumu kesiyor.

yolumu kesiyor.

Harika.

İşte başlıyoruz.

İki düğmeli gömlekli preppy tipli adam onun iki yanında duruyor. Salvatore'nin ağzında ve elinde bir bardak viski var. Ekose pantolonu hemen hemen herkese yakışmazdı, bu yüzden onu bu yüzden yargılamamaya çalışıyorum.

"Selam dostum," diye selam veriyorum. "Kusura bakma..." Daha önce *onun* yanağına vurmuş olmama rağmen, kendi yanağımı işaret ediyorum.

O bana sert bir bakış attı.

Arkadaş edinme konusunda çok iyiyim. Tanrım, bir zamanlar çok popüler olduğumu düşünmek çok garip.

Başımı sallarım. "Tamam. Bak, Willow'un odası hangisi biliyor musun?" Elimi cebime sokup telefonumu ararım. Zaten ona mesaj atmayı planlıyorum.

Salvatore, sanki kampüsün en önemli adamıymış gibi kibirli bir şekilde ağzından kalemi çıkarır. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Dalga geçiyor olmalı. "Kız arkadaşım burada yaşıyor."

"Aynen öyle." Gözleri sinir bozucu bir şekilde aşırı koruyucu. Sanki hala Willow'u benden korumaya çalışıyor gibi, ve bu sadece...

Sinirli bir kahkaha attım. "Vay canına, oda arkadaşının güvenliği için *çok* endişeleniyorsun galiba. Ön kapıyı herkese ve onların ürkütücü kuzenlerine *açık* bırakmak, gerçekten çok akıllıca..."

"Senin gibi ürkütücü birinin." Bir adım öne çıkıp beni fiziksel olarak dışarı itmek üzereyken, içgüdüsel olarak geri çekilip ellerinden uzaklaştım.

Nabzım hızlandı. "Kavga etmek istemiyorum dostum." Kapının eşiğinde durdum. Dışarı atılmayı reddettim.

Benden daha uzun olan Salvatore, başımın üstündeki çerçeveyi kavrar. "Bana habersiz yumruk attıktan sonra suratına yumruk atmadığım için şanslısın."

Sinsice yumruk.

Siktir, ben öyle demezdim. O kadar güçlü değilim. En azından eskiden değildim. Artık Lo ile yaşadığım için, onun evindeki spor salonunu kullanabiliyorum ve o beni her gece oraya çekip kendisiyle birlikte egzersiz yaptırıyor.

Lo'nun sözleriyle: *egzersiz bizim gibiler için iyidir.*

Bazen beni kötü ruh halimden kurtarıyor.

"Teşekkürler," diyorum Salvatore'ye, "ama ben Willow'u görmeye geldim. Geldiğimi biliyor."

"Bana bundan bahsetmedi."

Evet.

Biliyorum.

Willow bana bunun için kendini hazırladığını söyledi ve yeni ev arkadaşlarıyla sorun yaşamak istemediği için onu suçlamıyorum.

Heyecan artıyor. "Kız arkadaşımın nefes aldığı her seferinde sana kişisel notlar göndermesi gerektiğini bilmiyordum."

Göğsümü sert ve hızlı bir şekilde itti.

Ayaklarım takılıp sendeleyerek dışarı çıkıyorum ve o kapıyı yüzüme çarpıyor.

Ben ve lanet olası ağzım. Bana dokunduğu için kalbim güm güm atıyor. Ben kavgacı biri değilim.

Kaçıyorum, ama o bunu bilmiyor.

Kalp atışlarımı bastırarak Willow'u aramaya çalışıyorum.

Telefon çalıyor ve ben bir mesaj gönderiyorum: *Buradayım. Salvatore beni dışarıda bıraktı.*

Evet, bu pisliği otobüsün altına atıyorum.

bok yiyebilir.

Telefonum titriyor.

Lo: *Oraya vardın mı? Willow'un dairesinde bir parti var. Mattie adındaki pislğin odasında ya da etrafında olmadığından emin ol.*

Ne oluyor lan?

Endişem artıyor ve kapıyı yumrukluyorum. "WILLOW! WILLOW!" Kapı açılıyor.

Ve bu sefer, o. Gözlükleri burnundan kayıyor, sade kıyafetine bira dökülüyor. mavi tişört ve kot pantolon. "Çok özür dilerim. Bu ses yüzünden seni duymadım...?" Arkasında devam eden partiye bakıp rahatsızlık duyduğunu belli eden bir ifadeyle omuzlarını içe çekip başını eğdi.

İçeri girip ön kapıyı arkamdan kapattım. "Parti verdiklerini bilmiyor muydun?"

Kafasını sallar.

Kahretsin.

Kolunu ovuşturur. "Uçuş nasıldı?" Başka bir şey daha söyler, ama gürültüden dolayı yumuşak sesini duyamam.

"Ne?" Willow'a eğildim, bir elimi beline koydum.

Nefes alır ve kulağıma fısıldar, "Bu kadar yolculuktan sonra duş almak ister misin?"

"Evet, iyi olur." Salvatore ve erkek arkadaşlarının bakışlarını fark ediyorum.

O da benim bakışımı takip eder ve onlara "*durun*" der gibi bir bakış atar. Arkamızda ön kapı açılır ve daha fazla öğrenci bira kasalarıyla içeri girer.

Willow yolumdan çekilmeye çalışır, ama başka bir kıza çarpar. "Üzgünüm," diye fısıldar ve ben onun elini tutarım. Onu göğsüme çekiyorum.

O da belime tutunur ve sakinleşir.

Ağzım kulağına değiyor. "Tuvalet nerede?" "Şu koridorun sonunda." Sol tarafı işaret ediyor.

Kolumu onun omuzlarına doluyorum ve Willow bana yaslanırken ben onu partide gezdiriyorum. Küçük banyoya girince kapıyı kilitliyorum.

Muhtemelen buradaki tek banyoyu işgal ettiğimiz için azar işiteceğiz, ama umurumda değil. Burası Willow'un da dairesi.

"Yeni evimi böyle görmeni istemedim," diyor Willow yumuşak bir sesle. "*Tanımadığım* insanlarla birlikte."

Çantamı banyo paspasına bırakıyorum. "Mattie denen adam gibi mi?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra anlıyor. "Lo sana söyledi mi?"

"Pek değil." Saçlarımı gözlerimden çekiyorum. "Bana anlatabilir misin?"

Anlatıyor. Tüm hikayeyi. Muhtemelen on dakika sürüyor ve ikimiz de lavabo dolaplarına yaslanıyoruz, kolum onun beline dolanmış.

Sindirmesi zor bir durum. "Mattie'yi görürsen, bana gösterir misin?"

Willow, iki koluyla belime sarılırken, yan yana duruyoruz, dokunuşu hala tüy kadar hafif. "Sen... onunla yüzleşmek istemezsin... değil mi?"

"Sadece onu gözlemlemek istiyorum. Düşmanlarını tanı falan." O rahatlar. "Onu görürsem sana haber veririm."

Onu şimdi daha dikkatli inceliyorum.

Willow dudaklarını ıslatır ve gergin bir şekilde karo zemine bakar, ama aynı zamanda gülümser. "Hikayenin diğer kısmını düşünüyorsun, değil mi?"

Ben de gülümsüyorum. Çok tatlı. "Oral seks kısmını."

Yere değil, bana konuşuyor. "Onu atlamayı düşündüm, ama sana söylemenin daha iyi olacağını düşündüm, böylece... pratik yapabiliriz."

Willow'un bana oral seks yaptığını hayal ettim mi? *Evet.*

Ama o isterse, hiç oral seks yapmasak da benim için sorun olmaz. Yaşayan, nefes alan, ruhumuzun derinliklerine işleyen bağımızda buna gerek yok.

"Hadi pratik yapalım." Gömleğimi başımdan çıkarıyorum.

"Şey... ben...?" Dizlerinin üzerine çökmek üzere, ama ben belinden tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Yanağını avuçlayarak, nazikçe, yavaşça dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Öpüşüyoruz, kanı pompalayan bu titrek sevgiyi tüketiyoruz. Baş döndürücü ve elektrikli.

Parmakları kot pantolonumun bel kısmına dolanıyor. Onun hevesini ve arzusunu tadıyorum ve boynuna öpücükler konduruyorum. Vücudu bana doğru eğiliyor. Daha da yaklaşıyor, nefesi hızlanıyor.

Tanrım.

Penisim hareketlenir ve elimi omuzlarının arasına kaydırırım. *Biradan* ıslaklık hissedirim ve geri çekilip sorarım, "Bira mı içtin?"

Willow lekelenmiş kıyafetlerine bakar. "Hayır, mesaj attığında kapıya o kadar hızlı koştum ki birinin Guinness'ine çarptım."

Yüzünü tutuyorum. Kalbim bu kız için iki kat daha hızlı atıyor. "Benimle duş almak ister misin?"

Dudakları aralanır, sonra küvet-duşa bakarak gözleri büyür. "Ben, şey..."

"*Hayır* diyebilirsin." Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Baskı yapmıyorum, Willow."

Sessizce düşünür, eli artık benim elimde. Elini bırakmaz ve parmaklarının benimkini sıkıştırdığını hissedirim. "Tamam."

"Emin misin?"

"İstiyorum," diyor Willow, emin bir sesle. *Benim* kot pantolonumun düğmelerini açmaya çalışırken, ben de onunkini açıyorum. Fermuarını açtığımda, külotunun yıldız desenini görüyorum.

Elimi kalçasına indiriyorum ve o gözlerini kapatıyor, arzuluyor. İstiyor. Aynı fiziksel ve duygusal akım damarlarımdan geçiyor. Birbirimizi sadece acıyan tenimize kadar soyuyoruz ve ben onu derin bir şekilde öperken, uzanıp musluğu açıyorum.

Düğmeye basmadan önce su küvete akmaya başlar. Duş başlığından sıcak su akar.

Gözlüklerini çıkarıp tuvalet kapağının üzerine koyar ve birlikte içeri gireriz. Willow'un düşmemesi için ona yardım ederim. Yakından, gözlüksüz de biraz görebilir, ama uzaktan her şey bulanıklaşır.

Duş perdesini çekip, bizi küçük alana kapatıyorum.

Buhar bizi sarar, su vücudumuzu ve saçlarımızı ıslatır. Gözlerimden suyu silerek Willow'un kafasına doğru eğildiğini görebiliyorum. Çıplak ve savunmasız. Omuzları içe doğru dönüyor.

Onu bana yaklaştırıyorum ve kız arkadaşımı bir saniye tutuyorum. Onu göğsüme sarıyorum. Hızlı atan kalbini hissediyorum.

"İstedğin zaman vazgeçebilirsin," diye Willow'a hatırlatırım.

"İstemiyorum," diye mırıldanır. "Bunu istiyorum. Fazla düşünmemeye çalışıyorum, sadece... *hissetmeye*." Bana bakar ve öpmeye çalışır.

Dudaklarına gülümserim ve elim yumuşak teninin kıvrımları ve çukurları boyunca dolaşır. Dilimle ağzını açarak öpücüğü derinleştiririm ve vücudundan hafif bir inilti çıkarırım. *Siktir*. Sertleşirim.

Aşağıya bakarak beni hissediyor.

Dişlerimin arasından kaba bir ses çıkarırım. "Siktir, seni istiyorum." Willow gülümser. "Öyle mi?"

Ağızına fısıldarım, "Havadan daha çok." Islak saçlarını yanaklarından çekip atarım. "Sen güzelsin, Willow Hale. İçinde, dışında, çevrimiçi, çevrimdışı."

"Biliyorsun, sen de öylesin."

"Hayır. Senin kadar değil."

Kollarını gevşetir ve dizleri garip bir şekilde titrer. Sanki düşecekmiş gibi, ama kendini aniden durdurur.

Elimi omzuna koyarım. "Diz çökersen iyi bir yükseklikte olursun."

Willow, daha kendinden emin bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. Vücudum su sıçramalarının çoğunu engelliyor, bu yüzden boğulmuyor. Belirsiz bir şekilde elini popoma koyuyor. "Bu işte pek iyi olmayabilirim."

"İyi olman gerekmiyor." Kafasının arkasını daha şefkatle tutuyorum. "Bunu birlikte yapacağız."

Dudakları yukarı kalkar, kahverengi gözlerinde heyecan parlar.

Ereksiyonumu avuçlarım ve Willow'un vücudunu ve duygularını içime çekerim, sonra elini tutar ve ona neyi sevdiğimi gösteririm. Elini penisimin tabanına sararım.

Ağızını açar. Tereddütlü. Vücudunu veya elini hareket ettirmediği için kalçalarımı öne doğru eğdim.

"Daha geniş," diye talimat veriyorum. "Dişlerini dudaklarınla sar." O da bunu yapıyor, emin olamadan.

Ona başımı sallıyorum. "Aynen öyle." Dudakları sertliğime doğru kayıyor, beni ağızına alıyor ve hassasiyet omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. *Tanrım, bu his...* "Siktir."

Geri çekildi. "Canını yaktım mı?"

"Hayır, hayır. Harika hissettirdi."

Willow neşelenir ve tekrar dener. Kaslarım gerilir, sadece ereksiyonumun dudaklarının arasına sığmasını izlerim.

Siktir. Elim onun başının arkasında sıkışır. "Willow," diye inlerim ve onun serbest eli, açılmış dizlerinin arasına iner. Kendine dokunuyor.

Ateşleniyorum.

Dişleri aniden etimi tırmaladı. Acıyı bastırmaya çalıştım ama o bunu fark etti ve geri çekildi. "Üzgünüm, ben..."

"Sorun değil." Bu kadar gergin olmasaydım ve onu bu kadar memnun etmek istemeseydim, muhtemelen ona tekrar denemesini söyledim.

Ama dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ayağa kalkar mısın?" diyorum. Yüzü düşüyor. "O kadar mı kötüydü?"

Kahretsin. "Kötü falan değildi. Sadece seni çok istiyorum."

Nefesi kesik kesik ve acılıdır, ayağa kalkmadan önce yanağıma öpücük kondurur. Bacağını omzuma atarım, bakışlarımız derinleşir ve klitorisini emmeden önce dudaklarımla uyluk içini okşarım. Onun sıcaklığını öperim.

"Ahh, ben... Aman Tanrım." Islak saçlarımı sıkıca tutuyor. Vücudu heyecandan titriyor ve seğiriyor.

Tadı mutluluk gibi. Kendimi kaptırmak istediğim bir coşku ve o omzuma dokunarak, benimle birlikte boşalmak istediğini belli ediyor.

Yeterince seviştik ki o *dokunuşu* tanıyorum, ayağını nazikçe bırakıp onu uyluklarından kaldırıyorum.

Nefesi ağzından fırlar. "Garrison," diye ağlayarak ister.

Dudaklarımız ayrılır ve öpüşecekmış gibi birbirine yaklaşır, ama nefes alamayız. Gerilim artar ve onu fayanslı duvara geri getiririm.

Kafasını omzuma gömer. "Lütfen."

Kız arkadaşşıma doğru itiyorum. Yavaşça, dikkatlice, ve o titreyerek nefesini tutuyor. Vücudu bana karşı titriyor. Gözlerim neredeyse geriye dönüyor. Tanrım, bu his, bu sıcaklık, onun ıslaklığı... çok etkileyici.

Onu tutarak sallanıyorum, kalçalarımı itiyorum ve aramızda sürtünme alevleniyor. Buhar nefes almayı zorlaştırıyor ve kapıya vurmalar ve "acele et" diyen sarhoş şikayetler uzaklaşıyor.

Sadece ben ve o varız.

Bir süredir biz varız ve onu bırakmayacağım. Sağduyuma aykırı olsa da. Tüm olasılıklara aykırı olsa da. Bu kızı terk etmeyeceğim.

O bana sarılıyor, ben de onu dolduruyorum, içeri girip çıkıyorum. Kaslarım daha fazlasını ve daha uzun süreyi istiyor, ama birlikte zirveye ulaşıyoruz.

Onun etrafımda kasılmasını hissettiğimde, her şey biter. Onun adını inleyerek boşalırım ve o boynuma ağlar. Zevk dolu ağlamalar.

Yavaşça sakinleşiriz ve sonunda küvetin dibine batarız. Üzerimize yağmur gibi yağın su, Willow daha da içine kapanır, ön kolları göğsünü örter. Baş eğiktir. Bazen seksten sonra böyle olur. Daha düşünceli ve kapalı.

Ama o benim kucağımda, bacaklarımın arasında, ve ben kollarımı onun vücuduna dolamış, onu en rahat hissettiği pozisyonda tutuyorum.

Başımı göğsüme daha da yaklaştırıyor.

"Tekrar mı izliyorsun?" diye kulağına

fısıldıyorum. O da başını sallıyor.

"Şey, bil diye söylüyorum Willow Hale," diye nefes nefese söylüyorum, "Çok beğendim ve seni seviyorum."

Willow gülümser, sonra bana bakar. "Ben de çok sevdim."

Zaten bildiğim halde başımı salladım. Ama onun hiçbir şeyi sorgulamadığını duymak iyi geldi. Birkaç dakika sonra, kalp atışlarımız birlikte yavaşladıktan sonra

kalkarız ve ben onun saçını yıkarım. O da benim saçımı şampuanla yıkar. Güleriz, şakalaşırız ve her şey normal gibidir.

Tek fark, Philly'de olmamamız.

Londra'dayız.

Şu anda sadece buradayım. Çıkıp kurulanana kadar, müziğin kapalı olduğunu ve sohbetin kesildiğini fark ederiz.

"Parti bitmiş olmalı," diyor Willow, vücuduna bir havlu sarıyor.

Siyah çerçeveli gözlüklerini tekrar takıyor.

Çantamdaki temiz kıyafetleri giyebilirdim, ama ikimiz de havluyla dışarı çıksak onun daha rahat hissedeceğini düşündüm. Ben de belime bir havlu bağladım.

"Bir bakayım." Kapıyı açıyorum ve üniversite çılgınlığının mezarlığını görüyorum. Dökülmüş alkol, şişeler, teneke kutular ve bardaklar... çok fazla bardak. "Evet, bitti." Tess ve Sheetal'ı görmüyorum, ama odalarında ya da belki bir bara gitmişlerdir diye tahmin ediyorum.

Çantamı alıyorum ve ortak alana çıktığımızda *Salvatore*'yi görünce gözlerimi deviriyorum.

Willow solgunlaşır, nefesini tutar.

En azından pislik herif kendi pisliğini temizliyor, mutfak tezgahından şişeleri toplayıp çöp torbasına atıyor.

Birbirimize sert bakışlar atıyoruz ama konuşmuyoruz.

O, onun havlusundan benim havluma bakıyormuş gibi yapıyor. Dövmelerime odaklanıyor. Sonra kız arkadaşına, "Bir şeye ihtiyacın olursa Willow, beni ara" diyor.

Aptal olma.

Aptal olma.

Dişlerimi sıkıyorum.

"Ben iyiyim," diyor Willow yumuşak bir sesle ve bana doğru dönüyor. "Orası benim odam." Mutfağın yanındaki kapıyı işaret ediyor. Aniden telefonu çalıyor, kimin aradığını göremiyorum ama endişeyle kaşlarını çatıyor. "Buna bakmam lazım..." Hızla odasına gidiyor.

Bana bakmadan. Bir terslik var.

Salvatore, "Aralık ayından beri tuhaf davranıyor" dediğinde onu takip etmek üzereydim.

Çenem titriyor, sanki onlar en yakın arkadaşlarmış da ben hiç yokmuşum gibi davranmasından nefret ediyorum. "Öyle mi?"

Çantaya daha fazla şişe doldurulurken şişeler tıkırdar. "Bu telefonları aldığında ruh hali tamamen değişiyor." Gözleri benimkilere çarpar. "Arayan sensin sanmıştım."

Ben değilim.

Resmen kafayı yiyorum.

11 GÜNCEL – AĞUSTOS

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

21

Yatağımın duvarına bakarak dinliyorum, elim göğsümdeki havluya, kulağım telefona. "Demek istediğim, okula devam ettikçe stajların önemi artıyor, Willow," diyor babam.

Normalde, muhteşem bir seksin ardından (kesinlikle en iyilerinden biri) ve Garrison yeni gelmişken onun aramasını cevaplamazdım. Ama babamın son iki aramasını kaçırdım.

Ve üçüncüsünü kaçırmayacağıma söz verdim. Ona daha sonra geri arayacağımı hızlıca söyleyebileceğimi düşündüm, ama iki dakikadır burada duruyorum ve konuşacak bir yer bulamadım.

Garrison, sadece bir havluyla, kollarını kavuşturmuş, kapalı kapıya yaslanmış duruyor. Ben ağzımla "*babam*" dediğim için kimin aradığını biliyor.

Erkek arkadaşım son derece seksi görünüyor ve ona döndüğümde, tüm vücuduna bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sadece karın kasları ve ince kasları, aşağıya doğru kayan havlu değil, onu çok iyi temsil eden dövmeleri ve kulaklarını okşayan ıslak saç telleri de. Hafif bir gülümsemeyle kalkmak isteyen dudak köşesi.

Gençliğimizi ve birlikte geçirdiğimiz ilk günleri barındıran akuamarin gözleri. Duygusal bir can simidi ve fiziksel bir bağ haline gelen dostluk.

Kalbim kabarıyor.

Babam devam ederken gözlerimi kaçırıyorum, "Ve sen boktan düşük seviyeli işlerde ya da seni pislik olarak gören Wall Street pislikleriyle birlikte olmak istemezsin..." Kaba bir şey söylemeden önce kendini durduruyor. Ryke ve Lo'nun önünde söyleyeceğini düşündüğüm bir şey. Ama benim önümde değil. Boğazını temizliyor. "Sadece diyorum ki, kadınları takdir etmeyen birçok CEO ya da hatta düşük seviyeli çalışan var."

Annemi düşünüyorum.

Jonathan ile yattığında on altı yaşındaydı. Jonathan *ondan çok* daha yaşlıydı. O da o tür insanlardan biri miydi?

Ryke'a sorsam, kesin olarak *evet* derdi. Lo da muhtemelen tereddüt ettikten sonra aynı fikirde olurdu. Ama belki babamız değişmiştir.

Şirketlerdeki güçlü konumlarda bulunan bazı insanların korkunç yanlarını açıkça görüyor. Elim cep telefonumda terliyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o yine sözümü kesiyor.

"Harold Johnson ve Patrick Nubell var, ikisi de aile dostumuz. Onları arayacağım. Gelecek yaz sana staj yeri ayarlayacaklar..."

"Baba," diyorum, sonunda sözünü keserek. "Ben iyiyim. Staj yapmam gerekmiyor." En azından, benim için bir staj ayarlamasını istemiyorum.

"Ne tür bir işletme okuluna gidiyorsun sen? Sana staj yapman *gerektiğini* öğretmeleri gerekir. Bu lanet olası bir gereklilik." Duyamadığım bir şey mırıldanıyor ve sonra şöyle diyor: "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Willow. Staj yapman gerekiyor ve aile bağlantılarından yararlanacak kadar akıllı olmalısın."

Gözlüklerimi yukarı itiyorum. "Kendim bulabilirim."

"Sana daha iyilerini bulabilirim," diyor sıkı bir kahkaha atarak. "Çok inatçısın. Tıpkı kardeşlerin gibi. Akıllı davranmak yerine prensip olarak beni reddediyorsun."

"Sadece kendi başıma yapmak istiyorum," diye mırıldanıyorum. Bu, onun hayal kırıklığını ilk kez hissettiğim anlardan biri. Özellikle bana verdiği onca şeyden sonra, bu hayal kırıklığı bana bir tsunami gibi çarpıyor.

Bu yüzden onun parasını almak istemedin, Willow. Biliyorum. Biliyorum.

Ama şimdi çıkmaza girdim.

Garrison'ın arkamdaki kafa karışıklığının sıcaklığını hissedebiliyorum. Ama henüz bununla yüzleşmiyorum.

"Ben eskiden Fortune 500 şirketinin CEO'suydum, Willow. Büyük bir kız olduğunu göstermek için benim bağlantılarımı bir kenara atamazsın. Ama uzlaşabilirim. Onları kendim aramayacağım. Sana onların iletişim bilgilerini e-posta ile göndereceğim. Senin adın kapıyı açacaktır."

Daha fazla bir şey söyleyemiyorum; biri onu aramış olmalı ki, aniden gitmesi gerektiğini ve iyi geceler dilediğini söyleyerek telefonu kapatıyor.

Telefonu kapatıyoruz.

Tüylerim diken diken oluyor ve titriyorum. Garrison yaklaşıyor, yumuşayan gözleriyle bana dokunabilir mi diye soruyor.

Ben başımı sallıyorum ve o soğuk kolumu ovuyor. Babamın hayatıma karıştığı zaman harika bir insan olmadığını karar verdim.

Garrison fısıldayarak, "Ne oluyor Willow?" diyor.

Ağzım kurur.

"Baban sana staj yeri bulmaya mı çalışıyor?" Kaşlarını çatarak başını sallar.

"İkinci yılımın masraflarını o karşılıyor," diye Garrison'a hatırlatıyorum ve onun kollarından çıkıp şifonyere yaklaşıyorum. Bir çekmeceyi çekiyorum. Boş.

Giysilerimin çoğunun hala kutularda olduğunu unutmuşum.

Ve teknik olarak, bundan sonra her dönem masraflarımı babam karşılayacak. Üniversite pahalı ve Superheroes & Scones'da çalıştığım yıllar, okul masraflarını karşılamaya yetmiyor bile. Garrison masrafları karşılamayı teklif etti, ama erkek arkadaşımın para alamam.

"Onun ödeyeceğini hep biliyordun," diyor Garrison, çarşafı çıkarılmış yatağa oturarak. Mattie ve Dina'dan bahsettiğimden beri, buruşuk yorgani sorgulamıyor. "Ama bu, babana kariyerine karışmamasını söylemeni engellemedi. Bu sözleri bir yıl önce söyledin, Willow. Dedim ki: *Kararları ben veriyorum*. İki kardeşin de seni destekleyip o saçmalığı durdurduğunda *ben* oradaydım."

Bu çok uzun zaman önceydi.

Aralık ayından önceydi.

"İşler değişti." Karton kutudan külot ya da gömlek aramıyorum. Garrison'la yüzleşmek istiyorum, bu yüzden ayakta kalıyorum.

"Bir şey oldu." Yine derin bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Willow..." Yatağından kalkıp öne doğru geliyor.

Kaskatı kesiliyorum. Eklemlerim donuyor.

Gözlerinde acı parlar. Artık sırları olan benim. Ve bu sırlar beni içten içe yavaşça kemiriyor.

Yüzüne endişe yerleşir. "Ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum. Bütün gece burada durabilirim."

"Bütün geceyi aşabilir," diyorum yumuşak bir sesle.

Yüzü bozulur. "Bütün hafta. Bütün ay. Willow..."

"Ben iyiyim. Sorun yok," diyorum çabucak. Ona bir şey söylemem gerekiyor. Belki de *belirsiz* bir gerçek, zarar vermeden işe yarayabilir. "Son zamanlarda, ondan daha fazla para aldım."

Garrison, bunun mantıklı gelmediğini belirtircesine başını sallar. "Paraya ihtiyacın olsaydı, bana gelebilirdin..." Birden durur ve dudaklarını ovuşturur. "Kahretsin." Elinden geldiğince parçaları bir araya getirmeye çalışıyor. "Bunu yapmamanın bir nedeni var. Muhtemelen şu anda bana hiçbir şey söylememenin nedeni de bu."

O akıllı ve haklı.

Bir nefes daha alıyorum. "Kardeşlerim de ondan para aldığını bilmiyor," diyorum. "Öyle kalmasını istiyorum."

Elini başına koyar. "Lo ile birlikte yaşıyorum."

Duygularımı bastırıyorum, gözlerim yanıyor. Ona söylemek onu incitebilir. Ondan benim için bunu yapmasını, Lo'dan sır saklamasını istememeliyim. Her şey korkunç bir şekilde ters gidiyor.

"Willow, eğer başın beladaysa..."

"Değilim," diyorum, bundan eminim. "Babam sadece bana staj yeri bulmak istiyor. Zararsız bir şey."

"Şimdilik," diyor Garrison. "Onun neler yapabileceğini bilemezsin."

"Sanırım biliyorum." Sonra tekrar annemi düşünüyorum. Onun yerine Jonathan'la konuşmam benim hakkımda neyi gösterir? Onun gözünde, canavarı mı seçtim?

Titriyorum.

Garrison yaklaşır ve bu sefer, ellerini çıplak omuzlarıma koymasına izin veririm. "Willow," der. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Gerçeğin beni inciteceğinden korkma. Ben kaldırabilirim. Geçen yıla göre çok daha iyiyim."

Vücudum soğur. "Geçen yıl," diye fısıldarım, hatırlayarak.

"Geçen yıl arkadaşını yumrukladım," diyor Garrison, "Tekrar sigara içmeye başladım —lanet olsun, hala sigara içiyorum. Neredeyse hiç uyumadım. Nasıl eve gideceğimi bilemedim, çünkü..." Derin bir nefes alır. "Bir süre durumum kötüydü, ama şimdi daha iyiyim. Akşam yemeği vaktinde evde oluyorum, çünkü masada olmazsam çok üzülen bir çocuk var."

Maximoff.

Kalbim hızla çarpar ve gözlerime dolan yaşları geri çekerim.

Devam ediyor, "Her sabah uyanıp, yanımda olmayacağını bilmek eskiden içimi parçalardı. Artık katlanılabilir hale geldi." *Acı vermemesi gerekiyor.* Benden uzaklaştığını söylemediğini biliyorum. Sadece artık ruhumu emen bir acı olmadığını söylüyor. Onun için istediğim şey buydu. Bir şekilde mutlu olması.

Ellerini omuzlarımda tutuyor, birbirimizden uzaklaşarak birbirimizin gözlerine bakabiliyoruz, ama ben sürekli bakışlarımı kaçırıp yere bakıyorum.

"Bunu şimdi söylüyorum," diyor Garrison, "çünkü daha iyi olduğumu bilmeni istiyorum. *Şu anda* bana bir şey söylemene gerek yok, ama yine sana güvenebileceğin biri olacağım. Sana söz veriyorum."

Gözlerimden akan yaşları siliyorum. "Bana kızacaksın," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

On yedi yaşındayken, tek yaptığımız birbirimize güvenmekti ve şimdi de bunu istiyorum. Dürüst ve açık olmalıyım. Bu yüzden, "Geçen Aralık'taki kavganızın görüntüleri vardı. Öğrencilere para verip silmelerini sağladım," diyorum.

Donakaldı. Heykel gibi.

Onu kırdım.

Göz yaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan süzülüyor. "Garrison..." Adını söyleyemeden boğazım düğümleniyor ve göğsüne dokunuyorum.

"Jonathan'dan para aldın," diyor, sesi gergin. "Benim yüzümden." Başını sallıyor. "Ve şimdi o piç kurusuna borçlu hissediyorsun?"

Hissetmiyorum.

"Ona borçluyum. Çok para vardı." Bu sözleri söyledikten sonra utanç duyuyorum. *Bıçağı daha da derine saplamak için iyi bir yol.*

"Hey, hayır." Garrison yanağıma dokunur. "Sorun yok. Dürüstlüğün... bu iyi bir şey Willow. Bana söylediğin için mutluyum."

Göğsüm maraton koşmuşum gibi inip kalkıyor. "Okul bitene kadar onun istediği her şeyi yapmam gerek," diyorum Garrison'a. "Sonra sınırlarımı yeniden koyabilirim ve her şey eskisi gibi olur." Buna inanmam gerek.

Dişlerini sıkar, çenesini kenetler, ama sözleri kararlıdır. "Ben senin için buradayım. Ne istersen."

"Ryke ve Lo," diyorum tekrar.

"Bilmemeliler," diye onayladı. "Bunu hayal edilemeyecek boyutlara taşıyacaklar ve bence bundan sonra babanla bir ilişkin olsun istersin."

Öyle istiyorum.

Daha az karmaşık bir ilişki. Ama bir ilişki istiyorum. Zaten bir babamı kaybettim. Garrison gibi birçok aile üyesini kaybettim ve o listeye başka bir isim eklemeye hazır değilim.

"Teşekkür ederim," diyorum Garrison'a.

"Sen benim kızımsın," diyor. "Senin arkadayım. Her zaman." Alnımı öperek bunu pekiştiriyor ve giyinmek için ayrıldığımızda, şifonyeri tarıyorum ve yine soğuyorum.

"Ben... Yemin ederim burada fotoğraflar vardı." Elimini komodinin üzerinde gezdiriyorum, sadece Funko Pop! koleksiyonları kalmış.

Garrison yaklaşıyor. "Emin misin?"

"*Kesinlikle.*" Endişeli bir sıcaklık vücudumu kaplar ve kapıya bakakalırım.

"Parti..." Yabancılar buradaydı.

"Kahretsin," diye küfrediyor, uzun ve sert bir şekilde gözlerini kırptıyor. Gözlerimiz hüzünlü bir farkındalıkla buluşuyor.

Gitmişler.

Aile fotoğraflarım gitmiş. Çalınmış. Doğrulamama bile gerek yok. "Muhtemelen biz duş alırken odama girmişler."

"Üzgünüm." Kolunu omzuma doladı. "Yatak odanın dışından kilitlenemediğini düşünmeliydim."

Omuz silkiyorum. "Önemli değil. Yenilerini basarım." Ama kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım şöhretimize daha dikkat etmeliyiz." Ona bakıyorum. "Bizim fotoğraflarımız da vardı, onlar da gitmiş." Fotoğrafları çalan her kimse, Garrison ve bana da ilgi duymuş. Sadece ünlü Calloway kardeşler ve erkek arkadaşlarına değil.

Göğsü derin bir nefesle yükselir. "Evet. Bazen hayran sitelerine girdiğimizi unutuyorum."

"Ben de." Şöhretimiz yavaş yavaş, küçük bir ünün ardından daha büyük bir şöhrete dönüştü ve ben bunun kontrolden çıkmasından korkuyorum. Nefes alacak yerin ya da kaçacak yerin olmadığı bir durumdan.

12 O ZAMANLAR – KASIM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaşı

"Burası benim odam." Garrison kapısını açtı. Evi anormal derecede büyüktü. Malikanelik bir evdi. Rüya gibi bir ev. Yedi tane tuvalet olmasaydı, tuvaleti bulmak için kaybolurdum.

"Vay canına." Yedek gözlüğümün arkasından gözlerim büyüdü, görüşüm kusursuz bir şekilde netleşti.

Onun yatak odası benim küçük yurt odamın dört katı büyüklüğünde.

Meraklı bir bakışla, odayı hızla gözden geçiriyorum: kral boy yatak, sade siyah yorgan, bir duvara yaslanmış devasa bir eğlence sistemi (stereo hoparlörler, birden fazla oyun konsolu, düz ekran televizyon), yumuşak halı, çerçeveli eski Nintendo posterleri ve raflarca korku filmi.

Bir şey çok açık: *O düzenli.* Ve temiz.

O kadar temiz ki, ayakkabılarımı çıkarmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Sormak yerine, onun Converse ayakkabılarını çıkarmadığını fark ediyorum ve ben de spor ayakkabılarımı çıkarmamaya karar veriyorum.

İçeri doğru ilerlerken, başım sağa sola dönüyor. Şık metal masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarın ekranı siyah. Kaplumbağa yok, ama Abracadabra'nın ilk olarak kardeşi Mitchell'a ait olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Belki kaplumbağanın akvaryumu Mitchell'ın odasında duruyordur.

Garrison, pahalı birkaç siyah pufu yere atıyor.

O oturduğunda, ben de yanına çöküyorum ve her duvarı ve rafı incelemeye devam ediyorum.

Elindeki uzaktan kumandayı çevirip bana bakıyor. "Ne fark ettin?"

Ailenizin fotoğrafı yok. "Hiç dağınık değilsin." sigara izmaritleri ile dolu bir küllük yok. dağınık, yarı açık DVD kutuları yok. Fizz veya

Lightning Bolt! kutuları.

"Çünkü hizmetçi haftada bir kez temizlik yapıyor," diye açıklıyor.

Onun lekесiz arabasını hatırlıyorum ve hizmetçinin Mustang'ini de temizlediğini sanmıyorum. "Az önce mi geldi?"

Garrison bir saniye düşünür. "Hayır... Sanırım yarın gelecek."

Odasının bir hafta sonra bu kadar düzenli görünmesi, onun düzenli olduğunu kanıtlıyor. İki gün sonra, kirli giysiler genellikle masamın sandalyesinde birikir.

İlk başta, düzenli olarak adlandırılmaktan korktuğunu düşünürüm, ama bir süre sonra, belki de şimdiye kadar kimse bunu ona söylememiştir diye fark ederim. Belki de kendi özelliğini hiç fark etmemiştir.

Garrison, *Supernatural* dizisini izlemek için DVD oynatıcıyı açar. Sam ve Dean Winchester'ın görüldüğü başlık ekranı belirir. Şu anda bir erkeğin yatak odasında olduğumun derinlemesine farkındayım.

Yalnız. Bir televizyon dizisi izleyeceğim.

Sadece arkadaşız, diye kendime hatırlatıyorum, hala rahatlamaya ve bu kadar gergin oturmamaya çalışıyorum. Yoksa midem ağrımaya başlayacak.

Heyecandan çok gerginim, parmaklarımı birbirine geçirip tekrar ayırıyorum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Müstehcen davranmamaya çalışıyorum.

Garrison, kaldığım bölümün *oynat* düğmesine bastıktan sonra bana bir bakış attı ve kolunu bana yaklaştırdı, ama sonra gerildi. Durakladı.

Sonunda dizini tutuyor.

Biri kapıyı çaldı, ikimiz de irkildik.

"Kahretsin." Garrison ayağa fırlar ve bana "*iyi misin?*" der gibi bakar. Ben başımı sallarım, o da gelen kişiye odaklanır ve kapıyı açar.

Nedense kardeşlerini bekliyorum, ama çarpıcı bir esmer kadın görüldüğü anda, onların üniversitede olduklarını hatırlıyorum.

Kapının diğer tarafında duran annesi, kum saati vücudunu ortaya çıkaran pembe bir elbise giyiyor. Kulaklarında ve boynunda elmaslar parıltıyor ve pembe tonlarda makyajı ona şefkatli bir ışıltı veriyor. Düz saçlarının uçları hafifçe kıvrılmış, bu tür bir mükemmelliği sadece *Real Housewives* programlarında görmüştüm. (Belki kişisel kuaförü vardır.)

O tartışmasız güzel ve gençliğinde eski bir model veya güzellik kraliçesi olmasaydı, eminim insanlar ona her ikisi de olabileceğini söylemişlerdir.

Bayan Abbey, en küçük oğlunun somurtkan ifadesine derin bir iç çekişle karşılık veriyor. "Yine ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diye tersler. "Sadece meşgulüm."

Odaya, bana bakar ve Garrison'a dönmeden önce küçük bir gülümseme atar. "Bir erkek çocuğu getireceğini bilseydim, ikiniz için pizza sipariş edebilirdim."

Aman Tanrım. Beni erkek mi sanıyor? Bol tulumuma bakıyorum.

Değişme, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum. *Onun annesi yüzünden değişme.*

"O bir kız," diye vurgular Garrison ve ben sadece onun ensesini görsem de, gözlerinin biraz kısıldığını hayal ediyorum. "Ve bugün hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını sana zaten söyledim."

Bayan Abbey yine iç geçirir. "Neden benimle bu tonda konuşuyorsun?"

Garrison omuz silkiyor. "Üzgünüm." Sesi tamamen kuru ve ben onlara mahremiyet sağlamak için cep telefonuma konsantre olmaya çalışıyorum. Kulak misafiri olmamak zor.

"Sanki tüm dünyanı yıkmışım gibi davranıyorsun, ama ben sadece *merhaba* demek ve *gününün nasıl geçtiğini* sormak istedim." Kadın hoş birine benziyor.

Garrison kapıyı kapatmak üzereymiş gibi kapıyı sıkıca tutar. "Çok iyiydi. Artık gidebilir miyim?"

Bayan Abbey'nin mavi-yeşil gözleri bana kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor ve sesini alçaltmaya çalışıyor. Yine de "Rachel'a ne oldu?" dediğini duyuyorum.

O inliyor. "Bunu konuştuk ya. Rachel artık benim arkadaşım değil."

ABD Hükümeti dersinde Rachel'ın Garrison'ı kötülediğini duydum. *Nathan ve arkadaşlarını doğru şeyi yapmaya ikna etmesi gerektiğini* söylüyordu. *O da onlardan farksız.*

Ondan nefret ediyor.

"Dün annesiyle konuştum," diye açıklıyor Bayan Abbey. "Özür diler ve biraz zaman geçirirseniz sizi affedebilir..."

"Hayır," Garrison araya girer. "Rachel ile tekrar arkadaş olmak umurumda değil." "O tatlı bir kız," Bayan Abbey devam eder. "Her zaman senin üzerinde senin üzerinde büyük bir etkisi olacağını düşünmüşümdür ve aynı üniversiteye giderseniz..."

"Anne," diye inler ve ellerini başına koyar. "Zeta Beta Zeta kraliyet ailesinden biriyle evlenmemle ilgili umutlarının ve hayallerinin sona erdiğini kabul et ve *hayatına devam et*. Rachel ve benim aramda hiçbir şey olmadı ki. Rachel'ın annesiyle en iyi arkadaş olduğun için bunu kafanda uydurdun."

"Bu doğru değil," diyor, kırılmış bir şekilde. "Sadece senin için en iyisini istiyorum." Garrison kaskatı kesiliyor ve ürkütücü bir sessizlik oluyor. Boğazıma bir yumru geliyor, ama sessiz kalır ve onların alanlarına saygı gösteririm.

Bayan Abbey yumuşak bir sesle, "Hunter'dan özür dilemelisin," der. Garrison ellerini indirir ve yere bakar.

"O seni hafta sonu Penn'e davet etti ve bana sana küfrettiğini söyledi. Kardeşlerinin hepsi seni hayatlarına dahil etmek için çaba gösteriyor, ama sen onları sürekli uzaklaştırıyorsun."

"Nedenini biliyorsun," der, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Bayan Abbey üçüncü kez iç çeker. "Erkekler sert oynar. Baban haklı, bu kadar hassas olmayı bırakmalısın."

Onun cevabına dudaklarım açılır ve Garrison tamamen susar. Artık cevap vermez.

"Tek istediğim, umduğum ve dua ettiğim şey," diyor, "dört oğlumun bir aile olarak bir arada olması. *Lütfen* odana kapanarak bu Şükran Günü'nü rahatsız edici hale getirme. *Lütfen*." Gözleri dolmuş ve sesi titriyor.

Ondan istediği şey midemi bulandırıyor. Kardeşlerinin yanında kalarak, başka bir çürük, hatta kırık bir kemik riskiyle karşı karşıya kalıyor; güvenliği tehlikeye giriyor. Yine de, gergin kardeş ilişkilerinin suçlusu oymuş gibi davranıyor.

Acı veren sessizlikte, kendimi ayağa kalkarken ve yumuşak ama yeterince yüksek sesle "Garrison'ı Şükran Günü'ne davet ettim" derken buluyorum. Aslında davet etmedim, ama sanırım az önce ettim.

Kafasını bana doğru çevirir, şaşkınlıkla ağzını açar.

Yaklaşıyorum ama çok yaklaşıyorum ve Bayan Abbey benim kim olduğumu anlamaya çalışıyor. Eğlence haber sitelerinde görüldüğüm için ona tanıdık geliyorum. Bu da başlı başına gerçeküstü bir durum.

"Ben Willow," diyorum utangaç bir el sallayarak.

Yüzünde tanıma ifadesi belirir. "Loren Hale'in kuzeni." *Üvey kardeşi*, diye zihnimde düzeltirim. Kalbine dokunur. "Oğlumun kuzenine yaptıkları için çok özür dilerim..."

"Anne," diye araya girer Garrison. "Benim için özür dilemek zorunda değilsin. Zaten arkadaşız." Bana ve kendisine işaret eder.

Bayan Abbey, Garrison'ın tavrından açıkça rahatsız olmuş, zoraki bir gülümseme takındı. "O halde Şükran Günü'nü Hale'lerle geçireceksin?"

"Şey..." Bunu düşünmemiştim. Lo çoktan teklif etmişti, ama ben Maine'e gidip Ellie ile biraz zaman geçirmeyi düşünüyordum. Uçak bileti için para biriktiriyordum. "Aslında Maine'deki küçük kız kardeşimi ziyaret edebilirim, ama Garrison da gelebilir."

Garrison, annem ve küçük kız kardeşimle olan gergin ilişkiyi biliyor. Belki de bu yüzden "Teşekkürler Willow, ama gelemem" diyor.

Aralarına girerek yanlış bir şey mi yaptım? Sadece ihtiyacı olursa ona bir kaçış yolu sunmak istedim.

Bayan Abbey sevinçle parıldıyor. Sanki Garrison'ın teklifimi reddetmesi, kardeşleriyle iyi geçinmeye çalışacağının bir kanıtıymış gibi.

Bayan Abbey bize "eğlenin" derken ben geriye doğru sürükleniyorum —
"behave

sorumlu davran” — sadece, *eğlen*. Acaba bunun nedeni, Garrison'ın çıkacağı türden birine benzemem mi? Ya da çıkmayı oğulları için bir gençlik beklentisi olarak sınıflandırdığı için, bunun olmasına bir şey dememesi mi?

Kızı olsaydı, belki daha koruyucu olurdu. Belki durum farklı olurdu.

Garrison kapıyı kapatıp kilitler.

Ben beanbag'e geri dönerim ve kısa bir süre sonra o da bana katılır ve uzaktan kumandayı alır. *Oynat düğmesine* basmak için bekler. Hava ağır ve gergindir.

O, "Ben lanetliyim. *Lanetliyim* ve Şükran Günü'nü seninle geçirirsem, annen ve kız kardeşinle geçireceğin zamanı mahvederim ya da Loren Hale ile olan ilişkini mahvederim. Sana bunu yapamam."

Burada kalmandan iyidir, diye düşünüyorum ama bunu söylemekte zorlanıyorum. Başa sarıyorum. "Annen biliyor." Bu, yine nefesimi kesiyor. Annesinin, kardeşlerinin ona daha önce fiziksel olarak zarar verdiğini bildiğini.

O kadar sessiz ki başımı çeviriyorum. Ön kollarını dizlerine dayıyor ve ciddi bakışları benimkilere dalıyor. "Hunter burnumu kanatırdı. Aileme anlatırdım, onlar da *neden karşılık vermedin* derlerdi. Onlara göre ben en küçüğüm, bu yüzden zorbalığa uğramam normaldi. Babam, kardeşlerimin beni sertleştirmek için böyle davrandığını söyledi, ama..." Garrison sözünü keser ve bakışlarını yere diker. "İlk anketi hatırlıyor musun?"

"Evet." Unutmak imkansız.

"*Ameliyatlarla ilgili* cevabımı hatırlıyor musun?" diye sordu, gözlerime bakmadan.

"Sanırım. Bileğini ve bacağını kırdığını ve çivi takılması gerektiğini söylemiştin."

Garrison başını sallar. "Yedi ve dokuz yaşındaydım. İlkinde babam da oradaydı. Hunter garaj yolunda güreşçi gibi davranıyordu ve bana hareketler yapmaya çalışıyordu. Durması için bağıırıyordum ama beni betona çarptı. Bileğim kırıldı ve kemik deriyi yırttı."

Gözlüklerimi çıkarırım, camları buğulanmıştır. "Ve baban bunu umursamadı mı?"

"Erkek çocuklar işte," diyor Garrison düz

bir sesle. "Peki ya bacağın?"

"Dokuz yaşındaydım ve Davis ağzımı, bacaklarımı ve ellerimi bantlayıp beni havuza atmanın komik olacağını düşündü. Suyu battım ve yüzeye çıkmak için çabaladım. Sonunda dibe batıp bayıldım ve onun arkadaşının suya dalıp beni çıkardığını ve suyun çıkması için karnıma yumruk attığını söylediler."

Anlamıyorum... Bacağını nasıl kırdı? Ve *bir insan* başka birine bunu nasıl yapabilir?

Garrison, anısı canını yakıyormuş gibi alnını ovuşturur. "Titreyerek ayağa kalktım ve Davis, 'Neden bu kadar korkaksın?' dedi. Güldü ve sonra lacrosse sopasıyla bacağıma vurdu. Kemik kırıldı."

Dehşete kapılmış bir şekilde başımı tekrar tekrar sallıyorum.

"O ve arkadaşları için bu sadece bir şakaydı. Onlar benden büyüktü. Ben daha küçüktüm. Anneme olanları anlattım ve o, beni boğmak üzere olan Davis'i azarlamak yerine, beni kurtardığı için o çocuğa teşekkür etti."

Gözlüklerimi takıyorum, Garrison'ın Şükran Günü'nü kardeşleriyle geçireceği düşüncesi ile kalbim hızla atıyor. Bütün bunları yapan kardeşler ve zararı asla kabul etmeyen ebeveynler.

Garrison bana bakar. "O geçmişte kaldı."

Öyle mi? Onun için çok korkuyorum. "Seninle... Ben... Sen... Neden şu anda kelimeler benim için bu kadar zor? Gözlerimin altını siliyorum. "Maine çok güzel ve annem fazladan misafirden rahatsız olmaz. Ellie muhtemelen seni benden daha çok sevecek."

O, bunun mümkün olmadığını düşünerek başını sallar. "Ben burada iyiyim." "Ya Lo'ya söylersen? O yardım edebilir..."

"Hayır. Lütfen ona söyleme," diyor panik içinde. "Artık o kadar da kötü değil Willow. Üniversiteye başladıklarından beri daha kolay oldu. Hatta, *araba kullanmayı öğrendiğimden* beri daha da iyi oldu." Ben konuşmadan önce ekliyor, "Neden Loren'e bugün olanları anlatmıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gözlüğünü kıran adamlar," diye bağırır, bana değil, onların görünmez varlıklarına.

Bir an için bunu tamamen unutmuştum. "Yapamam..." Lo çıldıracak. "Onun hayatını daha da zorlaştıramam. Zaten başa çıkması gereken çok şey var."

Garrison deri bileziğini çevirir. "Senin için korkuyorum," diyor, tam da benim onun için hissettiğim şeyi söylüyor. "Eğer o adamlar senin yaşadığın yeri öğrenirlerse, ben..." Saçlarını yüzünden iter. "İhtiyacın olursa, geceyi burada geçirebilirsin, biliyorsun."

Sözsüz kalırım.

"Burası güvenli bir mahalle. Buraya girmemesi gereken kimse giremez, ama senin yaşadığın yer, o apartman ya da yurt ya da her neyse, pek güvenli sayılmaz."

"Ben iyiyim," diyorum sessizce, ama bu teklif ağır gerginliği ortadan kaldırmaya başlıyor. Diğer insanlar yanımızda olmadığına veya olamadığına, birbirimizin yanında olduğumuzu kabul ediyoruz. Ben daha da rahatlıyorum ve o da kendi puf koltuğuna yaslanıyor.

"Sam ve Dean?" diye sorar, elinde uzaktan kumanda ile. İki avcının doğaüstü varlıklarla savaşmasını izlemeye hazır.

Kafamı sallayarak onaylıyorum ve o da bölümü oynatıyor. Daha neşeli bir havaya giriyoruz ve ara sıra Tumblr'ı kontrol etmek için diziye durduruyoruz.

Puf koltuklarımızda birbirimize gittikçe yaklaşıyoruz ve dört saat sonra kollarımız birbirine değiyor. Oturmaktan çok uzanmış durumdayım. Programı duraklattıktan sonra *oynat düğmesine* basıyor ve Dean'in hamburger yemesiyle ilgili komik yorumlar yapıyor.

Bir saat daha geçer ve gözlerim kapanır. Esnerim, televizyon ekranı bulanıklaşır.

Gözlerim açıldığında uykuya daldığımı fark ediyorum. Yanağım... yanağım onun göğsünde.

Aman Tanrım.

Tanrım.

Garrison'ın üzerinde uyuyakalmışım. Hiçbir erkekle birlikteyken bu kadar rahat hissetmemiştim. Kafamı yavaşça kaldırıp önce televizyona bakıyorum.

Sam ve gür saçları donmuş bir karede. Garrison, geri kalanını izlememi bekledi. Kolunu rahatlatıcı bir şekilde sırtıma doladığını hissediyorum ve o, ben daha dik otururken beni izliyor.

Aslında, o da benimle birlikte oturuyor. "İyi misin?" Gözlüklerimi yukarı itiyorum.

Garrison kuru dudaklarını yalar. "Biliyorsun, ben hiçbir şey yapmam..."

"Evet, biliyorum." *Sadece arkadaşız.* Kalbim sıkışır. Onun bir şey yapmasını istiyor muyum? Kısmen, belki, ama şu anda sahip olduğumuz şeyin bedeli olarak değil. "Sadece şaşırdım."

Garrison gerginleşir. "Neye?"

"Senin yanında uyuyakaldığım için." Acı verici bir dürüstlikle konuşuyorum, ama biriyle tüm bu duvarları yıkmak bir bakıma neredeyse rahatlatıcı geliyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Yani, başka biriyle."

Dudakları kıvrılır.

"Ne?" diye soruyorum, onun nadir görülen ifadesi nefesimi kesiyor.

"Senin ilkin olmak hoşuma gitti." Garrison neredeyse gülümsüyor. "Birler benim işim, hatırladın mı?"

"Ve sıfırlar," diye bilgisayar dilindeki diğer sayıyı hatırlatıyorum ona. "Sıfırları siktir et." Garrison uzaktan kumandayı diz kapağına koyuyor ve ben muhtemelen daha önce birçok kızla birlikte olduğunu fark ettim. Benim için ilk olabilir, ama onun için değil. Yine de bana karşı tatlı ve yavaş davranıyor ve nedenini anlamıyorum.

"Bana neden bu kadar nazıksın?" diye soruyorum.

Bu onu şaşırtır. Kafası karışır, ama elinden geldiğince cevap verir, "Çünkü sana pislik gibi davranmam imkansız. Sorduğun bu mu?"

"Sen sadece... benim için çok uzak olan şeyleri önemsiyorsun, ve bunu yapan pek fazla kişi yok."

"O," diyor Garrison farkına vararak. "Evet..." Dudaklarını tekrar yalıyor ve utangaçlığım birdenbire artıyor, kollarımı kendime sarıyorum. O bana karşı çok savunmasız davrandığı için ben de normalden daha açık davranıyorum.

Garrison kolunu geri çekiyor, ama hala nefes nefese yakınız. "Kişisel sınırların dışına itilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve bunu kimseye yapmam. Sana da *asla* yapmayacağım."

Göğsüm şişer ve yüzüm gülümsemeyle doldu. *Gülmeyi kes*. Yüzümü elimle örtmeye çalışırım. Tanrım, ne salakım.

"Sana sarılabilir miyim?" diye soruyor nefes nefese.

Elimi çekmeden başımı sallıyorum ve anında kolları omuzlarımı sarıyor, pazıları geriliyor. Ben de ona karşılık veriyorum, ama kollarım onun göğsünü çok daha gevşek ve hafifçe sarıyor. Sanki uzun zaman önce sarılma sanatını öğrenmiş gibi sıkıca sarılıyor.

Hâlâ puf koltuklarda oturuyoruz, ama pozisyonumuz garip değil. Beni, sanki tam da orada olmamı istiyormuş gibi vücuduna sıkıca sarıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Onun yanında kendimi çok güvende hissediyorum ve onun da benim yanımda aynı şekilde güvende hissettiğini görüyorum. Rahatlamış. Huzurlu. Sadece kafamın içine dalıp yaptıklarımı fazla düşündüğümde geri çekiliyor. Uzuvarım kaskatı kesiliyor ve o da kollarını geri çekiyor.

"Biliyor musun," diyor, "şimdiye kadar büyük doğum günü partilerimden ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim."

"Ne kadar farklı?"

"Sen." Neredeyse gülümsüyor. "Yüz tane berbat arkadaş yerine tek bir gerçek arkadaş."

Cevap vermek üzereyim, ama sırt çantamdaki telefonum titriyor. Ona *bir saniye beklemesi* için bir bakış atıyorum ve öne doğru eğilip sırt çantamın içindekileri karıştırıyorum. Telefonumu buluyorum ve saate bakıp şaşkınlıkla bakıyorum.

Sabahın ikisi.

Maya bana dört mesaj göndermiş.

Maya: *İyi misin? Saat geç oluyor, yarın okulun yok mu?*

Maya: *İyi olduğunu bana haber vermek için cevap verebilir misin?*

Maya: *Hiç hoş değil Willow. Otuz dakika içinde cevap vermezsen Loren'e mesaj atmak zorunda kalacağım. Bu benim oda arkadaşı görevim.*

Maya: *Az önce onu aradım.*

Kardeşim, Lily, Daisy, Rose ve hatta Ryke ve Connor'dan gelen cevapsız aramalar ve mesajlar da cabası. Belki sırt çantam sesleri engelledi ya da çoğu ben uyurken geldi.

"Olamaz," diye mırıldandım.

"Ne?" Garrison da benim gibi doğrulup ayağa kalkar.

"Gitmem gerek." Lo beni *on* kez aramış ve yedi mesaj bırakmış, mesajlar hafif endişeli, nerede olduğumu soranlardan, tam panik halindeki, beni bulmak için polisi aramaya beş dakika kaldığını söyleyenlere kadar değişiyor.

Ve sonra şu mesaj:

Loren: *Eğer biri Willow'un telefonunu aldıysa, ona zarar verdiysen, lanet boynunu kıracağım ve sikini vücuduna sokacağım, seni küçük boklu orospu çocuğu. Kışından işeyeceksin.*

"Seni evine bırakabilirim." Garrison kapüşonlu sweatshirtünü alır.

"Hayır, gerek yok." Sırt çantamı omzuma asarım. "Lo'nun evinden arabamı almam lazım, o yüzden kendim eve giderim. Lo'nun evine yürüyerek gidebilirim." O benimle yürümek teklif etmeden önce eklerim, "Lo seninle birlikte olduğumu görürse, sanırım damarları patlayabilir. Onu hiç bu kadar kızgın görmedim." Garrison'a mesajı gösteririm.

Hızlıca okur. "Onun o yönünü zaten gördüm. Korkmuyorum."

"Sen onunla iyi anlaşıyorsun ama bu biraz zaman aldı." Ben de onun Lo ile ilişkisini bozmak istemiyorum.

"Evet, ama kuzenine nerede olduğunu söylememelisin. Benim yüzümden değil. Seninle yürümek zorunda değilim, ama ona yalan söyleme."

"Emin misin?" Ayrılmadan önce soruyorum. Loren Hale'e karşı dürüst olmamı istiyor. "Lo'ya nerede olduğumun gerçeğini söylersem..." *Senden nefret edebilir.*

"Eminim."

13 O ZAMAN – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Lo'nun evine doğru yürürken, ona ve Maya'ya mesaj atarak bol bol özür dilerim ve yüzde yüz iyi olduğumu söylerim. Ayrıca, evine neredeyse vardığımı da belirtirim ve ayaklarım ön verandanın basamaklarına basar basmaz kapı açılır.

Lo sadece ipli pantolon giymiş, gece havası soğuk ama belki de öfkesi onu ısıtıyordur. Elmacık kemikleri keskin, cep telefonunu kulağına dayamış.

"O burada," diyor telefondaki kişiye. "Nedenini henüz bilmiyorum. Sen hemen eve gel, kardeşim." *Ryke Meadows olmalı.* "Ona söylerim. Tamam, *tamam.* Hoşça kal." Telefonu kapatıyor ve ben, üvey kardeşimden sadece bir kol mesafede, verandada tedirgin bir şekilde duruyorum.

Lo cep telefonunu sıkıca tutar. "Ryke ve Daisy seni aramak için arabayla dolaşıyorlar." Gergin bir nefes verir. "Kardeşim sana 'iyi olduğuna çok sevindiğini' ve 'Daisy'nin seni sevdiğini' söylememi istedi."

Daisy'nin sözleri dudaklarımı yukarı doğru kıvrır. Lo ve Lily, Rose ve Connor, Ryke ve Daisy ile birlikteyken, Lily gibi birine yakınlaşacağımı düşünmüştüm. Çizgi roman meraklısı, içe dönük ve pop kültürünü seven biri.

Ama hepimiz bir arada olduğumuzda, bana en çok Daisy eşlik ediyor. O bana mecazi olarak kollarını açtı ve ben de doğrudan onlara doğru yürüdüm. Hayat bu şekilde öngörülemez. Çünkü Calloway kardeşlerin içinden Daisy Calloway ile arkadaş olacağımı asla tahmin edemezdim.

Yaşlarımız en yakın olan biziz, ama bundan daha fazlası var. Sessizliği doldurmam için bana asla baskı yapmaz ve konuştuğumda her zaman dinler. Konu

süper kahramanlar ve daha önce hiç duymadığı çizgi romanlar hakkında olsa bile.

Sadece üç gün önce, Daisy beni bir meyve bahçesinde elma toplamaya davet etti.

O anlık bir kararla bir elma ağacına tırmandı ve beni çekip en alttaki dala çıkardı. Asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeydi. O maceracı ve spontandır, ama çoğu insanın inanamayacağı kadar sessizliği sever.

Orada oturduk ve sadece rüzgarı dinledik.

Daisy ile vakit geçirmeyi seviyorum ve onun da beni sevdiğini duymak içimi sıcaklık ile dolduruyor.

Ama Lo'nun keskin bakışlarını görünce, küçük gülümsemem hızla kayboluyor. "Dışarısı soğuk," diyor. "İçeri gel." Sesi bıçak gibi keskin.

Lo'yu takip ederek antreden geçiyorum. Oturma odasından yumuşak sesler geliyor, Lo'nun beş kişi ve iki bebekle birlikte yaşadığını hatırlatıyor bana. Herkes, uyuyan iki bebek Jane Cobalt ve Maximoff Hale yüzünden geceleri sessiz olmaya çalışıyor.

Lo oturma odasına giriyor, tipik bir düzen: uzun kanepeler, ikili koltuk ve televizyon ile şömineye doğru yerleştirilmiş bir Queen Anne sandalyesi. Burada yeterince vakit geçirdiğim için her girdiğimde kendimi daha az rahatsız hissediyorum.

Ancak bu gece, sırt çantamın askısına sarılıp oturup oturmamakta tereddüt ediyorum. Ayrıca yalnız da değiliz.

Lily'nin büyük ve şık kız kardeşi Rose Calloway, pencerenin yanında dik duruyor, geceliği ipeksi siyah bir bornozla örtülü. Kahverengi saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Hem endişeli hem de gergin görünüyor.

Bu korkutucu havaya ek olarak, 1,93 metre boyundaki şık kocası Connor Cobalt da onun yanında duruyor. Kendine güveni, en nadir ve en baş döndürücü kolonya gibi etrafa yayılıyor. Lo gibi o da ipli pantolon giyiyor ve o kaslı karın kasları... Aman Tanrım. Bunların gerçek olduğuna inanamıyorum.

Maggie, Connor Cobalt'ı gecelik ihtişamıyla görse, o anda bayılırdı.

Aniden, *karın kaslarına baktığımı anlayabilir mi diye* düşünüyorum. Yüzüm soluyor, başımı Lo'ya çeviriyorum. Ya Rose beni kocasına bakarken görürse?

Bu çok utanç verici.

Willow Moore asla dünyaya salınmamalıydı. Bu övgüyü sevmiyorum, ama şimdilik öyle kalacak.

Lo mutfak kapısına doğru yürürken bana bir bakış atar. Onu takip etmek üzereyim ki, "Bir saniye burada kal" der. Boynunun arkasını ovuşturur. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Odada tek bir kişiyi arar: kaslı tişörtü (*onun* kaslı tişörtü) ile uyluklarını örten sırık gibi bir kız.

Lily merdivenlerin yanında duruyor, gözleri soru ve endişeyle dolu. Onun için, anlıyorum. İkisi de birbirlerine karşı, doğrudan bakması neredeyse zor olan, ruhlarını yansıtan bir empati duyuyorlar.

"Lily," diye seslenir, sesi hala keskin ama acil.

Tereddüt etmeden ona doğru koşar, kollarını beline dolayarak sarılır ve birlikte mutfığa girerler. Beni, nadiren, hatta hiç konuşmadığım iki kişi olan Connor ve Rose ile yalnız bırakırlar.

Elbette, grup ortamlarında varlar ve kalıcılar, ama yine de Daisy, Lo ve Lily'yi tanıdığım gibi onları kişisel olarak tanımıyorum. Onlar da burada yaşıyor olsalar da, sürekli hareket halindeler ve sahip oldukları az sayıdaki boş zamanlarını Lo, Lily, Ryke ve Daisy'ye ayırıyorlar. Benim için pek öyle değil. (Onları suçlamıyorum. Ben o kadar konuşkan ya da iyi bir arkadaş değilim.)

Bu yüzden Connor ve Rose hakkındaki bilgilerimin çoğu *Princesses of Philly*, magazin dergileri ve kulak misafiri olduğum konuşmalardan geliyor (kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama bazen oluyor).

Wikipedia'daki biyografilerini defalarca okudum ve onların entelektüel açıdan üstün iki insan olduğu sonucuna vardım. Yani, *ikisi de* hazırlık okullarından birincilikle mezun oldular ve üniversite boyunca akademik yarışmalara katıldılar.

Hayatımın bu noktasında, ben matematik dersinden zar zor geçebiliyorum.

Lo için endişelenerek kapalı mutfak kapısına bakıyorum. Kulaklarımı dikiyorum ama sesleri hiç duyulmuyor. *Onu üzdüm. Bu benim hatam.*

Şu anda tek düşünebildiğim bu.

"Bırak ben halledeyim Richard," diyor Rose fısıltıyla, ama sesi her hecede yükseliyor. "Sen arka planda kalabilirsin."

"Hasta mısın?" Alnına dokunur, ama o elini iter.

Rose öfkeli bir bakışla ona bakar ve ellerini beline koyar. "Bu hafta bana sorduğun en aptalca soru bu. *Tamamen* sağlıklı ve akli başında bir şekilde karşıda duruyorum."

"O zaman neden kocan, yani benim..." "Senin kocam olduğunu biliyorum," diye homurdanır.

"—metaforik aracında asla metaforik arka koltuğa geçmez," diye duraksamadan bitirir. Gözünü bile kırpmadan.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, *Princesses of Philly'de* değil de yakından bu hızlı atışmaları izlediğime şaşırırm. Lily'nin bu anlara ilk kez "nerd yıldızı" flört savaşı adını verdiğini hatırlayamıyorum. Belki reality şovda ya da sosyal medyada.

İzlemekten kendimi
alamıyorum. Bağımlı
oldum.

Maggie buna bayılırdı. Neredeyse telefonumu çıkaracaktım, ama onları çekip videoyu arkadaşıma göndermemem gerektiğini biliyorum. Cep telefonumu sırt çantamda saklıyorum. Kalması gereken yerde.

"Hiçbir şeyi unutmadım," diyor Rose, o sakın ve soğukkanlıyken, Rose ise ateşli bir şekilde. "Seni arka koltuğa koydum Richard. Orada kal."

Onun ikinci adının aslında Connor olduğunu ve Richard'ın gerçek ilk adı olduğunu unutuyorum. Sadece Rose sürekli onu kullanıyor gibi görünüyor. Çoğunlukla silah olarak.

Connor sırtıyor. "Hâlâ bana bir çocuk gibi emir verebileceğine inanman kısmen saçma, kısmen de eğlenceli."

"Sen *tamamen* sinir bozucusun ve öyle sırtımayı kes." Rose eliyle ağzını kapatır ve sinirli bir homurtuyla homurdanır.

Görünüşe göre, elinin altında bile daha çok sırtıyor.

Elini indirir. "Neden aracı sürmeme izin vermiyorsun?"

"İzin vereceğim, ama arka koltuğa geçmeyeceğim. Her mecazi senaryoda senin yanında oturuyorum, sevgilim." Connor, Rose'un yanağını avuçlar ve Rose buna izin verir. Connor, benim çeviremeyeceğim kadar melodik bir Fransızca cümle kurar.

Rose çenesini kaldırır, sarı-yeşil gözlerinde hüznün vardır ve cevap olarak Fransızca fısıldar. Yanağındaki eline dokunur ve Connor ellerini indirip parmaklarını birbirine geçirir.

Sonra bana doğru dönerler.

"Uh..." Nerd yıldızlarının ilgi odağı olmaya hazırlıklı olmadığım için yutkunuyorum.

"Oturmalısın," diyor Rose soğuk bir sesle.

O aslında hiç de tatlı huylu biri değildir. Kraliçe Anne sandalyesine yaklaşıp yastığı okşarken sert davranmak istemediğini anlayabiliyorum.

Rose koltuğuna oturmamı mı izin veriyor? Lo ve Ryke sık sık o koltukla ilgili ona takılırlar, ama sözleri onu bacak bacak üstüne atarak oturmaktan asla vazgeçirmez. Mobilyaların etrafında dolaşarak, sert bir şekilde görkemli koltuğa oturuyorum ve ardından, neredeyse aynı anda, Rose ve Connor yanındaki kanepeye oturuyorlar. Rose, senkronizasyondan biraz sinirli görünüyor, ama bundan bahsetmiyor.

Connor beni delip geçiyor gibi bakıyor. Onun dahi seviyesindeki zekasıyla, beden dilimi yorumlayıp yorumlayamayacağını merak ediyorum.

Sırt çantamı kucağıma alıp mutfak kapısına bir göz atıyorum. Ses yok, hareket yok, *hiçbir şey yok*.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Rose, bu soruyu bir sorgulama gibi hissettirmemek için. "Kahve ya da battaniye?"

"Hayır... teşekkürler," diyorum, hala biraz tedirginim.

Rose başını sallar, duruşu tahta gibi. "Hiçbir şeyi güzelleştiremem, bu yüzden açık sözlülüğe dayanamıyorsan, kulaklarını kapatmanı ya da Connor'ın *mide bulandırıcı derecede* yumuşak sesiyle her şeyi anlatmasını beklemene tavsiye ederim."

"O *hoş bir şekilde* demek istiyor," diyor Connor, gülümsemesi giderek büyüyor. Rose, onun mavi gözlerine sert bir bakış atar. "Senin sesinden nefret ediyorum." "Sen benim sesimi seviyorsun," diye yeniden ifade eder.

Umarım konu dışına çıkmaya devam ederler, böylece tek kelime etmeden bu konuşmadan ayrılabilirim.

Rose farkında olmadan ona yaklaşır, gözleri birbirine kilitlenir. "Adın Rose Calloway mi? *Hayır*, değil. O halde, zaten anlaşılır olan sözlerimi çevirmemelisin."

"Sözlerinin alt metnini okuyorum." Rose burun kıvrır.

Adam devam eder, "Evet, sesimden nefret ediyorsun, ama aynı zamanda sesimi seviyorsun da. Aksini söyle, ben de susayım."

"Karışmayı bırakacak mısın?" Ona inanmıyor.

Connor kaşlarını kaldırır. "Sadece yanılıyorsam, ki yanılmadığımı biliyorum."

Rose gözlerini devirir ve iç çeker. "Senin sesini nasıl hem sevebilir hem de nefret edebilirim?" Bunu inkar etmez.

"Çünkü," der, "sen güzel bir paradoksun."

Rose neredeyse gülümsüyor, ama beni hatırlıyor gibi görünüyor, oyun yüzü geri dönüyor. Dikleşerek, "Nerede kalmıştım?" diyor.

Kafamı sallarım. Ben de ne dediğini anlamadım.

"Ona açık sözlü davranmalısın," diye hatırlatır Connor Rose'a. Karısının tarafındadır, benim savunmam gerekse bile, benim tarafımı tutmayacaktır.

"Willow," diye başlıyor Rose, "hepimiz sana karşı bir tür sorumluluk hissediyoruz ve bu, on yedi yaşında ve açıkça genç bir yetişkin olduğun için saçma görünebilir, ama yine de Philadelphia'da korkunç bir şey olursa sana bakacak olanlar biziz."

Neredeyse nefes almadan başımı sallıyorum.

Rose mecazi bir balta sallamak üzere. Onun içindeki gücü hissediyorum. "Bu nedenle," diyor, "gece geç saatlere kadar dışarıda olduğunda bizi düşünmelisin. Yalnız başına. Kim olduklarını bilmediğin, ama senin adını bilen çok fazla sapık varken. Tabii ki, ağızlarından köpükler saçan, çılgın paparazzileri de unutma." Rose, ateşli bir şekilde tek bir nefes verir. "Burada sahip olduğun tek şey biziz ve senin için her şeyi yaparız. Telefonunu açık bırak. Mesaj at. Ara —ne gerekiyorsa yap."

Son üç kelime, aile, dostluk ve aşk hakkında bir hikayenin heyecan verici sonu gibi kafamda yankılanıyor. Beni, onu medyadan ve geçmişte bana verdiği cesaretlerden öteye tam olarak tanımadığım halde, tamamen kucaklamamı istiyor.

onu medyadan ve geçmişte bana verdiği cesaretlerden öte tam olarak tanımıyor olsam bile. Ama ben buraya yük olmak ya da rahatsızlık vermek için gelmedim.

Bunu zaten mahvettim. Yine de kendimi geri çekildiğimi hissediyorum. Onları bir daha asla rahatsız etmemek için kendimi uzaklaştırmak istiyorum.

Connor en sakın ses tonuyla, "Altımızla kaynaşmak istemediğini de anlıyoruz" diyor.

Öyle mi?

"Dışarı çıktığımızda," diye devam ediyor, "bizim davetlerimizi, rahatsızlık vermekten korktuğun için reddediyorsun ve Lo'nun hayatını değiştirmekten korktuğun için taşınmayı reddediyorsun."

Bu gece bunu mahvettim. Önceden huzurlu bir gölgeydim. Şimdi ise sorun yaratan biri oldum. Lo'nun muhtemelen geri dönmesini dilediği biri.

Üzgünüm, Lo.

Connor, sanki sadece sakinleştirici gözleriyle bana uzanıyormuş gibi kanepede öne doğru eğilir. "Loren Hale'i etkilemişsin." Bu beni mahveder, gözlerim yaşlarla dolar ve ben özür dilemeden, "Kardeşine *sevgi* getirdin ve sevgiyle birlikte, eskiden insanları zayıflattığına inandığım dayanılmaz bir endişe gelir."

Rose kocasına gururla ve sevgiyle bakıyor ve ben Connor'ın bilgelik ve saygı dolu sözlerinin etkisinde kalıyorum.

"Lo zayıf değil," diyor Connor. "Sadece bir kız kardeşi nasıl seveceğini ve aynı zamanda onu nasıl koruyacağını anlamaya çalışıyor, hem de *hayal* gücü *zengin* kelime dağarcığıyla seni incitmeden."

Rose onaylayarak başını sallıyor. "Eğer biri kelimelerle katliam yapmayı biliyorsa, o da Loren Hale'dir."

"Ve o seni katletmekten korkuyor," diye bitiriyor Connor.

Dudaklarım açılır ve konuşmamı beklerler. "Belki... belki uzak durmalıyım."

Rose ağzı açık kalır. "*Hayır.* Bizim demek istediğimiz bu değil. Seni *burada* istiyoruz. Bizimle birlikte." Heyecandan neredeyse ayağa kalkıyor, ama Connor benim rahatsız olduğumu görünce onu aşağı çekiyor. Rose ateşli bir şekilde devam ediyor: "Sen aileden birisin. *Biz* bir aileyiz ve aileler bazen işleri batırır ve en büyük baş belası olabilirler, ama birlikteyken de en iyisiyizdir. Ayrı değil."

Ben de

bunu

istiyorum.

Gerçekten.

Kulağa çok güzel geliyor, ama Lo'yu mahvedemem. Bir bebeği ve bir karısı var, ayrıca iyileşmekte olan bir bağımlı. Lily de öyle.

Gözlüklerimin altından ıslak gözlerimi silerim ve sonra ön kapının açıldığını duyarım. Hareketsiz kalırım. Rose, Ryke

Meadows eve fırtına gibi girerken boynunu uzatır. Bizi fark etmeden, dikkatini mutfak kapısına verir, yüz hatları sert, çenesi sakallı ve koyu kahverengi saçları dağınıktır. Bir şekilde kardeşinin mutfak kapısının arkasında yattığını bilir.

Doğruca ona doğru yönelir.

Ryke içeride kaybolur, ikisi arasında Loren Hale'in daha iyi kardeşi

Koltuğuma çöküyorum ve sonra Daisy oturma odasına giriyor. "Selam millet," diyor gerginliği ortadan kaldıran parlak bir gülümsemeyle selamlar.

Daha rahat nefes alırım.

Süper model boyunda, kahverengi saçlı Daisy, mobilyaların etrafından dolaşarak bana doğru gelir. Daisy'yi reality şovda sarışın saçlı görmeye alışkınım ve bir ara saçlarını çeşitli renklere boyamıştı.

Bana bunun doğal rengi olduğunu söyledi. Kahverengi tonu onu bir şekilde daha genç gösteriyor. Öte yandan, moda reklamlarında, koyu ruj, dumanlı gözler ve seksi kıyafetlerle makyajlı haliyle *Rose'un* yaşında görünüyor. Gerçekleri veya zaman çizelgesini tam olarak bilmiyorum, ama Daisy birkaç yıl önce Paris'teki isyanın ortasına düştükten sonra modellikten ayrıldı (aşırı tutkulu bir ragbi şampiyonası maçından başlayan isyan).

Tumblr'daki hayranları, yanağından çenesine kadar uzanan kalın yara izi nedeniyle modellikten ayrıldığına inanıyor. Neyin uydurma neyin gerçek olduğunu bilemiyorum, ama bir keresinde modellik yapmanın onun için eğlenceli olmadığını söylemişti. Ajanslara başvurmak annesinin fikriydi.

Ryke'nin eşofman altı ve üzerinde

yazılı uzun kollu bir gömlek giyen Daisy, Queen Anne koltuğunun kol dayama yerine oturur.

Bana alaycı bir şekilde "Tek parça halindeymişsin. Bu bir mucize." diyor. Ben onun teatral tavırlarına gülümserken, o tavana bakıp "Teşekkürler Tanrım." diyor.

Connor diğer kaşını da kaldırır. "Hayır." Tek söylediği budur. *Hayır.*

Daisy kaşlarını onun kaşlarına doğru kaldırır. "Teşekkürler, Connor, kurtarıcım. Tek gerçek aşkım."

"Onu Tanrı'yla karşılaştırarak zaten şişirilmiş egosunu daha da şişirme," der Rose, at kuyruğunu sıkılaştırarak.

"Hiç etkilenmedim," diyor Connor Rose'a. "O yalanlar ve iftiralar söylüyor.

Onun tek gerçek aşkı havlayan bir köpek."

Daisy sadece gülümser, Connor'ın Ryke Meadows'tan bahsettiğini bilir.

Tam o anda mutfak kapısı açılır ve oturma odası sessizliğe bürünür.

Lo ilk çıkan kişidir, adımlarında daha fazla güven vardır, ama ben göz teması kuramadan korkarak sinerim. Sırt çantama bakarak Lily ve Ryke'ye ait diğer iki ayak sesini dinlerim.

Gözümün ucuyla Connor ve Rose'un diğerleriyle birlikte ayağa kalktığını fark ettim. Sadece Daisy koltuğun kol dayanağında yanımda oturmaya devam etti. Neredeyse tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve tek birine bile bakmaya cesaret edemedim.

"Kimse ölmedi ki," diyor Lo, şaka yapmaya çalışarak. Ses tonu şaka için fazla keskin. Kimse konuşmuyor. Kimse nefes bile almıyor. Sanki Azrail kanepeye oturmuş hepimizi izliyor ve hepimiz onun varlığının aşırı derecede farkındayız.

Sessiz gerginlik öldürücü.

"Tanrı aşkına," diyor Lo, "herkes sakın olsun, bunu söylemesi gereken kişi ben olmamalıyım. Rolümü tersine çevirmeyi bırakın."

"Reversaling kelimesi yok," diyor Connor, "ve ben her zaman sakiniyim, hayatım."

Ryke Meadows gözlerini devirip fısıldayarak mırıldanırken, Lily tırnaklarını ısırtıyor, kendini fark edip duruyor.

"Özür dilerim," diye aniden ve yumuşak bir sesle herkese özür dilerim. Ayaklarıma bakıyorum ama bakışlarımı kaldırmaya çalışıyorum. "Uyuyakaldım, Lo. Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim... Gerçekten özür dilerim. Bir dahaki sefere nerede olduğumu mesaj atarım. Söz veriyorum."

Herkes bana bakıyor. Yanaklarım kızarıyor ve Lo, "Olanlar hoş değil, ama düzelecek," dediğinde başımı kaldırıyorum. Kardeşine çok kısa bir bakış atıyor ve Ryke, "*Harika gidiyorsun, kardeşim,*" der gibi başını sallayarak karşılık veriyor. Söylediklerinin ne kadarı Ryke Meadows'a ait, merak ediyorum.

Lo yüz hatlarını pek yumuşatamıyor, ama tekrar konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Neredeydin?"

"Alışveriş merkezindeydim, sonra da... Garrison Abbey'nin evinde."

Connor ve Rose oldukça tedirgin görünüyorlar. Çok iyi nedenlerden dolayı Garrison'ın hayranı değiller. Kardeşim dışındaki kimsenin yüzündeki ifadeyi okumaya cesaret edemiyorum.

Lo defalarca ensesini ovuşturur ve sonra şöyle der: "Herkes, ben kız kardeşimle yalnız konuşurken hepiniz gidin." Lo hemen ekler: "Ben hallederim. Tamam mı? *Gidin.*" Onlara sertçe seslenir ve sonra iki eliyle onları uzaklaştırır.

Rose karşı çıkar: "Sessiz kalacağız." Sanırım her şeyi bilmek hoşuna gidiyor.

Lo beni işaret eder. "Senin kız kardeşin değil, Kraliçe Rose. O benim."

Pes eden Rose, öfkeyle nefes alıp Connor ile birlikte yukarı kata çıkar. Lily, onların arkasında yavaşça ve çekinerek yürür. Lo, onu kovduğu için pişman görünür, ancak kararından vazgeçmez ve onu oturma odasına geri çağırılmaz.

Ryke, Daisy'yi bekler ve Daisy, *her şey yoluna girecekti* gibi bana başını sallar ve erkek arkadaşıyla birlikte mutfaka çıkar.

Lo kanepeye oturur, kollarını uyluklarının üzerine koyar ve bir süre sonra sözlerini toparlar. "Sen daha on yedi yaşındasın, anlıyorum." O yaştaki halini hayal eder gibi uzaklara bakar. O zamanlar nasıl biriydi acaba? Ne yapıyordu? Lily'yi de aynı şekilde seviyor muydu? "Şu anda benim yaptığım her şeyi yapabilecek yaşta olduğunu anlıyorum."

Bir karar verip sırt çantamı yere koyuyorum. Az önce destek sistemine gitmesini söyledi ve eğer o bunu yapacak kadar güçlüse, belki ben de bir dayanağı bırakacak kadar güçlü olabilirim.

Bir gün, sırt çantamı sıkıca tutmadan kendimi güvende ve güçlü hissetmek istiyorum.

"Hâlâ alkol içemiyorum. Henüz yirmi bir yaşında değilim."

Lo acı bir gülümseme takınır. "İnan bana, tecrübelerime göre, yine de içebilirsin. Yasadışı olması beni durdurmadı." Bir saniye başını eğip, sonra kehribar rengi gözlerini benim kahverengi gözlerime diker. "Belki sana yanlış bir izlenim vermişimdir."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Ne hakkında?"

"Garrison hakkında, mesela," diyor. "Tanrım, ikinizin böyle olacağını *hiç* beklemiyordum..." Düşünmesi acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Arkadaş olacağınızı mı?"

Bu unvanla rahatlamaya çalışır. "Evet, *öyle*. Onun gibi adamları tanıyorum. Ben de onun gibiydim, bu yüzden Garrison'a çoğu insandan daha nazik davranıyorum, ama bu, pazar gecesi onun evinde takılmanı onayladığım anlamına gelmez. Ya da *herhangi* bir gece. Orada kalmak yok." Bir süre durur. "Bu kuralı koyabilir miyim?"

O benim babam değil, kardeşim, ama beni korumaya çalıştığını anlıyorum. "Evet," diye başımı sallıyorum. "Bu kuralı beğendim." Bu, beni önemseydiğini gösteriyor.

Birisi benim belirli bir saatte evde olmamı istiyor. Birisi benim güvende olmamı istiyor.

Lo tereddüt eder ve yine uzaklara bakar, yüzünde biraz öfkeli bir ifade vardır ve Garrison'ı mı düşündüğünü merak ederim. Ona yardım ettiğine pişman mıdır?

"Ona iyi davrandığın için mutluyum," diyorum. "Bence o buna benden daha çok ihtiyaç duyuyor." Lo bir kez başını sallıyor. "Sen benim önceliğimsin."

Kalbim şişer ve kırılır. "Benim yüzümden ondan nefret etme."

Lo dişlerinin altını diliyle okşadı ve hafifçe başını salladı. Bunu bir onay olarak kabul etmek zordu. "Bir şeyi bilmelisin," dedi neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Ne?"

"Ben kindarım." O ikonik yarı gülümsemesini gösterir. "Kin tutarım ve geçmişte iyi bir insan değildim. Ama lanet olsun, iyi olmaya çalışıyorum." Derin bir nefes alır. "Zor ve ben... Hiçbir şey için söz veremem Willow."

Gözlerim dolmadan önce akan burnumu silerim. "Anlıyorum."

Hepimiz birçok katman ve bağına sahip karmaşık insanlarız ve burada oturup hepsini tanıdığımı iddia edemem. Onun tümünü. Ama zamanla, belki daha fazlasını görecek.

Belki hepsinin nasıl insanlar olduğunu anlayacağım ve belki de hepimizin nasıl insanlar olacağımızı görmek için burada olacağım.

Arabam çalışmıyor.

Daireme dönmeye çalışıyorum, ama altın rengi Honda'm Lo'nun garaj yolunda hurda gibi duruyor. Kaput açılmış, Ryke içindekileri kurcalarken Connor el fenerini motora tutuyor.

"Akünün su seviyesini zaten kontrol ettin," diyor Connor. Bu onun ilk yorumu değil ve muhtemelen son yorumu da olmayacak.

Ryke somurtuyor. "İki dakika önce ne dedim ben?"

"Sana çeneni kapat dediğinde seni kasten görmezden geliyorum, özellikle de yaptığın şeyleri *tekrar ederek* zamanını boşa harcıyorsan." Connor el fenerini arabanın başka bir yerine tutuyor ve Ryke'in canını sıkacak şekilde ona talimatlar veriyor.

Nefesimiz havayı dumanla dolduruyor, Kasım ayı sıcaklığı bu gece hızla düşüyor, ama hepimiz paltolarımızı ve ayakkabılarımızı giyiyoruz. Daisy sayesinde bir fincan sıcak çikolata içiyorum. Lo telefonda, sanırım iş e-postaları gönderiyor, ama yakınlarda — Lily ve Rose ise sıcak kalmak için içeride kalıyorlar.

Daisy, Rose'un muhtemelen dışarıda yardım ediyor olacağını söyledi, ama Jane bebek monitöründen ağlamaya başladı.

"Onu Rose'un arabasıyla götürebilirim," diyor Daisy onuncu kez.

"Hayır," diyorlar hep birlikte. Çünkü görünüşe göre o dikkatsiz bir sürücü ve motosiklet ehliyetinden başka ehliyeti olup olmadığından bile emin değilim.

"Yakıt filtresi tıkanmış olabilir... Lanet olsun." Ryke parmağı bir şeye takılınca yüzünü buruşturur, ama hemen kurtarır.

Daisy'nin yüzü buruşur, onun için biraz endişelenir. Ne de olsa o bir kaya tırmanıcısıdır, elleri çok değerlidir. "Belki yarın arabayı servise götürmeliyiz," der. "Willow'un geceyi orada geçirmesine izin verebiliriz. Lo da muhtemelen bunu ister."

"Hayır, sorun değil," diye araya girerim. "Uber falan çağırabilirim." Sanırım herkesin bir süre benden uzaklaşmaya ihtiyacı var.

"Bu pek akıllıca değil," diyor Connor, Ryke'a el fenerini tutarken. "Saat geç oldu ve insanlar senin kim olduğunu biliyor."

"Los Angeles'ta ünlüler sürekli Uber kullanıyor... Sanırım. Yani, ben sizin gibi ünlü değilim. Anlarsınız ya...?" Artık konuşmayı kesmek istiyorum.

Teşekkürler.

"Los Angeles'ta değiliz. Philadelphia'dayız," diyor Connor, bu karşılaştırmayı yaptığım için kendimi aptal hissettirecek bir şekilde.

"Siktir git Cobalt," diyor Ryke arabanın kaputunun altından.

Daisy aniden başını sola çevirir ve ben de onun bakışını takip ederim. Sıcak lamba ışığı mahalle sokaklarını aydınlatır, ama ötesinde karanlık uzanır.

Daisy donup kalır, ürkütücü bir şekilde hareketsizdir. "Duydun mu?" diye sorar bana.

Dikkatle dinliyorum, ama Ryke'in arabanın mekanizmalarıyla oynadığını dışında başka bir şey duyamıyorum. "Pek değil..."

Daisy sık nefes alıyor, sıcak çikolatası bardağının üzerinde parmak eklemleri beyazlıyor. "Dışarıda bir şey var," diye fısıldıyor.

Kendi korkum da artar, kısmen onun gördüklerinden, kısmen de *onun* için —Daha önce hiç kimsenin bu kadar korkmuş olduğunu görmemiştim.

Connor onu dikkatle izlerken, Ryke başını Daisy'ye çevirir. Kaşları çatılır, endişesi belirginleşir.

"Duydun mu?" diye tekrar sorar. "Bir şeyler... yolunda değil."

"Hey, tatlım," der Ryke nazik bir ses tonuyla, "sen güvendesin.

Dışarıda hiçbir şey yok."

Daisy, sanki biri ona bir şey fırlatmış gibi aniden irkilir ve yüzünü korumak için sıcak çikolatayı düşürür. Kupa betona çarparak parçalanır, ama ona hiçbir nesne fırlamaz. Çömelmeye hazırlanırken, Ryke hemen yanına gelir.

"Bir şeyin yok. Ben buradayım." Daisy'yi kollarıyla sarar. "Ben buradayım, Dais." Onu sıkıca kucaklar, koruyucu bir şekilde göğsüne bastırır ve yüz hatları aynı anda kararmış ve sertleşmiştir.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tedirgin bir şekilde tereddüt ediyorum ve sessiz kalıyorum. Daisy korkudan hareket edemiyor, bu yüzden Ryke onu kolayca kollarının arasına alıyor. Onu kucaklayarak eve doğru taşıyor.

Lo'nun yanından geçerken, üvey kardeşim ona "Ne oldu?" diye sorar.

Ryke cevap vermez. Sanırım bu retorik bir soruydu. Lo, Daisy'ye olanları ve karanlığın onu neden korkuttuğunu biliyor. Tek bildiğim, Garrison ve arkadaşlarının onun korkusunu gidermeye yardımcı olmadıkları.

Pencerelere boya topu atmaları gibi davranışlarıyla ona yardımcı olmadılar.

Connor el fenerini kapatır ve arabanın kaputunu indirir. O üstün bir özgüvenle yukarıda dururken, ben ne yapacağımı düşünürüm.

Onun yanında kendimi küçük hissediyorum.

Garip hissediyorum. Onun da hiç böyle

hissettiğini sanmıyorum.

Gözlüğümü yukarı itip sırt çantamın kayışlarını düzeltiyorum. "Uber çağırayım."

"Sırf bizden kaçmak için akılsızca bir seçim yaparsın," diyor yüksek sesle, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi, ama aslında çok önemli.

"Kaçmıyorum," diyorum, ona *bakamadan*.

Lo, yaklaşık altı metre uzakta e-postasını hızla yazmayı bitirir.

"Kaçınmak: bir şeyden uzak durmak veya kendini bir şeyden alıkoymak," diye tanımlıyor. "Burada geceyi geçirmekten kendini alıkoyuyorsun, bu da aslında *kaçınmaktır*."

Boğazımdaki yumruyu temizliyorum. "Her zaman insanlara kelimelerin anlamını mı açıklıyorsun?" "Sadece açıklamaya ihtiyacı olanlara."

Bum. Mikrofonu bıraktı.

Maggie, bana yaptığı bu yakıcı yorumdan çok hoşlanacaktır. Bir keresinde Twitter'da şöyle yazmıştı: *Noel'de tek istediğim Connor Cobalt'ın bana hakaret etmesi. Lütfen ve teşekkürler*. Bu bir onur olmalı. En azından, çevrimiçi topluluk için. Twitter ve Tumblr dışında kalan herkesin aptal olarak adlandırılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum ve onun da umursayacağını sanmıyorum.

Zaten yukarı kaymış gözlüğümü düzeltmeye çalışıyorum. "Bana ödünç verebileceğin fazladan bir araban var mı?" Ona sormayı göze alıyorum, ama bu garaj yolunda başka biri duruyor olsaydı, kesinlikle önce ona sorardım.

Çünkü Connor tüm sözlerimi, tüm gergin hareketlerimi ve Lo'ya attığım hızlı bakışlarımı analiz ediyor.

"Ödünç alabileceğin birçok arabamız var," diyor, "ama Lo seninle birlikte gitmek isteyecektir."

"Hayır, hayır, sorun değil. Boş ver."

Benim tepkime hiç şaşırmadı. Bu biraz rahatsız edici.

Neyse ki Lo telefonunu cebine koyup bize yaklaşıyor. "Neye karar verdik?" Honda'mı uzaktan inceliyor, kaputu kapalı ama hala bozuk.

"Bilmiyorum. Tamir edemedik..." Bir limuzin kaldırıma yanaşıp rölantide çalışmaya başlayınca sözümü yarıda kesiyorum. Egzoz gürültüsü duyuluyor.

Lo başını Connor'a çevirir. "Şoförünü ne zaman aradın?"

Connor Cobalt'ın limuzini. Lily'nin Wampa şapkası kadar ünlüdür. Jane Cobalt o limuzinde *doğmuştur*. Kutsal bir emanet gibidir. Şaşkınlıktan sessiz kalırım.

"Ryke arabasının kaputunu kaldırdığı anda," diye cevaplar Connor.

Kardeşim hafifçe gülümser ve arkadaşının omzuna hafifçe vurur. "Lanet olsun, hayatı kolaylaştırıyorsun."

"Ben bunun için buradayım." Connor dikkatini bana çevirir. "Şoförüne güveniyorum. Onu yıllardır tanıyorum, bu yüzden tek başına güvende olacaksın. Ona adresini verdim bile."

Söz bulmak için bir dakika kadar zamanım gerekiyor. "Teşekkür ederim." Lo'ya veda ediyorum ve o da daireme vardığımda ona mesaj atmamı söylüyor.

Sersemlemiş bir halde limuzine biniyorum, siyah deri koltuklar mükemmel durumda ve parlak.

Buzdolabında birkaç şişe su açılmamış olarak duruyor.

Limuzin gürültüyle çalışmaya başlar ve şoför beni eve götürür. Twitter mesajlarımı kontrol ettiğimde @garrisonwither'dan yeni bir mesaj bulurum.

Nasıl gitti? İyi misin?

Ben de cevap yazıyorum: *Garip... ama iyi, sanırım.*

Umarım öyledir.

Arkamı yaslayıp limuzinin içini dolaştırıyorum ve hepsinin benimle birlikte olduğunu hayal ediyorum. Lily, Loren, Connor, Rose, Ryke ve Daisy... Acaba kaç tane yere gitmişlerdir? Burada kaç tane sohbet etmişlerdir? Günler, haftalar, yıllar önce.

Binlerce anının saklandığı bir yerde oturuyorum, bu anılar benim ailem diyebileceğim ünlü insanlara ait. Bunu gerçek olarak kabul etmekte zorlanıyorum. Sanki birinin *"Princesses of Philly"* hayran kurgusunun bir parçasıymışım gibi hissediyorum.

Ama bu gerçek hayat. Benim hayatım. Canon.

14 GÜNCEL – ARALIK

DUMANLI DAĞLAR

GARRISON MANASTIRI

22 yaş

"Bence bizim birlikte olmamız – sadece 17 yaşındaki iffetli arkadaşlar gibi değil, cinsel olarak da – sonunda kardeşlerinle de uyum sağlamaya başladı," diyorum göl evinin verandasında. Burası Calloway kardeşler ve eşlerinin her Noel ve diğer tatillerde, genellikle de Philadelphia ve paparazzilerden kaçmak istediklerinde paylaştıkları ve kullandıkları devasa bir yer.

Bir sigara alıp havaya duman üflüyorum, parmaksız eldivenlerimden dolayı cildim donuyor.

Hava çok soğuk ve ben hala buraya davet edildiğim için şaşkınım. Willow'un tatil için buraya gelip gelemeyeceğini bile bilmeden, Lo bana gölde onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu.

Tabii, neredeyse bir yıldır onunla yaşıyorum, ama beni Philadelphia'da bırakabilirdi.

Willow soluk mavi bir kayak ceketini giymiş, ahşap masanın üzerine oturmuş. Eldivenli parmağıyla gözlüklerini yukarı itiyor. "Bir süredir birlikte olduğumuzu biliyorlar."

"Evet, ama o süre boyunca çoğunlukla ayrıydık. Onların gözü önünde değildi. Artık onlarla birlikteyiz ve aynı zamanda birlikteyiz, *her şey ortada*." Elimi onun güzel, pembe yanaklı yüzüne kaldırıyorum.

Gülümsüyor, sanki bu bizim ilk etkileşimimizmiş ve kendini hazırlıyormuş gibi, onu neşelendiren, heyecanlı bir gülümseme. Bu büyülü bir an.

Bu beni de gülümsetir ve sessiz bir anın ardından, "Dürüst olmak gerekirse, bu sabah Ryke bana ters ters bakıyordu." derim.

O, ellerini uyluklarına koyarak bana yaklaşır. "O herkese ters ters bakar."

Soğukta kan dolaşımını hızlandırmak için ayak parmaklarımla üzerinde zıplıyorum. "Bu farklıydı. Gözleri, 'kız kardeşimle yatıyorsun. Siktir git' diyordu."

Willow gülüyor. "Gözlerinde siktir git yoktu." Dudakları düşmeye başlıyor. "Varsa da sana yönelik *değildi*."

Omuzlarıma dokunur ve ben zıplamayı bırakırım. Sigaram parmaklarımla arasında yanar. Sigara içmese de, çoğu sigara molamda bana eşlik eder. Tekrar sigarayı bırakmaya çalışacağım, bırakacağım.

Ama şu anda değil.

Bence çok olumlu bir şey söyleyecek gibi görünüyor, ama bunun yerine kaşlarını çatıyor. "Genelde her şeyi fazla düşünen benim," diyor. "Bu... farklı."

Başımı sallıyorum. "Senin kafanın içini biraz anlıyorum Willow ve dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitmediğini söylemeliyim."

Dudakları kıvrılır. "Muhtemelen bizim seks yapmamızı düşünmüyorlar. Birincisi, buna odaklanmaları tuhaf olurdu. İkincisi, eminim daha çok birlikte kalıp kalmayacağımızı sorguluyorlardır." Gözlerinde bu sorular yok. Güçlü bir özgüven var.

"Ayrılacağımıza inanmıyorsun," diyorum, sigarayı dudaklarımla arasına geri koyarak.

Kafasını sallar. "Zorlu dönemleri atlattık."

"Engebeli kısımların adı Salvatore Amadio mu?" diye merak ediyorum.

Ağustos ayından beri Londra'ya geri dönmedim. Onların dairesinde geçirdiğim tek hafta sonu, benimle Bay Dickbag arasında bir kasırga çıkmasına yetti. Nami diğer vampir taklidi. Nami diğer Salvatore.

Willow dairede oldukça zor zamanlar geçirdi. Her zaman Londra'da her şeyin mükemmel gittiğini düşünmüştüm, ama son zamanlarda durumun kötü olduğunu öğrenmek beni hiç de rahatlatmadı.

Apartman partileri bazen haftada üç kez kadar kötü oluyor, o da kibarca "oda arkadaşları toplantısı" yapıp onlara ev partilerinin ona göre olmadığını söylemesine rağmen.

Muhtemelen fazla kibardı. Ben orada değildim, ama konuşmayı bana anlattı. Bazen müziğin sesini kısmayı hatırladıklarını söyledi. Ama hepsi bu kadar.

Hâlâ Tess ve Sheetal'ı seviyor, sadece oda arkadaşı olarak değil, ve biliyorum ki dün olduğu gibi hemen oradan ayrılırdı. Ama kira sözleşmesi imzaladı ve mayısa kadar orada kalmak zorunda.

Salvatore'yi sevmek zorunda değilim, ama o hala onun oda arkadaşı olduğu sürece onu tolere etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunu başarmaya çalışıyorum.

"Belki bir Salvatore darbesi," diyor Willow yumuşak bir sesle.

Dumanı havaya üfledikten sonra, ona yaklaşıyorum ve eldivenli elleri beni sarıyor. Arka kapı açılıyor ve Daisy'nin beyaz husky'si dışarı fırlıyor, merdivenlerden aşağı koşarak karlı tepeyi geçip rıhtıma doğru iniyor.

Coconut'un kürkü beyaz manzarayla uyumlu, çevreye karışıyor.

"Nutty!" diye bağırır Ryke ve husky'yi takip eder. Güverte merdivenlerinden aşağı inerken Willow ve bana başını sallar ve yemin ederim ki yine sert bir bakış atar.

Willow'a fısıldarım, "Hayal görmüyorum."

"Onun *normal* yüzü bu," der Willow.

"Tanrım, kapıyı kim açık bıraktı?" Lo'nun sesi dışarıdan duyulur ve kapıda belirir. Willow ile bana bakar.

"Ryke," diye cevap veriyorum, onu zor durumda bırakmayı umursamadan. Teknik olarak, kapıyı açık bırakan oydu zaten.

Lo, sadece bir çift ipli pantolon ve kısa kollu tişört giymiş olarak dışarıya eğilir. "Ryke, bir dahaki sefere lanet kapıyı kapat!"

Ryke ona orta parmağını gösterir.

Lo içeri girmeye hazırlanıyor. Ama kalıyor ve bize bakıyor. "İkiniz de. Odanız Jane ve Sulli'nin odasının hemen yanında. Bu gece bir şeyler yapmaya başlamadan önce bunu unutmayın. Aslında, bu gece bir şey yapmasanız daha iyi olur."

Rüya görmüyordum. Lo ve diğerleri, Willow ile benim seks yaptığımızı kesinlikle konuşuyorlardı. Belki de Ağustos ayında olan "oral seks" gafi yüzündendir. Kim bilir?

Willow'un gözleri fal taşı gibi açılmış, teni solgunlaşmış.

"Bir şeyler yapmak," diyorum, neredeyse gülmek üzereyim. "Kaç yaşındayız ki?"

"Benden yedi yaş küçüksün," diyor Lo, sanki hazır cevapları hızlı arama listesindeymiş gibi. "Ve ben kız kardeşim için kendimi sansürledim. İstersen daha kaba olabilirim. İster misin?"

Vay canına, bugün çok sinirli.

"Hayır," diye tersliyorum. "Anladım. Yüksek sesle ve net bir şekilde. Hepiniz seks yapabilirsiniz, ama biz bekâsız." Ve bunu söyler söylemez hatamı fark ediyorum.

"Hayır, tatlım, sen de benim ve Lil gibi cinsel perhiz yapacaksın," diyor Lo, yarı gülümsemeyle. Doğru, Lily ve Lo, Luna doğduktan sonraki altı hafta boyunca seks yapamazlar. Luna Hale Kasım sonunda dünyaya geldiğinden, Lo'nun sadece eliyle idare etmesi için hala biraz zamanı var.

"Lo," diye mırıldanır Willow, "birbirimizi çok fazla göremiyoruz." Çeviri: Genelde hiç seks yapamıyoruz.

Lo, Willow çevirilmemiş versiyonu söylemiş gibi irkilir. "Peki," diye keskin bir şekilde kabul eder.

"Sessiz olacağız," diyorum ona. Ama o çoktan eliyle beni uğurluyor ve eve giriyor.

Willow ve ben birbirimize bakiştık ve sonra kahkahaya boğulduk. Ryke merdivenleri çıkıp güverteye ulaştığında, Coconut heyecanla onun yanında zıplarken kahkahalarımız kesildi.

Gözleri Willow'a takılır. "Babam az önce telefonda konuşuyordu. Seni aramaya çalıştığını söyledi."

Hava durgunlaşır ve rüzgâr aniden şiddetlenir.

Ryke'ın kahverengi gözleri şaşkınlık dolu. "Neden seni bu kadar çok arıyor ki?"

Willow omuz silkiyor. "Her hafta okul hakkında konuşuyoruz."

Sanırım bu yalan değil. Kahretsin, onlara yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Ama bu sırrı tek başına saklamadığına seviniyorum. Ben varım.

Ryke dudaklarını ovuşturur. Eldiven giymemiştir. Ama şmş gibi görünmüyor. "Dikkatli olmalısın Willow."

Willow başını sallar. "Biliyorum."

Onun uyarısı, o gittikten sonra bile aklımda kalır.

15 GÜNCEL – ARALIK

SMOKY DAĞLARI

WILLOW HALE

21 yaş

Buzlu pencere camına yaslanarak, kalın bir *Temel Muhasebe İlkeleri* ders kitabını okuyorum. Önümüzdeki dönem Ocak ayında başlıyor ve okuma materyallerine şimdiden başlamak istiyorum. Geçen dönem yeterince zordu ve barınma sorunlarım da ders çalışmayı daha da zorlaştırıyor.

Çoğu günümü öğrenci merkezinin "sessiz bölgelerinde" geçiriyorum ve nadiren eve gidiyorum. Üst sınıflardan duyduğuma göre, işletme dersleri bundan sonra daha da zorlaşacak.

Sıcak ve ferah oturma odasında ateş yanıyor. Göl evi, kemerli tavanları ve sağlam deri mobilyalar, yün halılar ve taş şömineye bakan balkonlarıyla bir dağ evi kadar büyük hissettiriyor.

Köşede, yeni kesilmiş gerçek bir köknar ağacının altında paketlenmiş hediyeler duruyor. Kimse yeniden süslemek zahmetine girmedigi için dallarda süsler yok. İlk kez tamamen süslenmiş Noel ağacında gizli bir örümcek yuvası vardı.

Tam bir tatil fiyaskosuydu.

Bir sayfayı çeviriyorum ve uzaktan bir bebeğin ağlamasını duyuyorum.

Luna Hale ya da Eliot Cobalt olmalı, ikisi de yeni doğmuş bebekler. Medya, Rose ve Lily hakkında "bebek ateşi" makaleleriyle dolup taşıyor. Çoğunlukla, Rose ve Connor'ın kaç çocuk sahibi olacağını belirlemeye çalışıyorlar sanırım.

Cobaltlar bir *imparatorluk* istiyor ve şu anda Rose beşinci çocuğuna hamile. Ama doğrusu, bir imparatorluğu neyin oluşturduğunu bilmiyorum. Beş? Altı? On beş?

Yani... On beş Cobalt bebeği hayal edemiyorum. Bu... çok fazla. Ağlamalar daha da yükseliyor.

Pencerenin diğerk tarafından Garrison başını dizüstü bilgisayarından kaldırıyor. Balkonlara bakıyor. O da bebeklerin ağlamasını duyuyor. Başını eğdiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor ve ayakları benim ayaklarıma sürtünüyor. Siyah yün çorapları benim hardal sarısı çoraplarımı okşuyor.

Dudaklarım yavaşça yukarı kalkıyor. Garrison Abbey ile geçirdiğim bu sessiz anları hiçbir şey yenemez. Birlikte vakit geçirmek ve normal günlük işleri birlikte yapmak.

"Hiç bebekleri düşünür müsün?" Garrison aniden ve keskin bir şekilde sorar. "Uh... bebekler... küçük olanlar gibi mi?" Tanırım...

Başka ne tür bebekler var ki Willow?

Garrison dudaklarını yalar ve gülümser. "Yani, evde *büyük* bebeklerden konuşabiliriz, ama bence Lo bu seyahatte zaten çok zamanımızı aldı."

Ben de gülümserim. "Üzgünüm... Sanırım hayatımdan bahsederken "Ve?" diye sorar.

"Ve..." Derin bir nefes alıp gözlüğümü düzeltirim. "Daha önce onlar hakkında pek düşünmemiştim. Sadece üniversiteye girmek, üniversite masraflarını ödemek ve şimdi de üniversitede hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm." Kitabımı kapatıp sert ciltli kitabı göğsüme sıkıca bastırarak düşünürüm. "Ama sanırım geleneksel yolu istiyorum. Evlilik. Sonra belki bir bebek."

"*Bir* bebek." Garrison cümlemin tekilliğini vurgular.

Omuz silkiyorum. "Bir tane iyi bir başlangıç gibi görünüyor... ya da son... ya da bilmiyorum. Bebekler hakkında ne düşünüyorsun?" Gözlerimiz birbirini derinlemesine ve hevesle arıyor, ama vücudum baştan aşağı yanıyor. Mezun olduktan *sonra* ve yirmili yaşlarımızın ötesinde neler olacağı hakkında nadiren konuşuyoruz. Üniversitede hala beş dönemim var ve önümüzdeki yıllar bin yıl gibi geliyor.

"Önce evlilik," diyor başını sallayarak. "Sonra belki bir bebek." "*Bir* bebek," onun vurgusunu tekrarlıyorum.

"Bir tane," diyor kesin bir şekilde. "Kardeşler..." Adem elması sallanıyor, zorlukla yutkunuyor.

Kardeşleri.

Üçünü de hayatından tamamen çıkarmış. Onlarla hiç konuşmuyor. Nadiren onlardan *bahseder*. Onlar sadece gitmiş, onun dünyasından silinmiş. İyi bir nedeni var. Ama çok fazla acı kalıyor. Kas ve derinin altında gömülü kemiklerdeki yaralar.

O kardeşlerini
kaybetti. Ben
kendiminkini
buldum.

Ama ben de birini kaybettim. "Kız kardeşim," diyorum yumuşak bir sesle, hatırlayarak. "Bu sabah onu aramaya çalıştım." Maine'de, ailemin hala sabit hatlı bir ev telefonu var.

Garrison kaşlarını çatıyor. "Denemeyi bıraktığını sanıyordum."

Kitabı göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Sanırım artık vazgeçtim," diye mırıldanıyorum. "Telefonu açtı ve aramamamı söyledi. Tatillerin aile için olduğunu ve benim onun ailesinin bir parçası olmadığımı söyledi. Annemizle konuşmak istersem onu doğrudan aramam gerektiğini söyledi."

Ama ben Ellie ile konuşmak istiyordum. On yaşındaki kız kardeşimle.

Onu tatil için göl evine davet ettim. Lo onun üvey kardeşi, ama onu tanımak ya da uzattığım zeytin dalını kabul etmekle hiç ilgilenmiyor. Ellie beni sosyal medyada engelledi ve annemi her aradığımda bana kısa cevaplar veriyor. Telefonun sonunda "*seni seviyorum*" dedikten sonra, annemin de aynı şeyi söylemesini bekliyorum. Bazen söylüyor.

Durum bu.

"Kahretsin," Garrison nefesini verirken, bakışları ateşli bir şekilde parladı. Rahatlamak için ayağının kenarını benim ayağıma sürttü. "Kız kardeşin hala şımarık bir çocuk gibi konuşuyor."

Kafamı sallarım. "Bunu hak ediyorum."

"Hak etmiyorsun," der, tereddüt etmeden.

Gırtlığımdaki devasa yumruyu zorla yutuyorum, gözlerim yanıyor. "Ellie'nin bakış açısına göre, onu değil, ünlü bir kardeşi seçtim." Ham duygularımı geri çekiyorum. "Herkesin bakış açısına göre, Lo'yu seçtim."

"Bu tam bir saçmalık Willow," diye karşı çıkar Garrison, ateşli bakışları benimkilere dalar. İnançlarını başka bir dövme gibi taşır, mürekkep silinmez bir şekilde sızar. "Annenin sana vermediği cevapları seçtin. Ondan uzak tuttuğu kardeşinle yeniden bağlantı kurmayı seçtin." Öne eğilir, ön kolları bükülmüş dizlerinin üzerine koyar. "Ellie ve Lo arasında bir seçim yapmıyordun. Annen *bunu* senden on bir yaş küçük kız kardeşine açıklamalı. Ama açıklamayacak ve bu çok saçma."

Alt dudağımı ısırarak bunu düşünürüm. Hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulabileceğimden emin değilim. Hiç kurtulabileceğimden emin değilim.

Annem, Ellie'nin beni takip edip onu Caribou'da yalnız bırakmaması için beni küçük kız kardeşime kötü adam olarak mı gösteriyor? Yoksa annem sadece geri planda kalıp kızları arasındaki kopukluğu düzeltmeye yardımcı olmuyor mu?

Benim ayrılmamın yol açtığı acıyı iyileştirmek annemin görevi değil, değil mi? Bu benim yüküm ve benim pişmanlığım.

Garrison yüzümü inceliyor. "Anlıyorum," diyor. "Günün bazı saatlerinde, kardeşlerimle *daha iyi* bir ilişki kurmak için daha fazla çaba göstermediğim için belki de suçlu olan benim diye düşünüyorum. Çünkü durum üzerinde bir miktar kontrolün olduğunu düşünmek daha kolay. Oysa gerçekte,

Onlar gitti Willow. Ve biz bununla barışık olmalıyız."

Gözlerim kızarır, duygularım yüzeye çıkmak için mücadele eder.

Garrison bilgisayarını yere koyar ve ben de ders kitabını arkama koyarım. Yaklaşırız, sol bacağım köşenin koltuğundan sarkar. Onun sağ bacağı da aynısını yapar ve diğer dizlerimizi büküyoruz. Sıkıca sarılırız. Aramızda sadece bir parça boşluk kalır.

Çenemi dizime dayadım ve fısıldadım, "O hayatta, ama bazen sanki ölen birini yas tutuyormuşum gibi hissediyorum."

Başımın üstüne bir öpücük kondurur ve "Biliyorum" diye mırıldanır. "Kardeşim yok" derim, onunla aynı fikirde olduğumu belirtircesine.

Akuamarin rengi gözleri beni doldurur ve sessizce başını sallar. "Ama çocuğumuzun bir sürü kuzeni olacak."

Çocuğumuz. Onun bu sözleri beni gülümsetir. "Ve onlar onun en iyi arkadaşları olacak."

"Elbette," Garrison başını sallar.

Göl evinin etrafına bakınıyor ve yumuşak bebek ağlamalarını dinliyoruz. Bu çocuklar, uzak gelecekteki çocuğumuzun kuzenleri olacak.

Bakışlarımız buluştuğunda, parmakları yumuşak süveterimin altına giriyor. Elleri yavaşça kalçalarımın çıplak tenini okşuyor. Sevgi dolu dokunuşuyla titriyor ve parlıyorum, ama bu konuşma kalbimin atışını hızlandırıyor.

Garrison ile yeni sulara dalmak, kırık bir el feneriyle mağaraya girmek gibidir. Korkutucu, ama ikimizin de doğru yönde ilerleyeceğine güveniyorum.

"Gelecekte bir bebek istiyorsan," diyor Garrison, "bu, sonunda evlenmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Evlilik...

Gözlüğümü yukarı itip bükülmüş bacağıma tutunuyorum, kalbim deli gibi atıyor. Korkarım bu konuda aynı fikirde olmayacağız.

"Eninde sonunda," diyorum ve sonra Garrison'a olabildiğince dürüst olmak isteyerek bir şey söylüyorum. "Ya da yakında."

O donup kalır.

Yüzüm soluyor. "Yani, *çok yakında* değil."

"Yakında dedin," diye karşı çıkıyor. "Yakında demek istedin." "Yakında gibi demek istedim."

Ellerini çıplak kalçalarımın altına çekmiyor. Bu, onu tamamen korkutmadığımı iyi bir işareti. "Yakında ne demek?" diye merak ediyor. "Yirmi üç yaşına basmadan önce mi?"

Yirmi iki yaşına hızla yaklaşıyorum. İki aydan biraz fazla kaldı. Ve belki I'll grow older and think that's such a young age to be

evlilik ve bebek sahibi olmayı düşünmek.

Ama ben on yedi yaşında evden ayrıldım.

Yirmi yaşında dünyanın öbür ucuna taşındım.

Hayatım bir dizi büyük zorluktan ibaretti ve Daisy Calloway kadar maceracı olmadığımı fark etmeye başladım. *Gerçek anlamda* köprülerden atlamayabilirim, ama kendi maceralarım var. Kendi büyük metaforik atılımlarım var, bilinmeyene doğru.

Ben, Willow Hale, risk alan biriyim. Zorluk arayan biriyim. Artık bunu anlıyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ve her zaman yanımda, riskleri birlikte göğüsleyecek biri istiyorum. Garrison'ı istiyorum. Onu sahip olabildiğim sürece.

Sonsuza kadar, umarım.

Ama onun da aynı şeyi istediğinden emin değilim: Beni. Sonsuza kadar.

Philadelphia'dan ayrıldığımdan beri, ilişkimiz bozulursa kaçabileceği bir kaçış kapısı açtı. Onu bunun için suçlamıyorum, ama tam olarak ne düşündüğünü anlamak zor.

"Yirmi üç yaşına gelmeden olmaz," diye cevap veriyorum Garrison'a. "Hâlâ okulda olacağım."

Arkamda duran ders kitabına bir göz atıyor.

Sadece "Bugünden önce evlilik hakkında düşündün mü?" diye soruyorum.

Kafasını sallar ve nedenini bilmiyorum ama bu, göğsümde bir acı dalgası yaratır.

Garrison'a doğru yürüyerek gitmeyi hayal etmiş miydim? Belki bir veya iki kez, yurt odamda uyanık yatarken, bana eşlik eden tek şey düşüncelerimken. Ama bunlar sadece düşüncelerdi — Pinterest'te gelinlik veya yüzük arayarak kendime işkence edecek kadar ileri gitmedim. O kadar aptal değilim.

Garrison, kendimi parçalara ayırmamı izliyor. Başım eğik, parmaklarım hardal sarısı çorabımın ipliklerini okşuyor. "Willow..." Adım onun sesinde farklı geliyor. Neredeyse boğulmuş gibi. "Hey, evlenmek istemediğimden değil. Sadece her şey yüzünden... O kadar ileriye düşünmemiştim."

"Anlıyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Sanki daha önce onunla *bebek* sahibi olmayı düşünmemişim gibi. Ya da daha doğrusu, *bir* bebek.

Elleri kalçalarımın kaburgalarımın doğru yükseliyor, sanki kalbime ulaşmaya çalışıyormuş gibi. "Şimdiye kadar benden ayrılacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Ve belki daha güçlü bir insan olsaydım, geçen Aralık ayında senden ayrılırdım. Sen başka birini hak ediyorsun..."

"Seni hak ediyorum," diye ona sertçe söylüyorum. Göğsümdeki acı her yere yayılıyor, derimi tırmalıyor, ama şimdi beline tutunuyorum, bırakmıyorum.

"Buna ne zaman inanmaya başlayacaksın?"

Kafasını sallar, gözleri kan çanağıdır. "Bilmiyorum." Ellerinden birini vücudumdan çekip gözlerine düşen uzun saç tellerini iter. "Belki de asla inanmayacağım, peki o zaman ne olacak?"

"O zaman sana hatırlatmaya devam ederim," diyorum, bu gelecekte eminim.

Gülüyor. "Her gün mü? Senin için çok yorucu olur." Gözlerimin içine bakıyor, *sanki "bırak beni" der gibi. Kendi iyiliğin için.*

Onun beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

"Yorucu olan tek şey bunu okumak." Geriye uzanıp ders kitabımı kaldırıyorum. "Muhasebenin bu kadar sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi?"

"O kadar mı kötü?" Diğer elini benden çekip kitabı alır ve sayfaları çevirir. Yakınlaşırız, dizlerimiz birbirine çarpar.

"Bir cümle daha okumaktansa bir saat boyunca televizyonun parazit sesini dinlemeyi tercih ederim," diye mırıldanıyorum.

Gözleri bana doğru kayıyor, sessiz sesimi duyabiliyor. Duyamasa bana söylerdi.

O metne odaklanıp sayfaları çevirirken sessizlik gerginleşir. Dışarıda kar taneleri huzurla uçuşur, pencere camları soğuktan buzlanır ve şömineden yatıştırıcı çıtırtı sesleri gelir. Ama hiçbir şey etrafımızda oluşan gerginliği durdurmaya yardımcı olmaz.

Garrison nihayet konuşmaya başladığında kitabından başını kaldırmaz. "Belki de benim ne kadar kötü bir erkek arkadaş olduğumu fark etmiyorsun çünkü bu senin tek ilişkin."

Sanki bir kılıç çekip bıçağı karnıma saplamış gibi hissettim.

Yüzüm buruşuyor. İlk deneyimlerim hayatımın ilerleyen dönemlerinde gerçekleşmişse ne olmuş yani?

O benim masumiyetimi asla saflık olarak görmedi. Ben saf *değilim*. Garrison'ın benim ilk ve tek ilişkim olduğunu anlıyorum, ama bunun karmaşık bir ilişki olduğunu bilmek için başka insanlarla çıkmam gerekmiyor. Kötü bir ilişki değil.

Dudaklarımdan kelimeler çıkmıyor. Boğazımın arkasında takılı kalıyorlar.

O başını kaldırıp gözlerimdeki acıyı görür, ama yine de devam eder. "Sadece, bir gün *yakında* benimle evlenmek istediğini söylediğinde, bunu gerçekten istediğinden emin olmak istiyorum."

"Sen benimle evlenmek istemiyorsan, ben de seninle evlenmek istemem," diyorum, bu sözler neredeyse fısıltı gibi çıkıyor, ama o duyacak kadar yakınımda.

Kafasını sallar. "Tabii ki, tek istediğim sensin Willow, ama bu durumu değiştirmez."

"Ne değişmez?" diye soruyorum, göğsüm yanıyor.

"Senin öptüğün tek erkek benim," diyor Garrison. "Yattığın tek erkek benim. Ve lanet olsun, bir parçam seni deneyimlemekten, yapmaktan, şeyden mahrum bırakıyormuşum gibi hissediyor..." Cümlesini bitiremiyor. Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

Ellerim titriyor ve tutunacak kitabım yok, bu yüzden kollarımı kendime sarıyorum. Tutunuyorum. *Tutun.*

"Başka erkekleri öpmemi mi istiyorsun? Onlarla seks yapmamı mı?" Bu düşünce midemi bulandırıyor ve göğsüme baskı uyguluyor.

"Tanrım, *hayır*. Senin başka bir erkekle öpüşüğünü düşünmek..." Yüzünü buruşturuyor. "...Ben bile..." Yüzü daha da buruşuyor ve sonra elimi tutuyor.

Elimi tutmasına izin verdim. Titrememden bahsetmedi. Sadece parmaklarımızı birbirine geçirdi. Bu beni bir an için sakinleştirdi.

Garrison nefes alır. "Tek söylediğim, dokunulmaktan hoşlanmadığını anladığım ve beklediğim, sabırlı olduğum için beni özel bulduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama aynı şeyi yapacak başka erkekler de var. Ben özel değilim. Sana aşık olacak tek erkek ben değilim."

"Gerçekten başka birine aşık olabileceğime inanıyor musun?" Kaşlarım karışır, kafam karışır. Çok karışır. "Sen benim için özelsin Garrison. Bunu nasıl göremezsin? Sadece dokunmakla ilgili değil. Sen nesen? Senin her parçan, nefret ettiğin parçaların bile. Onları da seviyorum."

Başparmağını elimde ileri geri gezdiriyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, daha fazla endişe taşıyor. "Bunu görmeye çalışabilirim," diyor bana. "Ama diğer kelimeleri de yüksek sesle söylemeni duymam lazım. Sadece duymam lazım, Willow."

"Hangi kelimeleri?" diye merak ediyorum.

"Başka bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olduğunu *asla* bilmeyecek olmanın senin için sorun olmadığını. Onun sana burada dokunmasının." Serbest elini uyluğumun üzerine kaydırıyor, avucunun altında tayıtım incecik hissediliyor. Nefes alıyorum, onun dokunuşunu, sadece onun dokunuşunu kabul ediyorum. Parmakları benim sıcaklığımdan milimetrelerce uzakta, ama duruyor. "Başka bir erkeğin parmaklarının içinde olmasının nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksin. Başka bir erkeğin penisini." Bu sözleri utanmadan, gözlerimden ayrılmadan söylüyor.

"İyi," diye cevap veriyorum.

"Bunu senin ağzından duymam lazım," diyor Garrison. "Lütfen."

"Başka birinin dudaklarının nasıl olduğunu bilmek istemiyorum," diyorum ona. "Başka bir penisin nasıl olduğunu, neye benzediğini, nasıl koktuğunu asla bilmemekten mutluyum."

Dudakları benimkilerle birlikte kalkıyor.

Devam ediyorum, "Başka birinin parmaklarının içimde olmasını istemiyorum. Çıplak vücudumu başka birinin gözlerinin görmesini istemiyorum. Bunları hayal etmek bile tüylerimi diken diken ediyor

Sadece seni istiyorum ve sen bana layıksın. Anlıyor musun?"

Gözünden bir damla yaş süzülür, ama geldiği kadar çabuk silip atar. "Özür dilerim..."

"Üzgün olamazsın çünkü bana bunu yaptırdığın için mutluyum. Bunun olduğu için mutluyum, tamam mı? Birbirimize karşı dürüst *olmalıyız*. Her zaman."

Göğsü ağır ağır inip kalkıyor ve işte burada yeniden bir araya gelmeliyiz. Öpüşmeliyiz.

Ama gerginlik hala devam ediyor.

"Benden ne istiyorsun?" Garrison, aramıza görünmez bir güç soktuğunu bilerek sorar.

"Bana, yeterince iyi olmadığını düşündüğün için beni terk etmeyeceğini söylemeni istiyorum," diyorum. "Yeterli olduğuna inanmanı istiyorum. Belki şimdi bunu bana veremezsin, ama bir gün verebilirsin."

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyor bana, sanki bu sözler çoktan kesinleşmiş gibi.

Ama o beni uzaklaştıracak, onu terk edenin ben olmam için zorlayacak. Bunu biliyorum, bu yüzden ikinci kısım çok önemli.

"Benim için yeterince iyi olduğuna inanıyor musun?"

"Hiç inandım mı?" diye karşılık veriyor.

Hayır, sanmıyorum.

"Belki de benim sandığın kadar harika olmadığımı unutuyorsun," diyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Sadece babamdan para aldım - ki bunu asla yapmayacağımı söylemişim - ama Ryke ve Lo'ya da bu konuda yalan söylüyorum. Bu tam olarak Kız İzci seviyesinde bir iyilik değil."

Dudakları geniş bir gülümsemeye bükülür.

Yüzüm sararır. "Ne?"

"Sen çok tatlısın," diyor bana. "Ryke ve Lo'ya yalan söylemenin insanlığa karşı işlenmiş büyük bir suç olduğunu düşünüyorsun, ama bu çok normal bir şey. İnsanlar yalan söyler. Ben çok daha kötüsünü yaptım. Karşılaştırmak ister misin?" Kolunu omzuma doluyor ve gözleri "*yapabilir miyim?*" diye soruyor.

Başımı sallarım.

Beni kucağına çeker, bacaklarım doğal olarak açılır ve beline dolanır. Omuzlarına tutunurum ve sorarım, "Birinin evine sprej boya ile yazı yazmadığımı nereden biliyorsun? Maine'de asi bir dönemim olmuş olabilir."

Kaşları yükselir. "Bunu *kesinlikle* duymuş olurdum." Örgümün gevşek bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Evlere sprej boya sıçratıp yollarda çıplak koştuğundan

evlere sprey boya sıçratıp yollarda çıplak koşmaktan bahsetmemiş olman imkansız."

"Çıplak koşmaktan hiç bahsetmedim." O kadar küstahça bir şey yaptığımı hayal etmek bile beni utandırdı.

"Senin süslemini daha da süsledim."

Bizim bu kadar farklı olmamız —onun kötü eylemlerle dolu geçmişi ve benim nispeten lekesiz geçmişim— çoğu zaman aramızdaki sürtüşmelerin sebebidir. Zıt kutuplar birbirini çeker diyenler haklıydılar, ama bu çekimin arasında ne kadar çok ip ve düğüm olduğunu söylemeyi unutmuşlardı.

İlişkimiz karmaşık, ama birlikte olduğumuz sürece ne olduğumuz umurumda değil.

Daha önceki noktaya geri dönüyorum. "Ama bu büyük bir yalan," diyorum yumuşak bir sesle. Bunu Ryke ve Lo'dan saklamak zor ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: Jonathan'ın kavga görüntülerini saklamam için bana para verdiğini öğrenmeleri mi, yoksa bunu sır olarak sakladığımı öğrenmeleri mi?

"Biliyorum," diyor Garrison, durumu hafife almadan başını sallayarak. "Bu büyük bir mesele."

16 GÜNCEL – ŞUBAT

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

22 yaş

İki ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Willow ve ben sırrı sakladık ve Hale evinde Jonathan'dan pek bahsedilmedi, bu da işleri kolaylaştırdı.

Willow'u en son gördüğümünden bu yana da iki ay geçti, bu da beni rahatsız etmeye başladı. Evlilik ve bebekler hakkında konuştuk ve geleceğimizi planlamaya başladık. Bu beni biraz değiştirdi. Birlikte hayal ettiğimiz şeyi istiyorum. Bir bebek. Evlilik. *Yakında.*

Tanrım, bunu istiyorum.

Ama aylarca birbirimizi göremezsek bu gerçekleşmeyecek, bu yüzden bir plan yaptım.

Ve bu plan çok kötü sonuçlanabilir. Cobalt Inc.'de saat 3'ü beklerken bunu biliyorum.

Hayır, istifa etmiyorum. Willow, Londra'ya taşınmak için istifa ettiğimi duyarsa muhtemelen benimle hemen ayrılır.

Başka bir şey var, ama çok gerginim çünkü Connor bunu reddederse ne yapacağımı bilmiyorum. B planım yok.

Belki de bir B planım olmalı.

"Abbey." Keith yürüyerek gelip benim bölmemin önünde durdu. Cobalt Inc. stajının bitiminden sonra onu işe aldı ve Keith, ekibiyle birlikte, Sevgililer Günü pazarlama kampanyasının başarısının ardından devasa bir ikramiye aldı. Bir tür mıknaatıslı hatıra eşyası.

Umurumda değil. Benim işim "mıknaatıslı" sektöründe değil, bu yüzden beynimi gereksiz şeylerle doldurmuyorum. Ama onların devasa penis büyüklüğündeki ikramiyeleri herkesin tek konuştuğu şey.

konusulan tek şey. Ve eğer o da bu konuda sızlanmaya başlarsa, ben de erken çıkabilirim.

"Meşgulüm," diyorum Keith'e.

"Uzun sürmez." CEO'nun büyük penis bonusu kapsamında hediye ettiği Rolex saatini düzeltir. "Diggy'den öğrendim, saat 3'te Connor'la randevun var ve buna ihtiyacım var."

Gözlerimi kısıyorum. "Ryan Diggins neden herkesin ona *Diggy* demesini seviyor?" Ryan, Connor'ın asistanı ve dürüst olmak gerekirse, onunla pek konuşmuyorum.

"Çünkü bu çok havalı, tıpkı kendisi gibi, ve şirket partilerinden herhangi birine katılmış olsaydın bunu bilirdin." Kübik duvarımın üstüne hafifçe vurur. "Önemli noktayı kaçıyorsun."

"Evet, randevu saatimi nasıl istediğini tamamen kaçırdım," diyorum, dilimde alaycı bir tonla. "Kafamdan uçup gitti."

Sinirli bir ses çıkarır. "Bak, Connor'ı görmek için randevu almana bile gerek yok. İstedğin zaman yanına gidebilirsin. Ne de olsa onun *sokağında* yaşıyorsun, Abbey. İstersen kapısını çalabilirsin, muhtemelen garip bulmaz."

Haklı. Connor öyle düşünmezdi.

Ama ben bunu profesyonel bir şekilde yapmak istedim. Bu profesyonel bir mesele. "Üzgünüm dostum," diyorum. "Bu olmayacak."

Keith mini buzdolabıma bakıyor. "Hala kafeteryadan öğle ve akşam yemeğini getirecek birine mi ihtiyacın var? Ben hallederim, bu sefer ekstra ücret almam."

Teklifi beni neredeyse gülümsetiyor, kabul edeceğim için değil. Ama ihtiyacım olmadığı için. "Teşekkürler, ama gerek yok. Aslında artık öğle yemeğimi işe getiriyorum."

Her sabah Maximoff'un anaokulu için atıştırmalıklarını hazırlarken bir sandviç yapıyorum. Lily ve Lo işe geç kalacakları bir gün bunu bir kez yaptım ve o günden beri bana bu işi yapmama izin veriyorlar.

Yardım etmekten hoşlanıyorum, özellikle de onlara kira ödemediğim için ve Lo market alışverişi için çek kabul etmiyor.

Keith gözlerini ovuşturur. "Abbey. Zam için baskı yapabileceğim çok kısa bir zaman aralığı var ve sen de mevcut randevu saatlerinden birine sahipsin.

—"

"O boş değil," diye sözünü kestim. "O benim."

Keith yavaşça gözlerini kırıştırdı.

"Uyuşturucum var."

Tanrım. "O zaman onun ofisine gidip kovulmamak için yalvarmalısın," diye terslerim. "Connor uyuşturucudan nefret eder." En azından, çalışanlarının uyuşturucu kullanmasını istemez.

Bunu iyi bilirim, ilk testimi geçemediğimden beri altı ayda bir lanet olası uyuşturucu testine girmek zorundayım. O zamandan beri hepsi negatif çıktı.

"Kullandığımı söylemedim," diye fısıldayarak tısladı Keith. "Ama burada kullanan pislikler için iyi bir koz." *O koz* diyor ama ben *şantaj* duyuyorum.

Ellerimi kaldırırım. "Senin saçmalıklarına bulaşmak istemiyorum." Bölümümün tek kişiden oluşmasından hoşlanmamın bir nedeni var: *ben*.

"O zaman randevunu bana ver, ben de seni rahat bırakayım," diyor Keith. "Benimle konuşmak zorunda kalmazsın. Aksi takdirde..." Boş tekerlekli sandalyeye uzanıyor, onu çekip yanıma oturtmak üzere. Muhtemelen sonsuza kadar. Cobalt Inc. sinir bozucu, ısrarcı A tipi pisliklerle dolu.

"*Peki*," diyorum. "Ryan'a benimle görüşebileceğini söyle."

Keith sırtıyor. "Diggy'yi kendin araman gerekecek. Binadaki kimseye güvenmiyor." *Hadi canım*.

"Tamam," diye tekrar ediyorum. "Sadece git."

Kardeşmişiz gibi omzuma dokunmak için uzanır, ben de aniden sandalyemi geri çekerim. "Bana dokunma lan," diye sert ve hızlı bir şekilde bağırırım, sözlerim birbirine karışır.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Kahretsin, özür dilerim." Ellerini kaldırır. "Tanrım." Kübükümden uzaklaşır ve kalbim hızla ve *sertçe* atmaya başlar. Sanki Road Runner vücudumun içinde bir balyoz sallıyormuş gibi.

Kendine gel. Saçımı elime alıp telefonumu kapar ve Ryan'ı arayarak bu işi hallederim. Connor'la konuşmak için başka bir zaman bulmam gerekecek. Ama bugün olmalı.

Akşam geç saatler, iş günü sona erdi ve ben Connor'ın yüksek katlı binasının imparatorluk katındayım. CEO bilgisayarını kapatıyor. Eşyalarını topluyor.

Şu anda ona yaklaşmak büyük bir risk. Bunu denediği için birden fazla pislik azarlandı bile. Cam ofisin yakınında dolaşp, her bir zavallı piçin reddedilmesini izliyorum. Kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp gidiyorlar.

Connor bağırmıyor, sesini yükseltmiyor bile. Sadece insanı iki kilo bok gibi hissettiren bir sürü kelime kullanıyor.

Yine de... ona yaklaşıyorum.

Kafalar dönüyor, diğer üst düzey çalışanlar bana bakıyor. Vücutlar dönüyor. Paparazziler yüzüme kameralarını dayadıklarında hissettiğimden daha fazla sergilenmiş hissediyorum.

Connor ofisinin kapısını arkasında kilitliyor ve hızlıca bana bakıyor. Rahat, burada olduğuma neredeyse hiç şaşırmamış gibi. Oysa ben

onu *görmezden gelmek* için elimden geleni yapmama rağmen.

Bir şey söyleyemeden, kendinden emin adımlarla asansöre doğru yönelir. "Eve giderken konuşalım."

Sanırım bu, bana arabayla götürmeyi teklif etme şekli. Kafamı sallıyorum. "Buraya arabayla geldim..."

"Arabayı gece boyunca otoparkta bırakabilirsin." Hala hızlı ama rahat adımlarla yürüyor. Ben de onunla aynı hızda yürüyorum.

"Senin limuzininde seninle gitmemi mi istiyorsun?" Bunu sindirmekte zorlanıyorum, ama artık sindirebilmeliyim. Onun kayınbiraderiyle birlikte yaşıyorum.

Connor tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Bugün inanılmaz derecede aptalsın." O asansöre girerken ben duruyorum.

Elini kapıya dayayarak kapının kapanmasını engelliyor. "Benimle eve gitmek istemiyorsan, sorun değil. Ama bu konuşmayı beş yaşın altındaki dört çocuğun olduğu bir evde yapmak zorunda kalacağız. Orada sesin çok yüksek olduğunu söylediğimde, abarttığımı düşünme."

Şimdi de beni evine davet ediyor...

Yaşlı bir çalışan yanımdan geçiyor ve aramızdaki etkileşimi izliyor. Gerçekten aptalca bir şey yapıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Birkaç çalışan boyunlarını uzatıp bizi izliyor ve ben özel muamele göreceğim. Bu çok açık.

Şu anda umurumda değil.

Bu Willow için. Bizim için. Bu, başkalarının ne düşündüğünden daha önemli benim için.

Onunla birlikte asansöre giriyorum. Kapılar kapanıyor. Limuzinine giderken, sanki arkadaşımıymışım gibi çocukları Jane, Charlie, Beckett ve Eliot'tan bahsediyor. Her kelimesinden mutluluk akıyor, sanki bu küçük varlıklar tüm dünyanın merkeziymiş gibi. Connor gibi çoğu insanın duygularını görmesini engelleyen bir adam için, bunu görmeme izin vermesi bir ayrıcalık.

Bu, sormak üzere olduğum şeyi kolaylaştırıyor.

Limuzine biner binmez, soğutucudan bir şişe su uzatır bana. "Birlikte işe gidip gelmeliyiz," der. "Artık aynı saatlerde çalışıyoruz, senin araba kullanman mantıklı değil."

"Arabamı seviyorum."

"Sevmekle alakası yok. Buna verimlilik denir." Parmağını şakağına koyup içimi okurcasına bakar. "Sana ihtiyacın olan bir örnek vereyim. İşe giderken konuşmak için fazladan vaktimiz olursa benimle randevu almana gerek kalmaz. Randevu almadan, gün içinde rahatsız edileceğinden endişelenmene gerek kalmaz."

Yüzüm buruşur, bugün Keith ile yaptığım konuşmayı nasıl bildiğini anlamam. "Nasıl...?"

Connor diğer kaşını da kaldırır. "Bu benim şirketim. Her şeyi duyarım." Kendi su şişesinin kapağını açar. "Ve çoğu çalışanın kendilerini köpekbalığı sanıyor. Ryan bugün randevun olduğunu söylediğinde, içlerinden birinin seni ısırmaya çalışacağını anladım."

Bir şey fark ederek gülümserim. "Ona Diggy demiyorsun."

"Onun lakabını sadece onun yüzüne karşı kullanırım," diyor Connor ve sonra bir şeyleri hesaplar gibi beni inceliyor. "Faust'u hatırlıyor musun?"

Faust...

Denesem bile o yeri unutamazdım. Kovulmadan önce dört ay dayandım. Ama o yatılı okul... Connor'ın benim oraya gitmeden çok önce gittiği okul.

"Neyse ki benim için," diyorum kuru bir şekilde, "Faust beynime kazınmış durumda." Orası bir erkek okulu. Ve ben çoğunlukla bu nedenle oradan nefret ediyordum.

Başımı geriye yaslayıp limuzinin tavanına bakıyorum. "Orada bir efsane gibiydin," diye ekliyorum. "Herkes senden bahsediyordu." Ve bunlar Connor'ın okuluna gitmeyen öğrencilerdi. Sadece eski hikayeleri duymuşlardı.

"İyi şeyler mi söylediler diye sorardım, ama cevabı zaten biliyorum," diyor Connor, kibirle karışık bir özgüvenle. Su şişesini bardaklıkta bırakıyor. "Faust'tan bir nedenden dolayı atıldın, Garrison."

"Evet," diye homurdandım. "Çünkü yeterince zeki değildim." O çocuklar üç farklı dil konuşuyorlardı, konuşmayı öğrenmeden önce matematik dersleri alıyorlardı ve en az bir müzik aletini ustaca çalabiliyorlardı. Kanıtlamaları gereken bir şeyleri olan mavi kanlı sosyal tırmanıcılarlardı ve ben buna ayak uyduramadım.

"Hayır," diye itiraz etti Connor. "Bunun zeka ile ilgisi yok. Mezuniyette yanımda birkaç aptal vardı." Kolunu koltuğun minderine dayadı ve bana döndü. "Oraya ait olmadığın için kaldın. O okul, kendinden başka şeyleri seven erkekleri desteklemek için tasarlanmamış."

Willow'u
seviyordum.

Willow'u
özlüyordum.

Orada olduğum her gün.

Faust'un, New York'un ortasında, arkadaşlarından ve ailesinden kopuk bir yatılı okul olduğunu düşünüyorum. Tanıştığım çoğu erkek, uzaklarda olmaktan tamamen mutlu görünüyordu. Kimse hiçbir şeyi özlemiyordu.

Sadece her şeyi istiyorlardı. Para, prestij ve milyar dolarlık şöhret istiyorlardı.

Ben sadece kız arkadaşımı istiyordum.

En iyi arkadaşım, değer verdiğim tek arkadaşım. Hayatımdaki en önemli kişi haline gelecek olan kişi.

Komik olan, Connor'a Faust'tayken ne istediğini sorsaydım, bana ne cevap vereceğini biliyorum.

"Hepsini istedim."

Connor'ın bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, kafam o kadar karışık ki onun mavi gözlerine bakamıyorum bile. Bu yüzden bakışlarımı pencereye çeviriyorum.

Philly sokaklarının lambaları karanlık gecede dışarıda yumuşak bir ışık yayıyor.

Connor devam ediyor: "Cobalt Inc. Faust değil. Şu anda değer verdiğim şeyler, on yedi yaşındayken değer verdiğim şeyler değil. Sen benim şirketime aitsin."

Cobalt Inc.'in Faust'tan farklı olduğunu biliyorum. İş yerinde mutsuz hissetmiyorum. İnsanlar iyi. Keith sinir bozucu ama zararsız. Hırslı ve hedeflerine önem veren insanlarla birlikte olmak, devam etmek için iyi bir motivasyon. Ve her gün aynı yüzleri görmek de hoş.

Ama Connor'dan isteyeceğim şeyle bunu değiştireceğim. Her şeyi değiştireceğim.

Göğsüm sıkışıyor. Belki Connor bir sorun olduğunu biliyor ve istifa etmemi engellemeye çalışıyor. *İstifa etmeyeceğim... O "hayır" demediği sürece.*

Sessizlik sadece birkaç saniye sürer, sonra onu bozarım. "Sana sormam gereken şeyi sormadan önce," derim, nefesimi tutarak. "Bir şeyi bilmem gerekiyor."

Bana devam etmem için işaret ediyor.

"Çocukların şu anda çok tatlılar, ama yaşlanacaklar ve mükemmel olmayacaklar, biliyorsun. Peki, oğullarından biri benim gibi birine dönüşürse ne olacak: iki hazırlık okulundan atılır, vücudunu dövmelemlerle kaplar, sigara içer ve mahallendeki evleri tahrip ederse?"

Connor gözlerini benden ayırmıyor, ama yüzü taş gibi, sakın ve ifadesiz görünüşünün ardında hiçbir şey belli olmuyor. Sonra şöyle diyor: "Bence bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyoruz."

Sadece başımı sallıyorum, düşüncelerim dönüyor.

"Beni kod yazabildiğim için işe aldın," diyorum. "Willow'un erkek arkadaşı olduğum için."

"Seni potansiyelini gördüğüm için işe aldım," diye karşı çıkıyor. "Başka bir şeye inanıyorsan yanılıyorsun. Bu alışılmadık bir şey değil. Eminim bu, senin yaşamayı öğrendiğin doğal bir durumdur." Dalgalı kahverengi saçlarını soğuk eliyle tarıyor. "Şu anda limuzinimde olmasının sebebi seni sevmem. Kendi arkadaşlığından zevk alamıyor gibi görünmene rağmen."

Siktir, dostum.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Sana bir şey sormam gerek."

Beni Skittle kadar küçük hissettiren, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verir. "Bunu zaten söyledin." Sakinleştirici bakışları yumuşar. "Hâlâ bekliyorum."

Nefesimi daha sıkı alıyorum. *Hadi bakalım, Garrison.* "Willow benim her şeyim." Onun adı bana rahatlık ve güç veriyor ve devam ediyorum. "O bir kız arkadaşımından daha fazlası. Bu bir şifre gibi. O programın senaryosu, ben ise onsuz boş bir ekranım." Daha keskin bir nefes veriyorum. "Ve Philadelphia'da tek başıma mutlu olmayı ve sebat etmeyi öğrenmemiş değilim. Öğrendim. Biliyorum, ama o hala Londra'da. Yıllarca orada kalacak ve ne kadar uzun süre ayrı kalırsak, o kadar kafama takılıp işleri mahvediyorum. Bu yüzden onu daha sık görmem gerekiyor." Kolumu limuzinin penceresine uzatıyorum. "Orada program yapabilirim. Sorun değil. Sadece her ay *bir* hafta uzaktan çalışmak istiyorum. Hepsi bu."

Kolumu indirip terleyen parmak eklemlerimi ovuşturuyorum, ciğerlerim kurşun gibi ağırlaşıyor.

Connor'ın yüzünde okunamayan bir ifade var, kaşları çatılmış. Alnında kırışıklıklar var, ama bunların şaşkınlıktan kaynaklandığını sanmıyorum.

Sadece caddenin aşağısında değil, bütün bir ülke uzakta uzaktan çalışmak istememden dolayı kendimi berbat hissediyorum. Çünkü Connor bana zaten her şeyi vermişken, ben daha fazlasını istiyorum.

"Yani, ne üzerinde çalıştığını bile bilmediğim halde, her ay sana bir hafta izin vermemi istiyorsun," diyor Connor. "Bu isteğin kulağa nasıl geldiğinin farkında mısın?"

"Bir hafta *izin* değil," diye hemen karşılık veriyorum. "Hala çalışacağım."

"Ama çalıştığını güvenmek zorundayım. Ofise gelmezsen, her gün bilgisayar başında kod yazdığını göremem."

Kahretsin, işler kötüye gidiyor. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Bak, bunun nasıl geldiğini biliyorum."

"Saçma. Tuhaf," diyor Connor, başını eğerek. "Ve sen de biliyorsun ki, isteğini kabul edersem, bu sadece kayırmacılıktan başka bir şey değildir..."

"Bununla bir sorunum yok," diye sözünü kestim.

Connor bana bakıyor, hala ifadesiz, hala okunaksız. *Kahretsin.*

Deri koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Bu geceye kadar, bu işi kayırmacılık sayesinde aldığımı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Bu, beni çalışmaktan hiç alıkoymadı. Tüm gücümü ortaya koymamı da engellemeyecek." O şişkin sülükten bir kez daha beslenmek beni rahatsız etmez.

Patronum sadece bir kez başını salladı.

Sinirlerim yeni bir seviyeye yükselir. "Connor..."

"İsteğini kabul etmeyeceğim," diyor sakın ve rahat bir şekilde, sanki tüm dünyamı paramparça etmiyormuş gibi. Ben de onun sözlerine odaklanıyorum.

Kabul etmiyorum.

Yapamayacağı için değil. Çünkü yapabilir. Sadece yapmak istemiyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Pencereden dışarıya bakıyorum. Acı göğsümü, kaburgalarımı, lanet kalbimi parçalamaya başlıyor. *Willow'u göremiyorum.*

Ne kadar süre ayrı kalacağız? *Sonsuza kadar.* Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi *geliyor.*

Dayanılmaz bile yetmez. Ve tüm umutlarımı, arzularımı ve isteklerimi bu tek şeye bağladığım için kendimi lanetliyorum. Çünkü hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmek bu kadar yıkıcı olmamalı. Bu kadar *ezici* olmamalı.

"Garrison," diyor Connor yumuşak bir sesle. "Bunu senin iyiliğin için yaptığımı anla."

Bu beni etkiler.

Başımı sallayıp acı bir kahkaha atıyorum. "Benim iyiliğim için mi?" diye inanamadan soruyorum. "*Mutsuz* olmak benim iyiliğimse, bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Titreyen elimle dizimi sıkıca kavıyorum. "Biliyor musun? Ben..." Bu sözleri bitiremiyorum. İçindeki bir şey onları kesiyor.

Gözlerimi sertçe kırıştırarak duygularımı bastırırım.

Connor beni sakinleştirmesi gereken bir sükunetle izliyor, ama bu beni daha da gerginleştiriyor. "Seni istifa etmeye zorlamaya çalışmıyorum, Garrison. Bunu istemiyorum. Sen de istemiyorsun. Ama *her* ay yedi gün Londra'ya gitmene izin verirsem, istifa edeceksin."

Nasıl bırakacağım, bilmiyorum. "Bunu bilemezsin."

Kaşlarını kaldırır. "Sık duymadığım dört kelime." Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Seni tanıyorum. Duygularınla hareket ettiğini, aklınla değil. Ve Londra'da yedi gün kalırsan, bana e-posta gönderip bir gün daha yurtdışında kalmak isteyeceksin. Bu, sekiz günlük uzaktan çalışmaya dönüşecek. Sonra bir hafta daha isteyeceksin. On dört gün yirmi bir güne dönüşecek. Ve yıl sonuna kadar beni arayıp orada kalıcı olarak kalmak istediğini söyleyeceksin. Çünkü Willow ile bu iş arasında seçim yapman gerekirse, Willow'u seçeceksin. Bu yüzden sana seçim şansı vermiyorum. Hala yapabiliyorken ikisini de yapmana izin veriyorum. Ve bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin."

Dişlerimi sıkıyorum. Her yerimde acı hissediyorum, ona giden tüm kapılar kapanıyor. Orada olamaz. Kaçış ya da geçiş yolu yok.

"Londra'da yedi gün kalıp geri döneceğime güvenmiyor musun?" Anladığım kadarıyla durum bu.

"Hayır, güvenmiyorum. Ve biraz daha düşünürsen, sen de kendine güvenemeyebilirsin. Kendine sor, hangisi daha zor: Willow'u aylarca görmemek mi, yoksa onu üç haftada bir terk etmek mi?"

Sonunda ne demek istediğini anlıyorum.

Her iki durumda da boku yedim. Ama en azından bir senaryoda onu görebilirim. Onu kucaklayabilirim. Onu rahatlatabilirim. Ama Connor bana seçim şansım olmadığını söyledi. Benim için karar verdi. Bu beni çok etkiledi.

"Bu karar," diyorum. "Patronumdan gelmedi, değil mi?"

Connor yavaşça kollarını sıvadı. "Hayır, değil." Bana doğru baktı. Mavi gözleri benimkilere çarpar. "Arkadaşından geldi."

Limuzin kapılı mahalleye doğru ilerlerken hızını keser. Başım ağırlaşır. Ruh halim bozulur. Ne yapacağımı bilmiyorum. Willow'u daha sık nasıl görebilirim? Bu ilişkiyi nasıl yürütebilirim? Artık mümkün mü? Son bir şey denerim. Eski usul *suçluluk duygusu*.

"Evet, peki birbirimizi göremeyeceğimiz için ayrılırsak ne olacak?" diye soruyorum. "Bunun suç ortağı olacaksın, biliyorsun. Eğer bu kadar iyi bir arkadaşsan, yardım edebilirdin." Bu sözleri söyler söylemez kendimi berbat hissediyorum. Lanet olsun, neden bu konuyu açtım ki?

Çünkü ben
benim. Çünkü
yapabilirdim.

Connor, sanki camdan yapılmışım gibi bana bakıyor. "Birbirinizi göremeyeceğiniz için ayrılırsanız, ilişkiniz zaten devam edemeyecek kadar kırılgan demektir. İstersen beni suçla. Ama bu çok yanlış bir suçlama olacak."

Kırılgan.

Kendimi çok kırılgan hissediyorum.

"Bizi nasıl daha güçlü hale getirebilirim?" diye soruyorum ona, çünkü tüm lanet cevaplar onda gibi görünüyor.

Connor yumuşak, samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor. "İlk adım, zaten öyle olduğuna inanmak
zaten güçlü olduğuna inanmak."

Bu sözler birkaç dakika boyunca kafamda yankılanır. Limuzin Loren'in evinin önünde yavaşlayıp durana kadar.

Sormam gereken bir şey daha var. Beni rahatsız edecek bir cevaplanmamış soru daha. "Bir şey daha var," diyorum. "Jonathan Hale'i ne kadar tanıyorsun?"

Connor'ın yüzü yine ifadesiz, duygusuz bir hal alır. "Senden daha iyi. Neden soruyorsun?"

Kafamı sallıyorum, dolaylı bir cevap bulmuşum bile. "Onu pek iyi tanımıyorum, sanırım, ve Willow ile ilişkimiz daha ciddi hale gelirse, onu tanımaya başlamam gerektiğini düşünüyorum." Bu yanlış değil.

Jonathan ve ben grup etkinliklerinde kısa süreliğine tanışmıştık — Lo genellikle onu davet ederdi — ama çoğunlukla Jonathan ile etkileşim kurmazdım. Bunun nedeninin Willow ile ilişkimizin yavaş ve yeni olması olduğunu düşünürdüm, ama onun babasıyla ilişkisi

babasıyla ilişkisi daha da yavaş ve yeniydi. Bu iki şeyin çatışmasını istememesi beni hiç rahatsız etmedi.

Ama şimdi Jonathan'ın Lo'ya kardeşlerimin bana söylediği şeyleri söylediğini öğrendiğim için... durum değişti. Kız arkadaşımın babasını daha iyi tanımalıyım ve o krediyle onu mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Lo ve Ryke'ye bundan bahsedemem, bu yüzden Willow'u kendim korumaya çalışacağım — elimden gelen her şeyle.

Connor bana bakıyor. "Jonathan Hale, tanımaman daha iyi olan biridir. Özellikle de senin."

"Neden?"

"Çünkü onun soyadını taşımadığın sürece, onun hayatında dolaylı bir zararsın. Ve en kışkanılmayacak konumdasın."

"Nedir o?"

"Onun tek kızıyla çıkıyorsun."

17 O ZAMAN – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

18 yaşı

"Lütfen dışarı çık, Garrison," diye annem mutfaktan yalvarır. Taze pişmiş Noel kurabiyelerinin kokusu, üç metrelik kemerli geçitten geçerek, oturduğum yakındaki oturma odasına kadar ulaşır.

Kıçımın üzerinde oturduğum bu boz kahverengi kanepede de dahil olmak üzere, süslü püsküllü mobilyalar, dürüst olmak gerekirse *Downton Abbey*'de olmalı. Pennsylvania'da değil.

Oyun konsolumu kapatıp durmadım. "Belki sonra," dedim, ilgisizden de öte bir tavırla.

Geçen ay Şükran Günü'nde annem, Davis, Hunter ve Mitchell ile şehirde "kardeşçe" bir akşam yemeğine katılmam için beni suçluluk duygusuna kapılmaya zorladı. Ebeveynlerimizin haberi olmadan, aslında bir tür Hindi Pub Crawl etkinliği planlamışlardı ve sahte kimliğimle onlara eşlik edebilirdim.

Kağıt üzerinde kulağa harika geliyor. Birlikte vakit geçirmek! Kardeşler! Bira! Ama Davis ve Hunter sarhoşken onların yanında olmak yerine ayak başparmağımı kesmeyi tercih ederim.

Davis "kardeşçe" saldırganlıkla kafamı itmeye başladığında ayrılmaya çalıştım, ama Mitchell beni biraz daha kalmaya ikna etti. Ayrılmalıydım, çünkü bir sonraki barda Hunter havada yüz dolarlık banknot salladı. Bunun sonucu olarak böbreğim zedelendi ve omzum çıktı. Bir hafta boyunca işemek acı veriyordu.

Hala kardeşimin aptal sesini duyuyorum ve o barı ve o lanet olası adamları görüyorum adamları görüyorum.

"Kardeşimle dövüşmek isteyen herkese yüz dolar veririm," dedi Hunter dedi, parmağının arasında nakit parayı tutarak omzuma sertçe vurdu.

Onun tutuşundan kurtuldum. "Hayır," dedim. "Siktir et."

Davis güldü ve birasını bir dikişte içti. Mitchell geride kalarak, çıkmaya başladığı bir kıza mesaj attı.

Hunter sesini yükselterek, "Onun bir erkek olması lazım," diye duyurdu. Yüzüme, el izi kalacak kadar sert bir tokat attı. "Sen tam bir sik yalayan korkaksın."

Onu yüksek bir masaya doğru ittim ve Hunter neredeyse bir düğmeye basacak gibiydi, gözleri cinayet işler gibi parlıyordu. Ona yerinde kalması için elimi kaldırdım. *Bana dokunma. Bana dokunma.* Ağır nabzım kulak zarlarımı patlatabilirdi.

Davis daha çok güldü. "Neden ondan kaçyorsun?" diye sordu bana. "Karşı koy."

Siktir et o boku.

"Korkak olma."

Eğer karşı koyarsam, iki gözüm morarırdı. Hunter benden daha iriydi ve Davis de onun tarafındaydı.

"Bir!" Hunter kalabalığa bağırdı, hala faturayı sallıyordu. "İki!"

Bizden çok daha yaşlı, deri giysili iki motorcu birbirlerine baktılar ve bar taburelerinden atladılar.

"Şaka yapıyor," dedim, çıkışa doğru geri çekilirken.

"Şaka yapmıyorum," diye karşılık verdi Hunter. "Hadi Garrison. Karşı koy!"

"Erkek ol," diye bağırdı Davis, ellerini ağzına dayayarak sanki beni tezahürat ediyormuş gibi. Beni gaza getiriyordu. Cesaretlendiriyordu. Erkek olmam için.

Saçmalık. Lanet olası bir *erkek* olarak anılmak için sarhoş kavgasında yumruklarımı kullanmam gerekmemeli. Olgun olmayanlar onlar.

Geri çekilmeye devam ettim.

Motosikletçiler beni takip etti. Adım adım.

Yavaşlamadan. Tereddüt etmeden.

"Kavga etmek istemiyorum!" diye öfkeyle ve çaresizce bağırdım, umarım biri, herhangi biri beni duyar.

Motosikletliler hızlanarak koşmaya başladılar ve ben de kaçmak için arkamı döndüm. Pub'dan kaçtım, kaldırıma ulaştım ve belimin alt kısmına tekme yedim. Tam böbreğime. Ellerimin üzerine düştüm. Adam kolumu yakaladı ve ben onunla mücadele ederken omzum çıktı. Kendimi kurtardım, olabildiğince uzağa koştum ve sonra park ettiğim arabama geri döndüm.

Bu nedenle "sürücü" olmayı teklif ettim. İhtiyacım olursa kaçmak için bir yol olsun istedim. Kardeşlerim eve kendi başlarına döndüler. Taksi falan tuttular. Sonra annemize, onları yüzüstü bıraktığım için şikayet ettiler.

Gerçekte ne olduğunu kimseye anlatmadım. Maine'de zaten berbat bir zaman geçiren Willow'a bile. Anlaşılan, küçük kız kardeşi Willow'un Philadelphia'ya taşınması konusunda

ve tatil boyunca Willow ile aynı odada kalmayı reddetti.

Willow, Şükran Günü yemeğini yatak odasında tek başına yedi, ama tamamen yalnız değildi. Onunla Skype'ta görüşürken, ben de kabak turtamı yedim.

Noel arifesinde oturma odasında, oyun kumandamı daha sert vurarak *Street Fighter II*'deki puanımı yükselttim. Annem zaten yatak odamdan çıkmam için beni suçluluk duygusuna sokmuştu, ama bu sefer "kardeşçe" etkinliklere katılmak için suçluluk duygusuna kapılmayacaktım.

"Garrison." Annem hayal kırıklığıyla her heceyi tamamen yok eden bir şekilde adımı söylüyor.

Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Onu nasıl mutlu edeceğimi biliyorum. Onun hayal kırıklığını gidermek için kardeşlerim gibi olmalıyım, ama onlar gibi olamam. Hunter, Davis veya hatta Mitchell gibi olduğumu bilerek yaşayamam.

Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü şu anki halimle bile kendimle yaşamayı zorlukla başarabiliyorum.

Annem kemerli kapıda belirir, elinde limonlu maden suyu dolu bir şarap kadehi vardır. Göz teması kurmamaya çalışırım, ama o yine de orada durur. "Onlara katılırsan çok sevinirler, biliyorum."

Üniversiteden lakros sopalarını getirmişler ve bahçede üçü arasında topu atıp tutuyorlar.

"Meşgulüm," diyorum düz bir sesle, midem düğümlenmeye başlıyor. Karakterim Ryu, Dee Jay tarafından yere seriliyor. İlk raundu kaybediyorum ve ikinci raunda konsantre olmaya çalışıyorum, ama annemin varlığını ve isteğini kafamdan atmak için kaç kez göz kırptığımı aşırı derecede fark ediyorum.

İkinci raundu da kaybettim.

Kısa bir ara sırasında, uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum, umarım ipucumu anlar ve beni rahat bırakır.

Annem yanıma gelir ve uzaktan kumandayı elimden alır. Televizyonu kapatır.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Genelde pasif bir şekilde kenarda durur ve benim şımarık, nankör bir pislik olmamı sağlar.

Öfkeyle kumandayı bir kenara atıp kanepeye uzanıyorum. Kapüşonumu çekip, annemin azarlamasını, bağırmasını ya da aniden yapmaya karar verdiği her neyse onu bekliyorum.

"Bu video oyunları beynini çürütecek," diyor, tüm anneler gibi, ama hayat farklı olsaydı, spor "daha az" ve video oyunları "daha fazla" olarak görülseydi, o zaman sevilen oğul ben olur muydum?

"Benim beynim mi var?" diyorum, alaycı bir tonla. "Olmaz."

Üzüntü gözlerini yumuşatır ve kuru ses tonumu görmezden gelir. "Kardeşlerin yılın sadece birkaç günü evde. En azından onları ziyaret edemez misin?" Aynı soru. Aynı kavga.

Aynı istek.

Tekrar tekrar, hiç değişmiyor. Hiç değişeceğini de sanmıyorum. "Onları sevmiyorum," diyorum ona ciddiyetle.

"Onlar senin *kardeşlerin*."

Ayağımı kanepenin minderine koyup kolumu dizimin üzerine koyuyorum. Kelimeleri bulmak için çok uzun bir saniye geçiyor. Kendimi kapatmak istiyorum, ama biri bana yardım edebilirse, o da ebeveynlerim olur. Annem.

"Anne, bu..." Kafamı sallıyorum ve yüzündeki şaşkınlıkla karşılaşıyorum. "Kardeş olmamız, bana yaptıkları tüm kötülükleri affettirmez."

"Seni seviyorlar. Biliyorum. Bana sürekli söylüyorlar." Yine onları savunmaya başladı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve iki eliyle bardağını tutuyor. Sanki elleri titreyip bardağı düşürecekmiş gibi.

Sevgi. Bana yaptıkları şey *sevgi* mi? Bunu uydurmuyorum, değil mi? Onlar gerçekten berbat. Hepsi benim suçum değil. *Benim hatam değil*.

Öyle mi?

Kendimi sorgulamaktan nefret ediyorum. Küçükken bunu yapardım. Kahretsin, biri bir çürük gösterdiğinde *bile* yapıyorum. *Kardeşler böyle yapar*. Artık büyüdüğüm için, bunun hoş ya da doğru olmadığını, hayatımda istemediğim bir şey olduğunu anlamaya başladım.

Bu yüzden onlardan kaçınıyorum.

"Garrison," diye yalvarır.

Başımı eğiyorum. "Şükran Günü'nü biliyor musun?" *Kusacağım*. Ama ona söylemeliyim. Birine söylemem lazım. Bu yükü içimde tutmak istemiyorum. "Onları terk ettim çünkü Hunter iki adama benimle kavga etmeleri için yüz dolar ödedi."

Cesaretimi toplayıp ona bakıyorum, ama o sadece şaşkın görünüyor. Sanki üç oğlunu savunmak için bir yol arıyormuş gibi. Sanki onların avukatıymış gibi.

"İçki içiyorlar mıydı?" diye soruyor sessizce.

"Evet, ama..." *Bunun ne önemi var ki?!*

"Eminim sadece şakalaşıyorlardı. Sen her şeye çok duyarlısın, Garrison."

"Adam omzumun çıkmasına neden oldu," diyorum, boğazım yanıyor. "Anne."

Sanki ben anormal bir şekilde sorun çıkarıyormuşum gibi iç çekiyor.

"Kavga etmek istemedim," diyorum. "Orada olmak bile istemedim..."

"O zaman belki de onlarla birlikteyken daha mutlu olmaya çalışmalısın. O zaman sana bu kadar zorluk çıkarmazlar."

Onunla asla kazanamayacağım.

Kısa bir duraklamadan sonra ekliyor: "Baban, daha kalın bir deriye ihtiyacın olduğunu söylüyor ve biliyorsun, haklı. Gerçek dünya da nazik değil."

"Her neyse." Artık susuyorum ve kumandamı alıyorum. Oyunu oynamaya başlayıp onu görmezden geleceğimi görünce, iç çekmeyle ağlama arasında bir ses çıkarır.

Dondurulmuş televizyon ekranına boş boş bakıyorum.

Yüksek sesle burnunu çeker. "Ben sadece..." Sesi kırılır. Sonunda onu *her zaman* ağlatırım. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Garrison."

Kardeşlerimle aramdaki düşmanlığın onun suçuymuş gibi davranıyor, ama durumu düzeltme şansı olduğunda, her şeyi benim omuzlarıma yüklüyor. *Onlarla vakit geçir. Onlarla arkadaş ol. Lütfen.*

"Hapse girebilirdin. Tıpkı arkadaşların gibi," diye benim kötü kararlarımı, kötü davranışlarımı, berbat özelliklerimi sıralamaya başlar. "Benden habersiz dövme yaptırdın. Okulda votka içerken yakalandın."

Bir kez.

Bir kez yakalandım, ama bunu birçok kez yaptım.

"Vandalizm, küfür ve dersleri asma yüzünden başın belaya girdi." Düşen bir gözyaşını silmek için bir ara verdi. "Ama Tanrıya şükür o gece Loren Hale'in evine girmedin. En iyi arkadaşlarının başının belaya girmesini izlemek... Bunun senin için bir uyarı olacağını düşündüm. Ama hala okulu asıyorsun. Hala beni ya da babanı dinlemiyorsun. Kardeşlerinle konuşmuyorsun. Hiçbir şey değişmedi."

Her şey değişti.

Artık eskisi gibi olmadığımdan eminim. Kendimi altüst olmuş hissediyorum. İçim dışıma çıkmış gibi. Onların olmamı istedikleri kişiye karşı savaşıyorum ve içimdeki kişi *için* savaşıyorum.

Bunu göremiyor olması, bana kime baktığını merak ettiriyor. Beni tanıyor mu acaba? Yoksa hala kendisine verilen dördüncü oğluna kızgın mı?

Omuz silkiyorum ve oyunumu açıyorum.

En büyük iç çekişle mutfığa çekilir ve ben uyuşmuş bir şekilde *Street Fighter II* karakterlerini kaydırırım. Arada sırada, sessizce ağlıyormuş gibi hıçkırık sesleri duyarım. Annemi teselli etmek için hiçbir çaba sarf etmiyorum ve bu çok berbat.

Bunun farkındayım, ama içimdeki hasta bir parça onun da benim kadar kötü hissetmesini istiyor. Hunter'ın yumruklarından ve lakros sopasından oluşan morluklarını ona kaç kez gösterdim? Babamın "*daha kalın deri ol*" sözünü kaç kez tekrarladı?

Derim süper insan gibi kalın olsa bile, yine de morluklar ve kırık kemiklerim olur. O zaman ne olacak anne?

Mutfaktan, sürgülü cam kapının açıldığını ve en büyük ağabeyimin sesini duyuyorum.

"Anne, ne oldu?" diye soruyor Davis. "Neden ağlıyorsun?"

Kahretsin.

Hemen oyunu duraklatıp televizyonu kapatıyorum. Kardeşlerim tek tek mutfığa gelip, annem bu Noel'de benimle birlikte olmak istediğini söyleyerek ağlarken, her biri beni teselli eden birkaç söz söylüyor.

"O bizimle birlikte, anne." Davis onu kolayca teselli eder.

Ayakta dururken, kemerli geçitten annemi görüyorum, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını bir bulaşık beziyle siliyor.

"Arkadaşlarının yanına kaçmamasını sağlayacağız," diyor Hunter.

Burnum genişliyor ve kendimi dinlemek için beklerken buluyorum. Hareket etmeliyim. Gitmeliyim. Daha iyi biliyorum.

"Artık pek arkadaşı kalmadı," diyor Mitchell kısa ve tedirgin bir kahkaha atarak. Sanki başka kimsenin şakasını beğeneceğinden emin değilmiş gibi.

Hunter seviyor. "Doğru." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ne kadar arkadaşı var ki, bir tane mi?"

"Hepsini kaybetmesine şaşırmamalısın," diyor Davis annemize, sanırım. "Bilgisayarının başında değilse, cep telefonuyla uğraşıyor ya da video oyunu oynuyor. Çocuk sosyal açıdan beceriksiz."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Ailem benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyor. Sosyal açıdan beceriksiz, tembel bir suçlu. Neyse ne.

"Anne, ağlama," diyor Davis.

"Onu bizimle ikiye iki basketbol oynamaya ikna edeceğim," diyor Hunter anneme güven vererek. "Bundan emin olabilirsin."

Arka merdivene doğru koşmaya başlıyorum. Kendimi yatak odama kilitleyebilirim ya da pencereden dışarı çıkıp çatıya oturabilirim.

Hunter'ın iri yapısına rağmen, aldatıcı bir şekilde hızlıdır. Ayağım ilk basamağa değdiği anda, kapüşonumun arkasını yumruklayarak beni geriye doğru çeker.

Kalbim deli gibi atıyor ve çılgınca onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Ama hareketim beni tekrar oturma odasına geri itiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar Hunter.

"Ay'a," diye karşılık veriyorum, kanepenin önünde donakalmış halde. Merdivenlere ulaşmak için onun yanından geçmeye cesaret edemiyorum.

Davis ve Mitchell arkamda duruyor, sınırları kabarmış durumda. Üçü de aynı kısa saç kesimine sahip ve neredeyse aynı kıyafetleri giyiyorlar: Polo gömlekler ve bej pantolonlar.

En büyük ağabeyim bana doğru birkaç adım atıyor. "Lütfen işbirliği yapabilir misin? Bir kez olsun?" Sesini fısıltıya indiriyor. "Annem mutfakta *ağlıyor* çünkü bizimle vakit geçirmiyorsun. Umurunda bile değil mi?"

Kafamı sallayıp, "Umurumda değil" diyorum. En büyük serseri gibi davranıyorum ve Davis ile Hunter kızarken, Mitchell sanki kendi mezarımı kazıyormuşum gibi iç çekiyor.

"Hadi ama Garrison," diyor.

Mitchell gibi olmayacağım. Davis ve Hunter'ın altın gibi olduklarını iddia etmeyeceğim. Onları o kadar çok nefret ediyorum ki, bu yanılsamayı kabul edemem.

"Hadi basketbol oynayalım," diyor Mitchell ve arka kapıya doğru başını sallıyor.

Düşen kapüşonumu başıma geçiriyorum. "Dışarı çıkmıyorum."

Davis, mantıksız bir şekilde inatçıymışım gibi gözlerini deviriyor.

Hunter sırtıma dokunur. "Lanet olası güneşe ihtiyacın var."

Ondan uzaklaşıyorum ve Hunter diğer kardeşlerimizin yanına kayıyor.

Davis oturma odasındaki mobilyaları, siyah televizyon ekranını, oyun konsolumu ve kumandalarımı inceler. "O zaman video oyunu oynayabiliriz."

Kollarımı bir ürperti kaplar, tedirgin ve tereddütlü. "Öyle mi?" Mitchell'in bir Xbox kumandasını alıp tüylü koltuğa oturmasını izlerken merak ediyorum. Sega Genesis konsolunda oynuyordum, ama bu televizyona farklı konsollar bağlı.

"Evet." Davis kaşlarını kaldırır. "Annem birlikte vakit geçirmemizi istiyor."

Hunter uzaktan kumandayı alır ve televizyonu açar. *Bu bir tuzak*, beynim bana bağırıyor.

Birdenbire hepsi iyi insanlar gibi görünüyorlar. Ve video oyunu oynamak istiyorlar. N64'ü önerip Mario Kart ile klasik bir oyun oynayabiliriz.

Neredeyse eğlenceli gibi geliyor, bu yüzden kanepeye doğru ilerliyorum.

"Futbol oyunları nerede?" diye soruyor Davis, sehpanın altındaki Xbox oyunlarının bulunduğu tahta kutuyu karıştırarak. Çömeli ona yardım etmek üzereyim

—*yanlış hareket.*

Eller belimden tutup beni kanepeye atıyor. Kahkahalar kulaklarımı deliyor ve ağırlık sırtımı ezip geçiyor.

Hunter üstüme *oturur*. Dişlerimi sıkıp kalkmaya çalışırım, ama Hunter gerçekten çok ağırdır. Elini başımın arkasına koyar ve yüzümü yastığın yarığına doğru iter. Küf kokan peynir gibi kokar ve dudağım tüylü ya da kıllı ya da her ne haltsa ona dokunur...

Tek duyduğum kahkahalar.

Onu itmeye çalışıyorum ama diğer eliyle kolumu yakalıyor ve kolumu omuzlarımın üzerine sertçe uzatıyor. Beni hapsediyor.

"Çekil!" Sesim yastıkta boğuklaşıyor ve kayboluyor.

Hunter başımı daha sertçe itiyor, boynumu uzatıyor. *Tanrım, boynum acıyor.* Tekmelemeye çalışıyorum ve Hunter beni kışkırtıyor, "Şimdi kavga mı etmek istiyorsun? Yoksa hala küçük bir orospu gibi kaçmaya mı devam edeceksin?"

"Siktir git!" diye bağıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Ne dedin?" diye alaycı bir şekilde sorar ve kasıtlı olarak kafama *oturur*. "Seni duyamıyorum Garrison. Sesini yükselt."

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum lan. Nefes alamıyorum. *Dur. Dur.*

Dur!

Kalbim deli gibi atıyor ve bir saniye olsun *panik yapmazsam...*

Korkumu kontrol etmeye çalışıyorum. *İyiyim. İyiyim.* Kalp atışlarım biraz yavaşlıyor. Yastığa doğru nefes alıyorum. Ciğerlerime biraz hava doluyor.

Nefes alabileceğimi düşünüyorum.

"Şu anda video oyunu mu oynuyorsun?" Annemin sesi oturma odasına yaklaşıyor ve Hunter sırtımdan kayıyor. Hemen başımı kaldırıp oturuyorum ve daha fazla hava almak için nefes nefese kalıyorum.

"Evet." Davis yanıma çömelir ve şakacı bir şekilde başımı okşar. Sanki en iyi arkadaşlarımız gibi.

Annem kemerden gülümsüyor ve bana *"Gördün mü Garrison, seninle video oyunu oynamaya bile razılar"* der gibi bakıyor.

Yine içim boşalır, içim uyuşur.

Birkaç sokak ötedeki Rachel'in annesini ziyaret edeceğini ve bir şeye ihtiyacımız olursa aramamızı söyler.

Bununla birlikte, gider.

Hunter beni tekrar karnımın üstüne çevirir. *Kahretsin.*

"Çekil üstümden dostum," diye bağıyorum, onu tüm gücümle itip tekmiyorum. Hunter bana küfrediyor, hakaretler yağdırıyor, her zamanki gibi büyümem gerektiğini söylüyor. Karşı koy. *Erkek ol.*

Neredeyse yere yuvarlanıyordum, ama Davis beni boynumdan yakaladı. O kadar acı vericiydi ki, yaralı bir hayvan gibi pes ettim. Hunter beni tekrar itti, karnım minderlere çarptı ve sonra sırtımın üzerine sertçe oturdu.

İçim sızlar.

"Kenara çekil." Davis, Hunter'a bir oyun kumandası uzatır ve yer açar.

Davis, kumandayı elinde, sırtımın üst kısmına oturur. Ağırlıkları beni ezip geçer.

Birden fazla şekilde.

18 O ZAMAN – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

18 yaşı

Mutlu Noeller :) Hediye alışverişi için sonra buluşalım mı?

Willow'a Twitter mesajı gönderdikten sonra merdivenlerden aşağı indim. Giysilerimi giydim, öğleden sonra Superheroes & Scones'da vardiyam var ve oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Tatil trafiği çok yoğun ama Noel günü trafiğin yavaşlayacağını düşünüyorum.

Her halükarda, dikkatimi dağıtacak bir şey için hazırım.

Bir saniye sonra, telefonumdan bir bildirim sesi geliyor.

@willowalflower: *Bu gece?*

Randevu kabul edildi. Neredeyse gönder tuşuna basıyordum, ama başımı sallayıp o kelimeleri sildim ve yeniden yazdım: *mükemmel.*

Biz bir çift değiliz. Hala sadece arkadaşız ve dürüst olmak gerekirse, Willow'u başka bir şeye kaptıramam. Zaten çoğu konuda, ilişkiler dahil, lanetliyim ve berbat durumdayım. Ama... Bilmiyorum. Bazen Willow'u öpmek istiyorum.

Nasıl bir his olurdu? Ellerimi nereye koyardım? Onu nasıl rahat ettirirdim? İlk kez olacağı için ne düşünürdü?

Dudakları yumuşak görünüyor.

Kahretsin. Bu tür şeyleri düşünmeyi bırak. *Sadece arkadaşız.*

Bazen daha fazlası olabileceğimizi bile merak ediyorum. Noel'den sonra, lisenin bu sonraki dönemi bizim son dönemimiz olacak. Biz son sınıfız ve o Dalton'da daha rahat hissediyor. Zamanlama eskisinden daha iyi görünüyor.

Merdivenlerden aşağı inerken, bu konuda daha da emin oluyorum. Onun hakkında. "Garrison, tatlım, buraya gelir misin?" annem resmi yemek odasından sesleniyor.

yemek odasından sesleniyor.

Mutfağa girip yemek odasına açılan başka bir kemerli geçitten geçiyorum. Annem, vücuduna oturan kırmızı bir elbise giymiş, babamın yanında, kırmızı kış çileği süslemeli ve Noel çelenkleriyle dekore edilmiş parlak meşe masada oturuyor.

Babamı nadiren görüyorum. Çalışmıyorsa, evde iPad'ine veya bilgisayarına bakıyor. Hisse senetlerini kontrol ediyor, iş planları yapıyor... Ya da belki sadece internette sörf yapıyor. Bilemem ki, değil mi?

Ancak bugün yanında hiçbir elektronik cihaz yok. Toz mavisi düğmeli gömlek ve pahalı pantolon giymiş, annemin yanında oturuyor. Babam her zaman ellili yaşlarındaki Jeremy Irons'a çok benziyordu. Fiziksel olarak korkutucu değil, ama kararlı ifadesi annemin nazik ifadesinden daha az dostça.

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Annem ben on yaşındayken bu yeni kiliseye katıldığından beri, Noel Günü'nde hediyeleri açmıyoruz. Noel sabahı kiliseye gidiyoruz, ama kilise her zaman deli gibi kalabalık oluyor, bu yüzden sadece bir sandalye bulabilmek için saatler öncesinden gitmek zorundayız.

Bu nedenle, Noel arifesinde hediyeleri açıyoruz.

Dün gece bile, ailem için "yaramaz" listesinde olduğumu hatırlattılar. Babamın sözüne sadık kalarak, kimsenin bana tek bir hediye bile vermesine izin vermedi. Loren Hale'in posta kutusunu tahrip edip Lo'nun bazı oda arkadaşlarına punç sıçratmamın cezasıydı bu. Kayınbiraderi Rose Calloway de onlardan biriydi.

Cezaya itiraz etmedim çünkü hak etmiştim.

Üç erkek kardeşim hediyelerini açarken ben hiçbir şey almadan kalmıştım —bu, olabilecek en hafif cezaydı.

"Otur." Babam onların karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Oturmadım. Bakışlarım masanın parlak yüzeyindeki beyaz zarfa düştü. Ellerimi siyah kapüşonlu ceketimin ceplerine sokuyorum. "Ne oluyor?"

"Otur lütfen." Bana karşı sesini asla yükseltmez. Bana fiziksel olarak vurmaz. Hiçbir şey yapmaz.

O, annem gibi hayatımda büyük bir etkiye sahip değil. Milyon dolarlık teknoloji şirketi onun zamanını ve enerjisini emiyor ve bu tatilde onu sadece bir kez gülümserken gördüm. Davis ona dışarıda futbol oynamayı teklif ettiğinde.

Üç kardeşimle de kısa bir oyun oynayacak zaman buldu.

Ben dışarıda oturdum ve belki de bana ders vermek ya da azarlamak için buradadır. Ama bu zarf neyin nesi?

Oturmakla ayakta durmak arasında kararsız kalıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. O isteğini tekrarlamadan önce oturmaya karar veriyorum.

Belki de bu benimle ilgili değildir. Belki ayrılmaya karar vermişlerdir ya da başka bir şey. Belirsizlik ciğerlerimi sıkıştırıyor ve boşanma konusunda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

Annem zarfı bana doğru kaydırıyor. "Bu senin Noel hediyen." Heyecanlı olmaktan çok gergin görünüyor.

İsteksizce zarfı masadan alıyorum. Kaşlarımı çatarak, zarfı gelişigüzel yırtıp açıyorum ve içinde şık bir broşür buluyorum.

Faust Erkek Çocukları Yatılı Okulu

Fotoğrafa boş boş bakıyorum. Gotik tarzda bir New England binası, New York'un kuzeyindeki bir manzarayı süslüyor. Takım elbiseli genç erkekler gülümsüyor ve kitap tutuyorlar, bazıları büyük bir taş heykelin yanında duruyor. Yale, Princeton ve Harvard'da yaşama hazırlanan gençler için yapılmış bir Ivy League kurumu gibi görünüyor.

Ne kadar uzun bakarsam, midem o kadar ağrıyor.

"Bu ne?" diye fısıldıyorum, kalbimde cevabı zaten biliyorum.

"Seni Dalton Akademisi'nden aldık," diyor babam. "Orada başarılı değilsin ve arkadaşlarına olanlardan sonra..." Boğazını temizliyor. "Annen ve ben, Faust'un son sınıfını bitirmek için ihtiyacın olan doğru rehberliği sağlayacağını düşünüyoruz."

Beynim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor. Çok fazla soru var. Bir şeyi soruyorum. "Lacrosse ne olacak?"

Sözlerime yüzümü buruşturuyorum. Cidden mi? Lakros.

Lakrosu *sevmiyorum* bile. Duruyorum, bu duygu midemde rahatsızlık yaratıyor. *Lakrosu nefret ediyorum*. Gerçekten öyle mi bilmiyorum. Oynamama düşüncesi garip geliyor. Yanlış geliyor. Derin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Artık hiçbir şeyden emin değilim.

"Maalesef Faust'ta lakros takımı yok," diyor babam anneme bakarak. Bu, onların nihai kararında bir tartışma konusu olmuş olabilir.

Midem kramp girer ve broşür sıkı tutuşumdan dolayı buruşur.

Annem öne doğru eğilir, ellerini bana doğru uzatır. "Ama Faust'ta satranç kulübü, kros, tenis ve hatta yüzme var. Birçok başka spor veya ders dışı etkinliğe katılabilirsin."

Mayıs sonunda mezun olacağım. Okulum *neredeyse* bitti. Kros takımına öylece giremem. Zaten girmek de istemiyorum.

Neden sanki bu gerçekten olacakmış gibi spor hakkında konuşuyoruz ki? Kim çocuğunu son sınıfın ortasında okul değiştirir ki?

"Bu gerçekten tartışmaya açık bir konu değil," diyorum kuru bir şekilde.

"Tabii ki tartışılabilir," diyor annem. "İstediğin sporu seçebilirsin. Bu kararı senin yerine biz vermeyeceğiz."

"Hayır," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Spor değil. Bundan bahsediyorum." Parmaklarımın arasında ezilmiş, artık temiz ve düzgün olmayan broşürü sallıyorum. "Faust. Benim söz hakkım yok mu?" Ailem itiraz etmeden önce kendi itirazımı duyuyorum.

Sen zenginsin. Hayatta her şeye sahipsin. Yatılı okuldan şikayet ediyorsun, seni pislik. Şımarık, nankör velet.

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor. Şikâyet edecek hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Bağırarak ya da bir şeyler fırlatmak için hakkım yok. On sekiz yaşında olmama rağmen mücadele etmek için hakkım yok.

"Hayır," diyor babam sert bir sesle. "Senin fikrin önemli değil. Bu yıl annene ve bana cehennem azabı yaşattıktan sonra önemli değil."

Onlara borçluyum. Öyle hissediyorum. Güzel kıyafetler için onlara borçluyum. Bu ev için. Para, araba, yemek ve elektronik aletler için.

Benim gibi bir pisliği katlandıkları için.

Başımı eğip babamın devam etmesini dinliyorum.

"Bu mahalleden ayrılman gerekiyor," diyor bana. "Birlikte büyüdüğün arkadaşların, bu atmosfer, hepsi senin için zehirli. Faust'u yeni bir başlangıç olarak düşün. Yeni bir okul, yeni bir şehir, yeni bir ev." Babam, sanki sorunlarının yükü nihayet kalkmış gibi derin bir nefes alıyor. "Bu iyi bir değişiklik, Garrison."

Aylar önce, belki de aynı fikirde olurdum. *Yeni bir başlangıç.* Eski arkadaşlarımdan uzak. Kardeşlerimden uzak. Bu yerden uzak. Bu bir can simidi gibi görünürdü, ama şimdi sanki ailem beni toprağa, dünyaya bağlayan tek ipi kesiyormuş gibi hissediyorum.

Daha iyiyim.

Hiç sahip olmadığım gerçek bir arkadaş edindim.

Philadelphia'dan ayrılırsam, hayatımdaki tek iyi şeyi geride bırakmış olacağım.

Willow.

Boğazım düğümleniyor. "Hiçbir şey yok mu..." Yutkunup tekrar başlıyorum, "Bunu değiştirmek için yapabileceğim veya söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Seni Dalton Akademisi'nden kaydını sildirdik," diye açıklıyor babam. "Ocak ayında Faust'a başlayacaksın. Bir hafta sonra oryantasyon ve yurtlara taşınmak için yola çıkacaksın. Karar kesin."

Bir hafta.

Bir hafta.

Zaman çizelgesi kulaklarımın içinde tiz bir sesle çınlıyor.

Şokun etkisi geçtikten sonra, buruşuk broşürü zarfa koyup pantolonumun cebine sıkıştırıyorum. "Hepsi bu mu?" diye merak ediyorum.

Annem ve babam birbirlerine bakiştılar, sonra annem endişesini bana yöneltti. "Biraz daha konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Başka ne konuşacak var ki?" diye soruyorum. "Karar verildi, değil mi?" Yemek masasından kalkıyorum. Artık onlarla konuşmak istemiyorum.

Hayatım üzerinde ne kadar güçleri olduğunu zaten kanıtladılar.

Sersemlemiş bir halde yemek odasından çıkıyorum. Ne annem ne de babam beni geri çağırmaya çalışıyor. Mavi Dalton Academy bere m i ceket askısından alıp eldivenlerimi buluyorum. Garajdan kaykayımı almayı düşünüyorum ama vazgeçip yürümeye başlıyorum.

Gittikçe hızlanarak.

Ön kapıdan çıkıyorum. Garaj yolundan aşağı iniyorum. Posta kutusunu geçiyorum.

Loren Hale'in evine doğru koşmaya başlayana kadar hızımı artırıyorum. Soğuk ciğerlerimi yakıyor ve ben her anının tadını çıkarıyorum.

Yavaşlayıp durduğumda, kırmızı tuğlalı evi ve Noel süslemelerini görüyorum. Abartılı bir şey yok. Birkaç ağaçta ışıklar parıldıyor ve ön kapıda bir çelenk asılı.

Garaj yoluna doğru yönelirken, kaygan betonda kayıyorum. Yıpranmış botlarımın tutuşu berbat ve yüzüstü düşmeden önce dekoratif demir geyiğe tutunuyorum. Kalbim deli gibi atıyor.

Sadece düşmekten değil.

Umarım Willow buradadır. *Burada olmalı.* Bugün iyi bir şey olması lazım.

Onunla konuşmam lazım. Yüz yüze. Hemen şimdi. Bu haberi içimden atmam lazım.

Verandanın merdivenlerini dikkatlice çıkıyorum. Kapı paspası buz ve karla kaplı, ben de sert bir şekilde duruyorum. Tereddütle. Bu evde beni *seven* pek kimse yok. Willow'un doğum günümde planladığından daha uzun süre benim evimde kaldığından beri, Loren Hale'in gözünde hala iyi durumda mıyım, onu bile bilemiyorum.

Ve Willow dışında başka biriyle karşılaşma ihtimalim *çok yüksek.*

Burada yaşayan herkes:

Lily Calloway

Rose Calloway

Daisy Calloway

Loren Hale

Connor Cobalt

Ryke Meadows

Maximoff Hale (altı aylık) Jane

Cobalt (yedi aylık)

Evet, içeride bir sürü insan var.

Willow Noel için buraya uğramayı planlamıştı, umarım yola çıkmıştır. Garaj yolunda araba yok, ama belki büyük garaja park etmiştir.

Korkarım Rose ve Connor ile etkileşim kurmak zorunda kalacağım.

Loren ve Lily—onlar kadar önemsemiyorum. Onlar hala ünlüler, bir anlamda ulaşılmazlar, ama bana karşı soğuk davranıyorlar. Daisy bana karşı nazik

Willow'a karşı nazik, ama ben onunla pek konuşmuyorum — Ryke ise neyse ne.

Sık sık *küfür* ediyor ve gözlerine her baktığımda, onun *küfürlerini* bir araya getirip YouTube'a yüklediğim tüm videoları hatırlıyorum.

Kız arkadaşını paintball ile korkuttuktan sonra, onun da gizlice benden nefret etmesine şaşımam.

Sigara çıkarıyorum, yakmayı düşünüyorum ama eldivenli parmaklarımla sigarayı sıkıştırıyorum. Zili çalmak için uzanıyorum.

Parmağım düğmeye dokunur dokunmaz kapı açılır.

Kahretsin.

Kızgın sarı-yeşil gözler beni delip geçer ve şanssıma lanet okurum. Rose Calloway, herkesin içinde, kapıyı açmıştır.

Yumruklarımı siyah kapüşonlu ceketimin cebine soktum ve onun Dalton Akademisi beremi değerlendirmesini izledim. Neden bunu takıyorum ki? O okula geri dönmeyeceğim. Bu gerçek içime işliyor ve midemde bir delik açıyor.

Rose beni şahsen tanımıyor. Muhtemelen gerçek yaşımı ya da ona ve kız kardeşlerine yaptıklarımdan pişman olduğumu bilmiyor. Belki bir kez, Cadılar Bayramı'nda aynı ortamı paylaştık. Ona doğrudan bir şey söylemedim, sanırım.

"Uh..." diye kekeleyorum ve kapıdan geçmeye çalışan ince, sırık gibi kıza bakıyorum. Lily, Superheroes & Scones'daki patronum. Şu anda, tek dostça yüz o.

Onu gördüğümde omuzlarımdaki gerginlik azalır, ama sonra Rose kapıyı aralar ve vücudunu o alana sokar. Lily'nin kaçmasını engeller.

"Rose," diye sızlanıyor Lily.

"Ben önce geldim," diyor Rose kız kardeşine, ama bakışları hala bana sabitlenmiş durumda. Sinirlerim geriliyor ve boynumdan tüylerim diken diken oluyor.

Bu çok kötü bir fikir olabilir. Önce Willow'a mesaj atmalıydım.

Rose'un konuşmamı beklediğini fark ettim, bu yüzden boğazımı temizledim. "Tanışmadık." Eldivenli elimi uzattım. *Kibar* davranıyorum, kendimi tebrik ediyorum. İyi gidiyorum.

"Evet, tanıştık." Her kelime buz gibi ve kapıyı daha sıkı tutuyor. Elim i indiriyorum.

"Sen ve arkadaşların su tabancasıyla benim *küçük* kızıma ve bana kırmızı punç sıçrattınız."

Bu bir şakaydı. Berbat bir şaka.

Onlar ünlüler. Televizyondaki karakterler. Dergilerde. Onlar değillerdi. bizim için *gerçek*. Bu benim için değişti ve ne zaman değiştiğini size söyleyemem.

Onlar sadece ünlüden daha fazlası. Onlar insan. Bunu en başından görmeliydim, bu benim hatam. Bunu biliyorum.

İçeride bebekler ve insanlar olduğunu bildiğim için evlerine girmedim, ama bu karar beni yaptığım diğer tüm hatalardan kurtarmıyor.

Yaptığım her şeyin telafisini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Affedilmeyi hak ettiğimden bile emin değilim.

İstediğimden bile emin değilim.

Ama bir şeyler söylemeliyim. "Aptalcaydı... Özür dilerim..." Çatlamış dudağımı ısıyorum. Bu samimi geldi mi? İçimde bir hastalık kıvranıyor. *Çok* üzgünüm.

Söylediğim hiçbir şey durumu düzeltmeyecek.

O yüzden, *sadede gel, Garrison*, diyorum. "Willow burada mı?" diye soruyorum. "Onun uzak bir kuzenim olduğunu biliyorum, ya da her neyse..."

Lütfen burada ol.

"İkiye doğru geliyor!" Lily içeriden bana seslenir.

"Lily," Rose azarlayarak kapıyı hafifçe açar. Lily'nin yuvarlak yüzü görünür ve ablasına gözlerini kısmaya çalıştığını fark ederim, ama bakışı tehditkâr olmaktan çok şapşal görünür. Şimdi düşününce, onun Superheroes & Scones çalışanlarından birini azarladığını hiç görmedim.

"Willow ve Garrison iş arkadaşları," diye açıklıyor Lily, Rose'a.

Ve sonra Loren Hale ortaya çıkar. Elini kapıya koyar ve Rose'un elinden kapıyı alır. Kapı duvara çarpar. Birdenbire herkesi görebiliyorum.

Daisy, merdivenlerin yanında erkek arkadaşının omuzlarında oturuyor ve başını ökse otunun altına eğerek, baş aşağı onu öpüyor. Kendi dünyalarındalar. Neyse ki beni fark etmiyorlar.

Loren, karısının beline koruyucu bir el koyar ve karısı ona yaklaşır. Loren Lily'ye odaklanırken, ben merak ediyorum, *şimdi sen de herkes gibi benden nefret ediyor musun?*

Loren'in varlığını fark etmesini bekliyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum. *Korkmuyorum*. Onun karanlık bakışları içimi delip geçiyor ve korku midemi bulandırıyor. Kendime bile yalan söyleyemiyorum. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranamıyorum bile.

Umursuyorum.

Loren'in bakışları Rose'unkinden on kat daha güçlüydü ve delici gözleri beni bu aptal verandadan kaçmak istememe neden oluyordu.

Bıçak gibi keskin bir sesle, "Bir iş arkadaşı, Noel sabahı başka bir iş arkadaşını aramak için gelmez," diyor.

Gözlerimi indirip, botumla buzlu merdiveni kazıyorum. "Bu paspas Buraya hoş *geldiniz* mi? Kar yüzünden okuyamıyorum.

"O komik," diyor Rose, sanki ben hiç de *komik değilmişim* gibi. komik değilmişim gibi. Bir saniye sonra, ona ve kızına attığım yumruk için

ona ve kızına attığım yumruğun intikamını almak üzereymiş gibi görünüyor.

"Korkutucusun, alınma." Eldivenime öksürüyorum ve Willow'un erken gelmesini umarak omzumun üzerinden bakıyorum. Onu burada bekleyebilirim. Geriye bakıyorum. "Beni içeri davet etmek zorundasın, değil mi?"

"Evet."

Gözlerim ikisine de kayıyor. Rose cinayet işleyecek gibi görünüyor. Loren, sanki dün ayakkabısından sıyırdığı ama bugün tekrar ortaya çıkan pislikmişim gibi bana bakıyor.

Lily, kelimenin tam anlamıyla gülümseyen tek kişi, ama zayıf, acıyarak gülümsüyor. Bundan fazlasını hak etmiyorum.

Her biri kendi başına beni korkutuyor, ama ben kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Willow için. Deniyorum.

Ağzım açık, nefesim soğuk havada buharlaşıyor. "Ben sadece... ona şunu söylemek istedim..." *Gidiyorum*. Gözlerim yanarken zayıf bir kahkaha atıyorum. Neyse. Her şey bitti zaten, değil mi? Olan oldu. Noel geldi. Onların tatillerini de mahvetmeme gerek yok. "Boş ver, çok aptalca..." Dönüp gidiyorum.

Rose kapüşonlu ceketimi kapar ve beni fiziksel olarak geriye doğru çeker.

"Ne oluyor lan?" Kalbim hızla çarpar, dönüp hızla onun elinden kurtulurum, nabzım hızlanır. Rose Calloway'i hiç anlamadığım için kaşlarımı çatırım.

Benim gitmemi istemesi gerekirdi. Kalmam için zorlamamalıydı.

"Ona baloya gitmeyi mi teklif ediyorsun?" diye sorar Rose. "Çünkü bu gördüğüm en acınası teklif. Öncelikle çiçek almalısın."

"Onu baloya davet etmiyorum." Sesim titriyor. Elimde değil. *Balo*. Balo zamanı Dalton'da bile olmayacağım. Bu soğuk gerçek, kış havasından daha fazla beni donduruyor. *Sadece söyle gitsin*. Dudaklarımı yalayıp, "Ona ayrılacağımı söylemeye geldim, sanırım sana da söylemeliyim." diyorum. Lily'ye başımı sallıyorum.

Artık Süper Kahramanlar ve Çörekler yok. Kahretsin. Loren'e bakıyorum, ama o hala bana dik dik bakıyor, ben de bakışlarımı yere çeviriyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Lily.

Rose, omzumun üzerinden uzağa bakıyor. Artık bana dikkat etmiyor. Bir şey görmüş olmalı ki, içeriden bir palto alıyor ve kapıda bir çift bot giyiyor.

Lily'ye odaklanıyorum. "Ailem bu sabah bana tek Noel hediyemi verdi: beyaz bir zarf." Acı, sesimi kurutuyor. "*Ben...* beni Dalton'dan alıp, son yılımı bitirmem için 'uygun rehberlik' alabileceğim bu yatılı okula gönderiyorlar."

Rose beni geçip merdivenden aşağı iner. Açıkçası, ilgisini benden başka birine yöneltmesine sevindim.

"Nerede?" diye sorar Lily.

"New York'un kuzeyinde," diyorum. "Faust Erkek Çocukları Yatılı Okulu."

Loren uzun bir kahkaha atıyor. Belki kuzeninin hayatından çıkacağım için mutlu, belki de değil. Bilmiyorum. Mizahı çok kuru, anlaması zor.

"Lo." Lily onun beline dirsek atıyor. "Kötü olma."

Kaşlarımı çatıyorum, ikisini de anlamıyorum. "Ne?"

"Connor Faust'a gitti," diye açıklıyor Loren, "ve anlattıklarına göre, bir gün bile dayanamazsın." Yarım bir gülümseme atıyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve paspasa daha dikkatli bakıyorum. Buraya gelmek berbat bir fikirdi. Kendimi on bin kat daha kötü hissediyorum. Ayrılmak için dönüyorum, ama sesi beni durduruyor.

"Hey," diye seslendi Loren. "Kız kardeşim Willow'u görmek istiyorsun, değil mi?" Sözleri birbirine karışıyor, ama ben Willow kısmına odaklanıyorum. Bir an için umutla doluyorum. Gerçekten kalmama izin verecek mi?

"Evet." Tekrar tekrar başımı sallarım. "Sadece ona Faust'tan bahsetmem lazım. Uzun sürmez."

Loren kollarını karısının omuzlarına dolayarak onu göğsüne doğru çeker.

Yemin ederim ki, Lily farkında olmadan kıcını ona sürtüyor, ama ben dikkatimi vermemeye çalışıyorum. Lily benim fark ettiğimi fark ederse, utanır diye düşünüyorum.

Loren beni baştan aşağı süzer. "Connor benim çok bağışlayıcı olduğumu söylüyor, bir daha elimi uzatsam muhtemelen elimi ısırp koparırsın."

Öyle bir şey yapmayacağım. Ağzımı açıp bunu söylemek istiyorum, ama boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Midem bulanıyor.

Loren bana yüzünü buruşturup başını sallar. "Tanrım, ben bir mazoşist olmalıyım." Bana başını sallar. "Willow'u beklemek istiyorsan, bunu *dışarıda* yapmalısın. Eve giremezsin, anladın mı?"

"Anladım."

"Donacak," diye karşı çıkar Lily.

"O zaman donar, Lil. Bu onun seçimi."

Lily, Loren pislik gibi davranıyormuş gibi dudaklarını büküyor.

Loren ona bir öpücük çalar ve Lily'nin yanakları kıpkırmızı olur. "Konuyu saptırıyorsun," diyor Lily.

"Ben mi?" Loren şaşırmış gibi yapar. "Ben değil, canım. *Asla* yapmam."

Boğazımı temizlerim ve Loren'in yüzü birçok duygu ile buruşur. Sonunda sinirlenir. Lily tekrar benim için savunmaya başlar — belki iki ya da üç dakika boyunca — ama bu sadece Lo'nun *bana* daha da kızmasına neden olur.

"Ben iyiyim," diyorum aniden. Bereyi daha aşağı çekerek kulaklarımı ısıtıyorum. "Tanrı bu yüzden polar astarlı pantolonları yaratmış, değil mi?"

"Giysiler için Tanrı'ya şükretmeyelim," diyor Connor, verandanın merdivenlerini yavaşça çıkarken. Bana neredeyse hiç bakmıyor, sanki o ilgiyi hak etmiyormuşum gibi. Yüzü tamamen okunaksız, ama Loren'e doğru eğildiğinde yüksek sesle diyor ki, "O eve girmeyecek."

Connor bunu duymamı istedi. Loren başını sallar. "Havuzun yanında olacak."

Bunun üzerine Connor evin içine doğru kaybolur. Rose kendinden emin adımlarla yanına yaklaşırken Connor arkasına bakar. El ele tutuşarak uzaklaşırlar.

Lily kocasından ayrılır ve "Ne oldu?!" diye bağırarak onların peşinden koşar. Ne olduysa, muhtemelen asla öğrenemeyeceğim.

Bu kadar uzun süre burada durabildiğim için şanslıyım. Şimdi sadece ben ve Loren Hale kaldık.

Benden nefret ediyor musun? Sormak istiyorum, ama korkuyorum. Bu sefer bunu itiraf edebilirim.

Yanaklarında yine kuru bir gülümseme belirir, ama sonra dışarıyı işaret eder. "Arka taraftaki havuzu göstereyim."

"Kendim bulabilirim."

"Beni takip et." Kapıyı kapatır ve merdivenlerde yanımdan geçer. Keskin bakışları öldürücü olabilir.

Onun peşinden gidiyorum. Kafamda çok fazla şey var. Hiçbir şeyi anlayamıyorum ve bazılarını paylaşmak bana düşmez. Alışveriş merkezindeki adamlar gibi, Loren Hale'den nefret ettikleri için Willow'a sataşan adamlar gibi.

Willow'u Dalton'da yalnız bıraktığımda ne olacağını hiç bilmiyorum.

Bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

Arka bahçede olduğumu fark ettim ve Lo havuz kapısını açtı.

İçeri giriyorum. "Benden hoşlanmadığımı biliyorum," diyorum ona, "ama ben yokken ona iyi bakacak mısın?"

Lo, karla kaplı şezlonglara doğru ilerlerken birden durur. "Şu anda bile bakıyorum." Yüzündeki ifade, *bana karşı çık, gerçekten yanılıyorsam yanıldığımı söyle diyor.*

Birkaç kez başımı sallıyorum. "Tamam." "Eğer bir şey biliyorsan..."

"Boş ver dostum. Aptalca davranıyorum." Hızla gözlerimi kırpıştırıp mavi gökyüzüne bakıyorum. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Sanırım duygularımla, ani yön değiştirmelerimle onu şaşırtıyorum ve o da benim çılgın zihinsel hızıma yetişmekte zorlanıyor. "Ne?"

"Benden *nefret ediyorsun*," diyorum, daha sert bir sesle.

Bir kez gülüyor. "Lanet olası *evrenin* çoğu benim nefret listemde." Bunun üzerine arka kapıya doğru yürüyor. Beni yine çelişkili ve kafası karışık bir halde bırakarak.

Dizlerime kadar bilinmeyene batmış durumdayım.

19 O ZAMAN – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Garrison'ı Lo'nun kapalı havuzunun yanında beni beklerken buluyorum. Ben yaklaşırken hızla şezlongdan kalkıyor. Soğuk, kabarık mavi ceketim ve ince eldivenlerimden geçip beni ısıtıyor, ama kışı Garrison'la birlikte geçirmeyi tercih ederim. Bir dakika önce garajdan girdim ve Lily onun arkada olduğunu söyledi. Ve bana söyleyecek önemli bir şeyi varmış.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, onun ciddi yüz hatlarını incelerken.

Garrison gergin bir şekilde parmaklarını kırıştırır. "Oturmalısın." Benim için başka bir şezlongdaki kolları temizler.

Kalbim sıkışır. Gerilim hızla artar ve nedense ufukta bir çılgılık kopacakmış gibi hissederim. Otururum ve o da karşımdaki başka bir şezlonga oturur.

Garrison dudaklarını yaladı ve sonra, "Bu sabah Tumblr'daki gönderini gördüm," dedi.

Konuşmak istediği şey bu mu... yoksa sadece konuyu saptırmaya mı çalışıyor? "Ah evet." Cep telefonumu eldivenimin içine alıyorum. Dün gece *X-Men: Evolution* adlı animasyon dizisi hakkında bir paylaşım yaptım. Kısa bir paylaşımdı ve şöyleydi:

Ben: **Storm'un şimşek ve gök gürültüsü yarattığını görür**

Ben: *Beni vur, güzel ebedi tanrıça!*

Gözlüklerimi düzeltirim. "Sence de çok saçma değil mi?"

Garrison gülümsemek istiyor gibi görünüyor ama gülümsemiyor. "Son zamanlarda bildirimlerini kontrol ettin mi?"

Yavaşça başımı sallayıp eldivenimi çıkarıyorum. Soğuk parmaklarımla cep telefonumun ekranına dokunup Tumblr'ı açıyorum.

Hemen gülümserim. "Sen bunu yapmadın..." *Yaptı.* Garrison, *X-Men: Evolution'dan* Storm'un mutant güçleriyle yıldırımları kontrol ettiği gifler hazırladı. Ve beni etiketledi.

X-Men animasyon dizisinin gifleri zaten çok fazla yok, buna sahip olmak, kimin yaptığını bilmek ve benim için yaptığını bilmek —onun fark ettiğinden daha fazla anlam ifade ediyor.

"Mutlu Noeller," diyor. "Ama aslında sana vermek istediğim hediye bu değildi."

Honda'mda onun için aldığım Noel hediyesini unuttuğumu hatırlayınca gülümsemem kaybolur. "Hediyeni arabamda unuttum. Şu anda burada olacağını bilmiyordum, ama gidip alabilirim..."

"Merak etme," der hemen. "Benimki de senin için evimde kaldı."
."

Demek hediye alışverişi için gelmemiş. Uzayan sessizlikte, eldivenini tekrar takar ve Garrison, sadece düşünceleriyle nefes nefese kalarak öne doğru eğilir. "Sana ne aldığımı söyleyebilir miyim?" diye sorar. Sanırım önemli haberi vermeden önce zaman öldürmek istiyor. önce önemli haberi vermek istiyor olmalı.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum.

Mavi-yeşil gözleri kulaklarıma kayar. "Her zaman yıldız ve yarasa küpeleri taktığını biliyorum, ama X-Men ile ilgili bir şey hoşuna gider diye düşündüm."

Dudaklarım kontrolsüz bir gülümsemeye uzanır. "Bana küpe mi aldın?"

"Evet." Parmaklarını kısıtırarak onları tarif etmeye çalışır. "X şeklinde, etrafında da bir daire var." *X-Men sembolü.*

Bir erkek bana hediye aldı. Bir erkek bana *mücevher* aldı. İnanması zor. "Mükemmel," diye düşünmeden söylüyorum.

Garrison başını eğdi. "Henüz görmedin."

Gözlüklerimi tekrar yukarı itiyorum. Artık sinir bozucu bir tik. "Mükemmel olduğunu bilmek için görmem gerekmez." *Çünkü sen aldın.* "Ben sana bir şey yaptım, muhtemelen o kadar iyi değildir ve biraz..."

Dudakları çaresizce gülümsemeye çalışıyor. "Ne?"

"Aptalca mı?" Kendimden utanıyorum. "Bir albüm." Hemen ortaya çıkıp her şeyi mahvediyorum. Maggie, ona bir şeyi mahvettiğimde çok kızardı ve neyse ki, Garrison Abbey ile hayatımdaki gelişmeleri ona aktarırken bana tekrar mesaj atmaya başladı.

Maine'den gelen arkadaşımınla sürekli kendimi sansürlemek zorunda olduğum için, Maggie ile konuşmak Daisy Calloway ile konuşmak kadar kolay değil. Son zamanlarda bunu daha fazla fark etmeye başladım.

"Ne hakkında bir albüm?" Gözlerinden saçlarını çekmek için bereyi çıkarıyor.

Bazen (çoğu zaman) onun kötü çocuk imajı beni korkutuyor. Dövmeleri, ustaca alaycı sözleri ve yakışıklılığı, ama bana karşı *her zaman* nazik davranıyor. Annesinin doğuştan gelen doğal güzelliğini almış, fark ettim, ve babasının gördüğüm resimlerinden, saçlarını ve zayıf yapısını almış.

"Şey... açıklaması zor. Sana sonra gösteririm." Gerçekten çok sevdiğim bu kişiyi görünce kalbim hızla atıyor. Onunla karşılaşmamayı, arkadaş olmamayı hayal edemiyorum. Garrison Abbey'nin arkadaşlığı olmadan hayatımı hayal edemiyorum.

Bana çok uzun bir süre bakıyor. Derin bakışları adeta yanaklarımı okşuyor. Göğsüm şişiyor ve kendimi eldivenli ellerimle yüzümü kapatırken buluyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum, oysa sadece karşılıklı oturuyoruz.

"Hey," diye fısıldıyor, sesi alçak. Garrison ayağa kalkıyor ve yanımdaki karları silkeliyor, sonra yanımdaki koltuğa oturuyor. Omuzlarımız birbirine değiyor, ama iyi bir heyecan beni sarıyor.

"Carpe Diem, Willow Moore!" diye bağırır heyecan.

"Burada olduğun için mutluyum," diye birdenbire hissettiklerimi söylüyorum. Anında, midemin altı bir anda boşalıyor ve söylediğim her kelimeye pişman oluyorum.

Yüz hatları bozulur, kırılır ve parçalanır. Sonra eldivenli eliyle yüzünü ovuşturur.

Dizlerimi tutuyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona bakamıyorum, ama elini indirdiğini ve başını bana doğru çevirdiğini hissediyorum, endişeli yüzümü ve vücudumu inceliyor.

"Gidiyorum," diyor bana aniden.

"Ne?" Sesim yükseliyor, garip geliyor. Daha da garip hissediyorum. Sanki bu beden dışı deneyim, başka bir boyuttaki başka bir Willow'a aitmiş gibi. Bana değil. Buraya değil.

Şu anda değil.

Garrison elinde bereyi sıkıca tutuyor. "Gidiyorum," diye tekrarlıyor, sanki o da bu durumu anlamaya çalışıyormuş gibi. Faust, ailesi ve New York'un kuzeyindeki yatılı okulda son sınıfını bitirmek zorunda kalması hakkındaki açıklamasını sersemlemiş bir şekilde dinliyorum.

Bu haber beni mahvetti. Kendime uğursuzluk getirdim. *Birkaç dakika* önce onunla birlikte olmayı hayal edemediğimi düşünüyordum, şimdi de gidiyor mu? Garrison'ın sadece Dalton Akademisi ve Philly'de benimle olması yetmez.

Onu *istiyorum*.

Ve hiç böyle bir arkadaş istemedim. Hiç birinin yanımda olmasını bu kadar arzulamadım. Hiç yarın onları göreceğimi düşünerek uyuyup gülümsemedim.

O, çok kuru ama boş bir sesle kaderini anlattıkça, ben öne doğru eğiliyorum. Midem bulanıyor ve çığ, hayatımızın

Hayatımızın mecazi dağı olan dağdan aşağı doğru çığ gibi inmeye başlıyor. Ağlamaya başlayacağımdan korkarak yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Kimsenin önünde ağlamak benim için zor ve onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Güç. Ona lazım, *her şey yoluna girecek*. Ağlayan, morali bozuk bir arkadaş değil.

Boğazım ve gözlerim yanıyor.

"Willow," diye fısıldıyor, sesi kısık.

Derin bir nefes alıp akan burnumu siliyorum. "Peki ya Superheroes & Scones? Belki... belki hafta sonları çalışabilirsin."

"...belki," diyor, kendisi de tam emin değil. "Yalnız kalmayacaksın ki."

Yüzüm buruşuyor. "Ne demek istiyorsun?" Kızarmış gözlerine bakıyorum.

"Ace Davenport? O sana tamamen aşık." Yüzü okunamaz ve sesi anlamını çıkarmak için çok düz.

Gözlerim büyür ve yüzüm buruşmaya devam eder. "Bu komik değil." Sanırım şimdi ağlayacağım. Hızla gözlerimin kenarlarını silerim.

Garrison gerçekten şaşkın görünüyor. "İş yerinde hep seninle konuşuyor."

"Rafları yanlış düzenlediğimi söylemek için," diyorum. "Ve her gün, bir müşteriye çizgi roman önerilerinde yardımcı olduktan sonra, benim her şeyi bilen biri olduğumu ve aslında havalı olmaya çalışan bir pozör olduğumu söylüyor." Ace bana kötü davranıyor.

Burnu genişliyor, sıcak duygularını bastırmaya çalışıyor. "Neden bana sana kötü davrandığını söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ona karşı hep sinirli görünüyordun..."

Garrison da bu haberden rahatsız olmuş bir şekilde gökyüzüne bakar. "Bunun olacağını biliyordum," diye mırıldanır, daha çok kendine değil bana.

Kafamı sallıyorum. "Ne olur?"

Göğsüne dokunur. "Ben lanetliyim... ve seninle yeterince uzun süre birlikte kaldım, seni de lanetledim." Sesi kırılır.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum, damlayan burnumu olabildiğince hızlı bir şekilde siliyorum. Göğsümde o kadar şiddetli bir baskı hissediyorum ki fiziksel olarak kendimi hasta hissediyorum. "*Biz iyi olacağız*."

Acı çeken bakışları yüzümü tarar. "O zaman neden ağlıyorsun?" Gözlerimden akan yaşları görünce yanağından bir damla yaş süzülür. Su alt göz kapaklarımdan taşar ve cildimi yakar.

"Korkuyorum," diye gerçeği çok yumuşak bir sesle söylüyorum. Yüzümü tekrar siliyorum, o da kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturuyor.

Garrison derin bir nefes alır ve ayağa kalkar. Bana elini uzatır, ben de avucumu onun avucuna koyarım. Beni ayağa kaldırır, botlarımız

birbirine çarpar.

Çok şefkatle sorar, "Willow, sana sarılabilir miyim?" Başımı sallarım.

Bu, çok uzun bir süre için son kucaklaşmamız olabilir.

Garrison, saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına koyar ve sonra kollarını bedenime dolandır. Ben de kollarımı onun bedenine dolandırım, kollarım hala tüy kadar hafiftir, ama onun kucaklaması, duyularımı baş döndüren bir sıcaklık ve ekstra baskı taşır.

Daha önce olduğundan daha sıkı sarılırım, parmaklarım onun kapüşonlu sweatshirtinin kumaşını kavrar. *Henüz gitme. Lütfen henüz gitme.* Onsuz hayatımı hayal ediyorum ve eskisinden çok daha yalnız.

Garrison başını eğip kulağıma fısıldadı. "Sen hala benim kıızımsın."

Ve sonra, hiç duraksamadan, Garrison Abbey yanağıma öpücük kondurur. Dudakları ateşli bir iz bırakır ve vücudum sertleşmiş magma gibi katılaşıp.

Elini benimkine koyar. Konuşamayacak kadar şaşkınım, onun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyecek kadar üzgünüm ve gerçek bir öpücük isteyecek kadar kalbi kırıkım.

"Ace Davenport sana sorun çıkarırsa bana söyler misin?" diye sorar ve ben hızlıca başımı salladığımı görünce konuşmaya devam eder. "Twitter, Tumblr ve diğer hesaplarım var ama..." Bere'sini arka cebine sokar. "İnterneti sevdiğimizi söylemiştik ama numaranı gerçekten çok isterim."

Telefon numaramı istiyor. Bu, ikimizin planladığından farklı bir şekilde bizi birbirimize yaklaştırıyor. "Tabii, elbette."

Numaralarımızı paylaşp birbirimizi rehberimize ekledikten sonra, o ayrılmaya hazırlanır. Birkaç adım geri çekilen Garrison tereddüt eder.

Bulanıklaşan gözlüklerimi siler ve tekrar burnuma takarım.

"Bu bir veda değil," diyor bana, sanki bu fikre dayanamıyormuş gibi. "Buraya geri geleceğim. Söz veriyorum." Birkaç adım daha geri çekiliyor. "Eğer gelmezsem, o zaman seni bana bağlayacak iki teneke kutu ve yeterince uzun bir ip bulmam gerekecek."

Kalbim acıyor ve o bana sırtını dönerken, "Garrison" diye sesleniyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ne söylemeyi planladığımı bilmiyorum. Belki de sadece onu durdurmak istedim. Yüzünü görmek istedim. Yutkunup, "Mutlu Noeller" diye mırıldandım.

Sessiz sesimi duyar. "Mutlu Noeller."

Bu, hayatımın en hüzünlü tatili. Şimdiye kadar aldığım en değerli hediyelerden birini kaybettim. Philadelphia'daki ilk arkadaşımı kaybettim.

Onu New York'a kaybettim. Onu Faust'a kaybettim. Yatılı okula ve ailesinin taleplerine kaybettim. Mezun olduktan sonra geri dönecek mi acaba? Belki de

uzaklaşacağız. Sürekli kesişen yollarımız ayrılmaya başlıyor ve ben gerçekten korkuyorum.

CALLOWAY KARDEŞLER VE ERKEKLERİ – FAN SAYFASI

GÜNCEL DURUM | TAKİPÇİ SAYISI: 88 BİN

Sevgililer Günü geride kaldı, Calloway Kardeşler ve Erkekleri hakkında yeni bir güncelleme zamanı! İşte en sevdiğimiz çiçek isimli kardeşlerimizin (artı Willow!) ve seksi erkeklerinin şu anki durumları.

Stokes

Poppy Calloway (34) & Sam Stokes (34)

Kızı: Maria (11)

Güncelleme: Bu ikili, romantik bir Sevgililer Günü randevusunda yakalandı! Yerel bir stüdyoda "yudumla ve boya" etkinliğine katıldılar ve paparazziler yanaklarına ve kollarına fırlayan boya fırçalarının fotoğraflarını çekti, ama kasıtlı olarak tuvali kaçırdı. Çok sevimli! Ve genellikle kamuoyunun gözünden uzak duran bu ikili için çok nadir bir manzara.

Cobaltlar

Rose Calloway (30) & Connor Cobalt (31)

Kızları: Jane (4)

Oğulları: Charlie & Beckett (2 yaşındaki ikizler) ve Eliot (8 aylık)

Güncelleme: Rose ve Connor, Sevgililer Günü için tüm aileleriyle birlikte Paris'e gitti. #ÇiftHedefleri. Özel jetlerinde bir sinek gibi onları izlediğinizi hayal edebiliyor musunuz?

Hales ailesi

Lily Calloway (28) ve Loren Hale (29)

Oğul: Maximoff (4)

Kızı: Luna (3 aylık)

Güncelleme: Sevgililer Günü'nde Lily ve Loren'in fotoğrafları yok. Boo! Ama elbette bunun iyi bir nedeni var, çünkü eminim ki evde kalıp sevimli bebekleri Luna Hale ile vakit geçiriyorlardır! Bu ismi sevmediniz mi?

The Meadows

Daisy Calloway (23) & Ryke Meadows (30)

Kız: Sullivan (2)

Güncelleme: Daisy ve Ryke Sevgililer Günü'nde motosiklet gezintisine çıktılar ve Ryke paparazzilere ikonik orta parmak hareketini yaptı. Gif'e bakın!

Resmi Olmayan Calloway Kardeşi

Willow Hale (21) ve erkek arkadaşı Garrison Abbey (22)

Güncelleme: İnternetteki bilgilere göre, bu ikili Sevgililer Günü'nde birbirlerini görmediler. Aslında, bir yıldır birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafları yok. Bazı kaynaklar ayrılmış olabileceklerini söylüyor. Eğer öyleyse, bu biraz garip olur, çünkü Garrison'ın hala Loren Hale ile birlikte yaşadığını biliyoruz. Ama daha garip şeyler de oldu!

Siz ne düşünüyorsunuz? Willow ve Garrison hala birlikte mi? Aşağıdaki ankete katılın!

Loren'in Lily'yi sevdiği gibi seni seviyorum,
xo Olive

20 GÜNCEL – ŞUBAT

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

21

Cep telefonuma hızlıca bakıyorum ve internet bildirimini açtığım için pişman oluyorum hatta eğlence haberleri için bildirim ayarlamış olduğum için pişman oluyorum. Hayran gruplarını takip etmek, adım görüldüğünde içimi bir endişe dalgası kapladığında o kadar da eğlenceli olmuyor.

Sevgililer Günü'nden bu yana sadece bir gün geçti ve insanlar şimdiden Garrison ile ayrıldığımızı tahmin ediyorlar.

Bir hayran sitesinde yapılan rastgele bir ankete binlerce kişi katıldı ve hayranların %84'ü ilişkimin başarısız olduğu konusunda hemfikir. Güvenilir bir derginin bu hayran sitesini haber kaynağı olarak paylaşmasına da pek şaşırmadım. Geriye dönüp baktığımda, Calloway kardeşler hakkında yapılan anketlere tıklayan kişinin ben olduğumu biliyorum. Bu makineyi ve dedikodu çarkını hevesle besliyordum. Bazıları eğlenceli ve zararsızdı. Bazıları ise çok acımasızdı. Ve ben de bu durumun mağduru olana kadar, hiç bu kesintilerin ciddiyetini gerçekten anladılar.

Ama şaka onlara döndü. Garrison ve ben hala %100 bir çiftiz.

Ama bu sabah En İyi Kız Arkadaş ödülünü kazanmayacağım kesin. "Belki saat farkı her şeyi karıştırmıştır? Teslim ettiklerinden emin misin?" Garrison'a telefonda sorarken, dağınık ortak alanı telaşla arıyorum.

Şarap kadehleri ve boş Sauvignon Blanc şişeleri sehpa da yapışkan halkalar bırakmış, mor renkli ikinci el kanepeden yastıkları atıp küçük televizyonun arkasına bakıyorum. Daisy'den Sevgililer Günü için derecelendirilemez, bu dünyadan olmayan bir kutu çikolata aldım bile (kutunun yarısı espresso aromalıydı) bu yüzden Garrison'ın hediyesinin neden kaybolduğunu anlamıyorum.

"Hayır," diyor. "Dün gece senin saatine göre zaten dairenize gönderildiklerinden eminim. Onay e-postası aldım ve biri teslimatı onayladı. Yani orada olmalılar."

Sabah 7'de onun mesajıyla soğuk terler içinde uyandım.

Garrison: *Gülleri beğendin mi? Onlar hakkında hiçbir şey söylemedin.*

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona şu mesajı attım: *Hangi güller?*

Sonra beni aradı.

Şimdi küçük mutfağı bir düzine pembe gül için süpürüyorum ve Lo ve Ryke'nin yardımını kabul etmeli miydim diye düşünüyorum.

Teklif bu ayın başında geldi.

Garrison, dairemizin güvenli olmadığına dair düşüncesizce bir yorum yaptıktan sonra, kardeşlerim planladıkları ve rezervasyon yaptıkları ziyaretten daha erken, en kısa sürede Londra'ya uçtular.

Onu lafını tutamadığı için suçlamıyorum. Lo ile birlikte *yaşıyor* ve bu söz ağzından kaçmış.

Ünlü kardeşlerim geldiğinde internet çılgına döndü.

GÖRÜLDÜ! Loren Hale ve Ryke Meadows Londra'da!

Twitter'da trend oldular, ama daireme spor kıyafetleriyle girdiler — beyzbol şapkaları, sweatshirtler, koşu pantolonları ve Nike ayakkabılar — milyarder ünlülerden çok, yirmili yaşlarının sonlarında normal erkekler gibi görünüyorlardı.

Kıyafetleri ne olursa olsun, korkutucular. Kapıyı açtığımda aşırı koruyuculukla dikiliyorlardı. Lo'nun keskin bakışlarında ve Ryke'in sert çenesinde endişe kazanmıştı.

Lo içeriye zorla girdi. "Kilit bu mu?" Bakışları, kapı kolu gibi cansız nesneleri delip geçiyordu.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle, apartmanın koridorunda duran korumaları fark ederek.

Ryke, daireye girerken derin düşüncelere dalmış bir halde, yatak odamın kapısını kontrol ediyordu.

"Günde kaç kişi buraya geliyor?" diye sordu Lo.

"Şey..." Gözlüklerimi yukarı itti. "Oda arkadaşlarım dışında, duruma göre değişir." *Parti gecelerinde.* "Belki... bir düzine... ya da daha fazla."

Lo çok daha koruyucu bir tavır takındı. Elini omzuma koydu, etrafımı dolaştı ve güvenlik görevlilerine pencereleri kontrol etmelerini işaret etti.

O sırada üç oda arkadaşım da dersteydi, ama Sheetal ve Tess, ailemi daha fazla görememekten üzüldüklerini belirten üzücü gifler gönderdi.

Oturma odası önceki geceki partiden (benim katılmadığım) kalma dağınıklık içindeydi ve ben temizlemeye çalışıyordum. Kısa bir ev turundan sonra, patates cipsi kırıntılarını süpürdüm ve kardeşlerim birbirlerine fısıldayarak hararetili bir şekilde konuşuyorlardı.

Lo ciddiyetle kaşlarını çatarak öne çıktı. "Konuşmamız gerek." Süpürgeyi elimden aldı.

"Tamam." Birdenbire kendimi çok genç hissettim. Ryke kollarını kavuşturdu, gözleri karardı.

"Sen ünlüsün," dedi Lo, sanki bu gerçeği hiç duymamışım gibi. "*Çok* ünlüsün Willow." Onun ününün benim yaşam koşullarımı etkilediği ilk sefer değildi bu.

Ama şimdi okyanuslarca uzakta olduğu için durum farklı. Beni kolayca kurtaramaz ve Lo'nun her zaman bana karşı sorumlu hissettiğini biliyorum.

O benim kardeşim.

"Bunu unutmamalısın," diye devam etti. "Her gün, nereye gidersen git." İçini çekti. "Tanrı aşkına, bir koruma tutmalısın..."

"Gerek yok," diye itiraz ettim, daha fazla dikkat çekeceğinden endişelenerek. Görünmez olabilirim, ama kaslı bir gölge peşimdeyken bu pek olası gelmiyor.

Lo'nun elmacık kemikleri keskinleşti. "Seni kaçırılma, tecavüz ve *cinayet* riski olan bir durumda bırakamam."

Ryke gözlerini devirdi. "Ekstra kilitler ve lanet olası bir güvenlik alarmı takabiliriz, Lo."

Başımı salladım. "Sadece bunu yapmayı tercih ederim..." Ryke'ın partiden kalanlara odaklandığını fark edince sözümü yarım bıraktım. Daisy ona oda arkadaşım ile ilgili sorunlarımı anlatmıştı, bu yüzden sanırım daha çok onlara takılmıştı.

Ryke üniversitede popülerdi.

Atletizm takımının kaptanıydı.

Lo, Penn'de tembeldi ve derslere katılmaktan çok dersleri asardı.

Bunu Wikipedia'dan değil, bana anlatılanlardan biliyorum, ama yirmili yaşlarının başında bir üniversite partisinde nasıl davranacaklarını merak ediyorum.

Kesinlikle senin gibi olmazlardı, Willow. Dolapta saklanarak. "Neden burada yaşamak istiyorsun?" diye sordu Lo. "Kira kontratım Mayıs ayına kadar devam ediyor."

Ryke kaşlarını çatı ve "Tek nedeni bu mu?" diye sordu.

Hayır demek istedim. Arkadaşlarımla birlikte harika, içimi ısıtan zamanlar geçirdim, ama... zorluydu.

Sadece benimle onlar arasında değil. Sheetal ve Tess, Salvatore'un sevgilisi banyoda *her yere* kusunca ona çok kızdılar.

Salvatore temizlik servisi çağırdığını söyledi ama kimse gelmedi. Pisliği çok uzun süre temizlemedi, sonunda üçümüz iki saat boyunca kusmuğu temizledik.

"Evet," dedim. "Beni burada tutan tek şey bu." Etrafıma baktım. "Kampüse yakın, iyi bir konumda. Bir süre idare edebilirim."

Lo ve Ryke birbirlerine baktılar ve sonra kira sözleşmesini feshetmem için gereken masrafları karşılamayı teklif ettiler. En kısa sürede yeni bir daire bulmama yardım edecekler ve kirayı ödeyeceklerdi.

Gözlüğümün arkasındaki buğuyu sildim.

Onların sevgisi koşulsuz olduğu için bunalmıştım. Benim için her şeyi yaparlardı, hiçbir karşılık beklemeden.

Ama kabul edemedim.

Evet demek her zaman zor olmuştur.

Yine de, daha önce daha kötü bir teklifi kabul etmiştim. Babamızın, şartlar ve rahatsız edici koşullar içeren teklifini.

Kardeşlerimden para almamı engelleyen şey gurur değil. Başka bir şey.

Kararımı verdikten sonra, güvenlik sistemi kurup birlikte akşam yemeği yedikten sonra onlar Philadelphia'ya geri döndüler. Kucaklaştık ve iyi şartlarda ayrıldık.

Şimdi dairede kaybolan pembe gülleri arıyorum ve taşınıyordum bunların olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

"Sorun değil Willow," diyor Garrison teselli ederek. "Onlar sadece çiçek. Sana yenilerini gönderebilirim."

Avuçlarım terli, telefonu diğer elime alıyorum. "Ama onlara çok kafa yoruyorsun."

"Belki ortaya çıkarlar. Bak, endişelenme."

Tess, ders kitaplarıyla dolu haki renkli bir çanta taşıyarak odasından çıkarken ben de dönüp ona bakıyorum. Koyu kahverengi tenine yakışan güzel safir küpeler takmış. Bunların yeni mi yoksa Sheetal'dan mı olduğunu soracağım ama çıkarken benim sıkıntımı fark ediyor. "Hey, ne oluyor?"

"Çiçek teslimatı gördün mü?"

Tess başını sallar. "Hayır, Sheetal da görmemiş galiba." Şarap şişelerinin yığıldığı yeri süpürür. "Ugh, Salvatore yine eşyalarını ortada bırakmış mı?" İç çeker ve sonra, "Sana söyleyecektim, bu akşam charades oynayacağız. Sen de katılmalısın. Çok sakın bir gece olacak."

Ağırlığımı değiştiriyorum, birdenbire daha da terlemişim.

Onların "lowkey" anlayışı benimkine pek uymuyor. Biliyorum çünkü son "lowkey" ev partisinde cesaret oyunları ve tekila shotları vardı.

"Şey..." Davetlerini reddetmekten nefret ediyorum. Beni odama sürgün ediyorlarmış gibi hissettiklerini anlayabiliyorum.

Ama ben orada olmayı tercih ederim.

Sheetal ve Tess ile ne kadar uzun süre yaşarsam, onları arkadaş olarak kaybetme ihtimalimin o kadar artacağından endişeleniyorum. Soğuk davranan benim ve daha fazla çaba göstermem gerektiğini biliyorum.

Partiler yorucu olduğunda ve yatak odam bir adım ötemde, çizgi romanlar beni çağırdığında bu zor oluyor.

Haftada bir kez birlikte *The Flash*'ı izleyebileceğimizi düşündüm, ama kimse televizyona dikkat etmedi ve ben film veya dizi önerdiğimde hep başka şeyler önerdiler.

Yeni övgüm: *o endişeli kaplumbağa Willow Hale, fırsatı varken kardeşlerinin teklifini kabul etmeliydi.*

"Eğlenceli olacak," diyor Tess gülümseyerek ve dirseğiyle koluma hafifçe vuruyor. Düşünüyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

Tess benimle tokalaşır ve bu akşam görüşürüz der. Bugün son teslim tarihi olan büyük bir reklam projesi var.

O daireden çıktıktan sonra, telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Duydun mu?"

"Evet." Garrison gergin görünüyor. "Neden daveti kabul ettin?"

"Onların dostluğunu kaybetmek istemiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, banyoda kaybolan çiçekleri ararken.

"Bir saniye için pislik gibi davranacağım, tamam mı?" "Tamam." Bu uyarıya gülümsemeden edemiyorum.

"Sanki notlarından çok Tess ve Sheetal'ın arkadaşlığını tercih ediyormuşsun gibi geliyor." Şu anda üniversitede B ve C notları alan bir öğrenci olduğumu biliyor. "Bu partide eğlenirim, belki farklı olur diye düşündün ama sonunda hep gitmemiş olmayı diledin. O yüzden gitme lan. Eğer onlar senin arkadaşlarınsa, bunu anlamaları gerekir."

"Beni dışarıda bırakmak kendilerini kötü hissettiriyor."

"Ne olmuş yani?"

Hiçbir yere davet edilmeyi gerçekten umursamadım ve şimdi davetler aldığımda, Londra'da yalnız kalmamak için kaç tanesini reddedebileceğimi düşünerek stres yapıyorum.

"Sanırım buna gitmem gerek," diyorum ona. "Son zamanlarda onları çok fazla hayal kırıklığına uğrattım." Banyo kapısını kapatıp dar koridora giriyorum. "Ya da... Barnaby's'te akşam yemeği yiyelim mi?"

Böylece, ben erken saatte odama çekilirsem, onlar da bunu umursamayacaklar.

Öğrendiğim şey: çevrimdışı arkadaşlıkları sürdürmek emek ister ve umarım uzun vadede bunun karşılığını alır ve daha kolay hale gelir.

"Yemek yemen gerekiyor," diyor Garrison hafifçe.

Gülümsemek istiyorum. Onu bu kadar çok özlediğimde bu çok zor oluyor. Kolumu ovuşturuyorum, keşke burada olsaydı da beni göğsüne çekseydi diyorum. Yanağımı onun kalbine dayadığımı hayal ediyorum. Ve neredeyse cildinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Neredeyse yumuşak kalp atışlarını duyabiliyorum.

"Nasıl gittiğini bana haber ver," diye ekliyor Garrison.

"Söylerim..." Sesim, aralık kapıya bakarken kayboluyor. *Salvatore'nin odası*. Pembe gül yaprakları yatağın etrafına serpilmiş ve çarşafların altından bir kızın ayak bileği görünüyor.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

"Willow?" Garrison'ın sesi yükselir. "İyi misin?"

"Çiçekleri buldum," diye fısıldıyorum. "Seni sonra ararım." Telefonu kapattıktan sonra nefes alıyorum. *Onlarla yüzleş, Willow Hale*.

Bunu yapabilirsin.

Odaya girip kapı çerçevesine vuruyorum. "Merhaba?"

Çarşafların altında Salvatore uyanır ve inleyerek kolunu uzatırken, akşamdan kalma kız yüzünü yastığa daha da gömer. Beni görmezden gelir.

"Ne var?" diye sordu, İtalyan aksanı belirgindi.

Gözlüğümü yukarı itiyorum. "O güller bana aitti ve sorun değil... Onları imzalamış olman sorun değil ama onları yok edip başka bir kıza vermeyi planladıysan sorun var."

Sanki hayal görüyormuşum gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"O gülleri erkek arkadaşım gönderdi." Giysilerin etrafını saran pembe yaprakları işaret ettim.

"Kartta isim yoktu," diye itiraz ediyor

Salvatore. "Kart nerede?"

Yatağın yanındaki komodini belirsiz bir şekilde işaret ediyor.

Plastik ambalajdan kare şeklinde bir kartı alıyorum. Yırtık prezervatif ambalajlarının yanında. Kartı okuyorum:

Kızım için,

Umarım bunlar seni gülümsetir. Eğer tüm hayranlar sana odaklansa, ben senin bir numaralı hayranın olurdum. Seni özledim, seni seviyorum <3 <3 <3

Gülümserim, gözlerim yaşlarla dolar.

Garrison bunu bilmiyor olabilir, ama onun sevgisi beni ayakta tutuyor. Onu her düşündüğümde ve onunla her konuştuğumda.

"Üzgünüm," diyor Salvatore, tepkimi görünce ve çiçeklerin bana ait olduğunu anlayınca. "Bilmiyordum." Sesi samimi geliyor.

Başımı sallayarak özrünü kabul ediyorum. Belki çoğu kişiye göre daha kolay, ama ben buraya daha fazla gerginlik yaratmaya gelmedim. Sadece bu dönemi atlatmak istiyorum.

Salvatore oturur, saçlarını karıştırır. "Sana yenilerini alabilir miyim?" "Hayır, gerek yok."

"Evet, izin ver. En azından bunu yapabilirim." Uyuyan kıza bir bakış attıktan sonra yataktan kaydı. Çıplaktı.

Aman Tanrım.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Çıplak adama sırtımı döndüm. Onun... Onun penisini gördüm.

Salvatore yerden boxer şortunu alır. "Gerçekten Salvatore, daha fazla çiçeğe ihtiyacım yok..."

"Sorun değil, Willow." O yaklaşımadan önce, odasından çıkıyorum. Aramızdaki mesafeyi daha da açarak, üçüncü kez ona kararlı bir şekilde iyi olduğumu ve daha fazla gül istemediğimi söylüyorum. Hızla Garrison'ı arıyorum ve yatak odamda teselli buluyorum, yatağın kenarına çöküyorum.

Yüzüm utançtan yanıyor. Öldüm.

Öldüm. Elimini alnıma koyuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor Garrison.

"Şey... Sanırım..." Nefes alıyorum. "Salvatore'yi çıplak gördüm ve..." "Ne?" Sesi ateşli ve şaşkın. "Nasıl?"

Ben her şeyi her şeyi ve ona ona her kart kart ama Garrison anlaşılır bir şekilde Salvatore kısmında takılıp kalmıştı.

"O lanet olası bir pislik, senin bir erkek arkadaşın olduğunu bilmesine rağmen sana *çiçek* almaya çalışıyor. Onların yerine başka çiçekler olsa bile umurumda değil..."

"Biliyorum," diye sözünü keserek onayladım. Garrison sessiz kaldı.

Utançımı yutuyorum. "Garrison?"

"Onun niyetinin boktan olduğunu bildiğin sürece..."

"Biliyorum." Derin bir nefes verdim.

Bir süre durduktan sonra sordu, "Benimki daha güzel, değil mi?" Ciddi tonu beni gülümsetti.

"Kesinlikle, her zaman."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Başka bir arama geldiğinde telefonumu indiriyorum. "Babam arıyor."

"Şu anda mı? Burada saat sabahın ikisi."

"Bazen geç saatlerde arar. Sanırım yalnızlık çekiyor ve uyku sorunu yaşıyor." Garrison endişeyle iç çeker. "Cevap verecek misin?"

"Şu anda hayır." Telefonun çalmasına izin veriyorum. Babam hala staj konusunda başımın etini yiyor. Özellikle de ikinci yılım sona ererken ve yaz yaklaşırken.

Onun istediği yolu izlemezsem, okul masraflarımı karşılamayı keseceğinden korkuyorum. Henüz bu tehdidi dile getirmedi, ama bu gerçek halının altına süpürülmüş gibi hissediyorum. Bana karşı gücü var.

Geri alamayacağım bir güç.

21 GÜNCEL – MART

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

22 yaş

Bugün güzel bir gün olacak. Uyandığımda böyle düşünüyorum. Duşa girerken de bu düşünceyi yanımda götürüyorum.

Güzel bir

gün.

Bugün.

9 Mart.

Yarın Willow'un doğum günü ve masamda bir uçak bileti duruyor. Beni bekliyor. O hiç haberi yok ama ben bu gece gece uçuşuyla yola çıkacağım. Yarın sabah Big Ben ve London Eye'a çok yakın bir yerde olacağım.

Ve lanet olsun, çok heyecanlıyım.

Su damlaları çenemden aşağı akıyor, duş üzerime yağmur gibi yağıyor. Buhar toplanarak ısı artıyor.

Bir elimi fayanslı duvara koyuyorum, diğer elimle de sikimi okşuyorum. Titreyen damarları sıkıca kavrarken, kaslarım yanarken, gözlerimi kapatıp Willow'u hayal ediyorum.

Kollarımı onun vücuduna doladığım anı hayal ediyorum. Başını göğsüme gömdüğünü, parmaklarıyla gömleğimi sıktığını. Sanki benim, onun bildiği en güvenli yermişim gibi.

Bir süre sıkıca sarılırız ve uzun, özlem dolu bir öpücükten sonra, onu kaslı belime kaldırırım. Boynumun kıvrımına doğru nefes nefese kalır, onun sıcaklığına karşı sertliğimi hisseder.

Onu doldurmak için can atıyorum ve o da bana daha yakın olmam için yalvarıyor. *"İçime," diye inliyor nefes nefese. "Lütfen, lütfen."*

O sözleri daha önce gerçek hayatta da söylemişti. Aynen böyle. Ve şimdi onları hatırlamak beni çok etkiliyor.

Ateş içinde dişlerimi sıkıyorum. Buharlı duşta kendimi daha hızlı ovuyorum. Boynum ve baldırlarımdaki kaslar geriliyor. *Siktir.*

Kafamda, sihirli bir şekilde, aniden çıplak oluyoruz. *Teşekkürler, hayal gücü.* Onu duvara yaslıyorum, kıcını avuçlarımın içine alıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. Willow'un içine derinlemesine girerken, sıcaklık ereksiyonumu sarıyor.

O da bana tutunur.

Öpüşüyoruz ve ben sallanıp duruyorum.

O saf zevkin yumuşak, nefesli seslerini çıkarırken dudaklarımız ayrılır.

Siktir, siktir, siktir. Kan aşağıya doğru akarken baskı artar ve kendimi on iki yaşında bir çocuk gibi hissedirim, çok çabuk boşalırım. Onu gerçekten gördüğümde bu olamaz. *Tanrım.*

Sperm lavaboya akıyor ve ben sabunla yıkıyorum.

"Garrison!" Loren'in sesi banyoda yankılanıyor. Kapıyı yumruklayarak vuruyor. "Kız kardeşimin hayalini kurmayı bitirdiğinde, seninle konuşmam lazım!"

Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama Tanrıya şükür çoktan boşaldım. Lo benimle uğraşmak istiyorsa, bunu beş saniye önce yapmalıydı.

Ama gerçekten, Loren Hale ile yaşamak her zamanki gibi.

Garip bir şekilde, bunu seviyorum.

Duşu kapatıyorum, bir havlu alıp hızla belime sarıyorum. Sırılsıklam saçlarımdan su damlıyor, çıplak omuzlarımdan aşağı akıyor. Kapıyı açıyorum ve Lo duvara yaslanmış duruyor.

Ona bir bakış attım. "Cidden orada mı bekliyorsun?"

Lo kuru bir gülümseme atıyor. "Bununla bir sorunun mu var? Duşta uygunsuz bir şey yapmıyordun ya."

"Ne zamandan beri bu evde mastürbasyon yapmak yasadışı oldu?"

Lo yüzünü buruşturur. "Değil. Tabii bunu yaparken kız kardeşimi düşünmüyorsan. O zaman bu, dünyanın başlangıcından beri yasadışıdır."

Kaşlarımı kaldırırım. "Yani mastürbasyon yaparken başka bir kızı düşünmemi mi istiyorsun?"

Sanki bunu başlatan benmişim gibi bana ters ters bakar. Kesinlikle o başlattı. "Hayır, Garrison, bu konuşmayı ait olduğu cehennemin derinliklerine gömmeni istiyorum."

Belimdeki havluyu yeniden düzeltirim. "Gömüldü."

"İyi. Bugün Moffy'ye bakabilir misin?" diye sorar. "Babam aradı ve öğle yemeği yemek istiyor." Lily'nin Luna'yı Rose'un oğlu Eliot ile oyun randevusuna götürdüğünü zaten biliyorum. İkisi de bebek. İkisi de sevimli ama çok gürültücü.

Ama kafam dönüyor, Lo'nun kendi oğlunu Jonathan Hale'in evine öğle yemeğine getirmek istemediği gerçeği aklımdan çıkmıyor.

Sormak zorundayım. "İş yemeği mi?"

Lo başını sallar ve ellerini ceplerine sokar. Nereye varmak istediğimi biliyormuş gibi bana bakar. "Babamı seviyorum, ama çocuklarımın yanında ne kadar az olursa o kadar iyi."

Jonathan Hale'i daha iyi tanımam gerektiğini hissediyorum. Kız arkadaşımın hayatını elinde tutan bu adamı anlamak için. Lo ve Ryke, Willow'a öğrencileri satın almak için para verdiğini hala bilmiyorlar. Kavgamın görüntülerini ortadan kaldırmak için.

Bu olay bir buçuk yıl önce oldu ve böyle anlar gelene kadar unutmuştum. Erimiş katran gibi yüzeye çıkıncaya kadar.

Midem altüst oluyor.

Lo kaşlarını çatı. "Uçağını yakalamak için bolca vaktin olacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Kız kardeşini görmeye uçtuğumu biliyor.

"Evet, hayır. Tabii ki, ona bakarım."

Bu son sözle birlikte, bir çocuk koridordan koşarak gelir. Kollarını sallayarak. "GARRISON AMCA! Duydun mu? Duydun mu?" Maximoff babasının yanında durur. "Annem LEGOLAND'a gidebileceğimi söyledi!" Ayak parmaklarının ucunda zıplıyor ve mutluluğundan, elinde tuttuğu Spider-Man oyuncağını yanlışlıkla fırlatıyor. Oyuncak duvara çarpıp sekerek geri geliyor.

Lo gülümser, gözleri "*o benim oğlum*" der gibi parıldar.

Bana bu kadar mutluluk veren başka kimse olmadı. Willow gelene kadar. Onunla bir çocuğumuz olduğunu hayal edebiliyor muyum?

Denemek istemiyorum. Sadece tutunabileceğim ve kaybedeceğim başka bir şey, değil mi? Her neyse, önce bu uzun mesafe ilişkisini atlatmamız lazım.

Maximoff oyuncağı alırken Lo'ya "O iyi ellerde" diyorum. "Acele etme." Dürüst olmak gerekirse, Lily ve Lo için en sevdiğim şey bebek bakıcılığı. Burada isteniyorum ve ihtiyaç duyuluyorum. Evet, bu çok iyi hissettiriyor.

Bu yüzden kendimi berbat hissediyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Son yedi saattir o kadar çok terledim ki, süveterimi ve tişörtümü çıkardım. Kumaş sırlıslıkla oldu.

Maximoff, oturma odasındaki puf koltukta uzanmış, Ryke'a ait bir paket granola atıştırıyor. Tadı toprak gibi ama Moffy seviyor gibi görünüyor.

Granola kırıntıları *her yerde*. Kucağında, pufta, halıda. Lily ve Lo eve gelmeden önce süpürgeyi geçirmeyi planlamıştım.

Ama kıpırdayamıyorum. Kendimi yüz milyon pound ağırlığında hissediyorum ve üstüne üstlük granola kirinin sesi, görüntüsü ve kokusu midemi bulandırıyor. Mide bulantısıyla mücadele edip dişlerimi sıkıyorum.

Telefonum titriyor, mesajı kontrol ediyorum.

Willow: *Yarınki doğum günü planları çok basit, Tess ve Sheetal ile Barnaby's'te tatlı yiyeceğiz. Daha sonra Skype'ta görüşmek ister misin? Sana uygun bir zamanı bana bildir.*

Geldiğimi bilmiyor. Ama orada olacağım. Londra'ya sürünerek gitmek zorunda kalsam bile *orada olacağım*.

Sheetal ve Tess'i gerçekten seviyorum. Willow'u önemsiyorlar ve bana daha iyi bir ilk izlenim bırakmam için ikinci bir şans verdiler. Willow için ne kadar önemli olduğumu biliyorlar.

Salvatore hala bir pislik.

Telefonuma bakıyorum, parmaklarım harflerin üzerinde duruyor. Oraya uçtuğum hala sürpriz olduğu için ona küçük bir yalan söylemeliyim.

Bu yüzden, onun için hazırladığım, Jess ve Rory'nin olduğu birkaç *Gilmore Girls* doğum günü gif'i gönderiyorum. Ve şöyle cevap yazıyorum: *Bu önemli günde kesinlikle konuşmak istiyorum. Tatlıdan sonra vaktin olduğunda beni Skype'la ara *doğum günü pastası emoji**

Öksürüyorum.

Kötü fikir. Midem sanki biri bıçağı batırıyormuş gibi kramp giriyor. Kahretsin, ne yedim ben? Başka bir mesaj geldiğinde irkiliyorum.

Willow: *O kadar da büyük değil, sadece 22 yaşına giriyorum.*

Acıya rağmen gülümserim ve ona mesaj atarım: *Evet, yine aynı yaşta olacağız. Cesurca 22.*

O da bir sürü kalp emoji gönderir ve sonra ön kapı açılır. Spor çantam merdivenlerin yanında hazırdır ve dürüst olmak gerekirse, gitmeye hazırım. Havaalanına giderken yarı ölü olsam bile, yine de uçağa binmenin bir yolunu bulurdum.

"O iyi mi?" Lo, anahtarları kaseye bırakırken fısıldıyor. Gözleri dört yaşındaki çocuğuna odaklanıyor.

Maximoff dışarıda. Göğsünde granola ile uyuyor.

"Harika. Her zamanki gibi," diyorum. "Hey, ben çıkıyorum." Onun yanından geçip spor çantamı alıyorum.

Kaşlarını çattı. "Gömleğini unutuyorsun." Cevap veremeden, "Tanrım, berbat görünüyorsun. Garrison..." diye ekledi.

"Ben iyiyim," derim, sözünü keserek çantamın fermuarını açarım. İçini karıştırıp bir tişört bulurum. "Burası çok sıcak." Tişörtü başımdan geçirip ayağa kalkarım.

"Hayır, değil." Lo öne doğru yürür, alnıma dokunup ateşimi ölçmek üzereyken birden durur. Ben irkilmemden daha hızlı bir hareketle. "Lütfen ateşini ölç. Benim için. Çünkü en az 38 derece olduğunu tahmin ediyorum ve sana bakmak bile acı veriyor." *Harika.*

"Ben gayet iyiyim dostum," diyorum. "Sanırım öğleden sonra yediğim sandviçteki hindi bozuktur ya da öyle bir şey." Ağrılar midemi delmeye başlar ve ben derin bir nefes alırım. "Geçer."

Lo yüzünü buruşturur. "Sırf kız kardeşimi görmek için gıda zehirlenmesi ile ticari bir uçağa mı bineceksin? Sekiz saat boyunca daracık bir uçak *tuvaletinde* sıçmak üzere olacaksın." Umurumda değil. "Gidiyorum." Geçmeye çalışırım, ama o önüme geçer.

"Lo..."

"Benim jetimi al." Kendine şaşkın bir ifade takınır. "Tanrım, Connor gibi konuşuyorum."

"Zengin ve kibirli."

Lo gerçek bir kahkaha atar. Alaycı değil. "Evet." "Neden komik?" diye sorarım.

"Çünkü ben hep zengin oldum." Lo, tam olarak anlamadığımı fark eder ve beni bilgilendirmek için zaman kaybetmez. Sadece şöyle der: "Eğer sıçacaksan, *özel* bir uçağın konforunda yap."

Şimdi gerçekten gülüyorum ve bu hareket canımı acıtıyor, ağrı belime yayılıyor. *Siktir.* Yutuyorum. "İyi plan gibi. Görüşürüz."

O önümde yürüyor ve kaseden araba anahtarlarını alıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim daha yumuşak.

"Jenga oynuyorum," diyor, dudaklarında alaycı bir ifadeyle. "Seni lanet olası havaalanına götürüyorum. Tabii kendi başına gidebileceğini düşünmüyorsan."

Şu anda, kapıya bile zar zor varabileceğimi hissediyorum. Bu yardımı kabul edeceğim. Willow'a yaklaşmamı sağlayacaksa, ne olursa olsun kabul ederim.

Maximoff'u Ryke ve Daisy'nin evine bıraktıktan sonra Lo mahalleden ayrılır. Paparazziler hemen peşimizden gelir. Güneş batmış, karanlık gökyüzünü kaplamıştır. Bir kameraman Hyundai'nin penceresinden dışarı sarkar ve aşırı hızda fotoğraf çekmeye başlar.

Tık tık tık. Flaş

flaş flaş.

Parlak ışık karanlıkta gözleri kamaştırıyor. Bu çok tehlikeli. Lo, buna çok alışık olduğu için neredeyse gözlerini kırpmıyor ve iki elini de direksiyona sıkıca tutuyor. Çocukları arabada olsaydı muhtemelen onlara küfür ediyor olurdu.

"Bununla ilgili bir yasa olmalı," diye mırıldanıyorum. Gerçekten bir yasa olup olmadığını bilmiyorum, ama korumalarının güvenlik aracı gelip paparazzi minibüsünü engellediğinde çok seviniyorum. Escalade ile yan yana gidiyoruz.

Arabamız bir çukura girer, ben yüzümü buruşturur ve Loren'in deri koltuklarına kusmamak için elimden geleni yaparım.

Siktir.

Yıllar içinde gelişen yüksek bir ağrı toleransım var, ama bu farklı. Bir parçam sadece cenin pozisyonuna girip ağlamak istiyor. Belki o zaman ağrı durur.

Karnımdaki bıçak gibi saplanan acı sürekli benimle birlikte. Bıçak içeri girip çıkıyor. İçeri girip çıkıyor ve ölüm kaçınılmaz görünüyor.

Onu gördükten sonra öleceğim.

Başımı eğiyorum. Kollarımı karnıma doluyorum. Lo havaalanına giderken pek konuşmuyor. Ama bana baktığını hissediyorum ve bir trafik ışığında telefonunu çıkarıp mesaj yazıyor. Muhtemelen çocuklarını kontrol ediyor.

Başım dönüyor, acıdan başım dönüyor ve düzenli, kontrollü nefesler alıyorum.

Araba tekrar hareket eder ve Lo köşeyi döndüğünde, Philly General Hastanesi'nin tabelasını görürüm. Ambulanslar yanımızdan geçer ve Lo acil servisin önüne park eder.

"Hayır, hayır, hayır," diye çabucak söylüyorum. "Ben lanet olasıca..." Kusmamak için ağzımı elimle kapatıyorum.

Lo arabayı park eder ve hızla arabadan iner. Paparazzileri ne zaman kaybettik bilmiyorum ama ortada yoklar. Koruması ve başka bir iri yarı güvenlik görevlisi hemen yanına geçer.

"Sormuyorum," diyor Lo kapımı açarken. "Ya arabadan inersin ya da seni dışarı taşıyorum."

Cevap verecek gücüm yok. Yarıyı buradayım, yarıyı acıya kapılmış durumdayım. Kaldırıma adımımı atar atmaz bacaklarım titriyor. Biri tekerlekli sandalye istiyor. Her şey aşırı dramatik geliyor ve bundan nefret ediyorum. Bana bakan çok fazla göz var. *Zayıflık*. Kardeşlerimin sesini duyuyorum.

Siktir.

Kafam omuzlarımdan ayrılmış. Bulutların üstünde. Hastaneye nasıl girdiğimi bilmiyorum, ama biri mavi plastik bir torbayı çenemin altına sokuyor. Kusuyorum.

"Evet, buradayız," diyor Lo, kulağına cep telefonunu dayamış. "Onu şimdi geri getiriyorlar..." Zaman ve odaklanma yeteneğimi kaybediyorum. Lo omzumu sıkıyor, sanırım. Böylece onun hala benimle olduğunu anlıyorum.

Bir hastane yatağındayım ve mide bulantım yeterince azaldı ki, mide ağrım tüm gücüyle geri geldi. Birkaç saniye içinde küçük bir top haline gelmek üzereyim ve doktor beni kontrol etmek için geldiğinde, birkaç inilti ve homurtudan başka bir şey söyleyemiyorum.

Bir hemşire damar yoluyla serum takıyor ve *oksijenle* ilgili bir şeyler duyuyorum. Belki de bu sadece benim kafamda olan bir şeydir. Umutlu düşünme.

Tek bildiğim, burada ölemem. Onu son bir kez görmeden ölemem. Herkes gidiyor.

O zaman nefes almam kolaylaşmaya başlıyor. Ama nedense, sadece burnumdan nefes alabiliyorum. Aksi takdirde yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Lo beni izliyor. "Duydun mu bilmiyorum ama..."

Kafamı sallıyorum. Hiçbir şey duymadım.

"Doktor apandisin patlamış olabileceğini düşünüyor. CT taraması yaptırman gerekecek."

Panik vücudumun her hücresini kaplıyor. "Ya haklıysa?"

"Alınması gerekecek."

Ameliyat. Tamam, sorun yok. Sorun yok, kendimi ikna ediyorum. "Ne kadar sürer?" diye soruyorum. "Uçağıma yetişebilirim, değil mi? Özel uçak beni bekleyecek." Umut var.

Lo başını eğip bana daha derin bir şekilde bakar. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" "Dostum, sadece onu görmek istiyorum," diye boğazım düğümlenir.

Lo ensesini ovuşturur ve pencereye gergin bir şekilde bakar. Belki benim için üzülmüyordur. Bilmiyorum. Onu anlayamıyorum. "Sana bir şey söylemek istiyorum..." Kafasını sallar. "Boş ver. Her şeyi mahvetmeyeceğim. Sadece uzan ve uyuşturucunun etkisini keyfini çıkar." Bana eliyle işaret eder.

Kafam karışır. Ama bu karışıklık, koruması odaya girdiğinde ortadan kalkar. "Bay Hale, medyanın, Bay Abbey ile burada olduğunuzu öğrendiğini size bildirmek istedim."

Harika.

Bu lanet pastanın üstüne bir kiraz daha.

Lo başını sallar. "Teşekkürler. Halkla ilişkiler uzmanımızı bu konuyla ilgilenmesi için çağıracağım." Koruma odadan çıkar ve Lo bana bakar. "Her şey yolunda."

Öyle hissetmiyorum.

"Garrison!" Willow adımı çağırıyor. En azından sesi ona benziyor. Zayıf ama tanınabilir.

Harika.

Şimdi de kafamın içinde sesini

duyuyorum. "Garrison!" *Ne oluyor lan?*

Lo'ya bakıyorum. Gülümsüyor. O da onu duydu mu?

Acıyla yüzümü buruşturarak, kalbim göğsümde çarparak vücudumu kaldırıyorum. Lo kapıdan dışarı eğiliyor. "Burada!" diye bağıyor.

Ve bir saniye sonra onu görüyorum.

Dağınık örgüsünden kahverengi saçları uçuşurken, bana yaklaşır ve elimi tutar. "Garrison, iyi misin? Aman Tanrım, çok solgun görünüyorsun. Ve ateşin var." Endişe her yerini kaplar.

Elimi yanağına götürdüm. "Sen gerçek misin?" diye sordum. *Ne kadar uçmuşum?*

Gözyaşları arasında yumuşak bir kahkaha atar, siyah çerçeveli gözlükleri buğulanır. "Sürpriz olacaktı. Sen havaalanına gitmeden önce uçağım inmesi gerekiyordu. Ama rötar yaptı ve her şeyi mahvetti, sonra Lo mesaj attı ve seni hastaneye götürdüğünü söyledi, ben de buraya koştum. Lütfen bir şey söyle, ölü gibi görünüyorsun. Ölmedin, değil mi?" Sesinde endişe var ve hızla nabzımı ölçüyor.

"Ölmekten çok uzağım," diyorum ona. "Ve seni öpmek istiyorum, ama kusuyorum, o yüzden öpemem. Onun yerine sana sarılabılır miyim?"

Damardan verilen serumuma bakıyor. "Bir şeyleri mahveder miyim?"

"Hayatta olmaz." Kalçasını tutup onu hastane yatağına çekiyorum, o da aynı anda yanıma sürünüyor.

Tereddütlüydü, bana zarar vermekten korkuyordu. Kablolara dikkat ediyor ve vücut ağırlığını benden uzak tutuyordu.

Dudaklarım yukarı kalkıyor. Willow'a çok aşığım. Onu göğsüme daha yakın çekiyorum ve o da daha rahatlıyor.

"Ben de şu anda ağrı kesicilerden kafam çok güzel. Ben yıkılmazım," diyorum, heceleri yavaşça ayırarak. Tamam, kafam güzel.

Willow bana gülümsüyor.

Lo'ya bakıyorum. "Başından beri biliyor muydun? Ne zamandır?"

"Bir aydır," diyor Lo. "Sır tutabilirim." Kız kardeşine başını sallıyor. "Siz ikinize biraz mahremiyet vereceğim." Bana bir bakış atıyor. "Sadece öpüşmeyeceğinizi bildiğim için." Şakası komikmiş gibi gülüyor. Neyse. Ben çocuk değilim.

"Hey, bize refakatçi gerekmez. Yirmi iki yaşındayız!" O uzaklaşırken ona bağırırım.

"Yarına kadar yirmi bir yaşında." Uzaklaşırken sesi giderek azalır.

Willow elimi sıkarak, gerçekten burada olduğunu hatırlatıyor. Bedeniyle.

"Bugün hafta içi," diyorum ona. "Dersi kaçırıyorsun."

O da başını sallar. "Birkaç kişiden benim için not almalarını istedim. Her şey yolunda. Hafta sonuna kadar burada kalacağım."

Vay canına.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

İkimiz de gülümsemekten öteyiz. Dünyam alevler içinde. Güzel alevler kalbimi dolduruyor. "Evrenin bana bir şey söylemeye çalıştığını düşündüm," diyorum ona. "Seni görmeden önce hastalanmak."

"Öyle mi?" diye kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?"

"Birlikte olmamamız gerektiği gibi," diyorum gülerek, kuru bir gülümsemeyle. "Ve sana ulaşabilmek için evreni boğmaya hazırdım."

Willow parmağını benim parmak eklemlerimin üzerinde gezdirir. "Bunu yapmak zorunda kalmadığın için mutluyum," der. "Sonunda seni görebildiğim için mutluyum."

Onun için zamanımı feda eden ben olmalıydım, ama bu suçluluk duygusunu gömüyorum. Hayatıma kabul etmiyorum. Artık değil. İkimiz de birbirimiz için zaman ayırdığımız için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Çünkü bu dünyadaki herhangi bir güçten daha güçlü olduğumuza inanmayı seçiyorum. Bunu hiç olmadığı kadar derinden hissediyorum.

Hiçbir ayrılık bizi birbirimizden ayıramaz. Gerçekten.

Hastane yatağında birbirimize sarılıyoruz ve ben mutluluktan eriyorum. "Tekrar gittiğinde," diyorum, bu sözlerin acısını bekliyorum. Ama bu sefer gelmiyor. "Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum."

Başını göğsümden kaldırıp gözlerime bakıyor, gözlüklerini burnunun köprüsüne itiyor.

"Nerede olursan ol, yanımda ya da binlerce kilometre uzakta," diyorum, "seninle kopmaz bir bağla bağlıyım. Zaman ve mekandan daha güçlü bir şeyle birbirimize bağlıyız."

Derin bir nefes alır, aşk bizi sarar. "Ben de yıllardır bunu hissediyorum, Londra'ya gitmeden önce bile."

"Öyle mi?" Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Gözlüğünün altından duygularını siler. "Philadelphia'ya ilk taşındığımda yanımda oldun ve bir şekilde, daha dokunmadan beni kucaklamışsın gibi hissettim."

Nefes alıyoruz ve Willow'dan önce *teselli* kelimesinin anlamını hiç anlamamıştım. Ama burada, iltihaplı apandisimle, hiçbir şey söylemeden onun yanında yatarken, bu kelimenin anlamını çok derinden hissedebiliyorum.

Teselli.

Huzur.

Önümüzde yıllar var, ama sorun değil. İlk kez, bizim aramızda ve aşkımızın önünde hiçbir şeyin duramayacağını gerçekten anlıyorum. Ben bile.

Cobalt Inc.'de kariyer yapmak istiyorum.

Willow Hale ile bir gelecek istiyorum. Hepsini istiyorum.

22 O ZAMANLAR – OCAK

NEW YORK'UN KUZEYİ

GARRISON ABBEY

18 yaşı

Connor Cobalt burada bir tanrı gibi. Faust'ta geçirdiğim ilk hafta, öğrendiğim ilk ders bu oldu.

İkincisi: Bu iş beni aşıyor. Buradaki çocuklar sadece zeki değil. Öğrenmekten de *keyif alıyorlar*. Sanki bu onlara verilmiş bir yetenekmiş gibi ve herkes bilginin gelişmesini destekliyor. Sezar'ın İstilasından bütün pasajları çevirmek çok havalı ve felsefe tartışmak da başka bir eğlence.

Temel Latince biliyorum.

Sınıfla birlikte yüksek sesle okuma yapmaya yetecek kadar, ama önüme bir cümle koyun, kelime listesi olmadan hiçbir şeyi çeviremem.

Evet, geçen gün kelime listesi veya sözlük istedim. *Bunun için* bana bakan öğrencilerin sayısı utanç vericiydi. Ve bunu söyleyen, insanların beni aptal sanması umrunda olmayan biri.

Burada ise bu, en büyük suçmuş gibi geliyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor yeni oda arkadaşım, ben *Odyssey'deki* bir pasajı Latince'den İngilizce'ye çevirmeye konsantre olmaya çalışırken. İşler yavaş ilerliyor.

Keşke bu, gerçekten iyi olduğum bir dil olan matematik olsaydı.

Oda arkadaşım kırmızı yatak örtüsüne doğru eğilmiş, sarı saçları boynuna değiyor ve kahverengi gözleri yuvarlak ve meraklı. Bana efsane Richard Connor Cobalt ile konuşup konuşmadığımı soruyor. William, benim Connor ile aynı mahalleden olduğumu öğrendiği anda, beni sorularla bombardımana tuttu.

Onlara daha sonra cevap vereceğime söz verdim - bu, tam beş gün boyunca verdiğim cevaptı. William

bu haberi yatılı okulun her yerine yaymış durumda.

Neyse ne.

Sadece Faust'ta bulunmamın ardındaki *nedenin* sır olarak kalmasını umuyorum. Bu çocuklar benim gibi suçluları hoş karşılamayacak gibi görünüyorlar.

Elimi kitabın etrafına doladım, diğer elimle kalemi sıkıca tuttum. "Yani... pek sayılmaz. Bir nevi. Bilmiyorum," dedim William'a.

Connor'ın Loren'e benim evine girmeme izin verilmediğini söylediğini duydum. Bu adamla yaptığım tek konuşma bu kadar.

Ama ona bunu söyleyemem. Burada arkadaşlar edinmeye çalışıyorum ve öğrenciler Connor Cobalt'a hayranlık duyuyorlar. Onun evine girip karısına ve bebeğine yumruk attığım için evine girmemin yasaklandığını onlara söylemek... berbat bir durum olur.

Her şey berbat.

William kaşlarını çattı. "Peki, onu buralarda gördün mü? Gerçek hayatta nasıl biri?" diye sordu çabucak. "Televizyonda görüldüğü kadar uzun mu?"

"Evet," diye başımı sallarım. "Gerçekten uzun boylu." Bu çok aptalca.

"O ya da ailesi, sosyal medyada olan bitenlerle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sorar William, daha fazla bilgi almak için gözleri parıldayarak.

"Hangi olaylar?" diye soruyorum. Connor Cobalt söz konusu olduğunda, son zamanlarda pek çok olay yaşandı. Özellikle de o ve karısı ile ilgili. Dün, Rose'un saçlarının çirkin bir turuncu renge boyandığı yüzlerce fotoğraf internette dolaşıyordu. Tumblr bir meme oluşturdu ve kelimenin tam anlamıyla kafasına tilki fotoğrafları photoshopladı. Garip ve aptalcaydı.

"Connor'ın bir otoparkta karısına oral seks yaptığı fotoğraflar," diyor William. Onları da gördüm. Karanlıktı, dışarıda, arabadayken çekilmişti. Ama onun başını ve karısının bacaklarını omuzlarında görebiliyordun. Ne yaptıkları belliydi ve onlar bunu inkar etmediklerinde, sosyal medya çılgına döndü.

"Kimse bir şey söylemedi," diye cevaplıyorum.

"Bunu yaptığına ve sanki sıradan bir günmüş gibi itiraf ettiğine inanabiliyor musun?" diyor William hayretle. "Yani, bu adam efsanevi. Karısı ölümsüz bir güzelliğe ve zekaya sahip. Halka açık bir otoparkta karısına oral seks yapabiliyor ve gözünü bile kırpmıyor. Kimsenin bunu konuşmadığından emin misin?"

"Eminim," diye cevap veriyorum. Tanrı aşkına... neden Connor Cobalt hakkında konuşuyoruz? Saçıma elime alıp geziyorum. Bu konuşmadan fiziksel olarak kendimi çıkarmak istiyorum. Kalkıp odadan çıkmak kabalık olur mu? Hiç oda arkadaşım olmadı, aile tatillerinde birkaç kez Mitchell ile aynı odada kalmak zorunda kaldım ama bunun sayılacağını sanmıyorum. Bunların hepsi benim için yeni.

Yeni bir okulda olmak.

Yeni bir yerde.

Dizüstü bilgisayarımı alıp Willow'a Tumblr mesajı göndermek için can atıyorum. William'ın beni nefret eden bir adam hakkında sorduğu sorgulayıcı sorulardan uzaklaşmak için her şeyi yaparım.

Neyse ki, kapı çalındı.

Siyah blazer ve kırmızı kravatlı (Faust'un üniforması) çocuklar odanın içine bakıp kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyorlar.

Felsefe dersimden çilli olanı tanıyorum. Tyson. O, sadece konuşmada farklı bir bakış açısı sunmak için yanlış olan tarafta (gerçekten yanlış olan) tartışan türden bir adam. Bazen o kadar ikna edici oluyor ki, neredeyse onun haklı olduğuna inanmama neden oluyor. William'ın bana onun Münazara Kulübü'nün başkanı olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadım.

Tyson ve diğer çocuğun arkasında, cilalı zeminde çılgın adımlar yankılanıyor, bir şeye doğru aceleyle ilerliyorlar. Daha fazla kapı açılıyor, insanlar çıkıyor.

William yataktan kalkarken, ben şaşkın ve hareketsiz kalıyorum. Tyson daha da geniş bir gülümsemeyle, "Sofistin Konuşması başlamak üzere," diyor.

"Vay canına," William çılgınca gülümser ve siyah blazerine uzanır. Tyson ve arkadaşı geldikleri gibi hızla ayrılırlar, oda arkadaşım ise kapıya doğru yavaşlar ve aniden beni hatırlar. "Geliyor musun, Garrison?"

Hâlâ anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Sofist nedir?"

O gülüyor. "Komik. Sen komiksin." Ben zaten kapüşonlu sweatshirt giymiş olmama rağmen, masanın üzerindeki blazerime başını sallıyor. "Ceketini al. Bunu kaçırmak istemeyeceksin."

Avluya giderken, *sofistin* ne olduğunu Wikipedia'da hızlıca araştırırım. On saniye sonra cevabı bulurum. *Antik Yunan'da öğretmen.*

İnternette bulduğum başka bir tanım: *zekice ama yanıltıcı ve aldatıcı argümanlarla mantık yürüten kişi.* Cidden mi? Bunu bilmem mi gerekiyordu?

Ayakkabılarım hafif kar tabakasını çtırdatıyor, ama kapüşonlu sweatshirtimin üzerine giydiğim Faust blazeri ve arka cebime sıkıştırdığım kırmızı kravatımla üşümüyorum. Kemerli meşe çift kapıdan geçer geçmez rüzgâr şiddetleniyor. Saçımı kapüşonla örtüp William'ın hızlanan adımlarını takip ederek, süslü pervazlardan sarkan buz sarkıtlarının bulunduğu büyük taş çeşmeye doğru ilerliyorum.

Bu konuşmayı bir öğretmenin yapmasını bekliyorum, ama çeşmenin kenarında dengede duran kişi bir öğrenci. Kalabalığın çoğu gibi aynı Faust blazer giymiş, siyah saçları geriye taranmış, tek kelime bile etmeden ortamı hakimiyeti altına alıyor.

. Burada olduğuna göre benden büyük olamaz, ama nedense öyle görünüyor.

Muhtemelen son sınıf öğrencisi.

"O kim?" William'a fısıldıyorum, kalabalığın içine girerken. Bazıları ceket veya blazer almadan dışarı koşmuş. Ayaklarının ucunda zıplıyorlar, soğuktan çok heyecanlı görünüyorlar.

"Gabriel Falls," diye yanıtladı William yumuşak bir sesle. "Bu dönem sofistimiz olarak seçildi." Kafamın karıştığını gören William, "Faust'ta sofist konuşmasını son sınıf öğrencisinin yapması gelenektir," diye ekledi. Gülümsedi. "Temelde, gül kokulu bir saçmalıktır. Şimdiye kadarki en iyi konuşma Connor Cobalt'inkiydi. Adam sözleriyle adeta bir bahçe dikti."

Buradaki gelenekler çok tuhaf. Ben Dalton Akademisi'ndeki geleneklere alışkınım. Oradaki gelenek, lacrosse takımımızın antrenmandan önce mavi Gatorade içmesiydi. Asla limonlu-misket limonlu içilmezdi. Ve Tanrı korusun, kimse sahaya Ziff getirmeyi aklından bile geçirmemeliydi.

Bu geleneğin nereden başladığını bile bilmiyorum — ya da batıl inançtan mı kaynaklanıyor, bilemiyorum — belki de Loren Hale'in Dalton'a gittiğinde sporcuların ondan nefret etmesiyle bir ilgisi vardır. Ve biliyorsunuz, Ziff bir Fizzle ürünüdür. Bu arada, aptalca bir isim. *Ziff*. Fizz'in tersten yazılmış hali gibi. Bu spor içeceğinin ismini bulan pazarlama "dahisi" kovulmalı.

Fizzle, Loren Hale ve her şeyi düşünmek bana Willow'u hatırlatıyor. Onu göremiyorum. Superheroes & Scones'da çalışmıyorum. Her şey berbat.

"Toplanın!" Gabriel çeşmenin üzerinde otururken sesleniyor. Sonra adam Latince konuşmaya başlıyor.

Buna dayanamıyorum.

Soğuk yanaklarımdan ısıyor ve tam kaçmak üzereyken, birkaç metre ötede birini görüyorum. Kafası traşlı ve teni solgun, parmaksız eldivenleriyle sigara içiyor ve bir ağaca yaslanmış. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kollarında siyah geometrik dövmeler görüyorum.

J.Crew kataloğundan çıkmış gibi görünmeyen ilk kişi o. William'ın yanından ayrılıp yavaşça ağaca doğru ilerliyorum.

Her adımda rahatlama hissediyorum. Gergin değilim. Arkadaş edinmede hiç zorlanmam ve bu adam bana memleketimdeki arkadaşlarımı hatırlatıyor.

Birkaç metre ötede durduğumda beni neredeyse fark etmiyor, bakışları çeşmeye kilitlenmiş durumda. Ama Gabriel'in konuşmasından sadece mırıldanılan kelimeleri anlayabiliyorum.

"Selam," diyorum ve çenemle başımı sallıyorum. "Sigara alabilir miyim?" Parmakları arasındaki sigaraya bakıyorum.

Gözleri sonunda bana doğru parlar. Sanki ben varım gibi. Ağırbaşlı bir şekilde, ağaçtan ayrılmadan bile, sigarayı ağzına takar, elini ceketinin cebine sokar ve bana yedek bir tane uzatır. Aramızda soğuk bir hava esiyor.

"Teşekkürler dostum," derim, o çakmağı çıkarırken. "Ben Garrison."

"Sasha Anders. Ve ben kim olduğumu biliyorum." Başparmağıyla çakmağı çıkar ve ben eğilirim. Kömür kağıdı yaktıktan sonra, "Teşekkür etmene gerek yok," diye ekler.

Geri çekilip dumanı yana doğru üflerim. Rüzgârın soğuğu beni daha da ısıtır ve kollarımı göğsüme sararım. Bu adam benden daha az giyinmiş ve lanet olası bir tüy bile diken diken olmamış.

Çeşmeye doğru bakarak, "Bu muhtemelen Faust'ta içtiğin son sigara olacak. Keyfini çıkarabiliyorsan çıkar" dedi.

Lanet olsun.

İçimden gülüyorum, içimde acı bir his var. "Öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun?" Belki de sadece benimle dalga geçiyordur. Cidden buradaki herkes gibi olamaz, değil mi? Bir pislik. Kaybetmeyi bilmeyen elitist bir pislik.

Bana bakmıyor bile. Sanki henüz onun tam dikkatini çekmemişim gibi

Çeşmeye bakarak, "Buraya sen geldin. Bu senin ilk hatan." Gri, cansız bakışları bir milisaniye için bana kayıyor. "Sen ve ben aynı değiliz." Dövmeme bakıyor, ön kolumdan görünen Interpol şarkı sözleri, sanki benim ona yaklaşma sebebimin bu olduğunu biliyormuş gibi. Devam ediyor, "İspanyolca dersinde dört kelimeyi bir araya getiremiyordun. Proust, Rembrandt veya Verdi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. *Yetersizsin*, ama en büyük başarısızlığın sosyal beceriksizliğin. Yılanlara yaklaşacak tek fare, bir yılan çukurunda olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olandır." Sasha sigarasını yana doğru fırlatır ve sigara karın üzerine düşer.

Bu cümleyi ortak salonda, diğer son sınıfların sözleriyle birlikte bir plakete kazınmış olarak görmüştüm.

Yılanlara yaklaşan tek fare, bir yılan çukurunda olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olandır.

- Richard Connor Cobalt

Sasha bana son bir kez bakar. "Arkadaş aramayın, fare. Bir çıkış bulun." Bir an durur ve gözleri parmaklarıma kayar. "Sigaranın tadını çıkarın."

Gabriel'in konuşması biter bitmez uzaklaşır. Tüm öğrenciler dağılır ve Sasha da diğerleri gibi kalabalığın arasına karışır.

Nefesim kesilir. Sigaram yanar, külleri karın üzerine düşer. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Beni tek vuruşta yıkmaya çalışan türden hakaretlere daha alışkınım. *Korkak! Zayıf pislik!*

Sasha'nın az önce yaptığı şey, bıçak alıp derimi jiletle keser gibi kesip sonra kanamamı beklemek gibiydi. Titiz. Hesaplı bir zulüm.

Dişlerimi sıkıp burnumdan nefes veriyorum.

Ve beni en çok sinirlendiren şey, onun benim İspanyolca'da başarısız olduğumu bilmesi. İngilizce, Sanat ve Edebiyat ve Müzik Teorisi derslerinde o isimleri telaffuz edemediğimi biliyor. Yine de, onunla tek bir dersim bile yok.

Bu, insanların benim hakkımda konuştuğu anlamına geliyor. *Harika*. Gerçekten harika. Burada *harika* zaman geçireceğim.

Kendimi berbat hissediyorum ve şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var.

Cep telefonumu çıkarıp göle doğru yürüyorum ve FaceTime'ı deniyorum. Yatılı okul kampüsü, donmuş, çorak suları ve iskelet gibi ağaçlarıyla başka bir dünyaya ait bir atmosfere sahip. Sanki Viktorya dönemi İngiltere'sine taşınmışım gibi.

Soğukta nefesim buharlaşıyor ve sigarayı kara atıyorum.

Telefonun tuşları tıklanır ve Willow ekrana gelir. *Inhumans* çizgi romanlarının bulunduğu rafın yanında çömelmiş durmaktadır. Gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru iter. "Oh, dışarıda mısın? Hava soğuk değil mi?" *Tanrım*. Sadece sesini duymak bile çok güzel. Midem bulanır ve bir an için, sadece birkaç blok ötede olduğumu hayal ederim.

"Evet, ama bu yüzden bunu aldım..." Kapüşonumu daha da aşağı çekiyorum, neredeyse gözlerimi kapatacak kadar.

"Parmakların morarmış," der endişeyle ve sonra çizgi romanlardan biri raftan düşer. "Aptal kırık raf," diye homurdanır.

"Bu *Inhumans* mı?" diye merak ediyorum. "Loren'in mağazada *Inhumans*'ın satılmasını istemediğini sanıyordum. Onu *X-Men*'in vasat bir versiyonu olarak nitelendirmiyor muydu? Ayrıca tüm *X-Men* puristleri için yasak olan ve elinden gelirse herkes için yasak olan bir çizgi roman serisi olarak? Geçen ayki toplantıda tüm bu konuşmayı yapmıştı.

"Evet," diye cevaplar Willow, bant alıp kırık rafı tekrar birleştirir. "Ama dün Lily gelip Loren'in belirli serilere karşı önyargısının mağazayı etkilemeyeceğini söyledi, çünkü teknik olarak mağaza ona ait. Ve *Inhumans*'ın iyi bir seri olduğunu ve stokta olması gerektiğini söyledi. İşte bu yüzden buradayım..." Çizgi romanları yeniden düzenleyip rafa yerleştirir. "...ama bence onları bu berbat rafa koymasının bir nedeni var. Belki de bilinçaltında Loren'e katılıyordur." Willow

gözlüklerini tekrar düzelterip yere çöküyor. Telefonunu düzelterek benim çizgi romanlara değil, ona bakmamı sağlıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Düşen çalışan yaka kartını gömleğine geri takar. "Dürüst olmak gerekirse, *Inhumans*'ı seviyorum. *Agents of Shield*'da da oldukça havalılar."

"Ben izlemiyorum," diye hatırlatırım ona.

O da hatırlayarak başını sallar. "*Supernatural* daha iyi. Yakında yeniden başlayacak."

"Evet," diyorum, ama en sevdiğim dizileri izlemeye vaktim olacağından bile emin değilim.

Faust çok zamanımı alıyor ve boş hafta sonlarımda, Superheroes & Scones'da vardiyalarım için Philly'ye gidip gelmeyi planlıyorum. En azından Willow'u görmek için bir bahanem olsun diye. Lily Calloway'in part-time çalışmaya devam etmeme izin vermesine sevindim.

Bir sigara yakıyorum. Sasha Anders'ın birinci sınıf bir pislik olacağını bilseydim, sigaram yokmuş gibi davranmaya zahmet etmezdim. Pişmanlık beni mahvediyor. Genelde kötüye giden sosyal durumlardan pişmanlık duymam. O tür şeyler umurumda bile olmaz. Ama burada olmak... bu farklı.

"Ee..." diyor. "İlk hafta nasıldı? Faust ve oda arkadaşların nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Faust..." Sigaramı bakıyorum. "Sıra dışı. Ve yeni oda arkadaşım... adı William." Kuru bir gülümsemeyle. "Bu beni çok rahatsız ediyor çünkü ne zaman biri adını söylesin, aklıma..."

Seni.

Willow ve William isimleri birbirine çok benziyor, bu yüzden kulağıma hoş gelmiyor. Bu çok sinir bozucu.

Yanakları biraz solgunlaşır ve ayakkabılarına bakar.

"Orada her şey yolunda mı?" diye merakla soruyorum. "Dalton nasıl?"

Arkadaşlarım? Ben yokken sana kötü davranıyorlar mı?

Omuzlarını silkiyor. "Aynı." "Aynı

mı?" Kaşlarını çatıyorum.

"Yani, aynı değil. Sen burada değilsin," der aceleyle. "Gerçekten çok sıkıcı ve hiçbir şey olmuyor. Bu da diğer seçenekten daha iyi. Dolapta daha fazla tampon olması zor olurdu."

"Evet, kesinlikle," diyorum. "Sıkıcı olmak tampon şakalarından iyidir." Ama yine de Dalton'da yalnız olduğu için üzülüyorum. En azından tamamen yalnız değil. Loren ve Lily var, ayrıca Maya ile birlikte yaşıyor. Maya, benim çizgi roman bilgidimden nefret etse de oldukça havalı bir kız.

"Bir şey olursa bana söylerdin, değil mi?" diye soruyorum. "Burada bir şey yapamayacağımı biliyorum, ama bilmek isterim."

"Tabii ki söyledim." Bir süre duruyor. "Orada bir şey olursa bana söyledin, değil mi?"

"Tabii ki." Sasha Anders sayılmaz. Teknik olarak bana fare demek dışında hiçbir şey yapmadı. Büyük resimde bakıldığında, önemsiz bir şeydi. Aslında, biraz aptalcaydı. Daha kötüsünü de yaşadım.

Sessizlik bir saniye sürer, sonra o, "Garrison," der. "Evet?"

"İçeri girebilir misin? Parmaklarını tekrar görebiliyorum ve gerçekten mor görünüyorlar."

"Evet, tamam." *Beni önemsiyor.* Sanırım öyle. Yani, bu kesinlikle öyle olduğu anlamına geliyor. Değil mi? Bu gezegende birisi gerçekten benim iyiliğimi önemsiyor. Bu düşünce ve duygu, düşen kar gibi vücuduma yerleşiyor.

Sigaramı bırakıp binalara doğru dönüyorum. Bir çalışan Willow'un dikkatini bir saniye dağıtır ve ona iş günlerini değiştirip değiştirmeyeceğini sorar. İçeri giriyorum ve sıcaklığın akını hissediyorum. Dersler devam ediyor, kimse koridorlarda dolaşmıyor.

Boş.

Omuzumu merdiven korkuluğuna yaslıyorum. Birinci katta kalarak, şu anda siyaset bilimi dersini kaçırıyor olabileceğimi fark ediyorum, ama umursamıyorum.

Telefonuma odaklanıyorum ve Willow'un dikkatini bana çevirdiğini izliyorum. "Burada herkes Connor'ı seviyor," diyorum ona.

O gülümsüyor. "Bana hikayeler anlatmalısın."

"Şu anda senin hikayelerini dinlemeyi tercih ederim," diyorum dürüstçe. "Bütün günüm Connor Cobalt'a odaklandı ve dikkatimi başka bir şeye vermem lazım. Sen nasılsın?"

"Medya biraz çıldırmış durumda," diyor. "Her zamankinden daha fazla. Ama neyse ki şu anda benim gibi önemsiz birinden çok Ryke'in ameliyatına ve Rose'un yeni saç rengine odaklanmışlar."

Ryke'in karaciğer nakli internette yoğun bir şekilde haber yapıldı. Karaciğerinin bir kısmını babasına verdi ve birkaç gün önce Ryke'in hastaneden çıkarılırken çekilmiş titrek bir video gördüğümü hatırlıyorum.

Başka bir şey düşünerek kaşlarımı çattım. "Loren'in kuzeni olmanın yeniliği geçince medyanın seni takip etmeyi bıraktığını sanıyordum. Neden geri döndüler?"

"Belki Connor ve Rose yüzünden olabilir mi?" O da bilmediğini söyleyerek başını salladı. "Paparazziler bana neden ikisinin birdenbire kamuoyunda bu kadar 'aşklarını göstermeye başladıklarını' soruyorlar. Onlarla bağlantılı kişiler listesinde en altta yer alan kişi benim, bu yüzden ağzımdan bir şeyler kaçıracağımı düşünüyorlar. Bir şey bilsem bile, hiçbir şey söylemem."

Bunu biliyorum.

Willow, Loren Hale ve ailesi konusunda bana karşı her zaman çok dikkatli olmuştur. Halka açık olmayan hiçbir şey hakkında konuşmaz ve o zaman bile, başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ettiğini anlayabiliyorum. Bu onun için artık yeni bir şey değil, ama yine de kendi başına yolunu bulmaya çalıştığı bilinmeyen bir alan.

Bu anlaşılabilir bir durum.

Hemen konuyu değiştirir. "Yeni arkadaşlar edindin mi?" "Hayır.

Sen?"

"Hayır."

İyi.

Hayır, böyle düşünmem çok kötü. Gerçekten, onun arkadaş edinmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum, tamam mı? Kim olduklarına bağlı, sanırım.

Sessizlik bir saniye boyunca üzerimizde ağırlık oluşturur, sonra ben, "Hey, Latince biliyor musun?" derim.

"Şey... sadece bir dolarlık banknotun arkasındaki yazıyı biliyorum." Ben yeni bir sigara yakarken gözleri elime düşer. "Parmakların normal rengine dönmüş."

"Bir mucize." Dumanı üflerim.

Biri terk edilmiş salondan geçer ve bana başını sallar. "İçeride sigara içmek yasak, dostum."

Sadece beni uyardığını sanıyorum, ama sonra bir adım uzaklaşıp küçük bir kitapçık açıyor. "Sana ceza yazmak zorundayım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. *Ne oluyor lan?*

"Bu davranış kurallarına aykırı."

"Sen okulda gözetmen falan mısın?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Bunlar sadece filmlerde olmaz mı?

"Aynen öyle." Kahretsin.

Willow, ben telefona geri dönünce yüzünü buruşturur. "Seni bırakayım," der çabucak. "Cumartesi görüşürüz?"

"Cumartesi," derim başımı sallayarak ve telefonu kapatırız.

Koridor görevlisi not defterine bir şeyler karalarken beklerim ve Sasha Ander'ın sözleri aklımdan çıkmaz. *Bir çıkış bul.*

Kolay bir görev gibi görünüyor, ama hayatım boyunca bir çıkış aradım ve hala bulamadım. Biri bana yolu gösterebilir. Kimse yok mu?

Lütfen.

Bekliyorum.

23 O ZAMAN – NİSAN

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

18 yaşı

Haneye tecavüz, yapmam gerekenler listesinde yoktu. Hiçbir zaman. Ama işler değişir. Derin lacivert bir kapının anahtar deliğine bir ataş sokuyorum, çizikler ve çukurlar çeliği bozuyor. Çöp, ara sokağı kokutuyor ve sigara izmaritleri kaldırımda sıralanıyor.

Superheroes & Scones'da çalışmak bana bu yer hakkında birçok bilgi verdi. Mesela sol arka kapıda güvenlik kamerası olmadığını. Çalışanların çoğu bu merdivenlerde esrar içip öpüşüyor. Bu yüzden kilidi açarken hiç terlemiyorum. Zifiri karanlık beni yeterince gizliyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacım var. Sıcak bir yere. Hepsi bu. Çünkü Faust'a geri dönemem.

Bu sabah müdür beni odasına çağırdı ve ben de bana özel öğretmen gerektiğini söyleyeceğini düşündüm. Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım. Vandalizm yapmadım. Kopya çekmedim. Küfür etmedim. Dersleri asmadım, sadece bir kez siyaset bilimi dersini asmıştım.

En iyi davranışlarımı sergiledim.

Kitap rafları her duvara dizilmişti ve oda küflü kitap kokuyordu. Cilalı meşe masasının önüne oturdum.

"Bay Abbey," dedi, "yeni bir öğrenci olduğunuz için, Faust'ta nasıl gittiğinizi araştırmayı kendime görev edindim." Gözünü bile kırpmadı. "Maalesef, şu anki akademik durumunuz diğer öğrencilerle aynı seviyede değil."

Bu sürpriz değildi. Sandalyeimde kıpırdadım. "Peki, öğretmenim kim olacak...?" Yüzündeki ifadeyi görünce sesim kesildi. Tamamen acıma duygusu.

Derin bir nefes aldı. "Korkarım o aşamayı geçtik. Mevcut notlarınızla, durumu değiştirmek için her final sınavında yüzde yüzün çok üzerinde puan almanız gerekir. Bu, sizin için ve Faust'taki zamanınız için yolun sonu. Eşyalarınızı toplayabilirsiniz. Sizi geri götürmek için bir araba bekliyor..." Bir kağıda göz attı. "Philadelphia."

Resmi olarak *iki* hazırlık okulundan da atıldım.

Aslında, Dalton'dan atılmadan önce okuldan alındım.

Ama o yolda ilerliyordum.

Bütün bunların tek iyi yanı, Faust'un velilerle telefonla iletişime geçmemesi. Çoğu öğrencinin annesi ve babası yatlarla dünyayı dolaşıyor ya da kendi telefonlarını açamayacak kadar meşgul olduğundan. Bu yüzden Faust her şeyi posta yoluyla yapıyor.

Çizgi roman dükkânına gitmeden önce, ailemin evine kısa bir uğradım. Yarım saniye kadar durdum. Sadece posta kutusundan mektubu almak için yeterli bir süre. Onlara benim bir ezik olduğumu "bildiren" mektubu.

Kilit klik sesi çıkardı. *Başardım.*

Superheroes & Scones'un arka kapısından içeri girdim ve alarm çalınmadan önce hızlıca şifreyi girdim. Dün Lily şifreyi değiştirmişti, Willow da bana yenisini verdi.

Ve evet, Willow'a kaldığımı söylemek zorunda kaldım. Ona yalan söyleyemezdim.

Onun bu "hırsızlık" olayının bir nevi suç ortağı olmasını hiç sevmiyorum. Ama diğer seçenek, onun yatak odasına gizlice girmekti (bana kalacak yer olarak teklif etmişti) ve ben *öyle* bir adam olarak aramızı bozmak istemiyorum. Willow, yerinde kalacak bir ezik adamı hak etmiyor.

Sessizce, terk edilmiş mağazada parmak uçlarında yürüyorum. Bütün yerde tek bir ruh ya da ses yok. Karanlıkta bir çizgi roman mezarlığı gibi hissettiriyor.

Dinlenme odasına girip, dev bir Millennium Falcon peluşunu yastık olarak kullanarak sert zemine uzanıyorum.

Sırt çantamdan mektubu çıkarır ve çakmağı açarım. Ateşi kağıda tutuştururum ve parmaklarımın arasında geleceğimin -ya da geleceğimin yokluğunun- yanıp kül olmasını izlerim.

Ailem, sınıfta kaldığımı asla öğrenmeyecek. Ve benim istediğim gibi olursa, onları bir daha asla görmeyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, istediğim tek gelecek bu.

24 O ZAMANLAR – NİSAN

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

18 yaşı

Biri beni takip ediyor.

Paranoyak gibi konuştuğumu biliyorum, belki de bunun nedeni son zamanlarda paparazzilerin yoğun saldırılarıdır. Kameramanlar her vardiyada Superheroes & Scones'dan çıkmamı bekliyorlar. Hiç aksatmadan. Hatta arka kapıdan (esrar kokan kapı) çıkmaya çalıştım ama yine de bıyıklı bir adam kamerasını yüzüme 3 santim yaklaştırdı.

Gözlüğümü kırabilirdi. En azından korkularımdan biri buydu.

O kadar yüksek sesle ve o kadar yakından bağırdı ki, sesi kafamın içine işledi. "Willow! Willow! Connor & Rose hakkında bir şey biliyor musun? Evlilikleri sahte mi?!"

Connor Cobalt ve Rose Calloway'e yönelik suçlamalar son zamanlarda çok korkunç hale geldi. Medya, Connor'ın Rose ile çıkmadan önce erkeklerle yattığını keşfetti ve şimdi onun Rose ile olan ilişkisinin gerçek olmadığını düşünüyor. Sanki onu cinsel yönelimini gizlemek için kullanıyormuş gibi.

Neyse ki bazı hayranlar, Connor'ın kadınlardan hoşlanırken erkeklerden de hoşlanabileceğini anlıyor. Her iki şey de doğru olabilir: Connor geçmişte erkeklerle yatmış olabilir ve aynı zamanda şu anda Rose'u seviyor ve onunla yatıyor olabilir.

Bazı hayranların medyadan daha yüksek sesli olmaması çok kötü.

Kameraman bana saldırdığında, yüzüne bağırarak için yeterince cesur değildim, ama bağırarak istedim. Bir parçam, hiçbir şey söylemediğim için pişmanlık duyuyor. Bana karşı çok nazik olan Rose ve Connor'ı savunmadığım için.

Özellikle Rose'a.

Ama bir şey söylemediğim için de biraz memnunum. Ağzımı açsaydım durum daha da kötüleşirdi muhtemelen. Neyse, Ryke ve Lo

yeterince bağıyorlar.

Tumblr'da birkaç destekleyici yazı yazdım ve hayran hesaplarından sevimli Coballoway gif'lerini yeniden paylaştım. Garrison bana linkleri göndermemi söyledi ve o da aynısını yaptı.

Kaldırımda apartmanıma doğru yürüyorum. Otopark inşaat halinde olduğu için bir blok ötede park etmek zorunda kaldım. Beyaz bir Volvo caddenin diğer tarafında yavaşça ilerliyor ve benimle aynı hızda gidiyor.

Bu garip, değil mi?

Paparazziler beni hiç apartmanıma kadar takip etmemişti. Honda'ma biner binmez bana olan ilgilerini kaybediyorlardı. Superheroes & Scones'u Loren Hale'in sıkıcı "kuzeni" için terk etmeyi hiç umursamıyorlardı. Bu durumdan memnundum.

Ama bu...

Durumu değiştiriyor.

Sırt çantamın askısını sıkıca tutuyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Apartmanın ön girişi parmaklarımın ucunda ve bir adam Volvo'dan atlıyor. "Willow! Sana birkaç soru sormak istiyorum!"

İrkilirim, nabzım hızlanır.

Neden bilmiyorum ama diğer paparazzilerden daha ciddi konuşuyor. Sanki şık bir haber muhabiri gibi. Bu yüzden bir kez daha bakıyorum ve o da hemen bana yetişiyor.

"Ben *Celebrity Crush*'tan..."

Oh... hayır. Hayır! Konuşmak istemiyorum. *Celebrity Crush*, Calloway kardeşler hakkında en kötü ve en çirkin dedikoduları yaymasıyla bilinir.

Özür dilerim diye mırıldanıyorum ya da belki de sadece anlaşılmaz kelimeler. Ama beynim ve ağzım bir araya gelip bir şeyler söylemeden önce apartman kompleksine koşuyorum. Ellerim titriyor, cep telefonumu arıyorum. Sırt çantamın derinliklerinde bulduğum anda bir mesaj geliyor.

Garrison: *S&S'ye vardım. Yardımın için teşekkürler. Sana milyonlarca borçluyum. Hey, Millennium Falcon'un ne kadar konforlu olduğunu biliyor muydun? Kim tahmin edebilirdi ki?*

Mesajını okuyunca sakinleşiyorum. Ama kalbim hala göğsümde çarpıyor ve bana yapmam gerekeni hatırlatıyor.

Onun numarasını arıyorum.

Hat açılır. "Willow?"

"Lo, sana bir şey söylemeliyim."

Maine'den ayrıldığımdan beri Philadelphia'da geçirdiğim günleri ve haftaları toplarsam, yaklaşık dokuz ay oluyor ve bunun uzun bir süre olduğunu düşünmek istiyorum. Neredeyse bir yıl boyunca tek başıma kaldım. Lo'ya yük olmamak için *gerçekten* çok uğraştığımı bilmek beni rahatlatıyor. Kardeşimden kesinlikle gerekenden fazlasını kabul etmemek için.

Daireimde yaşamak için kendimi yeterince güvende hissetseydim, o dokuz aydan daha uzun süre kalabilirdim. Ancak paparazziler beni evime kadar takip ettikten sonra Loren, Philadelphia'nın güvenli bir mahallesindeki malikane büyüklüğündeki evine taşınmak isteyip istemediğimi sordu.

Garrison'ın büyüdüğü mahalle. Bu sefer *hayır* diyemedim.

Calloway kardeşleri, Ryke'ı ve hatta Connor'ı gerçekten çok seviyorum. Beni tereddüt etmeden hayatlarına kabul ettiler ve başlangıçta bu kabulün Lo'ya olan güvenlerinden kaynaklandığını biliyorum. Ama umarım şimdi de bana güvendikleri içindir.

"Burayı dekore edip Willow'a daha uygun hale getirmeliyiz," diyor Daisy, yeni yatak odamda kaykayla dolaşırken. Tüm eşyalarım (ki çok fazla değil) odanın ortasında, hala birkaç kutu ve bir valizin içinde duruyor.

Lo, Ryke ve Daisy'nin bu sabahki yardımı sayesinde resmen "taşındım".

Evin doğu kanadında birkaç boş misafir odası vardı ve Lo hangisini istediğimi seçmeme izin verdi. Üçü arasında en küçüğünü seçtiğimde pek memnun görünmedi, ama başka birini seçmem için beni zorlamadı.

Bu odanın antika havasını seviyorum. Sadece bir yatak, teneke bir masa ve beyaz ahşap bir şifonyer var. Bu benim için fazlasıyla yeterli.

Ben kutuyu açarken Daisy bana dönüyor. O hep hareket halinde. Sanki bir kolibri etrafta uçup duruyor gibi. "Duvarları da boyayabiliriz." Kaykayını bırakıp yatağıma atlıyor. "Yakınlarda bir nalbur dükkanı var, fırça falan alabiliriz."

Yanaklarım ağrıyacak kadar gülümsüyorum.

Yeni ev arkadaşlarım var. Tam olarak altı yetişkin ve iki bebek. Calloway kardeşler ve onların erkek arkadaşlarıyla birlikte yaşıyorum.

Aylar önce bana tüm bunların böyle sonuçlanacağını söyleseydin —senin tamamen yanıldığını söyledim. Bundan daha da şaşırtıcı olanı, burada kendimi *rahat* hissediyorum. Çok gergin ya da tedirgin değilim. Benden çok daha ünlü ve çok daha ilginç insanlarla birlikteyken böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Lo ile birlikteyken böyle hissetmem gerektiğini biliyorum.

bunun Lo ile ilgisi olduğunu biliyorum. Beni kabul etmek ve çevremde kendimi evimde hissetmemi sağlamak için çok çaba sarf etti. O benim kardeşim, ama artık ailem gibi *hissediyorum*.

Daisy'nin bakışlarını takip ederek duvarlara bakıyorum ve sonra bir kutunun üzerindeki bandı yırtıyorum. "Burada da birkaç posterim var ve yeni boya fikrini çok beğendim." Birbirimize daha geniş bir gülümsemeyle bakıyoruz.

Daisy ayaklarını kaykaya koyar ve otururken ileri geri sallamaya başlar. "Ne renk olsun sence? Aklına ilk gelen. Hadi!"

"Akuamarin," diye patladım ve sonra yüzüm düştü. Cildim yanıyor. Burası sıcak mı?

"Ooh, akuamarin. Bu, birinin göz rengi de oluyor." Kaşlarını oynatıyor.

"Paylaşmak istediğin yeni bir şey var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey, gerçekten."

O, bir makasla yanıma yaklaşır ve başka bir kutuyu açar. Gülümsemesi daha yumuşaktır ve boynumdaki sıcaklığı söndürür. "Hiçbir *şey hiçbir şey*. Ya da hiçbir *şey bir şey*? Çünkü benim bir teorim var: hiçbir şey, söylenmemiş bir gerçeği gizleyen yedi harften ibarettir."

Garrison Abbey söz konusu olduğunda kesinlikle söylenmemiş gerçekler var. Ama bu gerçekleri dünyaya açıklamak bana düşmez. O, Calloway kardeşler veya Loren hakkında ona yanlışlıkla söylediğim şeyler gibi sırlarımı insanlardan çok iyi sakladı, ben de onun sırlarını paylaşmayı aklımın ucundan bile geçirmedi.

Ve şu anda pek çok sır var. Faust'tan atılmak.

Ailesine yatılı okul hakkında yalan söylemek.

Superheroes & Scones'a girip gece orada uyumak.

Son eyleme yardım ve yataklık ettiğime biraz şaşırdım, ama o benim arkadaşım. Ve benim yardımına ihtiyacı vardı. Gerçekten bu kadar basit.

"Söylenmemiş gerçek şu ki..." diyorum Daisy'ye. "Senin dışında, Garrison benim tek arkadaşım ve bu yüzden sık sık aklıma geliyor." Yine soluyorum. "Görünüşe göre, artık duvar renkleriyle birlikte."

Daisy gülümser. "Akuamarin gerçekten çok güzel olur. Birkaç dakika sonra boya mağazasına gidebiliriz..." Husky köpeği odaya zıplayarak girince sözünü keser. "Merhaba Coconut." Çömelir ve köpeğin yumuşak beyaz tüylerini okşar.

Birkaç ay önce, Daisy'nin 20 doğum günü civarında, Ryke onun TSSB'sine yardımcı olması için husky'yi eve getirmişti. Coconut sertifikalı bir hizmet köpeği ve aynı zamanda bu evdeki en sevimli tüylü yaratık.

"Peki, ev kuralları var mı?" diye merak ediyorum ve kutudan bir yığın askı çıkarıyorum. "Sadece... Daha önce üç çift ve iki bebekle birlikte yaşamadım. Bu yüzden nasıl olacağını bilmiyorum." Masumiyetimi itiraf etmek nefesimin

. Muhtemelen aptal gibi konuşuyorum. Hızla, Daisy'nin bakışlarıyla karşılaşmadan önce gözlerimi kaçırıyorum. Görmezsem, hafızamda kalıcı bir iz bırakmaz.

"Hey," diyor tatlı bir sesle.

Yüzüne bakıyorum, gözleri nazik ve aynı zamanda bana karşı savunmasız. Sanki bana sadece neşeli Daisy'yi değil, daha hüzünlü yanlarını da göstermeye çalışıyor gibi.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyar. "Daha önce pek çok kişinin bu tür bir yaşam düzeninde yaşadığını sanmıyorum."

İkimiz de boş odaya bakıyoruz. Ama aslında hissettiğimiz şey mekan değil. İnsanlar, şöhret, zenginlik.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, Daisy şöyle diyor: "Burada tek boynuzlu atlar gibiyiz. Eşsiz hayatlar yaşıyoruz." Düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyor. "Çok az insan bizim yaşadıklarımızı anlayabilir ya da umursayabilir, bu da kısmen birbirimize yakınlaşmamızın, birlikte yaşamamızın nedenlerinden biri." Bacaklarını kucaklıyor. "Rose ve Lily ile her zaman bu kadar yakın değildim, ama gerçekten olmak istiyordum."

"O kadar yakın değildin mi?"

Ve bana çocukluğuyla, geride bırakılan kız kardeş olmakla ilgili daha derin şeyler anlatmaya devam eder ve Daisy bana Maine'deki hayatım hakkında daha fazla soru sorar.

Saatlerce konuşuyoruz ve boya renklerini unutuyoruz. Bu yarınki bir proje. Bugün, onunla vakit geçirmekten gerçekten çok keyif alıyorum. Ve buraya taşındığım için pişman olmayacağımı biliyorum.

25 O ZAMANLAR – MAYIS

DUMANLI DAĞLAR

WILLOW MOORE

18 yaş

İçsel Panik Durumu: Calloway kardeşler ve erkek arkadaşlarıyla tatildeyim.

Rose, göl evine yapacakları geziye katılmak isteyip istemediğimi sordu.

Yer: çok gizli. İnternette kimse varış noktasını bilmiyor. Paparazzilerden uzak, huzurlu bir vaha olması gerekiyor. Beni bu sırra ortak etmeleri benim için büyük bir onur ve bunu saklamak ve korumak istiyorum.

Yolculuk *uzun* sürdü. Birçok mola ve hatta sürücü değişimi gerektiren türden bir yolculuktu. Neyse ki kimse benden direksiyona geçmemi istemedi. Kötü bir sürücü olduğumdan değil. Ama Jane Cobalt ve Maximoff Hale arka koltuklarda, Connor da çocukların arasında oturuyor.

Neredeyse bir yaşında olan bebekleri koruma sorumluluğu ile gerginliğim muhtemelen tavan yapacaktır.

Şu anda tüm sorumluluk Lily'nin omuzlarında, ama o şüphesiz şimdiye kadar en iyi sürücü oldu. Gözleri, Rose'un telefonuyla mesajlaştığı yolcu koltuğuna bile bakmıyor.

"Yine annem mi?" diye soruyor Lily kız kardeşine.

Sessizlik arabayı kaplıyor ve Rose'un aldığı mesajın önemli olup olmadığını merak ediyorum. *Muhtemelen önemlidir.* Bu araçta çok önemli insanlar var. Mesela kardeşim. Lo, koltuklarımız arasında bir koridor bulunan orta koltuklardan birinde yanımda oturuyor.

Pencereden dışarı bakıyor, muhtemelen diğer arabayı arıyor. Ryke ve Daisy ayrı arabalarla geldiler. Mahalleyi terk etmek bile güvenlik araçları, korumaların yardımıyla yapılan yön değişiklikleri ve rotamıza çıkmadan önce çok fazla çalışma gerektirdi.

Bu yolculuğun ne kadar gizli olduğunu hatırlatıyor bana.

Cep telefonuma bakıp tahmini varış saatini kontrol ediyorum. Hala birkaç *saatimiz* var. Garrison'a mesaj atmak istedim, ama bu sabah cep telefonunu bana verdi. Şu anda sırt çantamda, ayakkabılarımın arasında sıkışmış durumda.

Araba yolculuğu boyunca midem bir dizi düğüm attı. Bu

Escalade'in bagajına birini kaçırmış olabilirim.

Ama gözleri bağlı. (Onun önerisi.) Nereye gittiğimizi bilmiyor ve hiçbir şey göremiyor. Garrison'ın yeri söylemeyeceğine güveniyorum, ama arabadaki diğerleri ona güvenmeyecek.

Gözlerinin bağlı olmasının bir faydası olmayabileceğini biliyorum, ama her şey ters giderse ve yakalanırsa diye son çare olarak bunu yapıyorum.

Onlarla çok uzun süredir yaşamıyorum ama şimdiden onların bana olan güvenini sarsacak bir şey yapıyorum. Midem bulanıyor ve normal bir araba tutmasından daha kötü bir mide bulantısı yaşıyorum.

Alternatif daha da kötüydü. Garrison'ı Philadelphia'da tek başına, gidecek hiçbir yeri olmadan bırakmak. Lily, Superheroes & Scones'a ekstra güvenlik kameraları taktırdı, bu yüzden Garrison artık orada uyuyamıyor. Ona yardım etmezsem, kardeşleriyle tekrar karşılaşabileceği evine dönmek zorunda kalacak. Onun olmasını istediğim son yer orası.

Ben onun tek arkadaşıyım.

Arkadaşlar birbirlerini bagajda kaçırrır. İşler böyle yürür, değil mi?

Onu spor çantasına koymadan önce, ona bir şişe su ve bir muz verdim. Besin ve sıvı alımı var. Yine de...

Biraz endişeleniyorum.

Endişelenmemek imkansız. Şu anda bir *spor çantasında*. Escalade ile birlikte sarsılıyor. Ve telefonu benim sırt çantamda olduğu için Garrison benimle iletişim kurmanın bir yolu yok.

Bu tehlikeli.

Bu sabah ayrılırken, bunun ne kadar riskli olabileceğini bilerek, cep telefonunu göğsüne geri koydum. Ya sıcak çarpması geçirirse? Ya yeterince hava alamazsa? Bagajın içinde ölebilir ve ben burada hiçbir şeyden habersiz oturuyor olabilirim.

Bütün bunları Garrison'a anlattım.

Ama o sadece gözlerime bakıp, "Telefonumu almalısın Willow. Çünkü yakalanırsak, benim telefonumun sende olduğunu öğrenirlerse ailenle başın daha büyük belaya girer" dedi. Onlar, onun göl evinin yerini birine ispiyonladığını düşünecekler.

O beni düşünüyordu.

Ben hala onu düşünüyorum. Sonunda kabul ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Yani, telefonu olsa bile kızacakları ihtimal ne kadar olabilir ki? Zaten gözleri bağlı.

Bu *gerçekten* aptalca bir fikirdi.

"Rose?" Lily, Rose hala cevap vermediği için sorar.

"Haftaya öğle yemeğine gelmemizi istiyor," diye cevaplar Rose, anneleriyle konuştuğunu onaylayarak. "Bu olmayacak." Calloway kardeşlerin sadece ebeveynlerini ziyaret etmek için gittikleri şık öğle yemeklerini duymuştum. Hiç eğlenceli gelmiyorlar.

Beyaz bir Ferrari hızlanarak arabamızın yanına yaklaşır; Coconut'un başı açık pencereden dışarı çıkar. Husky'nin yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme vardır. Yolcu tarafında, Ryke pencere çerçevesinin üst kısmını tutar.

Aniden Daisy gaza basar ve *hızla* uzaklaşır. Ferrari, bizim hızımızdan (belki kırk mil?) bir saniye içinde yüz mile çıkmış olmalı. Ağzım açık kalır.

Bu... korkutucu.

Yine de, Daisy ile vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyorum.

"Uhh..." Lily ağzı açık kalır. "Onları takip etmemem gerekiyor, değil mi?"

Lo başını sallar. "Olmaz. Thelma ve Louise gibi uçurumdan aşağı atlamayacağız."

Endişeden içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sırt çantamdan su şişesini çıkarıyorum. "Nereye gittiklerini biliyorlar mı?"

Daisy bizi takip etmeyi planladığını söyledi ve onun bulamayacağımız bir hendekte son bulmasını istemiyorum. Bu düşünce bile paniğe kapılan bir üzüntü dalgası yaratıyor.

"Hayır," diyor Lo. "Umarım kaybolur." *Lütfen olmasın.*

"Ryke ve Daisy'yi tanıyorsam, eminim amaçları budur," diyor Connor arka koltuktan.

Onun mesajımı alıp almayacağını bilmiyorum ama yine de Daisy'ye hızlıca bir mesaj atıyorum. *Seni seviyorum.* Ona yol tarifini mesajla gönderebilmeyi isterdim ama elektronik cihazlar üzerinden yol tarifini paylaşmak yasak. Hacklenmemesi için. Ona değer verdiğimi hatırlatmak, yapabileceğim en iyi şey. Ona asla kendisi olmayı bırakmasını söylemem. Cesur ve her şeyiyle.

Öne eğilip orta konsoldaki havalandırma deliklerini kurcalayarak onları arkaya doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Bagajdan çok uzakta olmama rağmen.

Ama tek düşünebildiğim şey: ben bu sıcığışı hissediyorsam, umarım Garrison da acı çekmiyordur.

Lütfen bagajda ölme.

26 O ZAMAN – MAYIS

HERHANGİ BİR YER

GARRISON ABBEY

18 yaş

Garip şeyler yaptım. Sarhoş oldum. Uçtum. Ama *on iki* saat boyunca bir spor çantasında kıvrılmış kalmak kesinlikle en garip olanıydı. Ve ben tamamen ayığım.

Üçüncü saatte, ayık olma kısmını yeniden düşünmeye başladım.

Willow beni bu çantaya koymadan önce beş bardak votka içmeliydim. Kimsenin bavullarını üzerime atmaması için bagajı yüklemeyi gönüllü olarak üstlendi. Minnettarlık, hissettiklerimi ifade etmeye yetmez bile.

Gözlerim yumuşak bir kumaşla örtülü. Hava sirkülasyonu için sadece birkaç santim açık bırakılmış, büyük boy bir spor çantanın içindeyim. Escalade'deki yolcuların hepsi indiğinde, her mola yerinde pozisyonumu yeniden ayarlıyorum. Bazen bacaklarımı uzatabilmek için çantanın fermuarını açıyorum. Ama bunu şimdiye kadar sadece bir kez yaptım. Risk almak istemiyorum.

Bana çok fazla güveniyor. Hem de çok fazla.

Bunu mahvetmeyeceğim.

Ama *lanet olsun*, burası çok sıcak. Gömleğim cildime yapışıyor, terliyorum. Bir su şişesi omurgama batıyor ama bir yudum bile içmedim. Sıvı tüketmediğim sürece idrarımı tutabilirim.

Bacaklarımı uzattığım son mola noktasından bu yana birkaç saat geçti ve arabadaki insanlarla jimnastik yapmaya niyetim yok. Connor Cobalt'ın sesi en yakın geliyor, bu da onun arka koltukta olduğunu düşündürüyor.

O adam, bagajda bir şeylerin hışırdadığını fark etmeyecek kadar algısı zayıf biri değil. Bacaklarım ağrıyor, ama Willow'un ailesiyle ilişkisini mahvetmektense bu daha iyi. Zaten çok ince bir çizgide yürüyorum.

"İki mil gittikten sonra sağa dön." Rose'un sesi zayıf. *Ön koltuk*. Belki yolcu tarafı. Koltuk düzenini belirlemeye çalışmak eğlenceli bir oyun oldu. En azından kafamı bir spor çantasında olmaktan uzaklaştırdı.

Siktir, hayatım çok garip.

Araba, sanki dağlarda sürüyormuşuz gibi virajlı yollarda dolanmaya başlıyor. Hareket midemi bulandırıyor. *Araba tutmayın*. Dostum, bu spor çantasına kusarsam ve kendi kusmuğumun içinde oturmak zorunda kalırsam, ölebilirim. Gerçek anlamda ölüm.

Burnumdan sessizce nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Loren'in sesi beni uyandırana kadar birkaç dakika uykuya dalıyorum.

"Hey!" diye bağılıyor Lo. "Çılgın Raisins!"

Ne demek istediğini anlamıyorum. Tek bildiğim, Philly'den ayrıldığımızdan beri Escalade'de Ryke ve Daisy'nin seslerini duymadığım. Sanırım başka bir araçtalar.

Rose bağıırır, "Lütfen bizi takip et! Daisy, karanlıkta araba kullanmana gerek yok!"

"Kaç kez araba sürdü ki?" Connor sakın bir şekilde sorar. Geçenlerde Willow bana Mustang'imin Ferrari'den daha hızlı olup olmadığını sordu.

Ferrari'den daha hızlı olup olmadığını sordu. Ona bunun modele bağlı olduğunu söyledim, ama ben araba uzmanı falan değilim. Bana daha fazlasını anlatmak istemediğini düşünüyorum. Sanırım ağzından kaçırıldı. Ama bu soru beni şaşırttığı için, o da devam etti.

Daisy'nin Ferrari'sinin yepyeni olduğunu biliyorum. İki haftalık. Daha önce sadece motosiklet sürdüğü için bunun onun ilk arabası olduğunu da biliyorum.

Bilmemem gereken bilgiler.

Kimseyle paylaşmayacağım bilgiler. Sanırım önce ölürüm.

R o s e daha yüksek sesle bağııyor, "Daisy, kaç kez araba sürdün?!"

Daisy'nin dışarıdan verdiği cevabı duymak için kulaklarımı dikiyorum. "Cuatro!"

Dört.

Hay sıçayım.

"Kardeşim, neden ölüm arabasına biniyorsun?!" Lo kardeşine bağııyor. "Biz gayet iyiyiz!" Ryke dışarıdan bağııyor.

Onlar iyi olacaksa, benim de iyi olacağıma inanmam gerek. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha büyük risk olduğunu bilemiyorum.

Daisy Calloway ile aynı arabada olmak mı, yoksa bu spor çantasında saklanmak mı? Neyse ki, seçim benim için çoktan yapılmış.

Escalade, sadece tuvalet molası için park edilmemiş. Bunu, hepsinin dışarıda, halka açık bir yerde olamayacak kadar rahat bir şekilde konuştuklarından anlayabiliyorum.

Bundan çıkardığım sonuç: göl evine varmış olmalıyız. Bu boğucu spor çantasından çıkınca özgürlüğün tadını neredeyse alabiliyorum. Ama ondan önce, görünmeden bagajdan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Sessiz kalıyorum. Hareketsiz. Dışarıdaki konuşmalarını dinliyorum.

"Ayılardan korkan başka kimse var mı?" Lily'nin sesi yüksek sesle duyuluyor. *Ayılar*. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ama tahminimce ormanın içinde ıssız bir yer. Kahretsin, tam yerini bilmediğim halde varsayımlarda bulunmak istemiyorum.

"Geyikler daha korkutucu," diyor

Willow. Dudaklarım hafifçe yukarı

kalkıyor.

"Burada geyik mi var?!" Lily korkuyla bağırıyor. "Neden kimse bana geyiklerden bahsetmedi? Lo, sen geyiklerden haberdar mıydın?"

Yüksek ses tonuyla, olması gerekenden daha komik geliyor. Gülümsemem daha da genişliyor, keşke orada olsaydım diyorum. Ve sonra, mesanem aniden bana isyan ediyor. Kahretsin, işemem lazım. Bacaklarım ağrıyor ve ses çıkarmadan hamstringimi ovmaya çalışıyorum.

"Hayır, hayır," Willow Lily'ye hızlıca cevap verir, "Ben genel olarak kastettim. Maine'de çok geyik vardı, ama ben buraya hiç gelmedim, o yüzden bilemem."

"Geyik yok," diyor Connor.

Biri inliyor. Ryke'ın sesi gibi derin bir ses. Onun "Lütfen bundan sonra geyik kelimesini yasaklayabilir miyiz?" dediğini duyduğumda bu doğrulandı.

"Katılıyorum," diye ekler Rose.

"Sabahları iyi bir geyik eti severim," Loren, sırf o adam olmak ve herkesi sinir etmek için araya girer. Ona altın yıldız verirdim.

Hamstringim tamamen kramp girmeye başladığında onları duymazdan geliyorum. *Lanet olsun*. Dişlerimi sıkıp avuç içlerimi alnıma bastırıyorum. Bu spor çantasını kapatıp bir çukura atsam da olur. Beni ait olduğum yere, toprağın altına gömün.

İçim burkulur ve burnumdan gergin bir nefes veririm.

"Ayılarla ilgili lanet kuralları gözden geçirmemiz gerekiyor," diyor Ryke, benim kaçırdığım bir şeye. "Av sezonu olmadığı sürece veya ayı sana saldırmadığı sürece, onu vuramazsın."

"Kim diyor bunu?" diye karşı çıkar Rose.

"Lanet olası yasa," diye cevaplar Ryke. "Seninle kamp yaptığımıza ve bunu konuşmadığımıza inanmıyorum. Bak, herkes için ayı spreyi getirdim, bu yüzden bu

tartışmaya açık değil."

"Karanlık basmadan eşyaları boşaltmaya başlayalım." Connor'ın sözleri vücudumun her hücresinde panik yaratıyor. Eşyaları boşaltmak için bu bagajı açmak gerekiyor. Şu anda içinde bir spor çantasına *tıkılmış* olduğum bagajı. Nefes almayı kesiyorum. Hareket etmeyi kesiyorum.

Ben bir ceset de olabilirdim.

"Siz önce eve bir bakın," diye araya girer Willow. "Ben eşyaları boşaltmaya başlayayım."

O halleder, Abbey. Sakin ol.

"Buraya fiziksel iş yapmak için gelmedin," diye itiraz eder Loren. "O yüzden bizimle birlikte evi keşfetmelisin."

Willow tedirgin bir şekilde boğazını temizler. "Ben..." Sesi giderek azalır.

Keşke ona yardım etmek için dışarıda olsaydım, ama bu her şeyi mahvederdi. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. *Onu bu duruma sen soktun*, diye bağırıyor kafamın içi.

Onu mahvetmek istemiyorum. Onu, onu seven insanlara yalan söyleyen biri haline getirmek istemiyorum. Ama batıyorum ve kendimi kıyıda ne varsa ona tutunmaya çalışırken buluyorum. Bu yüzden parmaklarını sıkıca tutuyorum ve onu da benimle birlikte batırmaktan korkuyorum.

Şu anda bunu yapıyorum.

Biliyor

um.

Biliyor

um.

Siktir, biliyorum.

Bu kötü bir fikirdi.

Willow bu sefer daha kendinden emin bir şekilde devam etti: "Annemi arayacaktım —yani, *bizim* annemizi. Ya da... bilirsin, her neyse onu. Sadece bir dakika yalnız kalmam gerekiyordu."

Sessizlik bir şekilde gergin geliyor ve ben orada bile değilim.

Bir saniye sonra Loren cevap veriyor, "Evet, onunla iletişim halinde olduğunu bilmiyordum, ama... tabii ki, ona bulunduğu yeri söylemediğin sürece

—

"Olmaz. Asla yapmam."

"Sadece emin olmak istedim." Başka bir şey daha söylüyor, ama hamstringimde kramp şiddetleniyor. Lacrosse oynarken yaşadığım kramplardan daha şiddetli ve ben de saha kenarında turşu suyu içip kasılmaları gidermeye çalışan o pislikten biriydim.

Sanırım... Sanırım hareket etmem gerekiyor.

Yavaşça ve dikkatlice, uyluklarıma uzanıyorum, parmaklarımla kasları yoğuruyorum. O noktaya dokunmak için biraz eğilmem gerekiyor. Tanrım, şimdi daha iyi. Kasları masaj yapmaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum. Dirseğim sert bir valize çarpıyor ve bir *gürültü* çıkıyor.

Ağrı yayılıyor ama histerim yüzünden hissetmiyorum.

Kalbim vücudumdan fırlıyor. Bu arabadan çıkmak istiyorum. Bu gezegenden çıkmak istiyorum. Başka kimse bunu duydu mu?

Daha dikkatli dinliyorum. Sesler sessiz, neredeyse uzak. Kelimeleri ayırt etme şansım yok. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Ve sonra...

Bagaj kapağı bip sesi çıkararak kaputun açıldığını belirtir. Kahretsin.

Nefesimi çekip tutuyorum. Kaslarımı kıpırdatmıyorum. *Lütfen bu arabada insan boyunda devasa spor çantasını görmeyin.*

"Garrison?"

Willow. Rahat bir nefes alıyorum.

Fısıldayarak, "Gözlerini bağladığın bandajı takılı mı kontrol eder misin?" der. Hemen ekler, "Cevap verme. Lo hala kapıda. Annemle telefonda konuşuyormuş gibi yapıyorum." Cep telefonu kulağında olmalı. "Seni bagajdan çıkaracağım. Sıkı tutun, tamam mı?"

27 O ZAMAN – MAYIS

DUMANLI DAĞLAR

WILLOW MOORE

18 yaş

"İyi misin?" diye fısıldıyorum. "Su ister misin? Yiyecek? Aman Tanrım, bacakların." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Baldırları küçük kavunlar kadar *şişmiş*.

Garrison, yatağımın kenarına oturarak baldırlarını ovuşturuyor.

Onu göl evine gizlice soktum, bu sandığımdan daha kolay oldu. Herkese ormanda ayı spreyi ile güvenlik dersi vermek isteyen Ryke'ye teşekkürler. Annemle yaptığım telefon görüşmesini sorgulamadılar, ben de Garrison'ı odama gizlice sokmak için geride kaldım.

Dört katlı, iki katlı verandası ve *her yerde* dev akçaağaçları olan göl evi, تنها ve görkemli bir yer. Garrison'ın gözlerini bağladığım ve dışarıyı göremediği için biraz kötü hissediyorum. Çünkü burası gerçekten çok güzel.

Ayrıca çok büyük.

Kendi yatak odam olacak kadar büyük ve bu durumda, bir çocuğu saklamak için, büyüklüğüne çok minnettarım.

Garrison baldırlarını ovuyor. "Ben iyiyim Willow." Sesi de fısıltı gibi. "Gerçekten, benim için endişelenme. Ailenle vakit geçir. Ben burada takılacağım."

Keşke daha uzun süre birlikte olabilseydik, onu burada bırakmaya çekiniyorum. "Biraz atıştırılmalık getireyim." Gözlerim banyoya kayıyor. "Ben yokken banyoyu kullanırsan, unutma..."

"Sifonu çekme," diye gülümseyerek cümleyi tamamladı. "Anladım. Bu, ilk kez saklandığım bir durum değil."

Yüzüm soluyor. "Ah evet. Tabii ki. Daha önce de kızların yatak odalarına gizlice girmiştin." *Tabii ya Willow.* Benimle tanışmadan önce çok popülerdi.

"Hayır. Yani, evet, bunu yaptım. Ama böyle değil." Başını sallar. Gözleri kısılır. "Süper Kahramanlar ve Çörekler'den bahsediyordum. Aptalca bir benzetme olsa da. Orada kamp yaparken mekan pek kalabalık değildi."

Burada aldattığım herkesi hatırlayarak endişe yüzüme yansıyor.

Elini kaldırıyor. "Söz veriyorum Willow. Ses çıkarmayacağım." "Biliyorum. Sana inanıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece rahat olmanı istiyorum."

Onun, saklamaya çalıştığım bir suçlu gibi hissetmesini istemiyorum. Her ne kadar... tam da bunu yapıyorum, değil mi? Onu saklıyorum.

O kötü bir insan değil.

Gözlerinde şefkatli bir gülümseme belirir. "İnan bana, uzun zamandır hiç bu kadar rahat hissetmemiştim."

Sözleri moralimi düzeltir ve verandanın kapısı gıcırdayarak açıldığında ikimiz de sessizleşiriz. Çenesiyle bana başını sallar. Sessizce, "*Ailenin yanına git*" der.

Gerçekten burada kalmak istiyorsam, bu benim hakkımda neyi gösterir? Çimento blokları gibi ağırlaşan ayaklarım kapıya doğru sürünür.

Yağmur güverteye vuruyor, zifiri karanlık gece oturma odasında ürkütücü bir his yaratıyor. Pijama partisi için mükemmel bir atmosfer — Rose Calloway bunu bir ruh çağırma seansına dönüştürmüştü. Deri mobilyalar, alanı genişletmek için geniş, yere kadar uzanan pencerelere doğru itilmiş.

Kırmızı ayı desenli halının üzerinde bacaklarımı çaprazlayıp akşamın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Dışarıdaki fırtına ve aklımın tamamen odamda olması nedeniyle bu zor oluyor.

Aklım 24 saat Garrison Abbey haberleriyle meşgul. Sadece... onu kontrol etmek için pek fırsatım olmadı. En azından, istediğim kadar değil. Ve ben şu anı yaşamaya ve bu toplantıların tadını çıkarmaya çalışıyorum. Birçok insan Calloway kardeşlerle "*tüy kadar hafif, tahta kadar sert*" oynamak için *her şeyi yapar*.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Oyun, Ryke'ın (kaldırdığımız kişi) Rose'un üzerine düşmesiyle sona erdi. Şimdi hepimiz ortada mumlar yakılmış bir daire içinde oturuyoruz. Bir iblisle veya başka bir şeyle iletişim kurmaya çalışsaydık daha korkutucu olurdu. Ama Rose ve kız kardeşleri sadece yaşlı teyzeleri Margot ile konuşmak istiyorlar, bu yüzden zararsız görünüyor.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Fırtına kopuyor, gök gürliyor. Bu, ortamı *dramatik ve korkutucu bir hava yaratıyor*.

Yeni övgü: Willow Moore, ne tavuk tavuk
gibi—korkmuş yağmur bazı yağmur damlalarından. Kollarımı
vücuduma sararak mumların titremesini izliyorum.

Coconut mutfaktan uluyor, pençeleri döşeme tahtaları üzerinde yankılanıyor. Daisy kaskatı kesiliyor ve başını hızla oturma odasında sağa sola çeviriyor. Sanki zihinsel olarak her köşeyi ve her boşluğu taramaya çalışıyor gibi.

Kaşlarımı çatıyorum, karanlık, fırtına ve küçük çarpma ve patlama seslerinin onun travma sonrası stres bozukluğuna iyi gelmeyeceğinden endişeleniyorum.

Ryke, Daisy'yi kendine yaklaştırır, dudaklarını kulağına yaklaştırır ve fısıldar. Onun sözleriyle biraz rahatlamış gibi görünüyör.

Daisy'nin Ryke gibi onu önemseyen biri olduğu için mutluyum, dudaklarım neredeyse gülümsüyor. Bu düşünce beni balkonlara bakmaya yönlendirir.

Garrison.

Umarım iyidir.

"Margot teyze olsun," diye ilan eder Rose, dikkatleri tekrar kendine çeker. Bence, belki de kasıtlı olarak. Rose işte böyle bir kız kardestir. Diğerleri spot ışıklarından uzaklaşmak istediğinde, ne zaman spot ışıklarının önüne geçmesi gerektiğini bilir. "Hadi hepimiz el ele tutuşalım." Bana elini uzatır, ben de tutarım.

Lily, Loren, Connor, Ryke ve Daisy da çemberi tamamlar. Bebekler, Maximoff ve Jane, üst kattaki beşiklerinde güvendedirler.

"Gözlerinizi kapatın," diyor Rose.

Göz kapaklarım kapanır, karanlık beni sarar.

"Margot teyze," Rose seansı başlatır. "Seni çağırıyoruz, Margot teyze." Yağmur şiddetle yağar, rüzgâr şiddetlenir. Kollarımda tüylerim diken diken olur. "Senin güzel, kayıp ruhunu özlüyoruz. Lütfen bize gel."

Lo kıkırdar ve bu neredeyse bulaşıcıdır.

Dudaklarım gülümsemeye başlar, ama onları düzeltirim.

Rose, Lo hiçbir şeyi mahvetmemiş gibi devam ediyor. "Öbür dünyanın engellerini aş da seninle konuşabilelim."

Craaaaaaacccck!

Sıçrayarak gözlerimi açıyorum.

Lily, yorganın altında saklanmış başıyla, dehşete kapılmış, boğuk bir çığlık atar. "Bu da neydi lan?" diye sorar Ryke. Yere kadar uzanan pencereden dışarıya bakar.

Pencereden, belki de fırtınadan dolayı göl evinin zarar görmüş olabileceğinden endişelenerek.

"Bu elektrostatik deşarj," diyor Connor. "Yıldırım olarak da bilinir."

Işıklar yanıp sönüyor, sonra bir ampul çatlıyor ve hepsi birden sönüyor. Sanırım elektrik kesildi. Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bu, belki de bir ruh çağırma seansı sırasında olmamalıydı? Tesadüf, değil mi?

"Aman Tanrım," diye fısıldar Lily panik içinde.

"Yaşlı Margot Teyze?" Daisy, gözleri hala kapalı olan tek kişi olarak seslenir. "Bizi duyabiliyor musun?" Sadece onu dinliyor olsaydım, eğlendiğini düşünürdüm.

Korku yok. Ama nefesini tutuyormuş gibi çıkıntılı köprücük kemiklerini fark etmemek zor. Dizlerine sıkıca tutunmuş parmak eklemleri beyazlamış.

Whhhaaaaap!

Lily, üst kattan gelen yeni sese çığlık atar. *Aman Tanrım, olamaz.*

Ayağa fırlarım, dikkatim merdivenlere odaklanır. Sesin yatak odamdan geldiğine yemin ederim, belki de aşırı paranoyak davranıyorum, ama Garrison yalnız ve dışarıda şiddetli bir fırtına var.

Ağaç dallarının pencereleri parçalayıp *onun* vücudunu delip geçtiği korkunç görüntüler zihnimi mahvediyor. Muhtemelen gerçekleşmeyecek olan, *Final Destination* filmine layık korkunç korkular, ama şu anda yukarı koşmamak için tüm enerjimi harcıyorum.

"O ses neydi?" diye soruyor Lily. "Connor?" Connor Cobalt tavana bakıyor. "Bir nesne düştü." "Hayalet mi düşürdü?"

Hayaletin adı Garrison Abbey değilse... bu hayalet değil.

Thuuuump! sesi, uzun ve keskin bir iniltiyle birlikte geliyor.

Garrison.

Etrafımdaki şok olmuş, dehşete kapılmış yüzleri hesaba bile katmıyorum. Kulaklarım çınlıyor, üst kattaki döşeme tahtaları üzerinde ayak sesleri duyulurken dikkatim tek bir noktaya odaklanıyor.

"Moffy." Lily, bebek monitörünü elinde tutarak merdivenlere, oğlunun odasına doğru koşar.

Bir hırsız olduğunu düşünüyorlar. Tanrım. Harekete geçiyorum. "Lily bekle..."

Lo karısının peşinden koşarken, ben de ters yönde koşmaya başlıyorum. yönüne doğru koşarken. Arkamda ayak sesleri duyuluyor.

Rose ve Connor peşimde ama durmuyorum. Göl evinin batı tarafındaki başka bir merdivene aceleyle çıkarken bile durmuyorum. Yatak odama ve sesin kaynağına doğru koşuyorum.

Elektrik kesik olduğu için ikinci katın koridoru karanlık. Ama zifiri karanlıkta bile nereye gittiğimi biliyorum. Kalbim kulaklarımda atıyor. *Lütfen iyi ol.*

Lütfen iyi ol.

Yatak odama varıyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. Kilitli.

Bir cep telefonu fenerinin ışığı aniden kapıyı ve beni aydınlatıyor. Ani parlaklıktan gözlerimi kısıyorum. Connor, 1,80 metre boyundaki boyuyla cep telefonunu kaldırıyor ışığı, sanki en parlak spot ışığı altında gibi üzerime düşüyor.

Gizliliğim

açığa çıktı.

Umurumda

değil.

Umurumda değil.

Sadece *onu* önemsiyorum.

Avuç içimi tahta kapıya vuruyorum. "İyi misin?" Sesim endişeden çatlıyor.

"O içeride mi?" Connor, diğer tarafta kimin olduğunu zaten biliyormuş gibi soruyor. *Nasıl?* Şaşkınlığımı anında atlatıyorum. Connor Cobalt ile birlikte yaşıyorum. O çok zeki.

Bazen fazla bile.

Ağzım kurur. Rose ve Connor yan yana durup beni izliyorlar.

"Gidecek başka yeri yoktu," diye itiraf ediyorum çabucak, göğsüm ağır, donmuş nefeslerle çöküyor. "Onu buraya getirirken gözlerini bağladım. Yemin ederim, buranın nerede olduğunu bilmiyorum."

Her şeyi mahvettim. Bir daha bana asla güvenmeyecekler.

Rose çenesini kaldırıp bileğimi tuttu, dokunuşu sert olmaktan çok teselli ediciydi. Beni kapıdan uzaklaştırıp kendine doğru çekti.

Connor kapı çerçevesinin üstüne uzanır, küçük bir anahtar çıkıntısının üzerinde durmaktadır. Anahtarı kullanarak kapıyı açar ve kapıyı iterek açtığı anda, el fenerini odaya doğru tutar.

Midem bulanır.

Garrison kapitone yatağın kenarında oturuyor, lambası yere düşmüş ve parçalanmış. *Kan*. Kan görüyorum. Yere sıçramış ve topuğundan aşağı akıyor. Garrison çıplak ayağını inceliyor, tabanında bir cam parçası saplanmış.

"İyi misin?" diye sorarım ve yanına koşmaya çalışırım.

Rose elimi tutar ve beni geri çeker. "Sen de ayakkabı giymiyorsun Willow."

Midem altüst oluyor ama yerinde kalıyorum. Garrison bakışlarımdan kaçınmıyor. Başı eğik olsa da, vücudunun her santimini saran suçluluk duygusunu görebiliyorum. *Sorun yok*, diye bağırarak istiyorum. Camın üzerine basmak istememişti. Bu sırrın açığa çıkması onun suçu değil.

Saçları gözlerinin üzerine düşer. "Lambayı tekrar yakmaya çalıştım. Sonunda lambayı devirdim ve ben..." Yüzünü buruşturur ve neredeyse karanlıkta cam parçasını çıkarmaya çalışır.

"Yapma," diye uyarıyor Connor. "Rose, ilk yardım çantasını getirip Jane'e bakabilir misin?"

Rose çoktan kapıya doğru yönelmiştir. "Hemen dönerim."

Oda, artık sadece Garrison, Connor ve ben kaldığımız için gerginleşir. Yere bakarak, camların üzerine basmadan Garrison'a Indiana Jones gibi ulaşabilir miyim diye düşünürüm. Muhtemelen... *hayır*.

"Biriniz açıklamaya başlasın," diyor Connor, omzunu kapı çerçevesine dayayıp kollarını kavuşturarak.

Garrison mırıldanıyor, "Bagaja saklandım."

"Bana telefonunu verdi," diye ekliyorum çabucak. "Bütün bu zaman boyunca. Onda değildi." Tulumumun ceplerini karıştırıyorum — neyse ki cepler derin. Onun cep telefonunu kaldırıyorum. "Gördünüz mü?" Kimseyle iletişime geçip göl evinin yerini sızdıramaz. Daha da ileri gidip, onlar benim annemle konuştuğumu sanırken onu odama nasıl gizlice soktuğumu açıklıyorum.

Rose, ilk yardım çantasını, kucağında neredeyse bir yaşında olan kızını ve ayağında bir çift ayakkabı ile geri döner. "Daisy ve Lily ile konuşmak istiyorum," der Rose kocasına. Keskin sarı-yeşil gözleri bana doğru kayar.

Her şeyi mahvettim. "Çok üzgünüm, Rose..."

"Sadık olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Ama bunu bizden saklamamalıydın. Erkek arkadaşını da getirmek isteseydin, bir çözüm bulabilirdik."

Erkek arkadaş. Yüzümün rengi atıyor.

"Arkadaş," diye açıklığa kavuşturuyorum. *Garrison'a bakma.*

"Çıkıyor olsaydık daha mı iyi olurdu?" diye sorar Garrison.

Kalbim göğsümde garip bir *şekilde* çarpıyor. O... hayır... bilmiyorum.

Yüzüm uyuşmuş.

Connor, "Bu durumu katlanılmaz hale getirir" diyor.

Garrison dudaklarını kapatır ve başını tekrar öne eğirir. Onu kucaklamak istiyorum. Ve bu tuhaf bir duygu çünkü daha önce hiç kimseye dokunmak *istememiştim*.

Bu konuda yalnız değil. Onu buraya gizlice getirmek ikimizin de kararıydı. Yine de suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Kapı eşiğinde tedirgin bir şekilde tereddüt ediyorum. "Açıklayabilir miyim... Daisy'den de özür dilemek istiyorum..." *Ağlama Willow*. Gözyaşlarımı ve duygularımı bastırıyorum. Ama ona sıkıntı yaşattığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Evde bir davetsiz misafir olduğumu düşündüğü için, bu da onun paniğini artırdığını biliyorum.

Burası güvenli bir yer olmalıydı.

Neyse ki Rose başını salladı. "Beni takip et."

Çıkıp Maximoff'un odasında Lily ve Daisy'yi buluyoruz. Lily, bir çingirakla beşiğin üzerine eğilmiş, kıkırdayan bebeğe yumuşak bir sesle konuşuyor. Daisy yerde yatıyor, beyaz husky köpeği ona sokulmuş. Uzun dalgalar halinde köpeğin tüylerini okşuyor.

Rose arkamdan kapıyı kapatır ve Lily, "Herkes iyi mi?" diye sorar.

"Çoğunlukla," der Rose, sonra gözlerini bana diker.

"Çok üzgünüm," diye başlıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Daisy, Coconut'un tüylerinden başını kaldırıyor, kaşları karışıklıkla çatılıyor. Ve ben bir gayzer gibi patlıyorum. Gerçek, yatak odasının zeminini kaplıyor.

Durduramıyorum.

Garrison'ı göl evine nasıl kaçırdığımı ayrıntılı olarak anlatana kadar duramam. Neden kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu, yani

Faust'tan atıldığı gerçeğini ifşa etmek anlamına geliyordu. Hikayeyi bitirdiğimde, gözlerim yere yapışmış, onların gözlerine bakamıyordum.

"Ve ben senin affını hak etmiyorum," diye ekledim çabucak. "Özellikle sen, Daisy. Garrison ve benim göl evinden ayrılmamızı istersen, anlarım —"

"Ne, hayır," Daisy beni aniden keser. "Bunu istemiyorum."

Kalbim hızla çarpar ve bir bakış atmaya cesaret ederim. Daisy ayağa kalkmış, yeşil gözleri ışıkla parlıyor. O... kızgın görünmüyor mu?

"Kızgın değil misin?"

Kafasını sallar. "Bir çocuğu arabanın bagajına gizlice soktun."

"Klasik Gryffindor," diye fısıldar Lily.

Daisy devam eder, "Onun gözlerini *bağladın* ve telefonunu aldın, sadece biz"—parmağını kız kardeşlerinin arasında döndürür—"güvende kalabilelim diye. Neden buna kızalım ki?"

Gözlerimin kenarlarını silerim. "Çünkü hepinize söylemeliydim."

"Burada sır saklayan ilk kişi sen değilsin," diyor Lily, ayak parmaklarının ucunda sallanarak. "Buraya çok yakışıyorsun."

Rose, Lily'ye bir bakış atar. "Evet, ama sırları sıradan bir şey haline getirmeyelim."

"Katılıyorum," diye başını sallar Lily.

Göğsümdeki baskı hafifliyor. "Yani Garrison kalabilir mi?" diye soruyorum.

Daisy yatağın kenarına oturur. "On iki saatini bir *spor* çantasında geçirdi."

"Gözleri Rose'a kayıyor. "Onu şimdi kovamazsın."

Rose alaycı bir şekilde gülüyor. "Neden bunu bana söylüyorsun? Ben de tamamen aynı fikirdeyim.

Burada kalmayı hak etti."

Lily düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatıyor. "O spor çantasında nasıl hayatta kaldı ki?" Ben cevap veremedim, başını bana çeviriyor. "Seni gerçekten seviyor olmalı."

Daisy bacak bacak üstüne atar ve çenesini yumruğuna dayar. "Evet, tek ve eşsiz Garrison Abbey'den bahsedelim."

Olamaz. "Biz sadece arkadaşız," diye tekrarlıyorum. Muhtemelen bunu bir süre daha yapacağım gibi hissediyorum.

Lily gözlerini kısar. "Declan'la baloya gidiyorsun, değil mi?"

"Declan kim?" Rose, tüm detayları öğrenemediği için biraz rahatsız olmuş gibi, suçlayıcı bir tavırla sorar. Hayatımla ilgilenmesini seviyorum.

"O bir erkek çocuğu," diye cevap veriyorum. "Superheroes & Scones'un düzenli müşterisi."

Lily gülümser, çünkü o dükkâna sık sık geldiği için onu tanıyor.

"Ve beni baloya davet etti," diye açıklıyorum. "Ben de *evet* dedim." Declan iyi biridir. Onunla çizgi roman dükkanında tanıştım. Klasik *Star Trek* çizgi romanlarını arıyordu. Biz daha çok *Star Wars* çizgi romanları satıyoruz, bu yüzden arka tarafa gidip o sayıları aramam gerekti.

O benden daha çok konuşur. Ben sadece dinlerim.

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun," diyor Rose.

"Heyecanlıyım," diye başımı sallarım. "Sadece... Superheroes & Scones'da takıldığımız için gerginim. Dalton'da onunla aynı dersleri almıyorum."

Aslında okulda Declan'la hiç birlikte olmadım. Sanırım beni koridorlarda bulmaya çalışabilir, ama daha önce hiç yapmadı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Ayrıca bir erkek ilk kez bana çıkma teklif etti," diyorum onlara. "Hiç kahve içmeye bile çıkmadım, bu yüzden heyecandan çok gerginim. Hepsi bu."

"Harika olacak," diyor Daisy emin bir şekilde. "Ve hazırlanmana yardım edeceğiz."

"Tabii ki," diyor Rose, sanki bu benim balo hazırlıklarımın bilinen bir parçasıymış gibi. Lily hala kaşlarını çatmış durumda. "Garrison Declan'ı biliyor mu?"

"Evet," diyorum. "Ona söyledim. Declan'ın uzay gemisi askerleri gibi bir nerd olduğunu söyledi."

Star Trek, diye düzelttim.

Aynı şey değil mi? Kafası karışmış gibi yaptı. Superheroes & Scones'da çok uzun süredir çalışıyor, karıştırması imkansız.

Calloway kardeşler, benim anlayamadığım bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Belki Garrison'ın kıskanç olduğunu ya da flört ettiğini düşünüyorlardır. Daha önce de sorguladım, ama gerçeği biliyorum: biz *sadece* arkadaşız.

28 O ZAMAN – MAYIS

HER NEYSE, HIÇBİR YER

GARRISON ABBEY

18 yaş

Willow odadan çıktığından beri suçluluk duygusu beni kemiriyor. Hayır... lamba kırıldığından beri böyle. Hayır, doğduğumdan beri. Belki de anne karnından çıktığımda içimde bu ekşi, acı duygu vardı. Utanç kan dolaşımda yüzüyor ve kanamadan ölene kadar da öyle kalacak.

Ryke kırık camları süpürüyor, Loren yatak odasının etrafına mumlar yakıyor ve Connor ilk yardım çantasıyla yanıma oturuyor.

Connor'ın elindeki cımbızı görünce "Ben yapabilirim" diyorum.

O da cımbızı bana uzatır. "Dikiş atılması gerekiyor ve en yakın hastane iki saatten fazla uzaklıkta."

İlk düşüncem, *kan kaybından* öleyim.

İkincisi: Hastaneye gitmeyeceğim. Gidemem. Willow için durumu daha da kötüleştiremem. Hastane bu durumu felaket boyutlarına taşıyacaktır. Zaten yeterince zarar verdim.

Ryke sinirlenerek daha sert süpürmeye başlar. Ben aptal değilim. Kız arkadaşını korkuttuğum için bana kızgın. TSSB olan kız arkadaşını.

Nefes alamıyorum.

Sadece dişlerimi sıkıp, gözlerim bulanıklaşıp yanarken Connor'ın bakışları her santimimi yakıyor. "Beni izlemeyi keser misin?" diye bağıyorum.

"Yapabilirim, ama senin cevap vermeni bekliyorum."

Ayağımı inceliyorum, cımbız camın üzerinde duruyor. Kendi kendime, "Hastaneye gitmeyeceğim" diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin?" Connor'ın sesi sakın, neredeyse rahat.

Burnum genişliyor, duygularım yüzeye çıkıyor. Onları bastıramayınca, "Hastaneye gitmeyeceğim!" diye bağıyorum. Cımbızı kapıya doğru sallıyorum.

"Ona, sizinle kurduğu ilişkileri mahvetmeyeceğime söz verdim. Hastaneye gidersem, insanlar sizi görecek, aptalca fotoğraflar çekecek ve herkes bizim hangi ücra kasabada yaşadığımızı öğrenecek. *Hayır*, gitmeyeceğim." Gergin bir nefes alıp, çenemi sıkarak ayağıma odaklanıyorum.

"Sakin ol," diye bağırır Loren. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağız, ama *neden* burada olduğunu bilmek istiyorum."

Ryke çömelip camları süpürgeyle süpürürken yüzü kararır. "Eğer buraya seks yapmaya geldiyse..."

"Ne?" Ben irkilirim. "Hayır." Lo'nun bakışından çekinirim. "Willow'u sevmediğimden değil." *Tanrım*. Her şey ters gidiyor.

Ryke de bana sert bir bakış atıyor. *Harika*. İkisi de boğazımı parçalamak istiyor. Ama ne demeliyim ki? Willow'u seviyorum. Bugün ona çıkma teklif edebilseydim, ederdim. Ama çok geç kaldım.

Connor'a bakarak itiraf ettim, "Bir uzay gemisi askeri nerd onu baloya davet etti, tamam mı?"

Zaten Connor, Willow'la çıkıyor olsaydım durumun *kat kat daha kötü* olacağını söylemişti, yani bu uzay gemisi askeri nerd, "her şeyi mahvetmedin" listesinde bir çentik olmalı. Ama ben uzay gemisi askerini listeden tamamen çıkarmak istiyorum. Gidip başka birinin atmosferine girip *ona* baloya çıkma teklif etsin.

"Declan," Lo, bir daha asla duymak istemediğim ismi söylüyor. "Onun kim olduğunu biliyorsun. Lily bana, haftada en az dört kez Superheroes & Scones'a uğradığını söyledi."

"Willow'la konuşmak için," diye şikayet ediyorum. "Declan da ne biçim bir isim böyle?"

"Garrison ne biçim bir isim?" diye karşılık verir Lo.

Gözlerimi devirip iç geçiririm. "Her neyse."

Connor araya girer, "Tüm bunlar ne kadar eğlenceli olsa da, hala cevaplara yaklaşamadık ve ben önümüzdeki beş dakika içinde cevapları almak istiyorum."

Ryke bardağı çöp torbasına atar ve banyoya girer. Lo yatağın yanında diz çöker ve cımbızı ister.

Tereddüt ettikten sonra cımbızı ona veririm.

"Oradaki kesikleri dikmek için kullanabileceğimiz bir şey var mı?" Lo ilk yardım çantasını işaret eder.

Bu, hastaneye gitmeyeceğimiz anlamına geliyor. *Teşekkürler*. Omuzlarım düşer ve kaslarım gevşer.

"Eğer gerçekten istiyorsa, bir alternatif bulabiliriz," diyor Connor. Ben başımı sallıyorum. "Ben de bunu istiyorum."

Ryke geri dönüp bana bir bardak su uzatıyor. Connor da bir paket Advil veriyor. Fiziksel acı beni rahatsız etmiyor, ama onların nezaketi içimi burkuyor.

Bunu hak etmiyorum. Hiç hak etmiyorum. Yine de, işte buradalar.

Ve o anın ağırlığı içime işliyor. Onlara bakıyorum, bunalmış ve ağlamak üzereyim. *Ağlama lan, dostum.* Aptalca bir soru sorarak kendimi toparlıyorum. "Siz ikiniz birbirinizden nefret ediyordunuz sanıyordum?" Ryke'den Connor'a doğru işaret ediyorum. Magazin dergileri sürekli kavga ettiklerini yazıyor.

Ryke cevaplar, "Biz iyi arkadaşız."

Haliya bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ne oldu?" diye sorar

Connor.

Kafamı sallayıp Advil paketini yırtarak açtım. "Sadece düşünüyordum da... Sizin içinüzün sahip olduğu türden bir dostluğu nerede bulabilirim bilmiyorum. Benim arkadaşlarım pislikler." Boğazımı tırmalayan kısa, acı dolu bir kahkaha attım. "Ben de onlardan biriyim..."

Ağır bir vuruş duyulur ve sonra biri konuşur.

"Hepimiz pislikleriz," diyor Lo. "Ama bir gün, seni daha iyi bir insan olmaya iten bir pislikle tanışacaksın. Onlar seninle kalacak olanlar."

Gözlerimi bir kez ovuşturdum. *Ağlama lan.* Sonra hapları bir yudum suyla yuttum.

"Beş dakikalık süre sınırı dolmak üzere," diyor Connor.

Onun zaman sınırlaması olduğu konusunda şaka bile yapmıyorum. Zorlukla yutkunarak her şeyi anlatıyorum. Superheroes & Scones'a girip son bir ay boyunca dinlenme odasında uyuduğum kısmı bile atlamıyorum. Başarısızlığı kabul etmek kolaydır

Faust'tan nasıl atıldığımı anlattığımda, öfkem kaynamaya başlar. Beni yiyip bitirir. Kapüşonumu başıma çekerim. "Ve biliyorsun, bu benim ailemin suçu." Connor'a bakarken gözlerim yanıyor. O Faust'a gitti. Ne kadar zorlu ve lanet olasıca bir yer olduğunu biliyor olmalı. "Neden beni yıl ortasında yeni bir okula gönderdiler ki? Biliyorum... Biliyorum, her şeyi mahvettim, ama lise diploması almak istiyorsam, *sınıfta kalmam* gerekiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Bunu sorduğum için aptalım.

Connor Cobalt bir dahi. O *bunu hiç* hissetmedi.

"Arkadaşların ne olacak?" Connor sorumu görmezden gelerek sordu. "Sanırım onların evleri var."

"Seni korkutmak için evine giren tüm arkadaşlarımı mı kastediyorsun? Onları mı?" Onları düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yargıç onlara birer yıl hapis cezası verdi. *O ben olabilirdim.* Bazı günler, öyle olmasını diliyorum.

"Hayır," diye cevaplar Connor. "Diğer arkadaşların."

"Başka arkadaşım yok. Kimse kötü adamla ilişki kurmak istemez, Dalton'da da, Faust'ta da." Omuz silkiyorum. "Gidecek yerim yoktu, tamam mı? Superheroes & Scones ve Willow vardı, hepsi bu."

Ben. Bir. Kaybedenim.

Sanki alnıma dövme yapılmış gibi.

Ama Willow, şüphesiz tanıdığım en harika insan: şefkatli, cesur, eşsiz, utangaç... Ve benim gibi bir ezikle vakit geçirmekten çekinmiyor, bu da bir şey sayılır sanırım.

Anlatacak daha çok şey var. İçimi dökmem gereken daha çok şey var.

"Faust'un aileme gönderdiği mektubu, onlar almadan önce yaktım — başarısız olduğumu söyleyen mektubu. Ve biliyor musun..." Sesim çatallanıyor, boğuluyor. "Hiçbir zaman iyi bir insan olmadım. Bazılarınızın bende ne bulduğunu bile bilmiyorum... çünkü ben boktan biriyim."

"Sen boktan biri *değilsin*," diyor Lo, sanki bu çok kesin bir gerçekmiş gibi. Mermerde oyulmuş gibi. Bunu nasıl bu kadar net görebildiğini bilmiyorum. "Ayağındaki bu camı çıkarmak ister misin?" diye ekliyor.

Lo bana sanki ben zaten iyi bir adammışım gibi bakıyor. Anlamıyorum. Ama buna inanmak istiyorum. Bir gün. Bir şekilde.

"Evet," daha derin bir nefes veriyorum. "Evet, çıkmasını istiyorum."

29 GÜNCEL – MART

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

23 yaş

"Kıyafetim uygunsuz mu?" diye Garrison'a sessizce soruyorum, askılı elbise giymiş bir hostes bizi Lola Vine'a oturtuktan hemen sonra. Lola Vine, Londra'da aylardır gözümün üzerinde olan havalı ve lüks bir pizzacı. Atmosferden o kadar heyecanlandım ki, Yelp fotoğraflarından insanların kıyafetlerini incelemek aklımdan çıkmış.

İnce mavi süveterime ve üstüne giydiğim düğmesiz ekose flanele bakıyorum. *Ve kot pantolon* giyiyorum. Daha güzel bir pantolon seçebilirdim.

"Bana göre değil." Garrison mum ışıklı masaya yaklaşır. "Ama biri öyle düşünüyorsa, ben de öyle düşünüyorum. Birlikte uygunsuz giyinmiş olabiliriz." Kadife sandalyenin arkasına bir motosiklet ceketini atar. Siyah tişörtü, kaslı pazılarını ortaya çıkarır, ama bencilce onun da benim gibi kot pantolon giymiş olmasına seviniyorum.

Daha fazla gülümsüyorum, kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum.

Garrison ceketini bir iki saniye daha düzeltiyor. Midemde heyecanlı bir enerji dalgalanıyor. Bugün heyecanlanacak çok şeyim var.

En büyüğü, Garrison'ın Londra'da olması. Erkek arkadaşımı görmek, haftalarca onu hayal etmemi gerçek hissettiriyor.

Ve biz randevudayız. Hala *burada* masa ayırttığına inanamıyorum. O şehirdeyken her gitmek istediğimde, bütün hafta boyunca yerleri doluydu.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" diye soruyor Garrison, bana deri kaplı menüyü uzatırken. "Hayal ettiğin kadar havalı mı?"

Restorandan çok ona baktığımı fark ettim. Etrafıma bakındım ve çevremdeki her şeyi içime çektim: turuncu ve mor kadife sandalyeler ve kabinler, şık likörlerin bulunduğu gösterişli kavisli bar, aynalı tavan, koyu kırmızı halı ve kırmızı perdeler.

"Daha da iyi." Gülümsemeden duramıyorum. "Sanki Hellfire Club burada var olabirmiş gibi geliyor." Popüler bir çizgi roman sitesi, *X-Men* filmlerini anımsatan on restoranı listelemiş ve Lola Vine, *X-Men: First Class* altında yer almıştı. Üniversitemden çok uzak olmayan bir restoranın bu listeye girmesine şaşırmıştım.

Garrison'ın "*Hellfire Club nedir?*" gibi bir şaka yapmasını bekliyorum. Superheroes & Scones'da çalıştığı onca zamandan sonra, Emma Frost'un da üyesi olduğu bu gizli topluluğu hatırlayacağından eminim.

Garrison başını salladı. "Bu iyi... gerçekten iyi." Akuamarin rengi gözleri, kalabalık restoranın içinde dolaştı. Işıklar loş ve sıcak bir parıltıya indirilmişken kimsenin bizi tanıyacağını sanmıyordum.

Bir garson buzlu su getirir, bize günün spesiyallerini söyler ve sipariş vermemiz için bize zaman tanımak üzere ayrılır.

Menüden çok Garrison'ı inceliyorum. Biraz tuhaf davranıyor. Sandalyesini sürekli yaklaşıyor, dirseğini masaya koyup kaldırıyor.

"Her şey yolunda mı?" Gözlüklerimi yukarı itiyorum.

"Evet, neden olmasın ki?" Suyu büyük bir yudumla içiyor.

Omuz silkiyorum. Belki de onun gerginliğini fazla abartıyorum, ama onu *çok* iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum. "Bilmiyorum... Emin misin, bir şey yok mu?"

Kahverengi saçlarını eliyle taradı. "Hayır, gerçekten bir şey yok." Kolunu sandalyenin arkasına koydu, daha sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

Yani, gerçekten havalı görünüyor.

Pazıdaki dövmele, gözlerine düşen saçları ve eskimiş bir pelerin gibi kötü çocuk imajı... Ama bunca yıl sonra, artık gerçeği biliyorum.

Garrison Abbey *iyi* biridir.

Sadece kötü bir şöhreti var.

Onu en çok sevenler, ona bir şans daha verenler tarafından temizlenmiş bir şöhret.

Margherita pizza ve klasik pepperoni sipariş ettikten sonra konuyu filmlere çeviriyorum. "*Avengers: End Game*'i hiçbir şey geçemez bence." Suyumu yudumluyorum.

Garrison arkamda bir yere bakıyor, sonra gözlerini kırıştırarak bana odaklanıyor. "Evet, o film çok iyiydi. Jake Gyllenhaal, Mysterio rolünde muhteşemdi."

Yanlış film.

Beş dakika önce *Spider-Man: Far From Home*'dan bahsediyorduk. Kaşlarımı çatıp ağzımı açtım, yine iyi olup olmadığını sormak üzereydim.

Ama o hemen sorar: "Lily ve avukatlarla görüşme nasıl gitti?"

Lily ve avukatlar.

Başım yine dönüyor ve bir yıl önce bu zamanlar Philadelphia'ya uçup hastaneye koştüğümü düşünmek garip geliyor. Garrison'ın apandisi

alınmıştı. Ben hala "parti" dairesinde yaşıyordum. Birkaç arkadaşlığım ve düşen notlarım için endişeleniyordum.

Bir yıl içinde çok şey oldu. Bazı şeyler ise aynı kaldı.

Kira sözleşmem sona erdi ve kampüse yakın bir stüdyo daireye taşındım. Ev arkadaşım olmadığı için notlarım B ve A'ya yükseldi.

Yeni evimde Sheetal ve Tess ile arkadaşlığımı sürdürmek daha kolay oldu. Tess *tiyatro* bölümüne geçtikten sonra bir yıl boyunca aralıklı olarak bir çift oldular. Ama şu anda "sıkı sıkıya bağlı" bir aşamadalar.

Salvatore'ye gelince, taşındığımdan beri onunla pek konuşmadım, ama hala birçok işletme dersini birlikte alıyoruz ve birbirimizi görüyoruz.

Bu biraz garip, ama ona karşı hissetmeye başladığım rahatsızlık ve acı öfkedense garip olmasını tercih ederim. Özellikle de Garrison'a sürekli çöp gibi davranmasını.

Sheetal, Salvatore'nin derslerini daha katlanılabilir hale getiriyor. Derslerden önce şakalar yapıyor ve ortam her zaman daha hafif oluyor.

Ama Garrison'ın bahsettiği şey, Lily ve avukatlar, daha yakın zamanda olan bir olay. "Lily sana nasıl gittiğini anlatmıştır herhalde," diyorum, çünkü Garrison hala

Lo ve çocuklarıyla birlikte onun evinde yaşıyor.

"Evet, ama bunu bana sen söylemiyorsun," diyor Garrison, sanki beni duymak her şeyi değiştiriyormuş gibi.

Gülümsemem daha da genişliyor. "Tamam, görünüşe göre Superheroes & Scones'un franchise'ı yüzde yüz kesinleşti ve ben de Londra'da bir şube açma fikrini ortaya attım."

Ağzı biraz şokla açılır. "Londra mı?"

Lily'nin bunu söylemediğini fark edince kaşlarımı çattım. "Franchise toplantısına Londra'nın ağzımdan çıkacağını düşünerek gitmedim, ama Lily bana '*Bir mağaza açsaydın, hangi şehri seçerdin?*' diye sordu."

Kafası karışmış bir şekilde başını sallar. "Ama neden Londra? New York ya da Pittsburgh diyebilirdin."

"New York'u veya Pittsburgh'u o kadar iyi tanımıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Londra iki yıldan fazladır benim evim ve buradaki pazarı, sokakları ve insanları anlıyorum. Fırsat verilirse burada bir mağaza açabileceğime eminim."

Garrison titreyen mumu izliyor, düşünceleri karmakarışık.

Kalbim deli gibi atarken, ona yaklaşıyorum. "Londra şubesini açsam bile, Lily daha fazla şube açmaktan sorumlu olabileceğimi söyledi." Sesim çok kısık çıkıyor ve o nazik bir şekilde tekrar etmemi istiyor. Ben de tekrar ediyorum ve ekliyorum, "Mezun olduğumda bana bir iş teklif ediyor. Kurumsal düzeyde, yüksek maaşlı bir pozisyon... Umarım... Umarım buna hazır olabilirim, ama bu bir rüya gibi geliyor..."

Her gün süper kahramanlar ve çizgi romanlarla çevriliyken işletme diplomamı iyi bir şekilde kullanmak... Daha iyi bir kariyer isteyemezdin.

Nefesimi tutarak onun cevap vermesini bekliyorum. "Garrison?"

"Bu işte başarılı olacaksın," diyor, bundan emin bir şekilde. "Biliyorum, olacaksın." "Berbat olabilirim."

"Hayır." Bana o kadar çok güveniyor ki, kalbim yeni bir seviyeye yükseliyor. "Sen zekisin Willow ve iş ve çizgi romanlara çok meraklısın. Bu çok mantıklı."

Ağzının hafifçe aşağı doğru kıvrılmasını dikkatle inceliyorum. "Ama...?" *Bir ama gelmesi gerekiyor.*

"Ama bu bizim için ne anlama geliyor?" Yüzünü buruşturur. "Ve kendimi bir *pislik* gibi hissediyorum."

Kendimi bu işe karıştırarak kariyer yolundaki mutluluğunu gölgeliyorum."

"Gölgelenmiyor," diyorum, hafifçe gülümseyerek. "Ve umarım bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünürsün... çünkü düşünülmesi gereken bir 'biz' olmasını tercih ederim, anlarsın ya?"

bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünmeni umuyorum... çünkü düşünülmesi gereken bir "biz" olmasını tercih ederim, anlıyor musun?" Garip bir tür baş dönmesi başlar.

Belki de tekrar gülümsediği içindir. "Tamam, o zaman sorun yok." Bana bakar, gözlerinde nazik bir sevgi vardır. "Peki ya biz? Mezun olduktan sonra tam zamanlı olarak Londra'da yaşamak ister misin?"

"Arada sırada uçup gitmeyi tercih ederim. Philadelphia'da paparazzilerin deli olduğunu biliyorum, ama orayı özlüyorum. Herkesi özlüyorum."

Garrison şiddetle başını sallar ve bu planı beğendiğini anlayabiliyorum. "Londra'yı sevmediğimden değil," diye açıklıyor bana. "Orası bana her zaman seni hatırlatacak bir şehir. Ama ben Philadelphia'yı seviyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de."

Orada kardeşlerimle tanıştım, en iyi arkadaşım Daisy ile tanıştım ve altı yıl sonra karşımda oturan ilk aşkımla tanıştım.

Gelecekteki işim hakkında biraz daha konuşuyoruz. Telefonuma bakmamaya çalışıyorum, ama yemin ederim ki yemek siparişlerimizi kırk dakika önce verdik.

Ama pizza umurumda değil. Garrison'la burada olmak hoşuma gidiyor.

Biraz sessizleşti ve avuç içlerini ovuşturuyor, dirseklerini masaya dayıyor. Etrafına bakınıyor ama gözleri hep bana takılıyor, neredeyse fazla bile.

Ona bir bakış attım.

O da bana bir bakış atıyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum, bana *bir şey* söylemesini bekliyorum. Ama o gergin bir nefes alıyor, dudaklarını yalıyor ve sadece bana daha derinlemesine bakıyor.

Konuşmaya karar verdim. "Sence siparişimizi unuttular mı?"

Restoranı hızlıca taradıktan sonra tekrar bana dönüyor. "Taze pizza pişirmek muhtemelen biraz zaman alır." Yemeğe ilgisiz görünüyor.

"Lakros nasıl gidiyor?" diye soruyorum, çünkü o bir kulüp takımında oynuyor. Sadece hafta sonları eğlence için. O, gösterdiği kadar dirençli ve kararlı değil, ya da

belki de kendisinin farkında olduğu kadar. Pek çok insan, sevgi-nefret ilişkisi yaşadığı bir spora geri dönmez, bu aktiviteden tekrar zevk almayı bırakın.

"İyi." O başını sallar.

"Bunu çok sık söylüyorsun," diyorum ona.

Kafası karışmış görünüyor.

Açıklığa kavuşturuyorum: "*İyi*, bu *iyi*, her şey *iyi*."

"Ne diyebilirim ki? Ben bin sayfalık bir sözlük gibiyim." Alaycı bir gülümsemeyle konuşur.

Gülmek istiyorum ama dudaklarım aşağı doğru çekiliyor. "Gerçekten, beni endişelendirmeye başlıyorsun. Bir şey mi oldu..."

"Hayır, söz veriyorum Willow, her şey mükemmel." Gözleri çok daha yumuşak bir hale gelir ve masanın üzerinden elini uzatır.

Avuç içimi onun avucuna koyuyorum ve başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor, ciğerlerimi genişletiyor. Bana bakarken gözleri doluyor.

Bu beni ağlatıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum, Willow Hale. Sen benim sahip olduğum en iyi arkadaşımın, hissettiğim en güzel kalbin sahibisin ve her sabah uyandığımda, tek umudum sana uyanmak. Hayatımda senin olmadığın bir gün düşünmek fiziksel bir işkence." Diğer elimi de tutar, mumu devirmemek için dikkatli davranır. "Bir zamanlar yarını görmek istemediğim günler vardı, ama şimdi seninle olan bu hayatın hiç bitmemesini istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor, duygularımı gizleyemiyorum. Saklamaya çalışmadığım bir duygu.

Sesi boğuk, ağlamak üzereyken konuşmaya devam ediyor. "Yaşlandığımızda, lanet olası kumandaları kullanamayacak hale geldiğimizde Street Fighter oynamak istiyorum ve çocuğumuzun bizim kırdığımız tüm rekorları kırmamasını istiyorum. Kız arkadaşımın, en iyi arkadaşımın, çocuğumun annesi ve karım olmasını istiyorum."

Karısı.

Ellerimi bırakıyor ve avuç içlerim ağzıma uçuyor.

Garrison.

Sandalyesini geriye çekişini izliyorum.

"Garrison?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

O...

Etrafa bakınıyorum, ama loş restoranda görebildiğim kadarıyla kimse çekim yapmıyor. İnsanlar izliyor, ama kimse kamera ya da telefon çıkarmıyor.

Bunu planlamış. Öyle olmalı.

Bunu benim için mi planladı?

Bizim için mi?

"Willow." Sandalyenin önüne diz çöküyor.

Hâlâ gözyaşları içindeyim, hâlâ şaşkınlığım ve ona doğru eğiliyorum.

Garrison arka cebinden siyah bir kutu çıkarır. Gözlerinin ıslak köşelerini siler ve kapağı açar. "Hayatımın en büyük onurunu bana yaşatıp benimle evlenir misin?" Sesi titriyor.

Ağlayarak gözlerimi sıkıştırıyorum, başımı sallayıp "Evet" diyorum. Sonra birbirimizin kollarına atılıyoruz. Sarılmak. Beni ayağa kaldırıyor, göğsüne çekiyor ve dudaklarımız o kadar çok ruh, hayat ve sevgiyle buluşuyor ki sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Ayrıldığımızda, parmağıma zarif bir yüzük takar, ince altın bir bant üzerinde altı küçük elmasın asma gibi dağıldığı bir elmas. Çok güzel, ama ona bunu söyleme fırsatım olmaz.

Arkamda kırmızı perdeler açılır ve görmeden önce alkış ve tezahürat sesleri duyarım.

Ailem.

Lo ve Ryke. Babam. Connor, Rose, Lily ve Daisy. Arkadaşlarım Sheetal ve Tess. Hepsi burada. Gülümsüyorlar. Ağlıyorlar.

Daha da büyük bir mutlulukla doluyorum. Sevdiğim onca yüzü tek bir odada görmek. Tek bir yerde. Londra'da.

Herkesi selamlarken Garrison'ın elini bırakmıyorum.

Nişanlandım.

Erkeğimle, en iyi arkadaşım, bir gün çocuğumun babasıyla, tüm güzel geleceğimle. O, hayatımın her anında olacak.

Pizzalar, ailem ve arkadaşlarımın saklanıp Garrison'ın büyük soruyu sormasını bekledikleri Lola Vine'ın şık, özel arka odasında yayılmış durumda.

Hemen fark ettiğim şey: teklifin hazırlanması *aylar* sürmüş. Bu da demek oluyor ki, aylar önce benimle evlenmek istediğini biliyormuş.

Bana evlenme teklif etti. Hâlâ inanamıyorum.

Gülmekten yüzüm ağrıyor.

Herkes beni şaşırtmak için sırrı saklamayı başardı ve ben hala ayaklarımın üzerinde hafif, sanki uçuyormuşum ve kelebekler kanat çırpıyormuş gibi hissediyorum — sanki yine on yedi yaşındayım ve Garrison Abbey ile birlikte Dalton Akademisi'ndeki ilk gününe başlamak üzereyim.

Ve o arabasının yanında beni bekliyor.

Gece sona eriyor, pizzalar yenildi ve devasa bir beze turtası yenilmeye başlandı. Daisy'den baş nedimem olmasını istedim bile. Birden ağzımdan çıktı ve o da beni kucaklayarak gözyaşlarını sildi. Rolü hemen kabul etti.

Rose ve Lily birbirlerinin baş nedimesiydi ve Daisy'nin onu en üst sıraya koyacak bir kız kardeşi hiç olmamıştı. Ama o benim listemde bir numara.

Sheetal ve Tess'e veda ettikten sonra, Calloway kardeşlerle tuvalete gidiyorum, Garrison ve Connor da erkekler tuvaletine giriyor.

Her şey mükemmel ve yolunda olmalıydı, ama arka odaya montlarımızı almaya döndüğümüzde, hava bizim bıraktığımız gibi rahat ve mutlu değildi.

Lo ve Ryke babamın karşısına geçiyor, üçü de ayakta, öfkeli bakışlar ve gergin duruşlarla.

Gözleri bana kayıp, sıcak bir tehditle üzerime çöktüklerinde, bunun neyle ilgili olduğunu anlıyorum. Bu kadar yoğun bir tepkiyi tetikleyecek tek şey bu olabilir.

Yalan.

Kötü davranışım.

Yıllar önce, Jonathan Hale'in parasını kabul ederek öğrencileri rüşvetle Garrion'un Salvatore ile kavgasının video görüntülerini silmelerini sağladım ve bunu kardeşlerime hiç söylemedim.

Her kelebek, kanatları kesilmiş olarak ciğerlerimde ölüyor.

Garrison kolunu belime doladı. Hemen yanımda, ama uzun süre burada kalmayacağını hissediyorum.

Rose ilk konuşan kişi oldu. "Neler oluyor?" Sesi suçlayıcıydı, sanki benim kutlama günümde kötü haberler getirmişler ve bu yüzden cezalandırılmaları gerekiyormuş gibi.

Ama bu benim hatam, onlara en başından gerçeği söylemediğim için.

"Kız kardeşimizle konuşmalıyız," diyor Lo, kehribar rengi gözleri hâlâ benimkilere bakıyor. Gerçekten çok üzgün görünüyor ve pişmanlık içimi kemiriyor.

Ryke ekliyor, "Özel olarak."

Donup kalıyorum, ama nefes almaya çalışıyorum.

Babam elini beline koymuş, önemli ve prestijli biri gibi duruyor. "Eğer kan bağıyla Hale aileden değilsen, arabada beklemelisin. Birkaç dakika sonra çıkarız."

"Ben gitmiyorum," diye karşılık veriyor Garrison. "Eğer bu Willow ile ilgiliyse..."

"Seninle sonra konuşabilir," diye araya giriyor Lo. "O kadar uzun sürmez."

Garrison'ın gözleri bana düşerken, Rose ve Connor ateşli ve akıcı bir Fransızca ile hızlıca konuşarak sessizliği doldururlar. Daisy ve Lily el ele tutuşurlar ve arka odadan ilk çıkanlar olurlar, ama Daisy bana *"başarabilirsin"* diye fısıldamadan önce.

Benim neyle karşı karşıya olduğumu ya da sakladığım gerçeği bilmiyor, ama yine de beni cesaretlendiriyor. Hala bana inanıyor. Nefes alıp Garrison'a bakıyorum. "Ben iyiyim."

Yüzümdeki ifadeyi ve titrek ellerimi inceliyor. Avucunu bileğime, sonra da elime kaydırıyor ve beni saran şefkatli bir rahatlık hissediyorum.

"Kalabilirim," diye fısıldadı ve sonra durakladı, gözlerimiz birbirine kilitlendi, sanki o da bunun ne hakkında olduğunu biliyormuş gibi. "Kalmalıyım."

Kardeşlerim kalmasını istemiyor. Ben de fısıldayarak, "Bunu kendi başıma yapmalıyım," diyorum. Doğası gereği endişeli biriyim, ama bu üç adamın yanında eskisi kadar gergin değilim. Başlangıçta, babamla yüz yüze geldiğimde, elime aldığım içkiyi titreyip dökmeden tutamıyordum.

Ryke ve Lo yumuşak başlı değiller, ama beni seviyorlar ve ben onları incitmiş olsam bile bana zarar vermeyeceklerini biliyorum.

Garrison bana sarılır, sonra odaya sert bir bakış atar. "Onun senin kız kardeşin ve kızın olduğunu biliyorum." Babama bakar. "Ama unutma, ben onun *kocas*ı olacağım. Onunla uğraşırsan, benim için ölmüş sayılırsın."

Ryke gözlerini devirir. "Kız kardeşimize bulaşmayacağız."

"Anladık," diyor Lo Garrison'a. "Defol git." İki parmağını sallayarak onu kovuyor.

Bu, ortamı biraz hafifletir ve Garrison, son bir kez bana bakarak özel arka odadan çıkar, iyi olduğumdan emin olmak için.

Küçük bir gülümsemeyle gözlüklerimi yukarı itiyorum.

Connor ve Rose isteksizce erkek arkadaşımın, ya da sanırım nişanlımın peşinden giderler. *Nişanlandık*. Rose çıkarken kürk mantosunu alır ve demir gibi bir tutuşla omzumu sıkır.

Şimdi sadece ağabeylerim ve babamla baş başa kaldım. Onlar masanın diğer ucunda toplanmışken, ben masanın bir ucunda garip bir şekilde duruyorum. Tabaklarda birkaç parça margherita pizza kalmış, uzun mum ışıklı masanın üzerinde peçeteler yığılmış. Mutlu bir nişan yemeğinin kalıntıları.

Bilinçsizce parmağımdaki yeni takıya dokunuyorum. Ve üç çift göz nişan yüzüğüme bakıyor.

Gerginlik havayı daha da gerginleştiriyor.

Ryke, tıraşsız çenesini eliyle okşadı. "Bak, senin lanet nişanını mahvetmeyeceğiz. Sadece bir açıklama istiyoruz."

"Bir açıklama yapmak istiyorum," diyorum sessizce, "ama ne duyduğunuzu bilmiyorum...?"

Lo kadife koltuğun arkasını kavrar. "Babamız sana *yüz bin dolar* verdiğini söyledi, böylece bir grup öğrenciye Garrison'ın başka bir çocuğu yumrukladığı videoyu sildirebileceksin. Erkek arkadaşının berbat gecesini basından uzak tutmak istemenizi anlıyorum. Hepimiz o durumları yaşadık. Hem de çok fazla. Ama yardım isteyebileceğin onca insan varken, ilk tercihini *ondan* yaptın." Kaşları acı ve şaşkınlıkla çatıldı. "Her zaman işleri kendi başına halletmek istediğini söylediğini biliyorum. Sadaka istemiyorsun. Ama

aldığın şey babamızdan gelen bir yardımdı ve neden ona bizden daha çok güvendiğini anlamıyorum."

"Sana yardım ederdik," diyor Ryke sertçe, göğsünden Lo'nun göğsüne doğru işaret ederek.

Ağırlığımı kaydırarak, onların sert ve keskin bakışlarını tutmaya çalışıyorum. "Yardım edeceğinizi biliyorum."

Babamız oğullarına keskin bir bakış atar. "Onu rahat bırakın. Ben onun babasıyım. Benden yardım istedi. Ben de ona *yardım ettim*. İkiniz de bu olayı gereksiz yere abartıyorsunuz."

Gözleri kararan Ryke, babasına sertçe bakar. "Orada durup, yardımlarının bencil *şartlar* içermediğini gibi davranma."

Sıcak bir nefesle boğulur. "Ne şartları? Tek istediğim, onun Ivy League'e gitmesiydi, Londra'daki adı duyulmamış bir işletme okuluna değil. Ama bununla ilgili şikayet ettiğimi duydun mu? *Hayır*," diye bağırır babamız. "Onu alkışladım, yoluna gönderdim ve orada *kalmasına* yardım ettim. Sonra tekrar yardımımı istediğinde, hiç soru sormadan yardım ettim."

Ryke öfkeli. "Peki ya geçen yaz Nubell ailesinde yaptığı staj? Bunu kendisi mi istedi yoksa sen mi zorladın?"

O beni zorladı.

Utançla başımı eğiyorum.

Nubell kurabiyeleri Kraft ve Keebler kadar popülerdir ve ben yaz boyunca şirketin torununun torunu Patrick Nubell için ayak işleri yaptım. İyi bir fırsattı, ama benim gerçekten istediğim fırsat değildi.

New York'ta büyük bir çizgi roman yayıncılık şirketinde staj yapma fırsatı buldum. Bu fırsatı, becerilerim veya özgeçmişimden ziyade Loren Hale ile akrabalık bağım sayesinde elde ettim. Bunun farkındayım, ama yine de kabul ederdim.

Sonunda reddetmek zorunda kaldım.

Babam Nubell'de staj yapmam konusunda ısrarcıydı. "*Senin için bu bağlantıları kullandım Willow. Kolay olmadı.*"

"O stajı istiyordu!" babamız Ryke'ye bağırıyor. "Onun geleceği için mükemmel bir deneyimdi..."

"Senin onun için istediğin gelecek için!" diye bağırır Ryke.

"Kızım için en iyisini istiyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verir, gözleri bıçak gibi keskin. "Sen ve Loren için en iyisini istiyorum. *Lanet olası* çocuklarım için en iyisini istiyorum ve bunun için özür dilememi sağlayamazsın!"

"Durun," diye bağırır Lo, sık sık babası ve kardeşi arasında arabulucu rolünü üstlenmek zorunda kalır. Onların sert tavırları arasında durur ve bana odaklanır. "Bana hiç mantıklı gelmeyen tek şey, Willow, Ryke ve benim sana birçok kez yardım edebilecekken, sen *hayır* demiş olman ya da ihtiyacın olduğunda

Sadece o video kaydını saklamakla kalmayıp, okul ücretin ve hatta kirani ödemek için de yardım edebilirdik. Bize yardım etmemize izin vermedin, o zaman neden babamın yardımını kabul edip bizimkini kabul etmedin?"

Ryke şimdi bana daha fazla bakıyor, kaşları çatılmış. O da bu cevabı istiyor ve ben bunun en önemli cevap olduğunu biliyorum.

Ne değişti de Jonathan'a gittim de onlara gitmedim?

Duygular gözlerimi yaşartıyor. "Hiçbirinize yük olmak istemedim." Gözlüğümün altını siliyorum. "Hayatlarınıza girip, almam gerekenden fazlasını almak istemedim. Hepiniz bunu biliyorsunuz; daha önce de söylemiştim. Ama Garrison'ı korumak için paraya ihtiyacım vardı ve bir babaya mı yoksa bir kardeşe mi yük olacağıma karar vermem gerektiğinde, babaya yük olmaya karar verdim." Bir damla gözyaşı akıyor ve Lo'ya bakıyorum. "Philadelphia'ya geldiğimden beri, Jonathan'ın babam olduğunu bilmeden önce bile bana baktın, ama senin iki çocuğun var, Lo. Bir oğlun ve bir kızın var, belki bir gün daha çocukların olur ve onların da senin yardımına ve desteğine ihtiyacı olur. Benim gördüğüm kadarıyla, senden veya Ryke'den bir şey alamazdım çünkü aldığım her şey senin çocuklarına gidebilirdi."

Bakışları yumuşamaya çalışıyor ve üzüntülerini görüyorum.

"Ben senin çocuğun değilim," diye devam ettim. "*Onun* çocuğuyum." Jonathan'ı işaret ettim. "Ve onun yükü ikinizinkinden daha az." O emekli. Oğulları büyümüş ve maddi olarak bağımsızlar. Bu en mantıklı olanıydı.

Eğer babamı sevdiğim veya ona daha çok güvendiğim için ona gittiğimi düşündüler ise, neredeyse tam tersi.

Lo ve Ryke'yi ve ailelerini çok seviyorum, daha fazlasını isteyemem.

Lo'nun çenesi gerilir. "Keşke böyle hissetmeseydin." Ben burnumu çekince yanına yaklaşır ve kardeşim beni kucaklar, bu kucaklama endişeli kalp atışlarımı yavaşlatır.

Ayrılırken, akan burnumu parmak eklemlerimle silerim. "Benim için her şeyi yaptın ve babamın bunu yapmasına izin vermen sorun değil."

Lo birkaç kez başını sallayarak anladığını gösterir, ama Ryke daha endişeli görünür. Jonathan'ın benim hayatımı kontrol etmesinden her zaman endişe duyacaktır. Lo'nun hayatını da.

Ama belki de ikisinin de yüz bin doları bilmesi iyidir. Belki de onlara çok daha önce söylemeliydim. Çünkü babamıza karşı tavırlarına bakılırsa, onun nereye gideceğimi veya ne yapacağımı belirlemesine asla izin vermeyeceklerini biliyorum. Ne kadar çek yazarsa yazsın.

30 GÜNCEL – MART

LONDRA, İNGİLTERE

GARRISON MANASTIRI

23 yaş

Philadelphia'ya dönmeden önce Londra'daki son günüm ve hala Willow ile mutlu bir nişanlıyım. Kesinlikle *lanetli* bir adam için, isteyebileceğim tek şey bu ve bu çok büyük bir istek çünkü tek istediğim bu.

Nişan yemeğine babasını davet ettiğim için biraz drama olacağını tahmin etmiştim, bu yüzden şaşırmadım. Ama kızı, Calloway kardeşlerin hepsiyle birlikte brunch'a çıktığında, o da boktan fikirlerini söylemeye karar verdi.

Ve hepsi altın tepside *bana* sunuluyor.

"Henüz üniversiteden mezun bile olmadı, kariyerine bile başlamadı," diyor Jonathan, oğulları Connor ve beni öğle yemeğine davet ettiği penthouse süitinde. "Onun akademik başarılarını daha fazla düşünseydin, beklerdin. Henüz çok erken..."

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum, geriye yaslanarak. İçgüdülerim, saçmalıklardan uzak durmamı, kavgaya atılmamamı söylüyor.

Connor iş telefonu için tuvalete gitti, ama geri kalanımız İngiliz kraliyet ailesine yakışır gibi görünen süslü yuvarlak masada oturuyoruz ve Thames Nehri, Big Ben ve Westminster Abbey'nin mükemmel manzarasını seyrediyoruz.

Willow'un babası çok zengin. Bu adamın serveti kelimenin tam anlamıyla etrafımı sarıyor ve Jonathan Hale'e bakarak ekliyorum: "Willow ve ben, o mezun olduktan *sonra* evlenmeye karar verdik." Bu dönemi bitirmesi gerekiyor, sonra son sınıfa geçecek.

Bir yıl ve birkaç ay kaldı. Hepsi bu. Çocuk
oyuncağı.

"Çok heveslisin ve onu aceleye getiriyorsun," diyor Jonathan, bisküviyi kahveye batırırken. "Ona zaman tanı."

"Baba," Lo başını sallayarak diyor.

Ryke babasına sert bir bakış attı. "Neden hep Willow adına konuşuyorsun? O burada değil ki, olsaydı da seninle aynı fikirde olmayacağını hepimiz biliyoruz."

Jonathan oğlunu görmezden gelir, gözleri üzerimde. "Bu konuyu iyice düşünmüyorsun, Garrison."

"Düşünüyorum," diye terslerim. "Son baktığımda, bir beynim vardı."

"O zaman onu kullan ve önce onun kariyerine izin ver. Şanslıysan, o hala senin yanında olacaktır."

Öfke gözlerimi doldurur. Kariyerini kurduktan sonra benimle evlenmek istemeyebileceğini söylüyor. "Bunu Willow'un önünde söyle," diye Jonathan'a alaycı bir şekilde söylerim. Kızı yanıdaysa, ağzından çıkan iğrenç sözlerin yarısını bile söylemezdi.

Islak bir bisküviyi ısıtır.

Ağzımı kapatamıyorum. "Tamam." Başımı sallıyorum. "Sen korkak bir balıksın." Ryke ve Lo şoktan donup kalıyorlar.

Sonra Jonathan ağzını peçeteyle siler ve ölümcül bir bakışla "Sen lanet bir pisliksin" der.

"Hey!" diye bağırır Ryke, masayı devirebilecekmiş gibi masayı kavrar. "Lanet olsun, o senin damadın olacak, ondan uzak dur."

Kalbim kulaklarımda çınlıyor.

Jonathan ayağa kalkar ve sadece bana odaklanır. "Senden kaçmıyorum Garrison, seni lanet bir çocuk gibi popona şaplak atmadığım için bana teşekkür etmelisin."

Kısa, alaycı bir kahkaha attım. "Teşekkürler, sadece iki gün önce evlenme teklif ettikten *sonra* aceleci davrandığımı düşündüğünü duyduğuma çok minnettarım."

Gözlerini devirdi. "Sen huysuz bir çocuksun. Büyü *artık*."

"Baba," diye homurdandı Lo ve bakışlar öldürebilseydi, Jonathan Lo tarafından milyonlarca parçaya bölünürdü. Ama aynı şekilde, onun bakışları da kendi oğlunu katlediyordu.

Bunun hedefinde olmak istemiyorum. Bu beni çok korkutuyor, ama beynim *ona lanet olsun diye* bağırıyor. "Ben büyüdüm. Tek tek atıp bağırın sensin."

Başını bana çevirir, beni canlı canlı yiyip bitirmek üzere. "Nankör orospu çocuğu..."

"Tanrı aşkına, ona saldıрма," diye araya giriyor Lo, ayağa fırlarken ben sandalyemde geriye yaslanmış, Jonathan'ın düşündüğü gibi bir dejenere gibi duruyorum.

Lo babasını benden uzaklaştırıyor ve Ryke, benimle kardeşi arasında duruyor. Sanırım ikimizden birinin ona ihtiyacı olursa diye.

Jonathan öfkeyle bana dik dik bakıyor. "O bir erkek olduğunu söyledi Loren, o zaman sen onun savunmasına gelmeden benimle erkek erkeğe konuşabilmeli."

Devam ediyor, "Hadi Garrison. Sen artık büyüdün, değil mi? Göster bana."

Dişlerimi sıkıyorum, midem düğümleniyor ve kızgın gözlerim masayı yakıyor. Bu boktan durumun daha da derinleşmesini istemediğim için kendimi kapatıyorum.

Çıkmak istiyorum.

Hiçbir parçam ne kadar erkek olduğumu kanıtlamak istemiyor. Ona hiçbir şey kanıtlayamam, o zaman ne anlamı var?

Geri çekilip masadan kalkıyorum.

Ryke ve Lo babalarına öfke ve aciliyetle konuşuyorlar, ama o onları dinlemiyor.

"Gidiyor musun?" Jonathan, sanki mücadelemiz daha yeni başlamış gibi, bana inanamayan bir sesle sesleniyor. Ben uzaklaşırken bana bağıyor. "Kızım la da böyle mi davranacaksın? İşler zorlaştığında kaçacak mısın?!"

Willow'u her zaman koruyacağım, ama bunu kimseye kanıtlamama gerek yok.

Otel asansörü çatı katında ve kaçış yoluma ulaştığımda, Connor cep telefonunu cebine koyarak banyodan çıkıyor. Gözleri bana takılıyor ve sonra Ryke, Lo ve Jonathan'ın hararetli tartışmasının yankıları geliyor.

"Beş dakika uzaklaştım," diye sakın bir şekilde kendi kendine söylüyor, sonra bana ve asansöre bakıyor. "Gidiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Brunch'a." Kızların etkinliğine davetsiz olarak katılıyorum. Willow umursamayacaktır.

"Burada bekle." Onun yatıştırıcı sesi bir şekilde beni hipnotize ediyor ve itaat ediyorum. Asansörde bekliyorum ve o ortadan kayboluyor. İki saniye sonra, Ryke ve Lo onun yanına geliyorlar, kendinden emin adımlarla asansöre doğru ilerliyorlar.

Şaşkın bir ifade takınıyorum.

"Hepimiz brunch'a gidiyoruz," diyor Connor, asansör düğmesine basarken. Kapıların açılmasını uzun süre beklemiyoruz ve dördümüz içeri giriyoruz.

Onların arkasında kalırım. Hepsi çok uzun boylu, hepsi dev gibi ve savunma amaçlı bir tuğla duvar gibi duruyorlar — sanki beni koruyorlarmış gibi hissediyorum. Lobide paparazziler olabilir. Connor'ın güvenliğe mesaj attığını düşünüyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Ryke bana bakıyor. "İyi misin?" Sadece başımı sallayabiliyorum.

Lo da arkasına

bakıyor.

Sonra Connor.

Hepsi beni kontrol ediyor. Ve ben asansörün duvarına bakmak zorundayım çünkü gözlerim yanıyor. Birkaç kez gözlerimi kırpmıyorum. Ağlama lan.

Ağlamak sorun

değil. Lo bana

öyle söyledi.

Ağlamak sorun

değil.

Tavana bakıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Jonathan'ın söylediklerinden dolayı duygusal değilim.

Duygusalım çünkü her zaman sahip olmak istediğim üç kardeşim var.

Connor, Ryke ve Lo... Beni her zaman koruyorlar. Gerek yokken bile beni önemsiyorlar. Bu üç kardeşi asla takas etmem, asla değiştirmiyorum ve kan bağı olmasa da onların benim olduğunu biliyorum.

Brunch sırasında erkekler tuvaletinde Lo ve ben baş başa kalıyoruz ve sonunda Jonathan konusunda ne yapacağımı bilmediğimi itiraf ediyorum.

"Willow'un babası olduğu için ona saygı duymak istiyorum," diyorum, ellerimi kağıt havluyla kurularken. "Ama ona tahammül edemiyorum, alınma."

Lo neredeyse gülüyor. "Alınmadım. Onun nasıl biri olduğunu anlıyorum dostum. Onunla birlikte büyüdüm." Her gün o sözlü saldırılara nasıl dayandığını hayal bile edemiyorum.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum, çünkü onun da benim ve kardeşlerim hakkında aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum.

Lavaboya yaslanır. "Biliyor musun, Lily'nin seks bağımlılığı ortaya çıktığında, itibarımızı ve çevremizi korumak için bizi evliliğe zorlamaya çalıştı."

Kaşlarım çatıldı. "Sizi evliliğe zorlamaya mı çalıştı?"

"Evet." Lo acı bir gülümsemeye. "Suçluluk duygusu o kadar ağır ki, asla yapmayacağın şeyleri yapmana neden olacak kadar." Uzağa bakıp başını sallar ve geçmişteki o zamanla ilgili daha uzun bir açıklamaya girer.

Bu beni... yalnız hissettirmiyor.

Sanki herkesin dezenfekte edip kurtulmaya çalıştığı bir ülserle uğraşıyormuşum gibi.

"Onu ne kadar sevdiğim kadar," diyor Lo, "kimseyi suçluluk duygusuyla bir şeye zorlama gücü olmamalı. Ne evliliğe ne de boşanmaya."

Yavaşça başımı sallıyorum ve buruşuk havluyu çöpe atıyorum. "Sence beni rahat bırakacak mı?"

"Babamla ilgili olarak, biraz zaman tanı, sonra göreceğiz."

CALLOWAY KARDEŞLER VE ERKEKLERİ – FAN SAYFASI

GÜNCEL DURUM | TAKİPÇİ SAYISI: 201 BİN

GBA News ve *Celebrity Crush*'ta dolaşan *büyük* haberi ve tüm sevimli fotoğrafları görmediyseniz, tarihin bir parçasını kaçıırıyorsunuz demektir. Muhteşem Calloway kardeşler ve seksi erkek arkadaşları, Garrison & Willow'un nişan töreni için Londra'daydı! İnternette dolaşan bir söylentiye göre Garrison, kız arkadaşına *sürpriz yapmış* – ne kadar tatlı, değil mi? Willow hariç herkes Philadelphia'ya döndü, işte onların nerede olduklarına dair yararlı bir özet!

The Stokes

Poppy Calloway (34) & Sam Stokes (34)

Kızı: Maria (12)

Güncelleme: Boo, Stokes ailesi bu günlerde *ortalarda* yok. Willow'un büyük günü için Londra'ya bile gelmediler. Ergenlik çağındaki Maria'yı görebilmek çok güzel olurdu!

Cobalt ailesi

Rose Calloway (31) & Connor Cobalt (32)

Kızları: Jane (5)

Oğulları: Charlie & Beckett (3 yaşındaki ikizler), Eliot (1) ve Tom (11 aylık)

Güncelleme: Rose'un tekrar hamile olduğu söylentileri her yerde dolaşıyor! Doğru olsun ya da olmasın, Cobalt Empire yetiştirdikleri tüm aslan yavruları için konfeti patlatarak tebrik edilmeyi hak ediyor. #AileHedefleri. Daha sıkı bağları olan bir aile gördünüz mü?

bir aile gördünüz mü? Hamilelik olasılıklarının yanı sıra, Rose ve Connor da şirketlerinde başarılılar. Cobalt Inc.'in hisseleri %31 arttı ve Calloway Couture'un butik geçen hafta dolup taşı (slayt gösterisindeki resimler!).

Hales

Lily Calloway (29) & Loren Hale (30)

Oğul: Maximoff (5)

Kız: Luna (1)

Güncelleme: Sevimli olanların en sevimlisi! Lily ve Lo, minik süper kahramanlarıyla birlikte Philly'ye geri döndüler ve Maximoff, amcası Ryke gibi giyinmeyi çok *seviyor*. Havalı bir deri ceket giymiş ve Ryke'nin Ducati'sine tırmanmaya çalışırken görüldü. Hale ailesinin yeni bebekleri hakkında bir haber yok, ama umutluyuz!

The Meadows

Daisy Calloway (25) & Ryke Meadows (31)

Kızı: Sullivan (3)

Güncelleme: Daisy ve Ryke de güzel Philadelphia'ya geri döndüler ve Camp Calloway'in büyük bir başarı elde etmesiyle yaz yaklaşırken çok meşguller! Bu yıl ve gelecek yıl için biletler tükendi. Sulli'nin yeni fotoğrafları yok, ancak kuzeni Maximoff ile yüzme dersinden sonra çekilmiş bazı bulanık fotoğraflar var (aşağıya bakın!).

Resmi Olmayan Calloway Kardeşi

Willow Hale (23) ve nişanlısı Garrison Abbey (23)

Güncelleme: Ne tatlı bir aşk! Efsanevi evlilik teklifinden sonra Garrison, Willow'u Londra'da üniversiteyi bitirirken geride bırakarak Philadelphia'ya geri döndü. Düğünün ne zaman olacağı konusunda kimse düğünün *ne zaman* olacağı kesin değil. Bazı kaynaklar bu yılın başlarında olacağını tahmin ederken, diğerleri daha uzun süreceğini düşünüyor. Daha net bilgiler gelene kadar, en sevdiğiniz en sevdiğiniz Willow & Garrison çiftinin adını bize bildirin: #Gillow, #Garlow veya #Wilson. Anketi oylamayı unutmayın!

Loren'in Lily'yi sevdiği gibi sizi seviyorum,

xo Olive

31 GÜNCEL – MART

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

23 yaş

Teklif geçen hafta yapıldı ve şimdi Philly'deyim, sevdiğim kız okyanuslarca uzakta olduğu halde moralimi bozmamaya çalışıyorum. Artık uzun mesafeli ilişkilerle başa çıkma konusunda oldukça yetkin olduğumu söyleyebilirim. Verimlilik çok önemli, ya da her neyse.

Bu yüzden bugün Superheroes & Scones'dayım.

Geri dönüp burada çalışan ya da Moffy'ye bakıcılık yapmamak garip geliyor. Dinlenme odasına girip mağaza müdürüne Lily'nin nerede olduğunu soruyorum. "Müdür" yazan yaka kartı takan yeni yüz Maya'yı hatırlatıyor bana.

Son duyduğumda Maya Ahn hala Portland'da Image Comics için çalışıyordu.

İlk kez bu işi aldığı anda büyük bir olay olmuştu. Lily ve Willow gerçekten gurur duyuyorlardı.

Mağazadan ayrıldığında büyük bir veda partisi düzenlendi ve ben ona, her zaman benden daha bilgili olduğunu ve gerçekten harika bir insan olduğunu söyleyecek kadar Korece öğrendim.

O gülümsedi ve benim anlamayacağımı bildiği Korece küfürler söyledi. Güldük ve tüm bunları hatırladığım için kendimden nefret ediyorum. Tanrım, yemin ederim Superheroes & Scones'a her girdiğimde, bu acı-tatlı, iyi hissettiren anılara geri dönüyorum.

Yeni müdür, "Depoda" diyor.

Lightning Bolt! enerji içeceğinin kapağını açıp içeri girdim. Oda, ürün kutuları ve çizgi romanlarla doluydu. Etrafım tanıdık bir atmosferle çevriliydi ve dürüst olmak gerekirse, anılarla yüzleşmemek için kendimi zor tutuyordum.

Lily ve iki çocuğunu oldukça kolay buluyorum.

Bol *Star Wars* tişörtü giymiş ve telefonu kulağına dayamış olan Lily, sakın bir an için buraya gizlice girmiş gibi görünüyor. Ben de onu rahatsız etmek üzereyim.

Harika. Görünüşe göre hala Grand Slam'e layık bir zamanlamam var. Kapıyı ayağımla kapatıyorum, kaçmıyorum.

"Lo," diyor telefona, yüzü kızarmış, "Garrison'a söylemedin, değil mi?"

"Neyi söylemedim?" Ciddi bir tozlanmaya ihtiyaç duyan eski bir çizgi roman standının yanında duruyorum.

Willow'la birlikte indirimli ürünleri tozladığımızı hatırlıyor musun?

Dün gibi.

Gerçek boyuttaki Magneto kesiminin yanında, Maximoff Hale karton kutudan atlayıp bana doğru koşuyor. "Garrison amca!"

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Moffy, odadaki en havalı kişi benimmişim gibi davranıyor ve etrafımız aksiyon figürlerinin bulunduğu kasalarla çevrili.

Beş yaşındaki çocuk bana doğru yuvarlanıyor ve yumruklarımızı çarpıştırarak gizli bir el sıkışma yapıyoruz.

"Boş ver," diyor Lily, sonra telefon görüşmesini dinliyor.

"Luna'yı gördün mü?" Moffy gülümser ve karton kutuda saklanan bir yaşındaki kız kardeşini gösterir. Kız kıkırdar, parıldayan gözleriyle bana bakar.

"Vay canına, o küçülüyor, sen ise uzuyorsun." "Öyle mi?" Gülümsemesi genişler.

Boş elimle boyunu ölçüyormuş gibi yaparım. "Son gördüğümünden kesinlikle bir santim uzamışsın." Bu sabah görmüştüm onu. Hâlâ Hale ailesiyle yaşıyorum.

"Sizin kadar uzun olacağımı düşünüyor musunuz, Garrison Amca?" Sesi beş yaşında gibi geliyor, ama bazen daha büyük davranıyor, sanki Jonathan Taylor Thomas'ın oynadığı 90'ların kült klasik filmindeki ergenlik çağındaki çocuk gibi.

"Çok daha uzun." Ben o kadar kısa değilim, ama babası 1,88 metre boyunda. "Harika," diyor Maximoff ve düşüncelere dalmış bir şekilde uzaklara bakıyor.

Lily telefonu kapatır, ben de ona yaklaşıyorum, Moffy de benimle aynı hızda yürür. Neden burada olduğumu sormadan önce, ona "Bir konuda yardımına ihtiyacım var" diyorum.

Lily kutudaki kızını gıdıklar ve Luna annesinin parmağını çekerek yine kıkırdar. "Ne yapabilirim?"

Enerji içeceğimi yudumlarken, üzerinde *"The Fourth Degree"* yazan birkaç karton kutuyu işaret ediyorum. Her birinin içinde koruyucu plastik poşetlere konmuş çizgi romanlar olduğunu tahmin ediyorum. Burada, arka stok genellikle satılmayan bilinmeyen sayılar ya da raflardan hızla tükenen sayıları yenilemek için kullanılan ekstra sayılardan oluşur. "Sorin-X'in olduğu tüm çizgi romanlara ihtiyacım var. Şu anda çok fazla sayı ve yan ürün var. Açıkçası, hepsini incelemek için vaktim yok" diye açıklıyorum.

Vic Whistler'ın *The Fourth Degree* evreninde en popüler süper kahraman olmaya devam edeceğini düşünmüştüm. Ancak Sorin-X, seriyi başlatan kahramanı bir şekilde geride bıraktı.

Hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Lily'nin bu saçmalığı *neden* istediğimi sormasını bekliyorum. Henüz sormadı. Bunun yerine, Lily yerden kalkıp oğluna bakıyor. "Moffy, kutuda küçük bir Luna var..."

"Ben hallederim anne." Maximoff kutuya gider ve kız kardeşiyle oynar, sanki bebek bakıcılığı Disney'e gitmekle eşdeğermiş gibi.

Tuhaf.

Ama sağlıklı.

Dürüst olmak gerekirse, ikisinin de yanında olmayı seviyorum.

"Hepsi burada." Lily beni *The Fourth Degree* etiketli kutulara götürüyor. "Lo da yakında gelecek, o daha fazla yardımcı olabilir. Her sayıyı milyonlarca kez okumuştur."

Birkaç kutuyu açıp çizgi romanları karıştırıyoruz, Sorin-X'in olduğu sayıları bir kenara ayırıyoruz.

Bu karakterin olmadığı sayıları Lily dikkatlice plastik kılıflarına koyuyor. "Bunları okuyacak mısınız?" Sorin-X'in olduğu yığını işaret ediyor.

Üstüne bir başka konu daha ekliyorum. "Onlarla başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Bana gözlerini kısarak bakar. "Sen Willow gibi çizgi roman okumazsın." "Burada çalışmaya başladığında Cypher'ın kim olduğunu bilmiyordun."

"Evet, ve çalışanların hiçbiri bunu unutmama izin vermedi." Willow'un, iş arkadaşlarımızın bana sataşmasını engellemek için New Mutants hakkında bilgiler öğrenmeme nasıl yardım ettiğini hatırlayarak gülümsemeye başlıyorum. *Altı yıl önce*. Nostaljiyi bastırmak için enerji içeceğimi yudumluyorum ve "Bu arada, New Mutants'ı okudum" diyorum.

Lily'nin yüzünde neşeli bir gülümseme belirir. "Willow sayesinde mi?" Willow ve bana her zaman destek olduğu için onu çok seviyorum, özellikle de her şeyin başlangıcında yanımızda olduğu için.

"Evet, Willow yüzünden." Bir çizgi romanı plastik kılıfına geri koyuyorum. " , her şeyi Twitter'a getiriyor. *Gillow Engagement* bütün gün trend oldu, gördün mü?"

tüm gün trend oldu, gördün mü?"

Midem birdenbire çöktü, enerji içeceği midemde kesildi. Manşetler oldukça genel:

Willow Hale nişanlandı! Loren Hale'in yeni kayınbiraderine bakın!

Basının peşimizden düşmeye hazırlandım, ama şu anda bize ilgi duyan paparazzilerin sayısı "Kaotik İyi"den "Kaotik Kötü"ye dönüşebilir diye endişeleniyorum. Şöhretim burada son bulsa çok sevinirim.

Daha fazla olmasın.

Lily devam ediyor: "Connor, dün gece ikinizin de GBA Entertainment News'e çıktığınızı söyledi." Onu günlük C-Span izleyicisi olarak tanımladım. Adam hala *gazete* okuyor. Yani basılı gazete. Elinde tutarak.

"Eğlence haberlerini mi izliyor?" diye kaşlarımı çatarak soruyorum. "Benim tepkim de öyle oldu."

Belki de kendini kontrol etmek için. O bir narsist.

Başka bir çizgi roman açtım, Twitter'da trend olan diğer konuları hatırlayarak. "*Garlow Nişanı* ve *Wilson Nişanı'nı* da unuttun."

Hayranlar hala bir çift ismi üzerinde karar veremiyorlar, ki bu zaten aptalca. Willow çiftleri seviyor ve hatta Raisy, Coballoway ve LiLo ürünleri bile var. O çok nazik olduğu için favoriler yapamıyor, bu yüzden üç çift ismini de destekliyor.

"Tüm bunlar seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor Lily. "Sen ve Willow bize medyadaki varlığınız hakkında hiç konuşmuyorsunuz."

Çünkü *onlar* bizim şöhretimizin sebebi ve bizim için çok şey yaptıkları halde şikayet etmek çok kötü geliyor.

Omuz silkiyorum. "Sizinle birlikte olmak, bu işin bir parçası ve ikimiz de yavaş yavaş bu işin içine girdik." Tanrıya şükür, başlangıçta bu işin içine atılmadık. Paparazziler o zaman da şimdi olduğu gibi peşimde olsaydı, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bir çizgi romanı ters çeviriyorum, paneli geriye doğru. Kahverengi saçlarım gözlerime düşüyor. *Saçımı kestirmem lazım*. Bu durum beni çok rahatsız etmeye başladı.

Midem hala düğüm düğüm. Ve bunun saçımla ilgisi olmadığını biliyorum.

Paparazziler.

Londra'daki nişandan eve dönüş tam bir cehennemdi. Hayranlar ve medya havaalanında üzerimize çullandı, neredeyse göremiyordum. Nefes alamıyordum. Daha önce de çılgın kalabalıklarla uğraşmıştım, ama belki de ilk kez spot ışıkları tamamen *üzerimdeydi*.

Çok düşünürsem, hala ellerin kollarımı sıyırdığını hissedebiliyorum. Vücudumu çekip duruyorlardı. Gömleğimi çekip, Lo'nun koruması onları uzaklaştıran kadar yakamdan boğazımı sıkıyorlardı.

Bunun tekrar olacağı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ama yakında bir ara havaalanına geri dönmem gerekecek. Willow'u görmem gerek.

Ve bir dahaki sefere Lo, Ryke, Connor ve güvenlik ekibi benimle birlikte olmayacak.

"Lily... sana bir şey sorabilir miyim?" Moffy'ye bakıp dinlemediğinden emin oluyorum. Onu medya konusunda korkutmak istemem. Özellikle de çocuklarını kalabalık ve kameralara alışık olarak yetiştirirken.

Luna ile birlikte peluş oyuncak kutusuna tırmanmış ve kız kardeşiyle sohbet ediyor. Kız kardeşi de bebek gibi gevezelik ediyor.

Lily çocuklarına sevgiyle gülümser, sonra bana başını sallar. "Tabii."

"Ben sadece..." Kafamı sallıyorum. *Şikâyet etme*. "Boş ver. Aptalca bir şey." Bir çizgi romanı kenara atıyorum.

"Eminim değildir." Yaklaşır.

Battle of the Extent adlı bir sayıya bakıyorum ve içimi döküyorum. "Havaalanı... Londra'ya tek başıma gittiğimde öyle bir kalabalığın içinde olmak istemiyorum." Nefes alıyorum. "Sadece... Bir daha öyle dokunulmak istemiyorum."

Lily endişeyle nefesini tutar. "Havaalanına geri dönmekten korkuyor musun?"

Omuz silkiyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Gitmen gerektiğinde seni havaalanına götürebilirim ve yapabileceğimiz bir şey var." Açıklıyor, "Özel uçağın yanına kadar gidip normal havaalanı girişini atlayabiliriz."

Willow Londra'ya giderken öyle yapmıştı, ama bu teklifin bana da yapılacağını hiç düşünmemiştim.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Daha önce yaptık. Havaalanı bize izin veriyor çünkü çok fazla karışıklığa neden oluyoruz. Bu hem bizim hem de herkes için daha güvenli."

"Ama ben tek başımayım... Genelde özel uçakla uçmam."

"Evet, ama uçaklarımızı tek başına kullanabilirsin. Bizim için sorun değil. Senin bunu yapmanızı istiyoruz."

Zaten başımı sallıyorum. "Bu sadece benim için çok fazla."

Ne teklif etmesini beklediğimi bilmiyorum ama bu sanki tüm dünya gibi geliyor ve benim sadece...

Bilmiyorum.

Hava.

"O zaman Garth'ı seninle göndereceğim," diyor ve bana 24 saat hizmet veren korumayı seyahat için teklif ediyor. "O en iyisidir. Sadece sen olursan, kalabalıklar o kadar kötü olmaz. Olmayacağını biliyorum."

Bazen kullandığım geçici bir korumam var. Fena değil, ama *sürekli* ailelerin yanında olan ve belirli kişilere atanan korumaların on kat daha iyi olduğunu biliyorum. Her şeye karşı eğitilmişler. Kaçırılmalara bile.

Ama bütün gün birinin beni takip etmesi fikrini sevmiyorum.

Hiçbir şey söylemeseler ve sadece orada dursalar bile.

Bu ürkütücü.

Havaalanında iki koruma olması kesinlikle yardımcı olur, bu yüzden başımı sallıyorum. Lily.

"Willow'a söyledin mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye zorla söylüyorum, umarım ona da söylemez. "Eğer bilseydi, benim için Philadelphia'ya uçmaya başlardı, tersi olmazdı." Kuru dudaklarımı yaladım. "Willow kalabalıkların ortasında kaldığında endişelenir. Benim için cesurca davranacağını biliyorum, ama..."

"Onun için cesur davranmak istiyorsun," diye anlar.

Daha kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Evet."

Moffy bağırır, "Bence sen cesursun, Garrison Amca!"

Zayıf bir gülümsemeyle Lily'ye, "Çocuğun çok komik," derim.

"Ya da belki de haklıdır."

Göğsümdeki ağırlığı dışarı veriyorum. *Evet, daha iyi hissediyorum.* "Yani Londra'ya uçtuğumda Garth'ı da götürebilir miyim?"

"Kesinlikle, geri dönüş yok. Yemin ederim." Kalbinin üzerine bir "x" işareti yapar ve ekler, "O bizim aile korumamız gibi, ve sen de bizim ailemizden birisin."

Bu iyi geldi.

Daha çok gülümsüyorum. "Teşekkürler. Her şey için minnettarım, biliyor musun?" Yine bana yardım ediyor. Yine tereddüt etmiyor bile.

Lily Calloway'e çok şey borçluyum. Nezaketi için. İçimde değerli bir şey gördüğü için. Çünkü bu mağazaya girip iş istediğim gün —hayatım değişti.

Lily yine başını salladı, nostaljik bir gülümseme belirdi.

Çizgi romanlara geri dönüyoruz, kutularda Sorin-X'i arıyoruz ve bana neden hepsine ihtiyacım olduğunu soruyor.

Başlıyoruz. "Sanırım yine de sormak zorundayım, ama uzun boylu olana söylemeyeceğine söz vermelisin. O, kelimenin tam anlamıyla yüzüme yüz binlerce dolar atıyor. Eğer öğrenirse, her şeyi kapatıp beni kovacağından çok korkuyorum."

Gizli projem üç yıldır devam ediyor. Ne programladığımı bilmeden bana kod yazmama izin verdiği için onun kafayı yediğini düşünüyorum.

Onun bildiği kadarıyla, Minecraft'ta tek boynuzlu at çiftliği kurarak zamanımı boşa harcıyor olabilirim.

Depo kapısı açıldığında, büyük sırrı ifşa etmekten kelimenin tam anlamıyla bir kalp atışı uzaklığındayım.

Kahretsin.

Loren Hale içeri girerken anahtarlarını cebine koydu. Hale Co. veya Halway Comics'ten işten yeni çıkmış olmalı ve ben bu projeyi onun önünde ifşa etmeye hazır değilim.

Lily, evet.

Lo, hayır, kesinlikle *hayır*.

Durum karmaşık.

Enerji içeceğimin kalanını bir dikişte içiyorum, Moffy ve Luna'nın babalarını korkutmak için karton kutuya saklandıklarını izliyorum. "Şşş," diyor Moffy Luna'ya fısıldayarak ve kutu kapağını kapatıyor.

Bu sırada Lily ve Lo birbirlerine sarılırlar.

Onların öpüşmesini izlemiyorum. Onların evinde yeterince gördüm, teşekkürler. Ayıldıklarında Lo depoyu süpürür ve bana başını sallar.

Ben de başımı sallarım.

Ama o Moffy ve Luna'yı arıyor. "Çocuklarımız nerede?" Panik, keskin sesine yansıyor ama kutu kıkırdayıp gülünce hızla sönüyor.

Gülümserim.

Lo bir pislik olduğu için korku ve paniği daha da artırır ve bağırır, "Moffy?! Luna?! Lily, hemen 9-1-1'i ara..."

"Hayır!" Moffy ağlayarak çığlık atar. Kutudan çıkar ve babasına koşar. "Buradayım! Buradayım!" Lo'nun bacaklarına sarılır ve Lo çömelir, oğlunu sıkıca kucaklar. Onu bulduğu için çok rahatlamış gibi davranır.

Vahşi.

Lily Lo'ya fısıldar, ama ben duyamıyorum, sonra Lo Moffy'nin durumunu kontrol eder. "Bir şeyin yok mu? İyi misin? Uzaylılar seni yakaladı mı?"

"Ne uzaylıları?"

Lo boğuk bir kahkaha attı. "Dün geceki uzaylı istilasını duymadın mı? Ne yapıyordun, *uyuyor muydun*?"

"Evet, uyumayı

severim." "Hadi

canım, ben de."

Gülümsemem başka bir şeye dönüşür. Moffy ve Luna'ya bakıcılık yapmak güzeldi, ama Lo'nun çocuklarıyla etkileşimini görmek, benim de baba olmak istememe neden oluyor.

Willow'dan bir çocuk istiyorum.

Bunun parlak bir ufka doğru yürümek gibi geldiği bir noktada olduğuma inanamıyorum. Tekrar tekrar izlemek istediğim bir filmin son jeneriği gibi.

Biraz dalıyorum — *bebek* sersemliği içinde — ama tam zamanında geri dönüyorum. Lily gizli projemizi ifşa etmek üzere. Kafamı sallayarak onu susturmaya çalışıyorum.

"Sorin-X ile olanları ayırmaya çalışıyoruz. O dedi ki..." Sonunda beni fark edince sözünü kesiyor. "Ne?"

İnlememi bastırıyorum.

Moffy, *The Fourth Degree* evreninden Tilly Stayzor aksiyon figürleriyle oynamak için koşarak uzaklaşır.

Lo kafamı karıştırırken, ben de o anın akışına karar veriyorum. "Sana sormak istediğim bir şey vardı."

Bu işle ilgili değil. *Hayır diye* cevap vereceğinden endişeleniyorum, ama ona sormak üzere olduğum şeyi sormak için o kadar da gergin değilim. Zaten cevap belli gibi görünüyor.

Ve şöyle diyorum: "Düğünümde sağdıçım olur musun?"

Ağzı şaşkınlıkla yavaşça açılıyor.

"Sen benim için kardeşlerimden daha çok bir kardeş oldun," diyorum, çünkü bu lanet olası gerçek. "Sen olmasaydın... ve sen olmasaydın, muhtemelen burada olmazdım." Lily'ye bakıyorum.

Onlara benim için ne kadar değerli olduklarını yeterince söylediğimden emin değilim. Ne kadar minnettar olduğumu ve *her zaman* olacağımı.

Lily gözyaşlarını siler.

Lo'nun kehribar rengi gözleri cam gibi parlar. "Tabii ki sağdıçın olurum."

"Teşekkürler," diyorum. "Sence uzun boylu olan ve sinirli olan da sağdıç olmak ister mi?"

"Connor, şüphesiz, Ryke ise akışına bırakır." Lo gülüyor. "Tanrım, onu arka sıraya koysan bile umursamaz, hatta kalbine bile almaz."

"Tamam, güzel." Loren büyüyen yığından bir çizgi roman alana kadar uzun bir nefes daha veririm.

"Bunların hepsi ne için?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diyor Lily. "Garrison tam anlatmak üzereydi..."

Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum.

O ise ağzı açık, kaşları çatık. "Uhhh..."

Eminim o, sessiz sinema oyununda berbat biridir.

Lo bana bakıyor. "Bu senin video oyununla mı ilgili?"

Yüzüm düşüyor. "Ne?" *Ne oluyor lan?*

Yarım bir gülümseme atıyor.

"Nasıl bildin?" diye boğuk bir sesle soruyorum. Evinde gizli kameralar mı var? Benim odamda mı? Ne. Lanet. *Olsun.*

"Connor Cobalt için çalışıyorsun dostum. Adamın muhtemelen on beş beyni ve yedi çift gözü vardır. Sen onun ne düşündüğünü bilmeyebilirsin, ama o senin ne olduğunu bilir." Lo göğsüne dokunur. "Ve o benim en iyi arkadaşım. Bana çizgi roman karakterine dayalı bir oyun üzerinde çalıştığını söyledi."

İnanamadan geriye doğru sallanıyorum. Connor Cobalt, Sorin-X hakkında bir video oyunu yaptığını zaten biliyor... "Ve umursamadı mı? Projeyi iptal edeceğini sanmışım."

"Aslında fikri beğendi. Ben de öyle."

Başka bir boyutta gibiyim. "Ne?"

"The *Fourth Degree* serisinin video oyunu hakları *bana* ait." Halway Comics yayıncısı, tabii ki. "Ve Belinda ile Jackson, binlerce insanın oyunu para kazanmak için ruhsuz bir franchise'a dönüştürmesini görmektense sol kollarını yemeyi tercih edeceklerini söylediler."

Tabii ki bu isimleri tanıyorum. Belinda ve Jackson Howell, *The Fourth Degree* evreninin genç kardeş ikilisi, sanatçıları ve yazarları.

Kafam dönüyor, ama düşüncelerimi çabucak toparlıyorum. "Teknik kısımların çoğunu kodladım, ama şimdi hikayenin önemli olduğu noktaya geldim. Bu yüzden çizgi romanları inceliyordum, ama sonunda sanat için Belinda ve Jackson'a ihtiyacım olacak. Ben sadece kod yazabiliyorum ve yaptığım şey klasik, bağımsız bir şey. Bence oyun stili çizgi romanın amaçladığı şeye uyuyor."

"Bir yıldır Belinda ve Jackson'a video oyunundan bahsediyorum," diyor Lo, "ve ilgileniyorlar. Seninle çalışacaklarını biliyorum. Sana numaralarını vereceğim."

Ağzım açık kaldı.

Konuşamıyorum.

Şok oldum.

Lo, Connor sayesinde bir yıldır video oyunundan haberdardı. Projeyi en önemli kişilere çoktan anlatmıştı. Ve onlar da ilgileniyorlardı.

Gözlerim yanıyor ve uzun zamandır sevdiğim şeyin peşinden gitmem gerektiğini düşünmemiştim. Diğer insanlar daha hızlı ve daha akıllı olduğunda, bu anlamsız geliyordu.

Buraya gelmek için çok çalışmam gerekti, ama ilk adımın her zaman inanmak olduğunu biliyorum. Yapabileceğime inanmak.

Yapmam gerektiğine inanıyorum.

Ve evet... Yaptığıma memnunum.

32 O ZAMANLAR – AĞUSTOS

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

18 yaş

Dalton Akademisi artık resmen geçmişimde kaldı. Tüm son sınıf öğrencileri Ivy League ve prestijli özel üniversitelerden gelen kabul mektuplarını açarken, bana dönüp hangi okula kabul edildiğimi sordular.

Zayıf, solgun bir gülümsemeyle, onlara hiç başvurmadığımı söyledim.

Yüzlerindeki şok ve dehşet, beynime sonsuza kadar kazındı. Ama bir süre Superheroes & Scones'da çalışmaya karar verdiğim için mutluyum.

Para biriktireceğim, böylece üniversiteye hazır olduğumda, masraflarını kendim karşılayabileceğim. Lo, okul masraflarımı ödemeyi teklif etti, ama zaten lise son sınıfımın masraflarını karşıladı ve bana kalacak bir yer verdi. Philadelphia'ya gelmem, kardeşimle yeniden bağlantı kurmak ve onun servetinden yararlanmak için değildi ve bunu kanıtlamak için kendi kendime yetmeliyim.

"Lily maaşıma fazladan para koymaya çalıştı," diye Superheroes & Scones'un depo odasında Garrison'a fısıldıyorum. Neden fısıldadığımı bilmiyorum. Mesai saati bitti ve burada sadece biz varız.

Ben kapatmam gerekiyordu, ama Garrison rafta hızla tükenen yeni *Spider-Man/Deadpool* sayılarını açmama yardım etmek için kaldı.

Garrison plastik ambalajlı bir çizgi romanı elinde tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Tanrım. O kadar çok üniversiteye gitmeni mi istiyor?"

Kafamı sallıyorum. "Gitmek istediğimi biliyor ve henüz bunun için param olmadığı için kendini suçlu hissediyor galiba. Neyse, diğer çalışanlara verilmeyen bir ikramiye kabul etmeyeceğimi söyledim."

Garrison gülümser. "Lily'yi tanıyorsak, gelecek hafta hepimiz 'sürpriz' bir tatil ikramiyesi alabiliriz." Bir eliyle havada tırnak işareti yapar.

"Ağustos ayındayız," diyorum.

"Aynen öyle." Çizgi romanı bir yığına koyar, en eskiden en yeniye doğru sıralar. Bir saniye boyunca sessiz kalır, bu alışılmadık bir durumdur ve belki de yanlış bir şey söylemişimdir diye düşünürüm.

"Özür dilerim," diyorum. "Üniversiteyi... ya da üniversiteye gitmemeyi gündeme getirmemeliydim. İkimiz için de, demek istiyorum." Kızarıyorum.

Bana sessizce bakar.

"Sadece," diye devam ettim. "Maybelwood yüzünden bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum." Göl evinden döndüğümüzde, Garrison sonunda ailesine yaklaşıp Faust'tan atıldığını itiraf etti.

Kızmışlardı, ama aynı zamanda (onun deyimiyle) A tipi kişiliklerdi, bu yüzden hemen harekete geçip onu başka bir okula kaydettirdiler.

Maybelwood Preparatory. Ryke'ın gittiği liseyle aynı okul.

Garrison, son sınıfı tekrarlamasından nadiren bahseder, ama gururunun incindiğini biliyorum. Ve ben de üniversite konusunu açan aptal oldum.

"Hey, Willow." Garrison kutunun kenarına eğildi, iki elini kenara koydu. Artık biraz daha yakındık. Şampuanının kokusunu alabiliyordum, çam iğnesi kokusu.

"Evet?" diye soruyorum.

"Aramızda konuşulamayacak kadar hassas konu yok," diyor bana. "Bunda anlaşılabilir miyiz?"

Onu baştan aşağı süzdüm, zorlu konuları benimle tartışmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederek

çünkü hayatında, birlikte aşmış olduğumuz pek çok dokunulmaz, hassas konu var.

"Evet, kesinlikle," diyorum, rahatlamış hissederek.

"İyi." Kutunun yan tarafına vurur ve yığınları ayırmaya devam eder. "Ve ben asla üniversiteye gitmeyeceğim, bu yüzden istediğin kadar konuşabiliriz. Önemli bir şey değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Gitmek istemiyor musun? Yoksa giremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Gitmek istemiyorum." Mavi-yeşil gözleri benimkilere çarptı. "Bir şeyi düşündüğünde, sanki her an kurdeşen dökecekmişsin gibi rahatsız edici bir hisse kapılırsın ya?"

Her gün. "Evet."

"Aynen öyle. Milyar kat daha fazla. İçimde gitmek isteyen tek bir hücre bile yok. O yüzden gitmeyeceğim." Kararına olan güveni depo odasına yayılıyor. "Ayrıca, kız arkadaşım ile vakit geçirebilmek de ek bir avantaj."

Kız arkadaşım.

Bu kelimeyle oda gerginleşir.

Birbirimize tedirgin bir şekilde bakıyoruz, sonra başka yere çeviriyoruz. Hava ağırlaşıyor. Eskiden böyle değildi. *Balodan* beri böyle değil.

Olanları neredeyse hiç konuşmuyoruz. Balo gününde randevumun beni ektiğini. Özgüvenim uçurumdan atlayıp büyük bir düşüşe geçti.

Ta ki Garrison ortaya çıkana kadar.

Takım elbise giyip kapıyı çaldı, beni alıp götürmeye ve terk edilme anılarını silip süpürmeye hazırdı.

Arkadaş olarak gittik. Limuzine binmeden *önce*, balo *sırasında* ve hatta eve dönerken. Arkadaş.

Öpüşmedik.

Gelecek ilgili hiçbir söz

verilmedi. Sadece arkadaş.

Güzel bir geceydi, ama biraz garipti. Ve gergindi. Sanki dans pistinin tamamını kaplayan mor bir fili izlemek gibiydi. Kendime dürüst olursam, daha fazlasını *istiyordum*. Belki öpücük değil - buna hazır mıyım hala emin değilim - ama elini belime koyabilir ya da bana yaklaşabilirdi. Bunun yerine, bir arkadaşım ile dans ediyordum gibi hissettim.

Zaten biz öyleyiz. Yani hayal kırıklığına uğramamalıyım. Sadece...

Beni öpmek istemediği açıktı, yoksa sarılmak istediğinde yaptığı gibi sorardı, değil mi?

Onun önünde hiçbir engel yoktu. Başka erkekler yoktu. Yüzlerce kilometre kuzeyde bir okul yoktu. Aslında, tekrar aynı mahallede yaşamaya başladığımız için, hiç olmadığımız kadar yakınız. Ayrıca, limuzinde en büyük sırrımı itiraf ettim.

Aslında Loren Hale'in kuzeni değilim. Onun üvey kız kardeşiyim.

"*Vay canına*," dedi Garrison, ama şokun etkisi geçtikten sonra gülümsedi.

Yalan söylediğim için kızmadı. Ona değerli gerçeği anlattığım için mutluydu.

Harekete geçmek için fırsat tam da oradaydı, değil mi? Ama o an geçtikten sonra, garip bir sessizlik on katına çıktı.

Ve böylece balo fırsatı geldi ve Mayıs ayında uçup gitti. Şimdi Ağustos ayındayız, dans konusunu geçiştirdik, ama arkadaşlığımız sağlam bir şekilde devam ediyor.

Önemli olan da bu.

Ama odayı gerginleştiren bu tuhaf gerilimin varlığını inkar edemem. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden gözüme ilk çarpan şeye bakıyorum.

"Şey..." diye kekeledim ve Spider-Man'ın Deadpool'un ağzını örümcek ağıyla kapattığı 6. sayıyı işaret ettim. "Onu bana uzatır mısın? Henüz okumadım ve iyi bir kitap gibi görünüyor."

"Tabii, elbette." Yığından çizgi romanı alır ve bana uzatır. Parmaklarımız birbirine değiyor ve tam çekilmek üzereyken Garrison elimi tutuyor.

Çizgi romanı düşürdüm.

O da elimi bırakır.

Tanrım. "Üzgünüm, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çizgi romanı almak için eğiliyorum ve Garrison da aynısını yapıyor, ta ki çizgi romanları ayırmak için depoya sürüklediğimiz uzun ahşap dinlenme odası masasının altından birbirimize bakana kadar.

"Özür dilemene gerek yok." Onun yüzünde de özür dileme ifadesi beliriyor. "Özür dilerim..." Burnu genişliyor.

İkimiz de çömelmiş, birbirimize bakıyoruz. Aramızda söylenmemiş şeyler geçiyor.

Kafasını sallıyor. "Lanet olsun, neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Seninle konuşmak hiç zor olmamıştı." Elini saçlarında gezdiriyor. "Ama ben her şeyi mahvettim."

"Ne?" diye ciyaklarım.

"Balo gecesinde. Her şeyi mahvettim," diyor. "O zaman sana çıkma teklif etmeliydim. Balo gecesi olmalıydı. Altında değil..." Gözlerini kaldırıyor ve ben de maalesef onu takip ediyorum. Pembe, beyaz ve mavi sakızlar masanın altına yapışmış. *İğrenç.*

Ama aklım onun diğer sözlerine takılmış durumda. *O zaman sana çıkma teklif etmeliydim.*

Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Kalbim deli gibi atıyor. "Ne diyorsun?"

"Benimle çıkar mısın, Willow?" diye soruyor. "Sadece arkadaş olarak değil. Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Onu doğru duymadım. Rüya görüyor olmalıyım. Bu, bir arkadaşımın beni çimdiklemesini isteyeceğim bir an, ama şu anda bana çıkma teklif eden kişi arkadaşım. Durum bu.

"Şey..." Yine kekeliyorum.

Yüzünde panik belirir. "Hayır diyebilirsin."

Kesinlikle hayır demek istemiyorum. Ama yine de tereddüt ediyorum.

33 O ZAMAN – AĞUSTOS

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

18 yaş

Willow, sanki ona ikimizin birlikte NASA'ya katılıp Jüpiter'e tek yön biletle gideceğimizi söylemişim gibi bana bakıyor. Belki bu, gerçeklikten daha gerçekçi geliyor. Benimle çıkmak.

Harika bir parti olmadığımı biliyorum, özellikle de resmi olarak *üçüncü* ama aramızda bir şey olduğunu düşündüm.

Daha fazlası.

Tabii tamamen yanılmıyorsam.

Ağzı aralık, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki yüzüne bir anda bir far ışığı tutmuşum gibi şaşkın. Tek kelime etmedi, muhtemelen neden arkadaş olduğumuzu sorguluyordur.

Her şeyi mahvettim.

"Hey, boş ver," diyorum çabucak, kurtarabileceğimi kurtarıyorum. "Önemli değil. Sadece arkadaş olabiliriz."

Aniden canlanıyor. "Hayır, senin benim... benim şeyin olmanı istiyorum..."

"Erkek arkadaş," diye onun yerine tamamladım. Dudaklarım gülümsemeye başladı. *O bunu sevecekti.*

O, "Evet, öyle. Ama bana resmi olarak teklif etmeden önce bilmen gereken bazı şeyler var" dediğinde heyecanım azalır.

Elimde değil, daha da fazla gülümsüyorum. "Sana resmi olarak sordum sanıyordum."

Biraz solgunlaşır, ama dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılır. "Tamam, doğru. Ama yine de, bana ne sorduğunu bilmen gerekiyor."

Tamam. Önemli değil. "Ayağa kalkabilir miyiz?" diye soruyorum. Hâlâ masanın altında çömelmiş durumdayız. "Bacaklarım ağrıyor." Faust'ta lakros takımı olmadığı için, şimdi Maybelwood'da denemeye hazırlanıyorum. Bu sabah çok fazla kondisyon çalışması yaptım.

Willow başını sallar ve aynı anda ikimiz de ayağa kalkarız. Çizgi roman kutusu aramızda duruyor ve o, kelimeleri toparlamak için zaman kazanmaya çalışır gibi parmaklarını kapağın üzerinde gezdirir.

Bekliyorum. Sabırlı olabilirim.

Uzun bir süre geçtikten sonra gergin bir nefes verir. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Biliyorum."

"Ama bundan daha fazlası var, daha önce hiç bir erkekle *öpüşmedim*." Bana doğrudan bakar. "Ve senden hoşlansam da, *gerçekten* hoşlansam da, senin erkek arkadaşım olmanı istesem de, seni hemen öpmeye hazır mıyım, hala bilmiyorum."

Tereddütünün nedenini buldum.

Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Çünkü Willow hakkında bunu zaten tahmin etmiştim. O kadar da büyük bir sürpriz değil. "Anlıyorum," diyorum ona. "Aramızdaki bir etiket, senin rahat hissettiğin şeyi değiştirmesini de istemem. Öpüşmeden de erkek arkadaş ve kız arkadaş olabiliriz."

"Olabilir miyiz?" diye soruyor, sanki bu senaryo temelsiz ve denenmemiş gibi.

"Yüzde yüz," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, seni *gerçekten* öpmek istiyorum. Ama sana baskı yapmayacağım. Ne zaman hazır olursan, benim için sorun yok."

"Ya yaşlanıp saçlarım ağarırsa?" diye soruyor. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor.

Hemen ekliyor: "O kadar uzun süre birlikte olacağımızı varsaymıyorum. Ya da kısa süreli olacağını." Elini şakağına bastırıyor. "Ne dediğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum," diyorum ona. "Ve birbirlerine sarılan yaşlı insanlar olmaktan tamamen yanayım. Başka bir adam seninle öpüşecek ya da seks yapacak değil ya, buna dayanamazdım."

Neredeyse sersemlemiş gibi yavaşça başını sallar. "Ben de." Gözlerini kırpar. "Yani, bir kızın seninle öpüşmesi ya da... seks yapması da benim için dayanılmaz olurdu." Karton kutunun kenarını sıkıca tutar. "Yani gerçekten beklemek senin için sorun olmaz mı? Yakınlık, iyi bir ilişkinin temeli değil midir?"

"Yani, ben uzman değilim," diyorum, "ama öpüşmeden veya seks yapmadan da yakınlık kurabiliriz bence."

Gözleri etrafımda dolaşıyor. "Nasıl yani?"

"Sana dokunabilir miyim?" Kutuyu dolaşıp Willow'un önüne geçiyorum.

Bir kez başını sallar. Kollarımı onun vücuduna doluyorum ve onu göğsüme yaslıyorum. Çenem onun başının üstüne dayanıyor ve kolları yanlarında sarkıyor. Kalbi, göğsünün içinde hızlı ve gergin bir organ gibi, bana çarparak atıyor.

Bu hassasiyet, hayatımda sadece burada var.

"Willow," diye fısıldarım. "Senin erkek arkadaşın olabilir miyim?" diye tekrar sorarım, bu sefer daha iyi.

Parmakları pantolonumun kemer halkalarına kayıyor. "Evet. Çok isterim." Sonra ekliyor, "Yani ben senin kız arkadaşın mıyım? Bu, artık senin *kızın* olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Olmaz." Gözlerimi kapatıp, gülümsememin yanaklarımı gerilmesine izin veriyorum. "Sen hala benim kızımsın, hatta şimdi daha da fazla."

34 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

18 yaş

"Hepinize bir şey söylemem gerekiyor," diye çok fazla insana duyuruyorum.

Dikkatlerin odağı olmak hoşuma gitmiyor. Böyle bir ortamda söz sahibi olmak benim için kişisel bir kabus. Lily ve Lo'nun oturma odasında sadece altı kişiye konuşuyor olsam bile.

Kişileri sayıyorum: Lily ve Lo, Ryke ve Daisy, Connor ve Rose.

Son ikisi yazın evden taşındılar. Sokağın aşağısındaki bu görkemli malikanede yaşıyorlar, yani çok uzak sayılmazlar.

Garrison ellerini deri ceketinin ceplerine sokar, ters takılmış beyzbol şapkası kalın kahverengi saçlarını örter ve akuamarin gözleriyle sessizce beni cesaretlendirir.

Lo başını Garrison'dan bana, sonra tekrar Garrison'a çeviriyor. Ağabeyimin bakışları yavaş yavaş kaynıyor. Patlama anı yaklaşıyor.

Ve Garrison'ın neden burada olduğunu henüz bilmiyor. Bu haberi vermek durumu daha da kötüleştirebilir, ama geri dönüş yok.

Siyah çerçeveli gözlüklerimi yukarı itip derin bir nefes alıyorum. "Garrison'ın da burada olması iyi olur diye düşündüm." Bu bariz detayı söylediğime pişman oluyorum. Bu, şiddetli bir tepki yaratıyor.

Lo aniden sandalyeden kalkar ve Lily, Garrison ile yüzleşmesini ya da hatta onu evden kovmasını engellemek istercesine Lo'nun bacağına yapışır.

"O da haberinin bir parçası mı?" diye sorar Lo tereddütle.

Daisy aniden kolunu Ryke'ın beline doladı, ikisi de kanepede oturuyorlardı. Lily ve Daisy'nin erkeklerini fiziksel olarak engellediğini fark etmemek zordu.

Eh, bu iş şimdiden çok kötü gidiyor.

"Evet..." Tulumumun askısını tutarım, bu hareketim sinir bozukluğundan kaynaklanıyor. Garrison bana yaklaşır ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. Nabzım hızlanır, ama nefes almam da kolaylaşır.

"Hamile misin?" diye sorar Lo.

"Ne?" diye boğulurum.

"Evet, *ne*?" Garrison sertçe sorar, yüzü kararır. Odayı işaret eder. "Eğer birini hamile bırakan varsa, o da sizden biridir ve dürüst olmak gerekirse, ne giyiyorsunuz siz?" Ryke'ye yüzünü buruşturur.

"İç çamaşırı," diyor Ryke, sanki oturma odasında neredeyse çıplak olmak sıradan bir şeymiş gibi.

"Görüyorum, teşekkürler," diyor Garrison kuru bir şekilde.

Bir daha bakma, Willow. Bakma.

İçeri girdiğimden beri, Daisy'nin nişanlısına bakmamak için çok uğraştım. (Evet, sonunda nişanlandılar!)

Ryke'den kaçınmamın sebebi, üzerinde neredeyse hiç kumaş olmaması değil, gerçi bu da iyi bir sebep. Asıl sebebi, üzerinde bulunan tek kumaş parçasının *dar* bir boxer şort olması ve ilk bakışta beş beden küçük gibi görünmesi.

Pamuklu kumaşın üzerinde yazılar da olabilir.

İki kez bakıp kontrol etmek için ona dik dik bakmayacağım. Ryke *korkutucu* biridir.

Daisy ile yakınlaştığım için bu korkutuculuğun azalacağını düşünmüştüm, ama bir şekilde daha da arttı. O, en iyi arkadaşımın nişanlısı ve üvey kardeşimin kardeşi. Ryke ile benim, Lo, Daisy veya hatta Superheroes & Scones'daki patronum Lily ile olan gibi kişisel bir ilişkimiz yok.

Ama onunla birlikte yaşıyorum. Her zaman yanımda ve yardımsever, medyanın onu gösterdiği gibi saldırgan bir ahmak değil.

Yine de Ryke Meadows, her zaman korkutucu biridir ve öyle kalacaktır.

Dürüst olmak gerekirse, bu odadaki çoğu insan oldukça korkutucu. Bu da bu açıklamayı çok daha zor hale getiriyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şey, um... bu gerçekten düşündüğümüz gibi gitmedi."

"Neden *sanki* o *da* bu işin bir parçasıymış gibi konuşuyorsun?" Lo, Garrison'a suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrultuyor.

"Düşündüğün gibi değil," diye kekeleyorum. *Bu çok, çok kötü gidiyor.* "Ben bir..." Kelime boğazımda takılıyor. Bunu nasıl yapacağım? Yardım edin!

Garrison elimi sıkar ve neyse ki benim yerime cümleyi tamamlar, "Bakire."

Lily kanepenin üzerinden Garrison'a bakar. "Sen bakir misin?"

Garrison inler. "Hayır, o bakire. Tanrım, buraya geldiğimde sanki aynı anda beş farklı radyo istasyonunu dinliyormuşum gibi hissediyorum. Hiç birbirinizden bıkmıyor musunuz?"

"Ben en çok senden bıktım," diye Lo keskin ses tonuyla karşılık verir. Ben bile irkilirim. Garrison'ın dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılır ve bu sözlerin onu vurduğunu anlayabilirim.

"Her neyse," diye mırıldanır.

Bu sefer onun elini sıkıyorum.

Lo'nun bakışlarında bir anlık pişmanlık belirir, sonra bana bakar. "Haberin, senin bakire olup arkadaşının olmaması olamaz, öyleyse nedir? Çünkü sürekli ayrılacağını düşünüyorum..."

"Gitmiyorum," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Maine'e geri dönme planım yok. Düşündüğüm bile olsa sana söyledim, söz veriyorum."

Yavaşça başını sallar. "Yoksa... ailenle ilgili başka bir şey mi?"

Hızla başımı sallarım. Ailemle ilgili bir değişiklik yok. Annem her aradığımda soğuk davranıyor ve babamla da Philadelphia'ya taşındığımdan beri konuşmadım.

"O zaman ne?" diye soruyor Lo.

"Birlikteyiz," diyorum ve Garrison'ın elini tutan elimi kaldırıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. *Nefes al, Willow.*

Onların evini tahrip eden çocukla çıktığımı fark ettim. O, ciddi zararlar veren bir arkadaş grubunun parçasıydı. Umarım Garrison'a bir şans verirler, böylece benim onda gördüğümü onlar da görebilirler.

Lo'nun yüzü buruş buruş. Sanki az önce söylediğim şeyi anlayamıyormuş gibi. "Birlikte ne demek?" diye soruyor.

Connor erkek arkadaş ve kız arkadaşın tanımını kitaplardan alıntı yaparak yapıyor ve ben Ryke'a bakarak bir hata yapıyorum. Onun ifadesi Lo'nunkinden on kat daha kötü.

Çenesi sıkı. Gözleri alev alev. Pazı kasları gergin. O profesyonel bir serbest solo tırmanıcı, çıplak elleriyle dağlara tırmanıyor. Muhtemelen Garrison'ı tek yumrukla nakavt edebilir.

Ryke yumruklarıyla savaşıyor, Lo ise sözleriyle. Ama Ryke'ın Garrison'a vurmayacağını biliyorum. Bu konuda ona yeterince güveniyorum, ama erkek arkadaşımı şimdiden yargılamış gibi görünmesinden nefret ediyorum.

Onu silmiş gibi.

Ne konuşuyorsalar, Lo'nun Garrison'a öfkeyle bakmasıyla sona erdi. Bunu düzeltmeliyim.

"Sadece bir hafta oldu," diye hızlıca açıklıyorum. "Uzun bir süre olmadığını biliyorum, ama özellikle bazılarınızla birlikte yaşadığım için gizlice dolaşmak istemedim."

Garrison hala yanımda durarak beni izliyor. Bir takım gibi hissediyoruz.

"Kurallarımız var," diye başlıyor Lo.

"Eğlenin," diyor Lily, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Dudaklarım gülümsemeye başlıyor. "Hayır, eğlenmek değil... Ne oluyor Lily?" Lo karısına bakıyor.

"Onlar on sekiz yaşında."

"Evet, on sekiz yaşındayız," diye Garrison tekrarlar.

Lo sert bir bakış atar. "Son hatırladığım kadarıyla, sen hala lisede okuyorsun." Bu çok acımasız bir söz. Ben yüzümü buruştururum.

Garrison derin bir nefes alır. "Sen onun babası değilsin." Bu doğru ve aynı zamanda iyi bir noktaya değinmiş. Lo'ya yük olmamak için çok uğraştım. Ben sadece onun küçük kız kardeşiyim.

"Haklısın," diyor Lo, "Ben onun abisiyim ve Philadelphia'da olduğu sürece güvenmesi gereken *ilk* kişi benim." Garrison'a bir adım yaklaşıyor. "O benim sorumluluğumda ve sana birçok konuda güveniyorum ama saat ikiyi geçtikten sonra onun odasında olmanı istemiyorum. Saat iki, benim çocuklarıma bile izin vermediğim bir saat." Bir adım daha. "Ve kapıyı açık tut."

Şaşırtıcı bir şekilde, onun sözleri beni rahatlatır. Belki Lo, benim kurallar koymak isteyeceğimi biliyordur.

Garrison sabırlı olacağını ve öpüşmeyi ve sevişmeyi bekleyeceğini söyledi, ama ben kendim için daha çok endişeleniyorum. Belki hazır olmadığım halde bana hazır olup olmadığımı sorduğunda *hayır* diyemeyeceğimden endişeleniyorum. Her şey çok hızlı gelecek ve nasıl yavaşlatacağımı bilemeyeceğimden endişeleniyorum. Her şey benim için yeni.

Kurallar, ilerlemeye hazır olmadan önce işleri durdurmak için bir bahane sunacak. Sokağa çıkma yasağını veya aşırı koruyucu ağabeyimi suçlayabilirim. Bu, suçluluk duymadan *hayır* dememi kolaylaştırır.

Bu ilişkinin benim hızımda ilerlemesini istiyorum. Yavaş bir hızda. Kaplumbağa hızında olsa bile.

Sessiz kalmam ortamı gerginleştiriyor. Lo ve Ryke, Garrison'ı kapıdan dışarı atmak üzere gibi görünüyorlar.

Ben bir şey söyleyemeden, Garrison parmaklarını yavaşça benimkilerden ayırıyor. Midem düğümlenir, ama o bana güven verici bir şekilde başını sallar. "Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Ben de başımı sallıyorum. "Yatmadan önce giflerime bakar mısın? Onları paylaşmak istiyorum ama sanırım biri çalışmıyor."

Garrison neredeyse gülümsüyor. "Evet. İlk iş olarak yaparım." Odanın geri kalanına kısa bir el sallayarak selam veriyor ve sonra kapıdan çıkıyor.

"Ne zaman? Nereye? Nasıl?" diye patlar Lily.

Onun heyecanı benim gülümsememi besliyor ve omuzlarımin rahatladığını hissediyorum. "Yani hepiniz üzülmediniz mi?" Lo'ya bakıyorum.

"Daha iyisini yapabilirsin," diyor bana.

Daisy öne çıkıyor. "O, Garrison'ı hiçbirimizin tanımadığı bir şekilde tanıyor, bu yüzden onun içgüdülerine gerçekten güvenmeliyiz." *Daisy Calloway'i seviyorum.* Onun kadar

Onunla gülümsüyoruz.

"Neye güvenmediğimi biliyor musun?" diyor Lo. "On sekiz yaşındaki azgın bir herifin içgüdülerine."

"Aynı," diye ekliyor Ryke.

"Bu yüzden kurallar var, değil mi?" diyorum. "Hiçbir şey ters gitmesin diye?" Buna tutunuyorum. Yoksa onların endişeleri bana da bulaşmaya başlayacak. Burada bilinmeyen bir alana giriyorum ve benden daha deneyimli insanlara danışacağımın farkındayım. Sadece onların tavsiyeleri beni *daha da* gergin hale getirmemesi için.

Kimi kandırıyorum? Garrison Abbey, *Jess'in*

'nin *pratik reenkarnasyonu* olan *Garrison Abbey*, benim ilk erkek arkadaşım.

Bunu yüz kez tekrarlarsam belki gerçek gibi gelir. O

benim ligimin çok dışında.

Evet...

Gerginim.

35 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

18 yaş

Taco gecesi her zaman en güzel gecedir ve kardeşimle birlikte yaşamak, bunun sık sık tekrarlanması anlamına gelir.

Kotija peyniri serpmekle guacamole'yi tabağıma koymak arasında, kalçamı bara dayıyorum.

Yağlı parmaklarımla Garrison'a mesaj atıyorum. Ailesi evlerinde kokteyl partisi veriyor, ben de onu taco yemeye davet ettim.

Telefonumu tulumumun cebine koyup mutfaka göz gezdiriyorum. Maximoff mama sandalyesinde kıkırdarken, Lo bir kaşık yoğurtla "uçak" oynuyor.

Lily, tortilla cipslerini bir tabağına istifleyerek nacho kulesi yapıyor. Ryke ve Daisy gece kamp yapmaya çıktıkları için ev sessiz, Rose ve Connor da kendi evlerinde meşguller.

"Garrison geliyor," diyorum onlara.

Lily hemen gülümser. "Oh, harika. Bu gece tam da..." Lo'nun ona attığı bakışla sesi kesilir. "Taco için. Bu gece taco için harika bir gece. Başka ne diyeceğimi sanıyordun ki?"

Tahminimce, *ilk öpücük için iyi bir gece olduğunu* söyleyecekti. Lily, ilk öpücüğümü aldığımda ona söyleyeceğime dair küçük parmak sözü verdirdi. Aşkın filizlenmesine çok önem veriyor.

Lo'nun kaşları yükselir. "Her gece tacolar için güzel bir gecedir, canım." Bana döner. "Ve eğer sana asılırsa, aleti ait olduğu yere gider. Çöpe."

Bu duyduğum ilk tehdit değil, bu yüzden bu sefer neredeyse hiç tepki vermedim. Telefonum titredi.

Garrison: *Hey, artık gelemeyeceğim. Ailem okul gecesi evde kalıp ders çalışmam için başımın etini yiyor. Onlarla tartışmak isterdim ama arkadaşları da gelmiş. Yarın olur mu?*

Mesajla cevap veriyorum: *Evet, tabii ki, yarın mükemmel.*

Lo ve Lily beni izliyor ve hava şimdiden gerginleşiyor. Yüzümde hayal kırıklığı okunuyor olmalı.

Ama ben hemen önemsemiyorum. "Yanlış alarm," diyorum Lo'ya. "Çalışması gerekiyor."

Lo'nun yüzü gerilir, Garrison'ın gelmeyeceği ihtimaline daha da sinirlenir. "Seninle çıkmaya başlamadan önce ders çalışmayı umursamıyor gibiydi. Şimdi de seni terk edip lanet olası kitaplara gömüldü." Sahte bir çılgılık atar. "Vay anasını, tam bir inek oluyor." Lo yanlışlıkla kaşığı savurur ve yoğurt biraz sıçrar, Maximoff'un alnına sıçrar.

Bebek o kadar yüksek sesle güler ki yüzü kızarır.

"Dinle, Moffy." Lo havluyla yoğurdu siler. "Bir inekle çıkarsan, seni değil kitapları seveceklerini unutma."

"Bu doğru değil," diye araya girer Lily. "Rose ve Connor birbirlerini kitaplarından daha çok seviyorlar."

Lo acı bir gülümsemeyle, "Kraliçe ve Kral bir istisnadır," der. Ciddi bir ifadeyle bana bakar. "Garrison iyi mi?"

Hareketsiz kalırım. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü bu yaygın bir laf. Başka bir şey olurken ders çalışman gerektiğini söylemek." Omuzlarını silkiyor. "Büyürken babamıza kaç kez söylediğimi sayamıyorum bile." Cümlesini bitirir bitirmez, benim ifademi görüyor ve yüzü düşüyor.

Babamız.

Ne...?

Anlamıyorum. Ben... Robert

Moore benim babam... Değil

mi?

"Willow..."

"Babamız." Yutkunuyorum. "Bu... bu ne anlama geliyor?"

"Siktir," Lo küfür eder ve kaşığı lavaboya bırakır. "Oturur musun?" Hareket edemiyorum.

Bana uzun bir süre bakar. Maximoff küçük bir kıkırdama çıkarır. "Hey, Moffy," Lily oğluna fısıldar. "Hadi çizgi film izleyelim." Onu mama sandalyesinden kaldırır ve bebeğini mutfaktan çıkarır.

"Ben de daha yeni öğrendim," diyor Lo. "Garrison'la çıktığını bize söylediğin gün. Sen gelmeden hemen önce, Ryke bana söyledi."

Ryke.

Ryke.

Oh...

Bar taburesine doğru sendeleyerek yürürüm, kenarına tutunurum. Sindirmek için çok fazla. Tek bir soru düşünürüm. "Ryke ne zamandır biliyordu?" diye sorarım. "Başından beri mi?"

Yıllardır mı?

Bunu ikimizden de saklıyor muydu?

Lo yüzünü buruşturur. "*Hayır*. İmkânı yok," der. "O da geçen ay öğrendi. Babamız da aslında geçen ay öğrendi." Buna güler. "O piç kurusu sonunda altından halı çekildi."

Jonathan, benim onun kızı olduğumu yeni öğrendi, bu da daha da kötü bir şey demek. "Annem bu sırrı sakladı," diye fısıldıyorum.

Bu da başka bir korkunç yalan. En azından bir yıl önce, Maine'den ayrılıp Philadelphia'ya geldiğimde bana söyleyebilirdi. Belki emin değildi, ama o zaman bile, biyolojik babam hakkında şüpheleri olduğunu söyleyebilirdi.

Bunun yerine, bana dik dik bakıp "*Robert Moore senin baban*" dedi.

Ben Hale miyim?

Vücudum birden soğur ve bar taburesine kayarım. Lo'nun gözlerine bakarak sorarım, "Bu... bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

"Aramızda, hayır," diyor. "Sen hala benim küçük kız kardeşimsin." Elini ensesinin arkasına götürüyor. "Ama artık başka bir ağabeyin daha var."

Oh.

Aman.

Tanrım.

Neden bunu düşünemedim? Ryke Meadows benim üvey kardeşim. Akrabayız. Ağzım açık kalır, gözlerim büyür. Ryke'yi öyle düşünemem bile. O Daisy'nin nişanlısı. Lo'nun üvey kardeşi. Ryke ve benim hiçbir ilişkimiz yok.

Ama artık var.

Lo buzdolabına koşar, bir bardak su doldurur. Bana uzatır. "Babam için daha çok endişeleniyorum. O bazen... sert olabilir." Sanki bu kelime bile doğru değilmiş gibi yüzünü buruşturur. "Ben nazik davranıyorum." Derin bir nefes alır. "O bir pislik. Lanet olası bir pislik. Ryke sana ondan milyonlarca kilometre uzak durmanı söyleyecektir."

Bardağın kenarlarını sıkıca tutuyorum. "Sen ne dersin?"

"Babamı seviyorum," itiraf ediyor. "Ve her ne kadar korkunç, berbat şeyler yapmış olsa da, onun da beni sevdiğini biliyorum." Acı bir şekilde gülüyor. "Çocuklarına olan sevgisi

Çocuklarına olan sevgisi, hiç şüphe duymadığım birkaç şeyden biri. Anlıyorum, bir babadan bunu tekrar hissetmek istiyorsan... ya da belki ilk kez. Onu gerçekten görmek isteyip istemediğin senin seçimin, ama eğer görürsen, seni koruyacağımı bil."

Bunu düşünmek için zamana
ihtiyacım var. Her şeyi düşünmek
için.

Ama korunmam gereken bir "baba" ile tanışmak istediğimden emin değilim.
Bu korkutucu geliyor. Lo beni yalnız bırakıp suyum içmemi sağlar.

Garrison'a mesaj atıyorum: *Telefonla konuşacak vaktin var mı?*

Cevabı saniyeler sonra gelir ve arayan kimliği ekranında onun adı belirir.
Gecenin geri kalanını ona olanları anlatarak geçiririm. Garrison'a yüksek sesle anlatmak, her şeyi daha gerçekçi hale getirir.

36 O ZAMAN – ŞUBAT

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

18 yaşı

Daisy'nin doğum günü için "pasta" almam görevlendirildim. Aynı zamanda bu, ortak bir bekarlığa veda partisi de olacak. İlk kez katılıyorum, ama gerginlikten terlemiyorum falan. Connor ve Rose'un malikanesinde çok sade bir toplantı olacak. Sadece altı kişi, ben ve... erkek arkadaşım.

Sadece bu kelimeleri düşünmek bile yüzümde aptalca bir gülümseme yayıyor. Garrison ve ben Eylül ayından beri, yani aylardır çıkıyoruz ama hala öpüşmedik. Onun dokunuşlarına hiç olmadığı kadar alıştım.

El ele tutuşmak. Sarılmak. Aynı yatakta yatmak.

Güzeldi ve birkaç kez Garrison'la öpüştüğümü hayal edebildim. Mesela yazın, havai fişeklerin gökyüzünü aydınlattığı zaman.

Ama ilk adımı atmaya cesaret edemedim. O da denemedi.

Yavaş ilerleyen tarafın ben olduğumu fark ettim ve daha hızlı ilerlemek için ilk adımı benim *atmam* gerekebilir. Ama kafamda düşüncelere dalıp sinirlerim bozulmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Her neyse, Ben odaklanmaya çalışıyorum iyi şeyler. Doğum günleri.

Bekarlığa veda partileri.

"Onların penis şeklinde bir pasta sipariş ettiklerine inanamıyorum." Garrison'ın gözleri kucağımdaki kutuya kayıyor. İçinde gerçekten bir pasta var. Dev bir penis şeklinde.

Garrison, pastaneden dönerken Mustang'inin direksiyonunu sıkıca kavrar. Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşur ve kaşları kalkar. "Bu bir tercihti."

İkimiz de gülmek üzereyiz. "Onlardan daha azını mı bekliyordun?"

Kafasını sallar. "Aslında hayır." Kutudan bana bakar. "İçeri taşımamı ister misin?"

"Hayır, ben yaparım." Bu beni biraz endişelendiriyor, ama Daisy için bunu aşmak istiyorum. Ne de olsa bugün onun doğum günü. Gözlerim saate kayıyor. Geç kalıyoruz. Fırının yakınındaki trafik kabus gibiydi. Neyse ki, şimdi çoğu açılmış durumda.

Garrison bakışlarımı takip ediyor. "Bekle."
Hızlanır ve kapılı mahalleye kadar hızla gider.

"Bunu yiyebilir miyim bilmiyorum," diyor Lily, Ryke... penis şeklindeki pastanın başını keserken gözlerini kısarak.

Sekizimiz, son teknoloji aletlerle donatılmış Connor ve Rose'un devasa mutfağına sığışıyoruz. Pahalı tost makinesinin yanındaki güzel bir köşeyi seçtim.

Ryke'den en uzak nokta burası.

Onun kardeşim olduğunu öğrendiğimden beri ondan kaçınıyorum. Lo ile konuştuğumdan beri Jonathan Hale (namı diğer babam) hakkında hiç konuşmadım.

Değişim zordur.

Ama bu değişim çok büyük bir değişim ve ben gerçeklerden kaçarak korkakça bir yol izlediğimi biliyorum. Ama hepimiz Oz Ülkesindeki Dorothy gibi cesur ve atılgan olamayız. En azından her zaman değil.

Bu kaçınma davranışını o kadar uzun süre sürdürdüm ki, Ryke benimle konuşmaya çalıştığında, ortalık büyük bir karışıklığa dönüşüyor. Ryke Meadows, dişlerini gösteren, yaklaşılması zor ve koruyucu bir şekilde tehditkar bir kurt gibidir ve ben de o benim kardeşim olmadan önce böyle hissediyordum.

Artık akraba olduğumuz için, korkmadan onun yönüne küçük parmağımı bile uzatamıyorum. Durum on kat daha kötü.

Hayatımda onun bu kardeş rolünü üstlendiğini hiç görmedim ve Garrison ile çıktığım için, ilk ilişkim hakkında fikir sahibi olan *iki* kardeşim var.

Bu çok fazla.

Ryke Lily'ye bakar ve "Alt tarafı bir pasta" der.

Gözlüğümü burnumun köprüsüne itiyorum. Garrison'ın omuzu benim omzuma geliyor. Ne zaman bir yere davet edilsem, o da otomatik olarak davet ediliyor, bu çok hoş. Artık bir çiftiz. Ve altı kişilik çekirdek grubun içinde kendimi asla yedinci tekerlek gibi hissetmemiş olsam da, onun benimle olması bu tamamlanma hissini getiriyor. Sanki her zaman *sekiz kişi* olmamız gerekiyormuş gibi.

Garrison buzdolabına rahatça yaslanır, deri ceketinin cebinden sönmüş bir sigara görünür. Gözleri üzerimde. Benimkiler de onun üzerinde. Onun etrafında kendimi en rahat hissettiğimde, gözlerimi başka bir yere dikmek zor oluyor.

"Neden bu kadar geciktin?" diye soruyor Lo suçlayıcı bir şekilde.

Garrison başını kardeşime çevirir. "Seks yapmak için kenara çektik," der kuru bir şekilde.

Oh... Tanrım.

Onun alaycı tavırlarına alışkınım, ama kardeşlerimin önünde değil. *Böyle değil.*

Ryke'in çenesi sertleşir. Lo'nunki keskinleşir. Nefesim kesilir. "Biz... yapmadık."

"Onlar bunu biliyor," diyor Garrison.

Connor bir demlik kahve yapar. "Sanki onların senden nefret etmesini istiyormuşsun gibi." *Bu aslında doğru olabilir.* Sanırım onların nezaketini hak etmediğini düşünüyor, bu yüzden onları kendinden uzaklaştırıyor.

Garrison bir süre duraksadıktan sonra, "Bu aptalca," dedi. "Bunu sen söyledin, ben değil," diyor Connor.

"Kimin kafasını istiyorsun?" diye sorar Daisy, bir dilim kekin olduğu tabağı kaldırarak. Onun araya girmesine minnettar bir bakış atarım ve sonra dondurucuya doğru dönüp bir kutu vanilyalı dondurma alırım.

"Seni neden sevdiğimi hatırlamaya çalışıyorum," diyor Lo, Daisy'yi görmezden gelerek Garrison'a, "ama seni bıçakladığım görüntüsü her şeyi bulanıklaştırıyor, bu yüzden şu anda elimde lanet olası bir bıçak olmadığı için şanslı sayılabilirsin."

Garrison neredeyse gülümsüyor. "Hâlâ benden hoşlanıyor musun?" Ben de bunu fark ettim. Ruh halim düzeliyor.

Lo, "Seni bıçaklayarak öldürdüğüm *görüntüsü*. Benim için kendi hayatını değer ver, en azından biraz korkabilirsin," diyor.

Dondurma kutusunu açmaya odaklanıyorum — yardım etmek ve dikkatimi başka yere çekmek için — ve sonra Daisy'nin kulağına eğilip fısıldıyorum, "Çok utanıyorum."

Daisy bana sarılır ve daha da yumuşak bir sesle, "Seni seviyorlar, biliyor musun?" der.

Ryke'a bakıyorum, ama o bana doğru döndüğü anda, aniden Daisy'ye geri dönüyorum. Beynim bir şarkıyı tekrar tekrar söylüyor. Şöyle bir şey: *Ryke Meadows senin ağabeyin. O senin kardeşin. Ağabeyin! O Ryke Meadows ve o senin kardeşin! O SENİN KARDEŞİN!*

Yüzüm kızarır ve midem bulanır.

Onun bakışlarından açıkça kaçındım, değil mi? Hiç de doğal değildi. Tekrar dondurmaya odaklanıyorum. Görevler iyidir. Görevler, ne kadar garip olduğumu düşünmekten beni uzak tutar.

Kaşığı dondurmaya batırdıktan sonra, Rose'un Lily'ye pastanın orta kısmını uzattığını fark ettim. Lily başını salladı. "Sapını yiyemem."

"Lil." Lo vücudunu onun arkasına yaslar. "Bu *pasta*."

"Bu bir penis."

"Hayır, canım, bu bir penis." Elini tutup kendi kasıklarına koyar. "Lo!" Çılgılığı bir gülümsemeyle eşlik eder.

Aşırı flörtöz davranışlara ve halka açık yerlerde sevgi gösterilerine alışkınım, ama bu partiye geldiğimden beri kendimi tutamıyorum. Bugün ise durum farklı. Garrison'ın yanına geri dönerim.

"Daisy!" Ryke, penis şeklindeki pastanın yanında durarak seslenir. Hızla çikolatalı pastayı avucuna alır ve onu Daisy'nin yüzüne *fırlatır*. Pasta, Daisy'nin burnuna, ağzına ve gözlerine sıçrar, pembe krema çenesinden damlar.

Daisy'nin gülümsemesi genişler. "Bu savaş demektir," diye uyarır. "Gel bakalım, Calloway."

Daisy elini pastaya daldırır ve Ryke'ye bir parça fırlatır. Parça, Ryke'nin yanağına tam isabet eder.

Yiyecek savaşı başlar, Lily ve Lo da katılır. Connor ve Rose, el ele tutuşmuş, kahve fincanlarından kahvelerini yudumlarken savaşın dışında kalırlar.

Uçan kek parçalarının bana isabet etmemesi için Garrison'ın göğsüne yaslanırım. O da kollarını omuzlarıma dolayarak beni tutar.

Lo ve Ryke en çok pasta atanlardır ve sonunda bir parça pastayı omzuma isabet eder, üstümü pembe krema ile lekeler.

Garrison beni kendine doğru döndürür. "Üzerinde bir şey var," der, dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılır.

"Çünkü *seni* koruyordum."

Gülümsemesi patlar. "Bak, ne kadar da iyi iş çıkarmışsın." Ellerini omuzlarıma iki yanına koyar ve yavaşça dans hareketleri yaparız. Onun hareketlerini takip ederim, ta ki sadece daire çizdiğimizizi fark edene kadar. Ta ki sırtı pastaların çapraz ateşi altında kalana kadar.

Bana, "Şimdi seni korumak benim sıram" diyor.

Sıcaklık yükseliyor. Diğer herkesi dışarıda bırakıyorum.

Parmağını omzumdaki kremaya batırıyor ve sonra yanağıma çiziyor.

Oluşturduğu şekli hissedebiliyorum. *Bir kalp*.

Nabzım sanki sarhoşmuş gibi yavaşlıyor. Sarhoş olmuşum gibi.

Parmağımla biraz şekerlemeyi alıp yanağına uzanıyorum. Ulaşabilmem için başımı eğiyor. Beyaz tenine bir yıldız çiziyorum.

Bir nefes uzaklıktayız, yüzü benimkine daha yakın.

"Willow," diye fısıldıyor çok yumuşak bir sesle. "Seni öpebilir miyim?" Hiç tereddüt etmiyorum. Hiç sorgulamıyorum.

Kalbimde hazır olduğumu biliyorum.

"Evet," diye nefes veriyorum. Yeni bir şey yapmanın getirdiği ani endişeyi hissediyorum, ama dudakları benimkilere yaklaşıırken bu his kayboluyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

O yumuşak ve nazik, avuç içleri belimin alt kısmını tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Heyecan damarlarımdan akıyor. Hiç kimse tarafından aydınlatılmamış yerlerde nabız atıyor. Ona daha da yaklaşıyorum ve o da aynı hareketi yaparak beni dolaba yapıştırıyor. Vücudumun her santimetresinde kıvılcımlar çıkıyor.

Ama sonra ellerimin olduğunu hatırlıyorum.

O sinir bozucu uzantılar, sanki makarna gibi yanlarımda sallanıyor. Kalbim tedirginlikle hızlanıyor. *Bunları nereye koyacağım?*

Garrison ani endişemi hissetmiş olmalı ki, dudaklarımdan bir milisaniye ayrılır. Gözleri benimkileri okşamak için yeterli bir süre.

Hızla ellerini benden çeker ve avuçlarını kendi avuçlarına alır. Onları başının arkasına götürür ve beyzbol şapkası yere düşer.

Oh... işte buraya koymalıydım.

Ama bilmediğim için beni aptal hissettirmiyor. Bunun yerine, yumuşak elini yanağıma bastırıyor ve dudaklarıma geri dönüyor.

Gözlerimiz tekrar kapanır ve öpücüğü derinleştirir, ağzımı açar. Boğazımın derinliklerinden yumuşak bir ses çıkar. *Onun* duyup duymadığını bile bilmiyorum. Ama yine de Garrison'a daha sıkı sarılıyorum. Nefes almak için ayrılana kadar onun liderliğini takip ederim. Alnı alnıma geliyor.

"Bu benim ilk öpücüğümdü," diye fısıldıyorum ona.

Gülümsüyor. "Biliyorum." Gözleri etrafımda dolaşarak, beden dilimi okumaya çalışıyor. Ben bile ona bunu tercüme edemezdim. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diyorum, vücudum gerçeklerden dolayı ısınırken. "Çok. Bence... Bence bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Kesinlikle. Ama daha sonra," diye kabul eder. "Kardeşlerinle aynı odada olmadığımız zaman."

Kardeşlerim.

Kahretsin.

Onları unutmuşum. Aslında, mutfaktaki diğer altı kişiyi de tamamen unutmuşum. Garrison'ın göğsünün ötesine bakıyorum. Daisy ve Ryke birbirlerinin gözlerine dalmış, görünmez, var olmayan bir müziğe göre sallanıyorlar. Saçlarına ve kollarına kek yapışmış.

Lily ve Lo ortada yok.

Connor ve Rose kanepeye geçip bize sırtlarını dönmüşler. Kimse bizi izlemiyor.

Bunun gerçek olup olmadığından emin değilim, ama mezara kadar buna inanacağım.

37 O ZAMANLAR – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

19 yaş

Connor Cobalt'ın limuzininin arkasında toplanmışız, dizüstü bilgisayarım bagajın üzerinde açık duruyor. Bahçedeki çeşmeden su yavaşça damlıyor. Cobalt Malikanesi kraliyet ailesi için yapılmış. Eğer malikaneleri konuşabilseydi, caddedeki diğer tüm evlere "köylüler" derdi.

Soğuk çıplak tenimi ısıyor. Bu güzel Cadılar Bayramı için kostümüm: kırmızı tişört, kırmızı pantolon ve kırmızı boynuzlu kafa bandı.

Ben şeytanım.

Hepsi Loren Hale sayesinde.

Cadılar Bayramı onun doğum gününe denk geliyor. Evet, böyle ifade ettim çünkü onu bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra, evrenin onun doğum gününü Cadılar Bayramı'na *denk* getirdiğini sanmıyorum. Kesinlikle tam tersi.

Lo'ya hediye olarak, hepimiz o geceki kostümlerimizi onun seçmesine izin verdik. Willow bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Başının üzerinde dairesel altın bir çelenk duruyor. Diz boyu beyaz elbise ve ona uyan kanatlar kıyafeti tamamlıyor. Benim şeytanımın meleği. Şok oldum. Lo'nun Willow için saf ve mükemmel bir şey seçmesinden değil, bizim için *uyumlu* kostümler seçmesinden dolayı.

Sanki bir çiftmişiz gibi
görünüyoruz. Öyleyiz de.

Ama Loren Hale'in bunu tüm dünyaya duyurmak istediğini sanmıyordum. *Böyle değil*. Hala, dudaklarına 7,5 cm yaklaştığımda bana öfkeyle bakıyor. Anlıyorum. Kız kardeşini aşırı koruyor, özellikle de onunla çıktığım için.

Willow ve ben iyiyiz, ve benim için önemli olan tek şey bu.

Açık dizüstü bilgisayara bakıyor, bir e-posta sunucusu ve bir hack yazılımı ekrana çıkmış. Ama biz bundan bahsetmiyorduk.

Son zamanlarda çıkan haberlere takılıp kaldım. "Anlamıyorum. *The Fourth Degree'nin* sanatçıları ve yaratıcıları çok fazla esrar içmiş olmalılar. Hiçbiri mantıklı değil. Kazanmamalıydım."

Willow bana yaklaşıp fısıldadı: "Kazanmayı hak ettin. Senin süper kahramanın en iyisiydi." Sanki çok basit bir şeymiş gibi söylüyor.

Bir süre önce, Lily ve Lo, Superheroes & Scones'un tüm çalışanlarına *The Fourth Degree* evreninde yeni bir süper kahraman yaratma şansı verdi.

The Fourth Degree, Halway Comics'in çok popüler bir çizgi roman serisidir. Vic Whistler (Extent) ana karakterdir, ancak yeni serilere yönelerek daha fazla kahraman, anti kahraman ve kötü adam için tüm dünyayı açıyorlar.

Kazanan açıklandığından beri bu konu beni rahatsız ediyor. Ben sadece... Orada çalışan herkesin arasından nasıl kazandığımı anlamıyorum. İnsanlar bu iş için akış şemaları hazırlıyorlardı. Bu çok önemli bir olaydı.

Jüri üyesi Lily olsaydı, belki bana acıyarak seçtiğini düşünebilirdim, ama mağazadaki hiç kimse *The Fourth Degree'nin* sanatçıları ve yaratıcıları Belinda ve Jackson Howell ile konuşmadı. Onların favorilik yapması mümkün değildi.

Diğer çalışanlara kıyasla, ben kazanmamalıydım. Neredeyse hiç çizgi roman okumam. Konuyu neredeyse hiç bilmiyorum. İlk geldiğim zamana göre daha iyiyim, ama çoğu gibi yürüyen bir ansiklopedi değilim.

Boğazım kurudu. "Bilmiyorum. Carter'in süper kahramanı havalıydı."

Willow'un yüzü buruşuyor. "Onunki temelde *X-Men'in* kopyasıydı. Maya onu Walmart Pyro olarak nitelendirirken haklıydı. Maya, oy hakkı olsaydı Sorin-X'e oy vereceğini bile söyledi. Yani iyi olmalı. Başka kimseye inanmıyorsan, en azından onun zevkine inanmalısın."

Maya Ahn benim süper kahramanıma oy verirdi...

Kahretsin.

Bu beni çok etkiledi. Çünkü Willow'un eski oda arkadaşı sana saçmalıklar anlatan son kişi ve muhtemelen Superheroes & Scones'da çizgi romanlar konusunda en bilgili kişi. Herkesten daha fazla.

Sorin-X.

Yarattığım karakter gerçek bir süper kahraman olacak. Ya da... daha çok bir anti kahraman. En azından, onu böyle tanıttım. Sevdiği kıza yakın olduğu sürece teleportasyon gücü var. Ondan dört mil uzakta teleportasyon yapamıyor. Ve alkolizmden kurtulmaya çalışan biri.

Lo bana bunun için hiç laf etmedi, çünkü ilhamımı ondan aldığım oldukça açık. Bu da bir şey.

Bilgisayar ekranıma dokunuyorum. "Bu uzun sürmez. Belki sadece bu gece." Daisy'nin eski arkadaşları, Daisy onları engellese de telefon numarasını bulmanın yollarını arıyorlardı. Onu o kadar taciz ettiler ki, benden yardım istedi. Bu yüzden dizüstü bilgisayar.

Şöhretin bedelinin bu kadar acımasız olması çok kötü. Sanki geçmişteki boktan arkadaşların hayatını cehenneme çevirmek için geri dönmüş gibi. Kıskançlık insanları farklı şekillerde yiyip bitiriyor galiba. Keşke Daisy'nin eski arkadaşları sakinleşip, ipucunu anlasalar ve ona mesaj atmayı bıraksalar.

Willow gözlüklerini yukarı itti. "Daisy için bunu yapman çok güzel, ama... bunu yapmak istediğinden emin misin? Bu yasa dışı değil mi?"

"Evet, ama başka birine yardım etmek için yapıyorsam *gerçekten* yasadışı mı?"

Willow bir saniye düşünür. "Hmm... bu bir tuzak soru gibi." Kahretsin, o gerçekten bir melek. Eğilip burnunun üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Ejderhaların annesi!" Lo, Cobalt'ın malikanesine bağırır.

Connor ve Rose için sanki sonsuza kadar beklemişiz gibi geliyor. Lacivert, gümüş ve kırmızı renkli Thor kostümü ve kanatlı miğfer giymiş olan Daisy plastik çekicini Lily'ye doğru uzatır. "Sen ışın kılıcını çaldın, seni sinir bozucu peri."

Lily, Tinker Bell kostümü, yeşil tütü elbisesiyle ve kanatlarıyla daha da sırk gibi görünüyor. Mavi plastik bir ışın çıkarıyor. "Kıyametine hazırlan, Thor." Lily ve Daisy, plastik silahlar birbirine değdiğinde sırtıyorlar.

Ryke, Lily'ye ışın kılıcını verdi ve Daisy'ye de siyahımsı kahverengi cüppesini ödünç verdi. Şimdi sadece tunik ve pantolon giyiyor. Willow'un omzuna dokunup Ryke'ye doğru başımı sallıyorum. "Sana hala Anakin Skywalker gibi mi görünüyor?"

Willow yüzünü buruşturup başını salladı. "Lo üzülecek. *Ama* Daisy hamile, belki Ryke'in hamile karısını sıcak tutmaya çalıştığını anlayacaktır." Willow, *hamile* ve *kari* kelimelerine gülümsedi.

Daisy hamile kalmak için çok zorlu bir süreçten geçti ve Willow en iyi arkadaşı için mutlu. Ben de Daisy için mutluyum. Başkalarına bu kadar çok mutluluk getiren birine mutluluk dilememek zor.

Bu yüzden, biri *benim* mutlu olmamı istediğinde kafam karışıyor. Neden bunu istesin ki?

Dizüstü bilgisayarımın ekranını işaret ederek Willow'un dikkatini çekerim.

"Bunu deneyeceğim." "Bir sorun çıkarsa seni hapisten çıkarırım," der gülümseyerek.

Dudaklarım yukarı kalkıyor.

"Şeytan!" Lo, garaj yolundan bana bağırıyor.

Bilgisayar ekranından gözlerimi kaldırıyorum, bana bir lakap takılmasına şaşırıyorum.

"Bir melek ve bir şeytan bedenen birleşirse ne olur biliyor musun? Kıyamet kopar." *Tanrım, bu yüzden bize çift kostümü vermiş.* "Doğru olanı yap ve bu gece dünyayı yok etme."

"Kesinlikle öyle olmaz," diyorum kuru bir şekilde.

Lo, Ryke'ye bakıyor. "Bu adamı duyuyor musun?"

"Evet. Sanırım kıyametin ne anlama geldiğini anlamıyor.

Ona açıkça söylemek ister misin?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Ryke'a, *neden sen de benim işime karışıyorsun* gibi bir bakış attım. Dostum, Willow'un artık iki erkek kardeşi olması gerçekten berbat bir durum. Loren Hale adında bir tane olması yeterdi. Ryke'ın da bu karışıma eklenmesi, dikenli tel ve patlayıcılar atmak gibi bir şey.

Ben lanet olası bir GI Joe bebeği değilim. Onların engellerini gülümseyerek ve *"evet efendim"* diyerek aşmayacağım.

Ryke'ın bana güvenmemesi de işleri kolaylaştırmıyor. Onun *"seni lanet olsun"* tavrının her santimetresinde ve onun dik, kasvetli bakışlarında bunu görebiliyorum.

"Kıyamet," diye tanınıyor Lo, "aynı zamanda, var olan güçler tarafından, senin tanrının terk ettiği, önemsiz küçük hayatının sonu olarak da bilinir."

"*Benim* de dediğim gibi," diye araya giriyor Ryke.

"Ve ben," diye yarım bir gülümsemeyle Lo sözünü bitirir.

"Cehenneme hoş geldin." Gözümü bile kırpmam. "Daha korkunç şeyler gördüm."

Ryke şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Kim?"

"Kardeşlerim." Bilgisayarıma dönüyorum, bu kelimeleri söylediğime bile biraz şaşırmışım. Karnım geriliyor ve omuzlarımı silkiyorum.

Neyse.

Lo ve Ryke aşırı koruyucu kardeş tavırlarını bırakmışlar ve Willow ayakkabımı kendi ayakkabısıyla dürtüyor. "Onlar için üzgünüm," diye fısıldıyor.

Kafamı sallıyorum. "Sana değer vermesi iyi bir şey." Eğer onların saçmalıklarına maruz kalan başka bir erkek olsaydı, muhtemelen alkışlardım. Willow, birlikte olduğu erkeği sorguya çekecek kadar ona değer veren insanları hak ediyor. Ben sadece ona sahip olan şanslı pisliğim.

"On dakika geciktiler," diye şikayet ediyor Lo. Sözleri daha ağzından çıkar çıkmaz, ön kapı açılıyor. Rose, altın kemerli uzun, açık mavi bir elbise ve platin sarısı bir perukla ilk olarak dışarı çıkıyor.

Daenerys Targaryen. Game of Thrones'tan Ejderhaların Annesi. Benim tercih ettiğim tür değil, ama Willow ile birlikte izliyorum.

Kız arkadaşına bakıyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Mükemmel," diyor yumuşak bir sesle. "Rose'u Dany kılığına girmiş olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim." Ben bir şey söylemeden, limuzine kalçasını dayayıp bana doğru eğiliyor. "Parti için heyecanlı mısın?"

"Cadılar Bayramı partisi mi?" diye soruyorum. Lo bize sadece temel bilgileri verdi. Parti, Hamptons'da ünlü bir şarkıcının evinde yapılacak. Can sıkıcı bir şekilde şarkıcının adını unutmuş. Bunun Willow'un, sadece elma daldırma oyunundan daha fazlasını içeren ilk "yetişkin" Cadılar Bayramı partisi olduğunu biliyorum.

O da başını salladı.

"Pek sayılmaz," diyorum ona. "Sen öyle misin?"

"Evet, sadece..." Kolunu ovuşturur. "Bodyguardları malikaneye giremiyor, ya bir şey olursa?"

"Hiçbir şey olmayacak," diyorum ve eğer bir şey olursa, muhtemelen bizden daha ünlü insanlara olacağını eklemiyorum. Bu sadece Daisy için endişelenmesine neden olur. "Zaten tam olarak neyden endişeleniyorsun?"

"İnsanlar. Çok fazla insan. Dokunulmak ya da nereye gideceğimi bilmemek. Kaybolmak... Bir sürü şey."

Siktir. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Bunu düşünmek bile kafama çivi çakmak gibi. Olmayacak. Kesinlikle olmayacak.

Willow ve Daisy gitti.

Tuvalete gitmek için bizi terk ettiler ve herkes "çok uzun sürdüklerini" düşündü, bu yüzden hepimiz arama kurtarma ekibi kurduk.

Başarısız oldu.

Hiç şaşırtıcı değil. Herkese, bizi bıraktıkları yerde kalmamız gerektiğini söyledim. Kadife kaplı tabut. Onların geri dönme olasılığı, bizim bu labirentte onları bulma olasılığımızdan milyon kat daha yüksekti.

Ama Ryke ve Lo bir araya geldiğinde olan budur. Kafayı yiyorlar. Benim kız kardeşim yok, belki ben de aynı olurdum. Bilmiyorum.

Endişeliyim.

Sadece farklı bir tür endişe. Beş saniyede bir kapıyı kontrol ediyorum. Gerginim. Willow'u sabırsızlıkla bekliyorum. Daha önce söylediği sözler kafamda dönüp duruyor. *Dokunulmak*. Etrafta dolaşan eller ve bedenlerden korkuyor ve burada insanlara çarpmamak imkansız.

Bu malikanenin mutfak hariç tüm odaları doludur. Belki de evin en az dekore edilmiş alanı olduğu içindir. Granit tezgahların üzerine sadece küçük mumlar yerleştirilmiştir.

Lo, Ryke, Rose ve Connor mutfak barının yanında toplanarak "bekle ve gör" yöntemini kabul ederler. Connor bana en yakın olanıdır ve tabureye dayadığım dizüstü bilgisayarımda yazdıklarımı izler.

Ryke ile *neredeyse* aynı kostümü giymiş. Tek farkı, her şeyin beyaz olması. Beyaz cüppe, beyaz tunik, beyaz pantolon. Sanki lanet olası bir ölümsüz gibi. Işın kılıcı taşıyor olsaydı, Lo'nun onu bir tanrı gibi giydirdiğini düşünürdüm.

Gerçekte ise o Luke Skywalker.

Ve şu anda, Luke Skywalker *havada asılı* duruyor. 1,93 metre boyundaki Connor Cobalt havada asılı durduğunda, sanki en yüksek gökdelenin gölgesindeymişsiniz gibi hissediyorsunuz. Yoğun ve rahatsız edici bir durum. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama ben yazarken bilgisayar ekranımı izlemeye devam ediyor.

Kapıyı tekrar kontrol ediyorum.

Bu sefer Daisy ve Willow içeri giriyor. Nefes alıyorum ve kız arkadaşımı iyice görebilmeden Ryke, Daisy'nin yanına koşarak görüşümü engelliyor.

"Nereye işemeye gittin?" diye soruyor Ryke. "Sizi her yerde aradık." Bir elini Daisy'nin başına koyuyor, diğer elinde bastonu var. Ryke, Peru'da Daisy ile evlendikten sonra, kaya tırmanışı yaparken kötü bir kaza geçirmiş ve bacağından ameliyat olması gerekmişti.

Tırmanma kazasını düşünmek bile istemiyorum. Kötü günlerim oldu ama Willow'un kardeşini neredeyse kaybetmek... Evet, bu da onlardan biri.

"Ay'a gidip geldik," diye cevaplar Daisy Ryke'a. Ryke daha iyi bir cevap için Willow'a bakar.

"Sadece birinci kattaki banyoya. Geri döndüğümüzde tabutun yanında kimse yoktu."

"Söylemiştim," diyorum herkese. Hemen pişman oluyorum çünkü "*söylemiştim*" diye bağırarak bir pislik gibi konuşmuşum! Ben bir pisliğim.

"Ya bu şeytanlık işini *gerçekten* benimsemişsin," diyor Lo, "ya da bu senin ruhunda var." Bana bakmıyor bile. Lily beline asılmış, onu çekebildiği kadar çekmeye çalışırken evin kilerinde yağmalama yapıyor. Fazla bir şey değil.

"Lo, yapamazsın," diye yalvarıyor.

Lo bir kutu Cheez-Its çıkarıyor. "*Yapabilirim*. Belki de atıştırma malıkları düşünmeleri gerekirdi, ha?" Yepyeni kutuyu onun yüzünün önünde açıyor.

Lily fısıldayarak, "Borç senedi yazalım mı?" der.

"Lil." Bir tanesini ağzına atar. "Bunu bana verdikleri doğum günü hediyesi olarak düşün düşün."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Connor ona, ama hala bana ve bilgisayarına bakıyor bilgisayarına bakmaya devam ediyor. "İçki dolabını açıp kırk bin dolarlık bir şişe alkol içebilirdi."

Ryke ekler, "Ve bir sürü Ninja Kaplumbağa'nın seni sokakta kovalamasına neden olabilirdi."

"Bak, aşkım," diyor Lo ona. "En kötüsü geçti."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım. *Bu boktan şey gerçekten başına mı geldi?* Tanrım.

Lily gülümser ve elini uzatır. Lo, Cheez-Its'i avucuna döker ve yüzünde bir gülümseme yayılır.

Rose köpüklü suyu yudumlarken, kapı aralığında gözleri dört açılmış bir şekilde dolaşıyor. Partiye geldiğimizden beri böyleydi, Daisy ve Willow kaybolduğundan beri ise daha da fazla.

Dürüst olmak gerekirse, Rose'un sürekli savaş modunda olmasına alıştım. O, altı kişilik çekirdek grubun Joan of Arc'ı gibidir.

"Kimse sana asılmadı, değil mi?" diye sorar Ryke, Daisy'ye. Bu ani soru göğsümü keser ve bir anlığına dikkatim Willow'a odaklanır.

Bana doğru kayıyor ve bana *"sorun yok" der* gibi bir bakış attığında, bakışlarımı bilgisayar ekranına geri çevirip rahatlamaya çalışıyorum. Willow dikkat çekmeyi sevmez. Birlikte olmamız ve herhangi bir şekilde sevgimizi göstermemiz, kardeşlerine *"buraya bakın!"* diyen bir spot ışığı gibidir.

O ışığın çok parlak olmaması için elimden geleni yapıyorum.

Bu yüzden, kodlara o kadar ilgileniyormuşum gibi davranıyorum ki onu fark etmiyorum. Ama elimi koluna kaydırıyorum, cildi ipeksi pürüzsüz ve parmaklarım onun parmaklarıyla sıkıca birbirine dolanıyor.

Elini sıkıyorum ve nefesinin sığığını duyacak kadar yakınım. *Kahretsin.* bu benimkini kısaltıyor.

"Hamileyim," diyor Daisy, Ryke'a, *"Bana asılmak imkansız"* diyen bir tonla hatırlatıyor.

"Öyle mi?" der Ryke. "Kız kardeşin, hamile olup olmamanın hiçbir önemi olmadığını düşünüyor."

Willow boğazını temizler. "Bize yaklaştılar... Ama Daisy çok çabuk halletti."

Başımı Willow'a çeviririm. "Ne?" Midem bulanır ve sanki zeminin altından kayıyor gibi hissederim.

Ryke'in çenesi sertleşir. *"Yaklaştılar da ne demek?"*

Willow, iğrenmiş gibi ekşi bir yüz ifadesi takınır. *Lütfen bana onların yapmadığını söyle...*

Siktir. Düşünemiyorum bile, ama sormam gerektiğini biliyorum.

"Biri sana dokundu mu?" diye fısıldayarak soruyorum, umarım çoğu kişi duymayacak kadar yumuşak bir sesle. Tercihen Willow dışında kimse duymasın.

"Hayır, hayır, dediğim gibi, Daisy çok çabuk halletti. Sadece... garipti, sanırım. Yaşlıydı."

"Harika," diye mırıldanır Ryke.

Rahatladığımı söylemek istedim, ama rahatlamadım. Willow'un kendisini rahatsız eden bir şey yaşamış olmasını hiç istemem. En azından orada olup

o herifi pislik herif diye azarlamak ya da onu uzaklaştırmak için orada olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

"Burada erkekler kızlardan daha fazla gibi görünüyor," diyor Lily, Cheez-Its'i çiğneyerek. Ben de fark ettim, ama bu gerçekten hatırlatılmasını istemediğim bir istatistik.

Lo Willow'a başını sallar. "Şimdi gitmek ister misin?"

Kafasını şiddetle sallar. "Hayır. O kadar da kötü değildi, gerçekten."

Sadece nazik davranıp gecenin keyfini kaçırmamak için mi böyle davranıyor, bilmiyorum. Endişem artıyor ve onu yanağından öpüyorum. Elim yumuşak boynunun arkasına koyuyorum, dudaklarım kulağına yaklaşıyor ve fısıldıyorum, "Orada olamadığım için üzgünüm. Sonra olanları bana anlatır mısın?"

O başını sallar ve ben onu yanıma çekip vücuduma yaslarım. "Kaç adım kaldı?" diye sorar Connor.

Anlamadığım için başımı sallıyorum, sonra bütün gece bilgisayarımda beni izlediğini hatırlıyorum. Dudaklarımı yalayıp son bir satır yazıyorum. "Bu kadar," diyorum.

"Bu kadar mı?" diye sorar Daisy heyecanla, yaklaşıyor. Bilgisayar kodlarıyla dolu ekrana bakar. Kaşlarını çatıyor.

"Hesaplarınıza giren her kimse, bir daha denediğinde porno spam'leriyle karşılaşacak. Ayrıca tüm güvenlik şifrelerinizi güçlendirdim ve sizin için yazdım." Cebime uzanıp bir paket sigara ve buruşuk bir kağıt parçası çıkarırım. Kağıdı Daisy'ye veririm. "Bu arada, tüm hesaplarınıza bir koruma eklemek zorunda kaldım. Senin vermediğin sürece kimse telefon numaralarını bulamayacak."

Daisy rahat bir nefes alır.

Lily'ye işaret ettim. "Ve şifrelerini kırmak otuz saniye sürdü." Lo ona bir bakış attı.

"Ne..." Burnunu kırıştırır. "Kimseye tanıdık gelmez, söz veriyorum."

"Ama öyle," diyorum. "En sevdiğin film *X-Men: First Class*. Bunu bir röportajda söylemiştin, herkesin malumu. Şifren olarak 2011xmen kullanamazsın..."

"Şşş!" Gözlerini kocaman açarak beni susturur ve sinekleri kovar gibi ellerini sallar. "Biri duyup iş e-postama girecek."

Sekizimiz dışında mutfakta kimse yok. "İstersen, bu gece şifreni değıştirmen için sana yardım ederim."

O tekrar tekrar başını salladı.

Connor ışın kılıcını kapatır ve bana dizüstü bilgisayarını işaret eder. "Kodlamayı kendi kendine mi öğrendin?"

"Evet."

"Neden?" Connor gerçekten ilgileniyormuş gibi soruyor. Ama ilgileniyor
olamaz. Ben *benim*. "Hoşuma gidiyor." Omuz silkiyorum. "Kodlama bana
mantıklı geliyor. Başka bir neden olması mı gerekiyor?"
başka bir neden olması mı gerekiyor?"
Connor gülümser. "Olabilir, ama bana verdiğin sebep en iyisi."

38 O ZAMANLAR – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

19 yaş

Willow'un yatağına yığılıyorum, tuhaf bir Cadılar Bayramı'nın şokunu atlatmaya çalışıyorum.

Willow, halo saç bandını komodinin üzerine koyar. "Hala olanlara inanamıyorum," der. "Neredeyse filmlerden çıkmış gibi."

Ryke ve Lily bir süre gruptan kayboldu ve geri döndüklerinde üzerleri beyaz tozla kaplıydı. *Kokain* karıştırılmış un. Görünüşe göre, zombi kılığına girmiş bir grup adam, tuvaletten çıkarken onlara unlu kokain bombası atmış.

"Kaçırdığımız bir film," diyorum
ona. Olanları görmedik.

Bir an durur. "Keşke filme alınsaydı diye düşünmem kötü bir şey mi? Sadece un bombası değil, her şeyi demek istiyorum. İnternet ya da başkaları için değil." Hala melek kanatları takılı halde yatağa doğru yürür. "Sadece, güzel anları yeniden yaşamak hoş olurdu."

Kabul ederek başımı sallarım. Son cümleye dudaklarım kıvrılır. "Bu gece güzel miydi?"

"Evet... kokain hariç," diye tekrarlar. "Ve acil servis hariç." Ryke ve Lily'yi muayene ettirmek için hepimiz hastaneye götürdük.

Lily'nin vücudunda kızarıklıklar çıktı ve Ryke'nin bacağı ağrıyor. Bu yüzden gözlem için bir gece hastanede kalacaklar.

"Yani yüzde doksan iyi mi?" diye
soruyorum. "Yüzde doksan dokuz."
Gülümsüyor.

O zaman karşılaştığı adamı gündeme getirmek istemiyorum. Ona ve Daisy'ye karşı iğrenç davranan adamı. Eğer o bunu düşünmüyorsa, "iyi" yüzdesini düşürecek bir şeyi tekrar gündeme getirmenin anlamı yok.

"Buraya gel," diyorum ve öne eğilip bileğini tutuyorum.

Yatağın yanına kayıyor. Ev boş. Herkes hala acil serviste ve Maximoff ile Cobalt çocuklarına kim bakıyor hatırlamıyorum, ama önemli olan onların ortada olmaması.

Daisy'nin doğum gününde ilk öpüştüğümüzden beri, ellerimle vücudunu keşfetmeme izin veriyor. Ama hiç külotunun bel kısmının altına ya da uyluklarının üst kısmının üstüne dokunmadım. Onun hızına uyum sağlamaya dikkat ediyorum.

Yanlış anlamayın, beklemek beni öldürüyor. İçimdeki her zerrem acele etmek istiyor. Vücudunun her santimini okşamak, çillerini haritalamak ve vücudunu uzmanca tanımak için incelemek istiyorum.

Ama Willow'u çok hızlı zorlayarak her şeyi mahvetmeyeceğim. Hayatımda yeterince hata yaptım. Bunu mahvedemem.

Dudaklarım dudaklarına değiyor ve onu yatağa geri yatırıyorum. Melek kanatları altında biraz buruşuyor.

Yanağını avuçlarım ve dudaklarını açarım. Vücudum ikimizin de zevk noktalarını bulmak için harekete geçer. Ama çoğu zaman, işimi banyoda bitiririm.

Bununla bir sorunum yok.

Keşke onu orgazma ulaştırabilseydim. Hayatında, kendisi ve ben dışında hiç orgazm olmamış ve ben, ona o dünyayı sarsan zevki yaşatmak için can atıyorum.

Alt dudağını emip sonra boynuna doğru ilerlerken nefesi kesiliyor. Yumuşak ve tereddütlü, her zaman kafasında. Elleri benim üzerimde değil, yanında duruyor, çünkü yorganını sıkıca kavriyor.

Boynunu daha sert emiyorum ve kalçaları arzuyla bana doğru kıvrılıyor. Hızla dizlerimin üzerine kalkıyorum, vücut ağırlığım onu kaldırıyor, böylece ereksiyonumu hissedemiyor. Onu, beni tatmin etmesi gerektiğini düşünmeye zorlamak istemiyorum.

Zorlamasına gerek yok.

Ben yetişkin bir
adamım. Ben
iyiyim.

Neredeyse hiç duraksamadan ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum. Elbisesi ve sütyeninin kumaşı avucumun altında yumuşacık. Onu yoğuruyorum ve o da boşuk bir nefes veriyor. Ona daha fazlasını vermek istiyorum.

Ve bana kolay erişim sağladığı için *V kesim* elbiseye teşekkür ederim, böylece elimle dolgulu sütyeninin altına dokunuyorum. Meme ucu zaten dikleşmiş durumda ve ben masaja devam ediyorum, başparmağımla hassas tomurcuğu okşuyorum. Nefesi kesiliyor.

Penisim
zonkluyor. Daha
da sertleşiyor.

Diğer elimle kalçalarını sıkıca kavradım. Altımda kıvranıyor. *Lanet olsun, ne kadar ıslak bu kız?* Kafam bana kontrol etmemi, sadece

bacaklarının arasına kaydırmamı ve onun içinde dolaştığını *fiziksel olarak* görebildiğim bu bastırılmış duyguları serbest bırakmamı söylüyor.

Çenemi sıkıp bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldayarak Willow'a soruyorum, ağzım boynunun diğer tarafına kayarken. Parmaklarımı, kalçalarının arkasındaki yumuşak etine, uyluklarının arkasına bastırıyorum.

"Mmm," burnundan nefes vererek, o arzuların içine çoktan dalmış durumda. Ve sonra birdenbire, sertleşir. Tüm vücudu kaskatı kesilir.

Ellerimle kendimi kaldırıp, gözlerine bakabilecek kadar yaklaşıyorum. "Ne oldu?" diye sorarım, bakışlarım onun vücudunda rahatsızlık belirtisi arayarak dolaşır.

"Hiçbir şey," o kadar yumuşak bir sesle konuşur ki, duymak için biraz eğilmem gerekir. "Sadece... sana dokunmayı unutuyorum. İstemediğimden değil. Her şeye o kadar dalıyorum ki ve..."

"Ellerinin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum ve hala yorgana dolanmış parmaklarına bakıyorum.

"Yatakta."

Anlamadı, ben de açıkladım: "Willow, sanki benim sikim zaten içindeymiş gibi çarşafı ölümcül bir şekilde sıkıyorsun. Bu beni mahvediyor. En iyi şekilde."

Dudakları yavaşça kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Yataktaki utangaçlığı beni gerçekten tahrik ediyor. Bunu hiç tahmin etmemiştim.

Alt dudağını ısıyor. "Soyunmalı mıyız?" "Sana kalmış."

B a k ışıları, şeytan boynuzlu saç bandımın kalın saçlarını geriye doğru iterek gözlerime düşmesini engelliyor. "Bunu beğendim." Boynuzlardan birine dokunuyor.

"Öyle mi?"

Başını sallar ve sonra zorlukla yutar. "Senin için sorun olmazsa, giyinik kalabiliriz."

"Bana uyar." Açıkçası, biraz da rahatladım. Geçen hafta sonu, kardeşlerim babamın doğum gününü kutlamak için üniversiteden eve geldiler. Hâlâ onların "kardeşçe şakalaşmalarından" dolayı biraz morluklarım ve ağrılarım var. Hunter, bulaşık yıkama görevinden kaçmaya çalıştığımda sırtıma dirsek attı. Hâlâ ağzıma soktuğu sabunun tadını alabiliyorum.

Willow'un endişelenmesini istemiyorum. Ona başka bir gece anlatırım.

Sessiz, hala kafamdaki şeytan boynuzlarına bakıyor. Sanırım başka bir şeyi fazla düşünüyor olabilir. Bu yüzden sadece "İyi misin?" diye soruyorum.

"Şey... seks yapmaya hazır değilim," diye fısıldadı. "Ama bu gece daha fazlasını yapabilirim."

Daha fazlasını.

Siktir. Kaslarım gergin, başım dönüyor. "Seni boşaltmamı ister misin?"

Gülümsüyor. Sanki yüz wattlık bir gülümsemeyle, tüm odayı aydınlatıyor.

"Evet, istiyorum."

Siktir. Evet.

Yan tarafa yuvarlanıyorum, dirseğimi yastığa dayayıp başımı elimle destekliyorum. Willow bana dönmek için yan tarafa yuvarlanacakmış gibi hareket ediyor. Elimi karnına koyuyorum. "Sırt üstü kal," diyorum ona.

Olduğu yerde gevşer, ama başını bana dönerek bakar. Onun hakkında çok şey öğrendim. Talimatları sever. Bu, ne yapması gerektiğini zaten bilmesi gerektiği hissinden kaynaklanan büyük baskıyı ortadan kaldırır.

"Klitorisine dokunabilir miyim?" diye soruyorum.

"Mmmhmm," diyor, yine burnundan nefes alıyor.

Gülümserim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum. "Bu evet mi?" diye fısıldarım.

"Evet," diye ciyaklar.

Geri çekilip güzel kahverengi gözlerine tekrar bakıyorum. "Parmaklarım seni içine sokabilir miyim?"

O duraksıyor, tereddüt ediyor ve ben onun vücudunu süzerken tepkisini ölçüyorum. "Um..."

"Sorun değil," diyorum ona. "Seni orgazm etmek için içine girmeme gerek yok."

Ağzı heyecandan açılır. "Ama içine sokabilirsin," der çabucak. "Sadece acıtabilir diye düşünüyordum. Daha önce sadece bir kez içime girildi."

Bir parmak.

Kahretsin.

Kan penisime hücum eder, ona girmeye yalvarır. Dişlerimi sıkar ve bu dürtüleri bastırıyorum. Sertleşmiş penisim kırmızı pantolonumun kumaşına baskı yapar ve beynimi kesinlikle fırtınaya boğan Willow'un kendini parmakladığı görüntüleri yutkunurum.

"Garrison," diyor, beni etkilediğini görebiliyormuş gibi hafifçe gülümsüyor. "İyi misin?" Çeneme dokunuyor.

"*Siktir*," diye inledim ve sonra onu baştan aşağı süzdüm. "Seni çok fena boşaltmak istiyorum."

"O zaman yap."

Şok ve arzudan bir anlığına ağzım açık kalır ve parıldayan gülümsemesi gözlerine kadar ulaşır.

"Bu bir talep mi?" diye soruyorum.

Gülümsemesi titrer. "Hayır. Tabii ki, yapmak zorunda değilsin..."

Siktir. Onu tekrar öpüyorum, bu konuyu fazla düşünmesini engelliyorum. Dudaklarından ayrıldığımda, "Seni orgazm edeceğim, ama sadece bir parmağımı içine sokacağım. Ne dersin?" diyorum.

O başını sallar ve daha da rahatlar. Ona yaklaşıyorum, bacaklarımız birbirine dolanır. Ama ben hala yan yatarken o sırt üstü yatmaktadır. Benim görüşüm daha iyidir ve o benim ereksiyonumu hissetme ihtimali daha azdır.

Dudaklarımız birbirini keşfetmeye devam ediyor, derinleşiyor ve o kendini o ana kaptırırken, ben elimi külotunun bel kısmının altına kaydırıyorum.

Vay canına...

Parmaklarımı hemen ıslaklığına daldırıyorum. Sırılsıklam. Şişmiş klitorisinin üstünü okşuyorum ve o anında titriyor. Onu zar zor okşuyorum ve o yumuşak bir çığlıkla ağzımdan ayrılıyor. "*Garrison.*"

Siktir, siktir, siktir.

Başını göğsümün kıvrımına gömer, ben onun hassas teninde yumuşak dairesel hareketler yaparken nefesi hızlanır.

İnlemeler dudaklarından dökülür ve sanki duyuları aşırı yüklenmiş gibi gözleri kapanır. Yeniden başlatma ve geri yükleme işlemi yakın zamanda gerçekleşmeyecek. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatana kadar olmaz.

İçinde hiçbir şey yokken bu kadar hassas olduğuna inanamıyorum. Aklımı başımdan alıyor.

Başparmağımı şişmiş tomurcuğuna daha sıkı bastırıyorum. Uylukları titriyor ve inliyor.

"Ben buradayım," diyorum. "Bir şeyin yok."

Elime doğru itmeye başlıyor. Kalçalarını kaldırıyor.

Gözleri kapalı ve sanki başka bir yerdeymiş gibi görüldüğü için ne yaptığını bile bilmediğini düşünüyorum. Ama sanki vücudu bir rahatlama istiyor. Beni çağırıyor, onu tamamen doldurmamı ve o zirveye ulaştırmamı istiyor. Sanki vücudu, kafasından daha hızlı ne istediğini biliyor.

Ama bu konuda onun kafasını dinliyorum.

Yine de, kalçalarının küçük, zonklayan dalgalar halinde yükselip alçalmasını izliyorum. Vücudum alev alev yanıyor ve pantolonumun içine elimi sokup bastırılmış ihtiyacımı gidermek için can atıyorum.

Henüz o noktaya gelmedim. Ama onun işkencesine bir son vermeliyim.

Parmağımı kaygan kıvrımlarının arasından geçirip içine sokuyorum. Aşırı sıkı olan vajinası hemen etrafımı sıkıca sarıyor. *Tanrım.*

Bacakları titriyor ve alnı göğsüme daha sert bastırıyor. "*Garrison.*"

Ah..."

İçinde birkaç kez nabız gibi atıyorum ve klitorisini çevirmeye devam ediyorum. Her şey çok hızlı oluyor. Karnı kasılmaya başlıyor ve çığlıkları havaya yayılıyor. Eli

hareketlerimi durdurmak için bileğime vurur. Çok hassas. Çok gitmiş.

Elim hala onun sıcaklığına değiyor olmasına rağmen, yanına kıvrılır. Sanki bana karşı kendini koza gibi sarıyor. Kafam havada, milyarlarca kilometre uzakta süzülüyor. Bu kıza o kadar kapılmışım ki.

Vücudu hafif bir ter tabakasıyla parıldıyor ve yüzünü görebilmek için saçlarını geri çekiyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Mmmhmm." Nefesi hala ağır.

Daha fazla dayanamayacağım. Elimi külotundan çekiyorum, parmaklarım ıslak. "Tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim. Söz veriyorum..."

Beni durdurmak için bileğimi tutuyor.

Penisimdeki damarlar zonklıyor. "Willow," diye fısıldıyorum.

"Mastürbasyon yapmam lazım." "Biliyorum," diyor, hala nefesi kesik.

"Ama burada da yapabilirsin."

Burada mı?

"Yatağında mı?" Dudaklarımı yalarım. "Emin misin?" "Evet. Seni... izlemek istiyorum."

Gülümserim. "Adil görünüyor." Az önce *onun* orgazmını izledim. Tekrar yan yatıyorum.

O da gülümser. "İhtiyacın var mı..."

"Sadece mecbur olduğunu düşündüğün için teklif etme," diyorum, onu durdurarak. "Hazır değilsen bana dokunmana gerek yok."

Gözlerinde tereddüt belirir. "Emin misin?"

"Evet. Bu yeterli." Bu gece bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Pantolonumu ayak bileklerime kadar indirip tekmeledim. Sadece boxer şortumla, elimi kumaşın içine sokup sertleşmiş penisimi kavradım. Ondan farklı olarak, gözlerimi kapatmadım.

Gözlerimi açık tutarak Willow'a bakmaya devam ediyorum ve kendimi okşuyorum. O da dudakları aralık bir şekilde beni izliyor.

Bana, bu dünyaya layık olmayan, başka bir dünyadan gelmiş bir varlıkmışım gibi bakıyor, ama ben onun yanında yatıp, kelimenin tam anlamıyla şeytan kostümü giyerek mastürbasyon yapıyorum.

Ruhumda biliyorum ki, cehennem benim geldiğim yer.

39 O ZAMANLAR – ŞUBAT

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW HALE

19 yaşı

Hayatımın en güzel günlerinden birinde, yağmur yağıyor. Yağmur, adliye binasının çatısına vuruyor ve sanırım bu durum kötüye işaret olmalı. Ama Garrison ve babamın yanında, ilk sırada otururken daha mutlu olamazdım.

Babam.

Neredeyse bir yıldır Jonathan Hale'i babam olarak görüyorum. Bana ulaştı, bir ilişki kurmak *istedi*. Beni tanımak istedi.

Ryke ve Lo'nun da eşlik ettiği ilk gerçek buluşmamızda, bilmem gereken her şeyi öğrendim.

Jonathan Hale mükemmel biri değil. Hiç de bile. Ama benimle vakit geçirmek için mücadele eden bir ebeveynim hiç olmadı. Annem, sanki rüzgarda tüyleri savurur gibi beni Philadelphia'ya kaçmama izin verdi ve ondan çok önce, Robert Moore, benim onun kızı olmayabileceğim varsayımıyla beni reddetti. Belki de içten içe biliyordu.

Ve o burada.

En arka sırada.

Bugünün mutluluğunu gölgeleyen tek şey o. Omzumun üzerinden tekrar bakıp hala duruşma salonunda olup olmadığını kontrol etmiyorum. Orada olması gerektiğini biliyorum.

Garrison elimi sıkıca tutuyor ve bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. Hayatımın bu önemli anlarında benimle birlikte olması, içimde bir rahatlık ve özlem dalgası yaratıyor. Bir gelecek için. Onunla sonsuza kadar sürecektir bir gelecek için.

Lily, Lo ile birlikte ilk sıranın sonunda Garrison'ın üzerine eğilerek bana fısıldıyor: "Onlar burada."

Tamam, bu sefer arkama bakmam gerekiyor. Nefesimi çekip, biraz dönerek bakıyorum. Ama dört ceset Robert Moore'u görmemi engelliyor.

Daisy, Ryke, Connor ve Rose koridordan yürüyorlar ve Daisy fırtınadan sırlıklam olan saçlarını sıkıyor. Diğer eli ise yuvarlak karnının üzerinde, bebek her an doğabilir.

Buraya sadece benim için geldiler. Bu kadar çok insanın beni önemsediyini bilmek çok duygusal bir his. Bu bir doğum ya da düğün değil. Sadece hayatımın diğer insanlar için önemli olmayacağını düşündüğüm o eşsiz, dönüm noktası niteliğindeki anlardan biri.

Ama önemli olduğunu görüyorum.

Gözlüklerim buğulanır ve hızla öne doğru dönerim. Ağladığımı görmelerini istemiyorum. Gözlüklerimi çıkarır, lenslerini gömleğimle silerim.

Geri döndüğümde, onlar çoktan ikinci sıraya geçmişti. "Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum onlara.

"Kaçırmak istemezdik," diyor Ryke.

Gözlüğümü tekrar takıyorum ve onun bakışlarını karşılıyorum, bu günlerde bu daha kolay oluyor. Ryke ile ilişkim artık o kadar garip değil. Ve bunun ne zaman değiştiğini bilemiyorum. Hayatımdaki bu korkutucu gücün aynı zamanda benim ağabeyim olduğunu kabul etmek yavaş ve kademeli bir süreçti.

"Sana bunu vermek istedim." Elimi titreyerek ona bir zarf uzatıyorum. *Willow, aptal, titremeyi kes.* "Şimdi ya da sonra açabilirsin. Lo ve babama verdiklerimi zaten verdim."

"Hediyeleri şimdiden mi açıyoruz?" diye sordu Lily. Daisy ayağa kalktı.

"Willow'unkini arabada unuttum."

"Hayır, sorun değil," diyorum ona. "Sonraya kadar bekleyebilirim. Onlara hediyelerini verme zamanı geldi, o yüzden..."

Daisy bana gülümser. "Gerçekten görmeni istiyorum. Hemen dönerim, çok çabuk olacağım." Ryke'ye avucunu uzatır ve arabanın anahtarlarını ister. Daisy'nin coşkusu bulaşıcıdır ve kendimi gülümserken bulurum.

Rose ve Lily, Daisy'ye eşlik ediyormuş gibi duruyorlar ve Ryke, dışarıdaki şiddetli yağmura rağmen karısına anahtarları uzatıyor. Daisy heyecanla anahtarları sallıyor ve Rose ve Lily ile birlikte dışarı çıkıyor.

Onlar ayrılırken, Ryke zarfı yırtarak açar.

Kalbim daha hızlı atıyor. Hediye vermek her zaman böyle bir etki yaratır. Ya alıcı hediye beğenmezse? Ve en kötü senaryo: alıcı hediye beğenmez ama beğenmiş gibi davranır ve bu sahte yalanın her iki tarafın da farkında olduğu çok açıktır.

Ama neyse ki, Ryke'ın yalan söyleyeceğini sanmıyorum.

Ryke bir fotoğraf çıkardığında tüm endişelerim yok oldu. Fotoğraf, Noel'de dağ gölü evinde çekilmiş, samimi bir anı yansıtıyordu. Lo, Ryke ve ben

ateşin etrafında verandada oturuyoruz. Hepimiz Lily ve benim birlikte hazırladığımız ev yapımı, alkolsüz Butterbeer içiyoruz.

Üçümüz de gülümsüyoruz.

Ryke fotoğrafa bakarken hiçbir şey söylemiyor, ama o günü hatırlar gibi uzaklara dalmış bir hali var. Fotoğrafi ters çeviriyor.

Arka yüzüne bir şey yazmıştım.

Ryke Meadows (Gryffindor), Loren Hale (Slytherin), Willow Hale (Gryffindor, Neville Longbottom gibi).

Aile olmadan önce bile beni önemseydiğiniz için teşekkürler.

Muhtemelen daha fazlasını da yazabilirdim, ama fotoğraf yeterince büyük değildi. Zaten, kardeşlerimin benim için ne kadar değerli olduğunu anlatacak kadar kelime olduğunu sanmıyorum. Ryke'nin benim için ne kadar değerli olduğunu.

Derin bir nefes aldı. "Adını mı değiştirdin?" diye sordu, sesi titriyordu.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Henüz kesinleşmedi, ama evet." Gözlerim yanıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. "Umarım her şey yolunda gider."

Sanırım bugün işlerin kötü sonuçlanma ihtimali hala var. Ama buna inanmamaya çalışıyorum. Endişeyle yargıcın koltuğuna bakıyorum. Boş. O geldiğinde, her şey ya sorunsuz ya da korkunç bir şekilde gidecek.

Jonathan Hale benim biyolojik babam olsa da, Robert Moore doğumum sırasında babam olduğu için yasal hak sahibi. Her şey çok karmaşık ve Jonathan'ın kağıt üzerinde babam olabilmesi için atlatmam gereken engeller olmasından nefret ediyorum.

En büyük engel: Robert'ın Jonathan'a izin vermesi gerekiyor.

On sekiz yaşında olabilirim, ama Jonathan beni sağlık sigortasına dahil etmek istiyor ve ben de ondan *biraz* maddi yardım almaya razıyım. Belki çok fazla değil. Ama babam aktif olarak ilgilenmek isterken, borç batağına saplanmak istemiyorum. Bir kaza, ameliyat ya da başıma gelebilecek bilinmeyen bir şey yüzünden yirmi bin dolarlık bir sağlık faturası almaktansa, bunu kabul etmenin daha kolay olduğunu düşünüyorum.

"Seninle konuşmam lazım," diyor Connor, aniden herkesin dikkatini çekerek.

Ama bakışları bana değil, Garrison'a yöneliktir.

Erkek arkadaşım kaşlarını çatıyor. "Ben mi?"

"Sana bakıyorum," diyor Connor, ifadesiz ve sakın bir şekilde.

Garrison, benim kadar şaşkın bir şekilde, cevap için bana dönüyor.

Kafamı sallıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum.

"Bu konuyu uzatmayalım, Cobalt," diyor Ryke, ama kaşları karışıklıkla çatılmış. Sanırım Connor bu konuyu anlayan tek kişi.

Connor, Garrison'a "Yeni bir yatırım arıyordum ve sana yatırım yapmak istiyorum" diyor.

Garrison şaka gibi gülüyor. Ona bunun şaka olmadığını fısıldamak istiyorum, ama Connor'ın sabırla onu beklediğini görünce yüzü birden düşüyor.

"Ciddi misin?" Garrison'ın kaşları yukarı kalkar. "*Bana* yatırım yapmak mı istiyorsun?" Bir süre durur. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Garrison Abbey, teknoloji ve kodlama konusunda uzmansın. Tumblr, gifler, hackleme, Final Cut, klasik video oyunları ve yanında oturan kızı seviyorsun."

Vay canına... O çok iyi.

Garrison, sinirinden terlemiş gibi deri ceketini omuzlarından atıyor. "Ben güvenilirmez biriyim. İki liseden de atıldım. Üniversiteye gitmeye niyetim yok..."

"Kendine güvenin eksik, o yüzden sana biraz vereceğim. Sen yetenekli, motivasyonu yüksek ve azimli birisin. Kendinde bunu göremiyorsan, gözlerini aç ve neler yapabileceğine bak. Tek istediğim, bir şeyler yaratman, ne olursa olsun, ben de seni destekleyeceğim."

Garrison uzun bir süre gözlerini kırıştırdı. Şaşkın ve şok olmuştu. "Neden?"

"Az önce saydığım her şeye değer veriyorum ve senin sana inanan birine ihtiyacın var. Harika bir şey yarat Garrison, ya da hiçbir şey yaratma. Seçim senin."

Garrison sessiz kalır, düşünür. Ben de aynısını yapıyorum. Sindirilmesi gereken çok şey var. Lo, "Kabul et dostum. Tanrı konuştu." der.

Connor sırtır.

Ryke inler. "Hadi ama. O 1,93 metre boyunda, güzel saçlı bir insan."

"En azından bir şeyi kesinleştirdik," diyor Connor. "Ryke saçımı seviyor."

"Bence sen mahkeme salonunda yumruk yemek istiyorsun."

Connor'ın sırtışı genişler, ama derin mavi gözlerini tekrar Garrison'a diker.

Erkek arkadaşımın kaşları çatılmış, hala teklifi düşünüyor ve bana bakıp duruyor. İkinci kez baktığında nedenini anlıyorum. Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama Connor'ın teklifini kabul ederse, artık birbirimizi çok fazla göremeyebiliriz.

En azından önümüzdeki dört yıl boyunca.

Midem şimdiden bulanıyor, ama Garrison'ı bundan alıkoymak istemiyorum. Benim için değil. Bana üçüncü kez baktığında, ona "Al şunu" diyorum. Gözlerimiz heyecan verici bir ritimle birbirine kilitleniyor. "Sen *her şeyi* yapabilirsin, Garrison."

Buna gerçekten, gerçekten inanıyorum.

Garrison Connor'a dönüyor. "Philadelphia'da kalmam gerekecek mi?"

"Evet," diyor. "Hiçbir türden bir girişimde bulunmadın ve yaratıcı olsan da, sana iş hakkında öğretmem gerekiyor."

Connor, *birine* körü körüne yatırım yapacak türden biri değildir. Bu normal bir iş teklifi değildir ve bunu alan herkes bu fırsatı kaçırmamak için hemen atlayacaktır. Soru sormadan.

Garrison bana doğru dönüyor, alnında hala karışıklık izleri var. Gözleri, ham ve sert gerçekleri yansıtıyor.

Wakefield Üniversitesi'ne kabul edildim ve Ağustos ayında Londra'ya gideceğim.

Farklı ülkeler. Farklı kıtalar.

Bizi ayıran koca bir okyanus. Ve onun beni yanında tutmak istediğini görüyorum. Ben de onun yanımda olmasını istiyorum. Bu üniversiteyi seçtiğimde planım buydu. Ama o Londra'ya gelip, bu kadar büyük ve önemli bir fırsatı geride bırakamaz. Cobalt Inc. 'de çalışmak onu doğru yöne götürecek yol. Bunu biliyorum.

"Kabul et," diye tekrar ediyorum, derin bir nefes alıyorum. Acı beni deliyor. "Sadece senin için en iyisini istiyorum." *Bu en iyisi.*

"Benim için en iyisi seninle olmak." Burnu genişler, duygularını bastırır. "Seninle olduğumda daha iyi bir insan oluyorum." Ağlamamak için yüzünü birkaç kez ovuşturur.

Hayatlarımız bu tek karar yüzünden bölünecek, çatlayacak ve parçalanacak. Ama bence işi seçmezse daha da kötü olur. Sonunda ikimiz de birbirimize kızarız.

Ona yaklaşıyorum, nefesim onun yüzüne değiyor. "Korkma," diye fısıldıyorum. "Kendi başına her şeyi yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." *Ama onsuz yapabilir miyim?* Bu soru içimi parçalıyor ve gözlüklerim buğulanıyor.

Gözlüğümü çıkarıyorum.

Kızarmış gözleri benimkilerle buluşur ve şimdi görüntüsü biraz bulanıklaşır, ama çok da kötü değildir. Elimi tutar, parmaklarını parmaklarımin arasına geçirir. "Seni seviyorum," der.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Nerede olursak olalım," diyor bana. "Sen her zaman benim kızım olacaksın."

Garrison ve ben ayrı yaşamayı planladığımız için gelecek artık farklı geliyor. Daha kasvetli ve belirsiz. Ama gerçekliği arkamda bırakıp önümdeki şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Robert Moore kürsüye yaklaşırken mahkeme salonu sessizleşir. Babam ve ben zaten kürsünün önünde duruyoruz. Herkesin bana baktığından endişelenerek kolumu göğsüme çekiyorum. *Çünkü herkes bana bakıyor.*

Robert'a bakmamaya çalışıyorum. Bugün onun ifadesinin zihnimde canlanan görüntüsüyle dünyanın yıkılmasını istemiyorum.

Yargıç ona bakar. "Bay Hale'in imkânları çoğu kişininkinden daha fazla olduğu için, sizi bizzat burada görmek istedim. Onayınızı vermek için zorlanmadığınızı, tehdit edilmediğinizi veya maddi imkânlarla etkilenmediğinizi doğrulamam gerekiyor."

Mahkeme kâtibinin parmakları hızlıca hareket ederek yargıcın sözlerini yazıyor.

"İşte bu noktaya geldik. Hiç şaşırmadım." Robert'ın sözleri kalbime balta gibi saplanıyor.

Beni o büyüttü. Boşanmadan önce, işler kötüye gitmeden önce, beni o büyüttü.

"Ebeveynlik haklarınızdan vazgeçmeyi kabul ediyor musunuz, Bay Moore?" diye sorar yargıç.

Ona bir bakış attım.

Yanlış bir hareketti.

Robert omuz silkiyor. Bu *kayıtsız, umursamayan* bir omuz silkme. "Başından beri onun benim çocuğum olmadığını biliyordum. Sadece görünüşle ilgili değil, ailemde kimse gözlük takmıyor."

Sanki göğsümde bir delik açılıyormuş gibi hissediyorum. Robert'ın benim hakkımdaki düşüncelerini duymadan hayatımın geri kalanını geçirmek isterdim.

Ama o kollarını kavuşturur ve devam eder. "O benim çocuğum gibi davranmıyor. Neredeyse yarısı zamanı sessiz geçiriyor." *Nefes alamıyorum.* "Kızdan çok erkek gibi giyiniyor." *Lütfen dur.* "Hiç arkadaşı yok."

Arkamda ayak sesleri duyuluyor ve arkama baktığımda Lily, Lo, Ryke, Daisy, Connor, Rose ve Garrison'ın hepsinin ayağa kalktığını görüyorum. Hepsi sessizce *onun benim arkadaşım olduğunu* söylüyorlar.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Gözlerim Daisy'ye takıldığında, o *tek arkadaşım* der ve ellerini kalp şeklinde birleştirip gülümser.

En iyi arkadaşım. Daisy Calloway. Onun arkadaşlığı nadir bulunan, güzel bir arkadaşlık ve ben onu asla bırakmayacağım.

Gülümsemem onunkiyle aynı ve ıslak yüzümü siliyorum. Lo'nun yanak kemiklerinin dişlerini gıcırdattır gibi keskinleştiğini fark ediyorum. Ryke de aynı derecede sinirli görünüyor. Tam mahkeme salonunda patlayacaklarını düşünürken, babamın sesi araya giriyor.

"Bir şey söyleyebilir miyim, Sayın Hakim?" Elini kaldırır. Yüzü sert, katı çizgilerle buruşmuştur.

Yargıç başını sallar. "Evet."

Babam Robert'a kötü niyetli bir bakış atar. O bakışla odadaki gerginlik artar ve sahte dostane tavırlar bir anda yok olur. "Bir daha kızımı aşağılamaya kalkma, seni mikroskobik pislik..."

"Tamam, Bay Hale..."

"Onunla geçirdiğin on yedi yıl boyunca, onunla hiç konuştun mu?" diye sorar babam. "Onun ilgisini çeken konularda konuşurken ne kadar karizmatik olduğunu biliyor muydun? Belki de onunla bir film izlemeliydin..."

"Bay Hale..."

"...kıçının üstüne oturmak yerine, bu gezegenin pislği." Sanki Robert Moore'un kanlar içinde yerde yattığı bir kavga bitmiş gibi takım elbisesini düzeltir.

"Bay Hale," diye bağırır yargıç, tokmağını sertçe vurarak.

"Bitti," der babam.

Ve ben tekrar nefes alabiliyorum.

Robert, fiziksel olarak itilmiş gibi beş adım geri çekildi ve pancar gibi kızarmış yüzü terle kaplıydı.

Babamın söylediği bir şeyi düşünüyorum. Robert'ın benimle bir film izlemesi gerektiğini. Birbirimizle konuşmaya başladığımız ilk haftalarda, Jonathan Hale benim seçtiğim bir filmi izlemek istedi. Ben *Doctor Strange*'i seçtim. Ve ilk beş dakikada hikayeyi ve karakterleri sevmemiş olmasına rağmen, yine de benimle birlikte filmi izledi.

"Devam edelim," diyor yargıç. "Robert Moore, Willow'un babası olarak ebeveynlik haklarını Jonathan Hale'e devretmek istiyor musun?"

Tereddüt etmeden "Evet" der.

"O halde mahkeme, Jonathan Hale'i Willow'un yasal ve biyolojik babası olarak tanır. Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim ve Willow'u tebrik ederim." Yargıç, mahkeme salonundan ayrılmadan önce Robert'a ateşli bir bakış attı.

Neredeyse inanamıyorum. Ben... bir Hale'im.

"Ka-ka!" Daisy bana kuş sesi çıkararak seslenir.

Gülerek gözyaşları içinde dönüp bakıyorum ve odadaki herkes alkışlamaya başlıyor. Kalbim bedenimin dışına çıkmış. İçime sığmayacak kadar büyük. Aşk. Her şey saf, katıksız aşk.

Daisy sıradan çıkıp bana doğru geliyor. Robert onu geçip aceleyle çıkıyor, muhtemelen kardeşlerimin bakışlarını sırtında hissediyor. Bu sefer izlediğimden emin oluyorum.

Onunla ilgili son görüntümün *bu* olmasını istiyorum.

Asla istemediği kızının sevildiğini fark ederek mahkeme salonundan çıkarken. Ve benim ona hiç ihtiyacım olmadı.

Daisy ilk sırada yanıma oturur ve bana bir zarf uzatır. "Bu senin için, ve keşke bunu daha önce alsaydın diye kendime çok kızıyorum... tüm o olaylardan önce." Sanki çoktan geçmiş bir olaymış gibi yargıç kürsüsüne doğru el sallar.

Zarfı dikkatlice açarım. İçinde basit bir gümüş pembe yüzük vardır.

Ortasında oyulmuş siyah kareyi hemen tanıyorum. Uzun zaman önce, eski arkadaşları onu taciz ederken ona aynı pembe yüzüğü vermiştim.

Daisy'ye, *"En sevdiğim süper kahraman bu yüzüğü takıyor. Bu yüzük, Tilly Stayzor'u Dördüncü Derece dışındaki herkesten, yani kişisel düşmanlarından koruyor. Bu yüzük, senin arkanda duran insanlar olduğunu hatırlatmak için. Hepimiz bir noktada korumaya ihtiyaç duyarız. Benimkini almanı istiyorum"* demiştim.

Hâlâ o yüzüğü küçük parmağında takıyor, bu da demek oluyor ki... bana da aynısından bir tane almış. İkimiz de ağlıyoruz. Gözyaşları yanaklarımızdan akıyor.

Yüzüğü parmağıma takarken birlikte gülümsüyoruz.

"Hepimiz bazen biraz korumaya ihtiyaç duyarız," diyor, yani ona söylediklerimi hatırlamış olmalı. Bu beni çok etkiliyor ve daha da içten duygularımı bastırıyorum. "Ve burada seni seven çok insan var," diye ekliyor.

Gözlerimi silmek için gözlüğümü çıkarmak zorunda kaldım. "Bu benim için... çok anlamlı. Teşekkür ederim." Gözlüğümü tekrar takıyorum.

"Daha fazlası var," diyor daha geniş bir gülümsemeyle.

Daha mı?

Titrek bir el ile zarfı inceliyorum ve içinden bir fotoğraf çıkarıyorum. Fotoğrafta, bir kulübenin yanına yeni dikilmiş minik bir söğüt ağacı var. Kapının üzerinde asılı olan tabelada *"Yeşil Söğüt"* yazıyor.

Bunun ne olduğunu hemen anlıyorum ve gözlerim bir kez daha doluyor.

"Artık resmi olarak Camp Calloway'de bir kız kulübesine sahipsin," diyor bana. "Seni özlemediğimi düşünmedin, değil mi?" Daisy kampını kurmaya başladığında, kulübelere kız kardeşlerinin isimlerini verdi. Pembe Zambak. Sarı Gül. Kırmızı Gelincik.

Ben kendimi bu denklemde hiç düşünmemiştim.

Benim de dahil edileceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Bugün unutulmaz anlar yaşayacağımı biliyordum, ama bunun da onlardan biri olacağını tahmin etmemiştim. Daisy'nin dostluğunu, sevgisini ve kardeşliğini beni sıkıca ve koruyucu bir şekilde sardığını hissetmek... Bunu asla unutmayacağım.

Arkadaşlık el sıkışmamız için avucunu uzattı, ama ben kollarımı omzuna doladım, hamile olduğu için olabildiğince hafifçe.

Daisy de bana sarıldı.

Sonra, mahkeme salonunda Garrison'ı arıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda, aramızda hüznölü bir şekilde acı tatlı bir farkındalık geçiyor.

Londra.

Philadelphia.

Ayrılacağız. *Henüz değil.* Ben üniversiteye gitmeden önce birlikte geçireceğimiz birkaç ayımız kaldı ve ben bu ayları bir can simidi gibi tutunuyorum.

40 GÜNCEL – HAZİRAN

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

24 yaş

"Olamaz, ölüyorum, sağlık puanına ihtiyacım var, sağlık puanına ihtiyacım var," diyor Willow panik içinde, Sega kumandasındaki düğmelere ustaca basarak.

"Çelik varili devirin... *Lanet olsun.*" Sağlık göstergem sıfıra düştüğünde geriye doğru eğiliyorum. "Öldüm."

Willow gülüyor ve sonra *Streets of Rage* karakteri Blaze beş dakika daha ortalığı kasıp kavuruyor, sağlık kazanıyor ve kısa bir süre sonra Blaze de ölüyor.

Yemek molası veriyoruz ve yere serdiğimiz pelüş battaniyelerin, yatak yastıklarının ve birkaç oyun konsolunun bulunduğu televizyonun üzerine pizza kutusunu açıyorum. Geniş, açık alanda etrafımız taşınma kutuları ile çevrili. Kartonların yanlarına kalın kalemle yazılmış, çoğu *Abbeys – oturma odası* ve *Abbeys – mutfak* olarak etiketlenmiş.

Willow tüm ders kitaplarını satmaktan mutluydu. Parlak bir işletme derecesi ile *resmi olarak* üniversiteden mezun olduğu için hiçbirini paketlemesine gerek yoktu. Yakında Superheroes & Scones'un Londra şubesini açacak.

Ve sonunda Lily, Willow'u Marka Direktörü olarak işe almak istiyor. Bu büyük bir olay.

Onun başardığı her şeyden gerçekten gurur duyuyorum.

Daha önce, N64'ü bulmak için birkaç kutuyu karıştırdık, bu yüzden strafor popcorn ambalajları da yere dağılmış durumda.

Diddy Kong Racing'de arka arkaya on beş kez kaybettim.

"Bu gece çok iyisin," derken bir dilim pepperoni'yi ısıırıyorum.

Willow gülümsüyor, duştan sonra ıslak kahverengi saçları dağınık bir örgü halinde. "Yeni evin etkisi olmalı," diyor yumuşak bir sesle, üzerinde sadece mavi pamuklu pijamaları var. "Belki burada şanslıyım."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Evet, bu fikir hoşuma gitti. Yeni evimiz Willow ve benim için de şanslı bir yer. En azından öyle hissediyorum ve bu gece burada geçirdiğimiz ilk gece.

Peynirli bir pizza dilimi alır ve ben, pijamasının ince askılarının dışında görünen omuzlarındaki mayo izlerine gülümserim.

"Ne?" Gözlüklerini yukarı iterek, bana baktığımı fark etti.

Dudaklarımı yaladım, gülümsememin genişlediğini hissettim. İlk başta başımı salladım, ama sonra kelimeler kolayca döküldü. "Seninle baktığımda, karıma baktığımı fark ettim."

Pizzayı çiğnemekte zorlanıyor, gülümsemesi kontrol edilemez. "Dur... Yapamıyorum..." Gülüyor.

Ben de güldüm.

Willow yemekle boğulur.

Kahretsin. "İyi misin?" Elimi sırtına koyup ona bir su şişesi uzattım. Tekrar tekrar başını salladı, sonra yuttu. "Teşekkürler." Suyu yudumladı.

Kolumu beline doluyorum.

Balayımızı Hawaii'de geçirdik. Güneşin altında yedi güzel gün.

Bu yüzden son zamanlarda bronzlaştık.

Göğsüm şişer. Her şeyi hatırlayarak.

Hissederek.

Çünkü ondan önce, Willow Hale ile küçük bir bahçe düğününde evlendim, çoğunlukla sadece ailemiz katıldı. Tam burada, Philadelphia'da.

31 Mayıs'taki sessiz ve samimi tören mükemmeldi, ama ikimiz de balayını daha çok sevdik. Sadece ikimiz. Kalabalık yoktu, selamlaşacak ya da memnun etmeye çalışacak kimse yoktu.

Eve döndüğümüzde, çoğunlukla yeni taşınmayla uğraştık. Kendi evimizi istiyorduk, ama Philadelphia banliyölerinde değil.

Philadelphia'daki bir endüstriyel fabrika yaklaşık bir yıl önce lüks loftlara dönüştürüldü. Gerçekten *lüks*. Girişte bir kapıcı var ve şu ana kadar Barry iyi görünüyor.

Ancak şehirde yaşamak, *mahremiyet* sorunlarını da beraberinde getiriyor.

Açık oturma odası ve mutfağımızdaki devasa pencerenin "rengini" test etmek için yardım istedik. On beşinci katta, havalı bir park ve eklektik dükkanların pahalı manzarasına sahibiz.

Parasına değer. Bir tuğla duvara bakmaktansa bunu tercih ederim.

Lo, Connor ve Calloway kardeşler daha önce gelip paparazzilerin sokaktan loftumuzu görebileceklerini belirlediler.

Karar: *biraz görebilirler.*

Biraz bile fazla, bu yüzden renk tonunu artırmamız gerekecek. O zamana kadar Willow ve ben perdeleri çekip kapattık.

Willow, örtülü pencereye bakarken beni fark etti. "Sence Lily ve Lo olsaydık, paparazziler şimdiye kadar fotoğraflarımızı çekmiş olur muydu?"

"Kesinlikle." Pizzamın kenarını yutuyorum. "Ama birkaç gün bekleyin, eminim şu manşetleri göreceğiz: *Yeni Evliler Şimdiye Kadarki En Havalı Çatı Katına Taşındı*. Makale beni bağlantıları olan bir lise terk olarak tanıtacak ve sen de tabii ki Loren ve Ryke'nin harika küçük kız kardeşi olacaksın."

"Tabii ki." Suyu yudumlarken gülümser ve sonra dalgın dalgın uzaklara bakar.

"Hâlâ endişeleniyor musun?" Pencerenin önünü işaret ettim. "Medya bizi bulacak mı?"

Willow omuz silkiyor. "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum... Sanırım sadece daha önce konuştuğumuz şeyden korkuyorum." Bana dönüyor. "Kaotik Kötülük."

Evet, şöhretimizin korkunç, felaket düzeyine ulaşma olasılığını tartışmıştık. "Hala Kaotik İyilik'teyiz," diyorum karıma — *bunu hala seviyorum*. "Medya hile söylentileri basmıyor ya da sahte skandallar uydurmuyor. Sadece düğünümüzü ve balayımızı takıntılı bir şekilde zevkle izliyorlar. Sırada yeni evimiz var."

Willow, tamamen metal ve betondan oluşan loft'a bakıyor. Uzun süre burada yaşayacağımızı görebiliyorum.

O da aynı fikirde: "Henüz yamyamlığa maruz kalmadık. Henüz değil, ama bir bebeğimiz olduğunda... Ya benim kötü bir anne olduğumu söylerlerse ya da ebeveynlik tarzımıza karışırlarsa?" Calloway kardeşlerin çocuk yetiştirirken kamuoyunun eleştirileriyle nasıl başa çıktıklarını görmüş.

Eminim nefes alabilseler bile medya yeterince uzun süre nefes almadıklarını söylerdi.

Willow'un bu saçmalığı yaşadığını hayal etmek bile kaslarımı gerginleştiriyor.

Elimi onun çıplak ayak bileğine koyuyorum. "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum, çünkü gergin bir nefes alıyor. "Willow?" Göğsüm ağrıyor.

"Sadece... En kötüsü olursa ne olacağı umurumda olmasın istiyorum, ama tek bir manşetle Lily, Rose ve Daisy'ye sırt çeviren pek çok hayran ve destekçi gördüm. Bir anda sevgiden nefrete geçiyorlar. Sanki Thanos gibiler gibi hissediyorum..."

"Değiller," *Avengers* referansını bilerek itiraz ediyorum. "Senin evrenini 'toz' edemezler."

Ama saldırıya uğrayan ben olmayacağım. Ben erkeğim. Medya ve sözde hayranlar kızları yirmi kat daha fazla taciz ediyor.

Yani, bu kadın düşmanı bir Thanos parmağı. Gözleri yere bakıyor.

Ona yaklaşıyorum, elim baldırına uzanıyor ve tek düşündüğüm, karımı Kaotik Kötülükten korumam gerektiği. On yedi yaşımızdan beri, Willow'un her durumda kendini *güvende* ve rahat hissetmesini sağlamak benim için her şey demektir.

Hala da öyle.

Belki de şimdi daha da fazla, eğer bu insani olarak mümkünse. "Sadece bir korku, sanırım," diyor sessizce.

"Hey, senin korkun benim korkum Willow." Elim diz kapağına uzanıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Hayranlar ya bizi umursamıyor ya da bizi biraz seviyor. Bizler, değeri bilinmeyen mücevherler gibiyiz. Aşırı maruz kalırsak bunun değişebileceğini biliyorum ve belki de kimse bizi yakmasın diye radarın altında kalmanın yollarını bulmalıyız."

Hayran grupları neredeyse her zaman kendi içlerinde çöker.

Çok az şey sonsuza kadar sevilir. Ve biz, birçok kez patlayan sevilen bir şeyin içinde oturuyoruz. Calloway kardeşler, *sevilenlerden hor görülenlere*, tekrar sevilenlere, sonra da puanlananlara dönüştü ve döngü yeniden başlıyor.

Gerçek şu ki: Willow ve ben aylardır, belki de tam *bir yıldır* Tumblr'a girmedik. GIF yaparsam, ona mesajla gönderiyorum.

İnterneti her zaman seveceğiz, ama onunla olan ilişkimiz değişti. Sağlığımız için böyle olması gerekiyordu.

Lily, Daisy veya Rose hakkında nefret dolu yazılara rastlamak istemiyorum. Sevdığımız insanlar. Bu, bizim heyecanımızı kaçırıyor. Midemize yumruk atıyor.

Siktir et o acıyı.

Çevrimdışı hayatta yeterince sorunumuz var zaten.

Willow, "Belki de artık *We Are Calloway'de* röportaj yapmamalıyız" diyor. Eleştirmenlerden övgü alan belgesel dizisi, geçen yıl dördüncü sezonuyla Emmy ödülü kazandı ve biz altı ana karakter gibi *büyük* rol almıyoruz, ama dizi için röportajlar yaptık.

Birbirimize daha derin bir bakış attık. Çünkü onun bunu neden önerdiğini biliyorum.

On ikinci bölüm yayınlandıktan sonra, "*Benden çok daha cesur biriyle evlendim*" dediğim sözüm *her yerde* alıntılanmıştı.

Bu doğru, ama Tanrım, bunun gif setleri ve video derlemelerine dönüşeceğini beklemiyordum. Evet, ironiyi de kaçırmadım.

Ryke'a da küfürleri yüzünden aynı şeyi yapmıştım. Yıllar önce.

Yıllar önce. Zaman düşüncelerimi sürüklüyor.

Şimdi bildiklerimi bilseydim, yine de o videoları yapar mıydım acaba? Yaşımın mı beni daha çok değiştirdiğini, yoksa hayatımdaki olayların ve koşulların mı değiştirdiğini bilmiyorum.

Belki de asla gerçek cevabı bulamayacağım.

"Bu muhtemelen en iyi fikir," diye başımı sallıyorum. "Röportaj yapmasak bile, hala belgesel dizisinde yer almak istiyor musun?" Sık sık arka planda görülüyoruz.

"Evet." Tereddüt etmiyor ya da çekinmiyor. "Paparazzilerin olduğu Philly'den ayrılırsak ya da kameralardan kaçınmaya çalışırsak, kardeşlerimden, Daisy'den, Lily'den ve Rose'dan da kaçınıyor gibi hissediyorum." Derin bir nefes alıyor. "Geniş ailemizden uzaklaşacak kadar spot ışıklarından kaçmak istemiyorum."

Geniş ailemiz.

Gözlerim yanıyor, ama bir an için duygularımı bastırıyorum. "Aynı."

Hales, Meadows ve Cobalts aileleriyle ilişkilerimizi feda ederek medyadan asla kaçınmayacağımıza dair bir anlaşma yapıyoruz.

O daha çok gülümser. "Sence bir gün Kaotik Nötr'e ulaşabilir miyiz? Tüm ılgınlığın içinde duvarın üzerindeki sinekler gibi olduğumuz bir noktaya?"

Ayağa kalkıyorum. "Her şeyi bilen kişiye sorayım."

Willow yarısı yenmiş peynirli dilimini alır. "Connor'ı mı arıyorsun?"

"Hayır. O hala uzun boylu olan." İkimiz de güldük, ben lavaboda ellerimi yıkadım, sonra televizyonun yanındaki oyun kutusunu karıştırdım.

İşte burada.

Magic 8-Ball'u Willow'a sallarım. "Sen sor."

Ayağa kalkar ve pizzanın kenarını ısırır. "Tüm bu çılgınlığın içinde bir sinek gibi gözlemci mi olacağız?"

Topu salladım ve sabitledim, üçgen koyu mavi boyanın içinde yüzdü. "*Buna güvenebilirsiniz*" yazıyordu.

Willow bana çok yakın, sadece bir adım uzaklıkta ve gözlerim onun yumuşak hatlarını ve belinin kıvrımlarını dolaşıyor, sevgi ve arzu kanımı kaynatıyor. Onun gözleri de aynı özlemle karın kaslarımın hatlarını ve bronzlaşmış tenimdeki dövmelele dolaşıyor.

Karıma yaklaşıyorum ve o utangaç bir gülümsemeyle mutfağa doğru geriye doğru yürüyor.

Hareket ederken topu salladım. "Sonunda bir oğlumuz olacak mı?" Kız yetiştirmek isterdim, ama cinsiyeti ne olursa olsun mutlu olacağım.

Sırtı mutfak tezgahına dayanır. "Ne yazıyor?"

Kaslı vücudumu onun yumuşak bedenine bastırıyorum. Nefesi hızlanıyor ve ben fısıldıyorum, "*Durum iyi görünüyor.*"

Willow arkasındaki tezgaha tutunur, göğüs kemiği inip kalkar. "Ona bir şey soracağım."

"Tamam." Serbest elimi pijama üstünün içine sokuyorum. Parmak uçlarım kalçalarını, kaburgalarını okşuyor.

Kahverengi gözleri sevgi ve arzu ile doluyor. "Will Garrison Abbey beni öpecek mi?" Gülümsüyorum ve 8-Ball'u sallıyorum. "*Cevap belirsiz, tekrar dene.*"

Dudaklarını ıslatır, şaşkın bir gülümsemeyle gülümser. "Garrison beni öpecek mi?"

Topu sallayarak başımı Willow'a yaklaştırdım, sonuçlara bakmadan önce gözlerimizi birbirine daldırdık. "*Konsantre ol ve tekrar sor.*"

Gülüyoruz.

"Konsantre ol," diye yönlendiriyorum.

"Tamam, bekle." Gözlerini kapatır ve baş döndürücü ritimde, ben sadece kızıma ve evimize bakarım - ve parlak gülümsemem gözyaşlarını çağırır.

Mutluluk, hiç ulaşılabilir gelmemiştir.

Ama bugün uyandım ve kendimi seviyorum. Ve yanımda uyuyan kıza sonsuza kadar aşığım.

Gözleri hala kapalı olan Willow çok yumuşak bir sesle fısıldadı: "Kocam beni öpecek mi?"

Yüzünü nazikçe avuçlarım ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum. Sevgimiz, yaz gecesindeki bir ateşböceği gibi, canlı ve sessizdir.

41 GÜNCEL – HAZİRAN

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW ABBEY

24 yaş

Dudaklarım onun dudaklarının altında milyarlarca kez yanıyor ve daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını. Ama... "Ellerimi yıkamam lazım," diye fısıldıyorum geri çekildikten sonra.

O pizza yağını çoktan sildi ama ben silmedim.

Bu düşünce, o anı sürekli bozuyor: yeni evimiz, flörtöz bir öpüşme. Bacaklarımın arasında bir heyecan hissediyorum, ama "el yıkama isteği" tatlı ve ateşli havayı bozmuş olabilir.

Yüzüm yanıyor.

Garrison gülümsüyor ve geri çekiliyor. "Evet, devam et."

Lavaboda ellerimi yıkıyorum ve tezgahın üzerinde, bir litre Fizz Life'ın yanında telefonumu buluyorum. Belki müzik havayı yeniden canlandırır.

Cesaretimi toplayıp ona bir bakış attım. Adaya yaslanmış, çıplak göğüslü, düşük bel ipli pantolonuyla duruyordu. Dövmeli ve havalı, acele etmeden sabırla beni bekliyordu. Acele yoktu.

Dudakları yukarı kıvrılıyor.

Garrison Abbey benim kocam.

Artık cenaze konuşmamda "eşi" diyeceğim fark ettim — ben birinin eşiydim. *Burada Willow Abbey yatıyor, sevgi dolu eşi...*

Nabzım hızlanıyor, kalbim deli gibi atıyor, avuçlarımı kurulayıp Spotify'da belirli bir şarkıyı arıyorum.

Evliliğimiz bana düğünümüzü ve annemi ve küçük kız kardeşimi törene davet ettiğimizi hatırlatıyor. Ondan önce, telefon numaralarını değiştirmişler ve bana yeni numaralarını vermemişlerdi, bu yüzden iletişimde kalmak daha zor olmuştu.

Ama hiç cevap vermediklerinde, beni hayatlarından daha kalıcı bir şekilde sildiklerini anladım. Onları suçlamıyorum. Babam düğüne davet edilmişti ve eminim annem onun yanına yaklaşmak bile istememişti.

Sonunda, Garrison ve ben ailelerimizi kaybettik. O ailesini terk etti, benimki ise sonunda beni terk etti. Bazen bu kaybın yasını tutuyorum. Üzerimde yükselen bir okyanus gibi, rastgele anlarda kabarıyor. Bir mağazanın çocuk reyonunda bir prenses tacı gördüğümde, Ellie'yi hatırlıyorum.

Ama beni yüzeye çıkaran çok fazla sevgi var. Garrison ve ben başka bir aile kazandık. Sadece Calloway kardeşlerle değil, birbirimizle de.

Onunla ve onun yanında hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. O benim rahatlığım ve evim.

Ciğerlerim hafiflemiş, temiz ellerimle telefonumu alıp adaya dönüyorum.

Garrison kalçalarımı kavrayıp beni tezgahın üzerine kaldırıyor.

Telefonu neredeyse düşürüyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, ama o bileğimi sabitliyor. Diğer eli uyluğumdan yukarı doğru kayıyor. Bacaklarım onun beline dolanmış, böylece bana olabildiğince yakınlaşıyor.

Sadece bakışlarımızla birbirimizi tüketiyoruz. Çok şey hissetmek için fazla söze gerek yok. Bir şarkı seçiyorum ve ilk notalar çalınır çalınmaz Garrison daha da gülümsüyor.

Interpol'ün "Rest My Chemistry" şarkısı

Bu şarkı sözlerinden birkaçı, siyah bir kafatası ile birlikte ön kolunun kırımına ve pazısına dövme olarak işlenmiştir.

Mutfak tezgahının üzerinde yanımda duran Magic 8-Ball'a bir göz attım, sonra ona baktım. ona bakıyorum.

"Geleceğimizle ilgili başka bir sorum var." Kaymakta olan gözlüğümü yukarı itiyorum. 8-Ball'u eline alıyor. "Sor." Neredeyse göz hizasındayız, dudakları benimkilere

hafif, özlem dolu bir dokunuşla.

Beline tutunuyorum. "Her zaman bu kadar mutlu olacak mıyız?"

Gözlerimiz doluyor. Sonunda aynı şehirde, aynı evde, aynı odada, aynı yatakta birlikteyiz.

Her şeyi
paylaşıyoruz.

Bir hayatı.

Aşk.

Garrison 8-Ball'u sallamayı bırakır ve plastik küreyi tezgahın üzerine koyar.

"Cevabı bilmek için buna ihtiyacımız yok."

Onunla birlikte gülümserim. "*Kesinlikle*," derim cevabımızı, ikimiz de derin bir nefes alarak göğsümüzü kabartırız.

Alnı alnıma değiyor, dudaklarımız birbirine çok yakın. "*Kesin*," diyor Garrison fısıldayarak ve yavaş, özlem dolu bir tutkuyla öpüşüyoruz.

Yirmi dört yaşındayız, ama birlikteyken kendimi geriye savrulmuş gibi hissediyorum. Sanki sadece yirmi, sonra on yedi yaşındaymışız gibi. Mesafe, zaman, kilometreler ve saatler soyut, metafizik şeyler, hepsi görünmez bir dokumada i içe geçmiş ve karışmış, ve en sevdiğim çizgi romanlar gibi, başlangıç aslında son, son ise sadece başlangıç.

42 O ZAMANLAR – AĞUSTOS

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

20 yaşı

Willow'un yatak odası mum ışığıyla aydınlanıyor, gül ve vanilya kokusu yoğun. Müzik listesinden yumuşak bir müzik çalıyor. Sanki bir rüya yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve yarın yıpranmış, zarar görmüş gerçekliğimde uyanacağım.

O zamana kadar burada
kalacağım. Asla
uyanmayacağım.

Willow kollarımda sıkıca sarılı, ikimiz de gecenin bizi sarmalamasına izin verirken kalp atışları yavaşlıyor. Az önce onun bekaretini aldım. Onu daha önce hiç yaşamadığım şekilde doldurdum.

Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, ama yakında sona erecek. Ve ben bununla henüz başa çıkamadım.

"Saat kaç?" Willow, bedenimin kucağında fısıldıyor. Saati daha iyi görebiliyorum. Bazılarının sabah, bazılarının gece dediği o garip saatler. Sabah 3:10.

Onun gerçekte ne sorduğunu biliyorum. "Yirmi dakika sonra çıkmamız gerekiyor." Bavulu çoktan kapının yanında, aşağıda duruyor. Duşumuzu aldık, giyindik ve yatağa geri dönüp yorganın üzerine uzandık. Willow'un kollarımdan ayrılmasını istemiyorum çünkü içimden bir ses "belki de bu kadar" diyor.

Onu son kez kucaklıyorum. Londra'ya
taşınıyor.

Orada yeni bir hayata başlıyor.

Bunun devam etme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmek aptallık olur. Ama Tanrım, buna inanmak istiyorum. Bunun sadece bir engel, bir aksilik olduğunu, son olmadığını inanmak istiyorum.

Asla son değil.

Yutkunup, başının üstüne öpücük konduruyorum. Odanın sessizliğinde sessiz kalıyoruz, anın geçip gitmesine izin veriyoruz.

"Belki de kalmalıyım," diye başlıyor.

"Hayır." Kuru, ağırlı gözlerimi ovuşturuyorum. "Hadi havaalanına gidelim. Arabada birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz." Harekete geçmem gerekiyor çünkü burada ne kadar uzun kalırsam, aptalca bir şey yapacağım. Onun önerisini kabul etmek gibi.

Elinin tersiyle burnunu siler ve ağladığını anlarım.

"Hey." Onu göğsüme çekiyorum. Burada güçlü olan ben olmalıyım. Her ne kadar içim parçalanıyor olsa da. "Henüz ayrılmadık." Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Ve ayrıldığımızda, birler ve sıfırlarla sana yapışıp kalacağım."

Dudakları titreyerek gülümser. "Ben de."

Hep birlikte havaalanına gidiyoruz, özel uçak pistte bekliyor. Willow bu sefer ticari uçakla gitmiyor çünkü Lo havaalanında veda etmek istiyor, evde değil. Paparazziler buraya giremiyor ve bu Willow'a herkesle konuşmak için yeterli huzur veriyor.

Rüzgâr etrafımızda esiyor. Güneş henüz doğmamış, ama havaalanının ışıkları alanı aydınlatıyor. Willow'un ailesinin her birinin ona veda etmek için sarılmasını izliyorum. Babası, kardeşleri, Lily, Rose ve Connor. Üç yaşındaki Maximoff ve Jane'e sarılmak için eğiliyor. Küçük çocuklar, Willow teyzeleri ve en sevdikleri bakıcılarının onları terk etmesinden dolayı üzgün bir şekilde yüksek sesle ağlıyorlar. Neredeyse bir yaşında olan ikizler Charlie ve Beckett, Willow başlarının üstüne öpücük kondururken gülümsüyorlar.

Daisy'ye geldiğinde, durum daha da zorlaşıyor.

Herkes sessizliğe bürünüyor. Daisy'nin kollarında, dünyaya gelmeyi neredeyse başaramayan altı aylık bebek Sullivan Meadows var. Willow, Sulli'nin küçük parmaklarını, dostluk yüzüğünün olduğu küçük parmağına dolamasına izin veriyor. Daisy ve Willow hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Kenarda durup, midemi berbat bir şekilde düğümleyen bir mide bulantısı içinde her vedayı izliyorum. Boğazım şişmiş. Tüm vücudum korkunç bir şekilde gerginleşmiş.

Gitme! diye bağırarak istiyorum.

Kalın!

LÜTFEN!

Ruhum kendimle savaşıyor.

Onu kendimi sevdiğimden daha uzun süredir seviyorum. Yaşamak, her şeyi bitirmekten daha kötü bir seçenek gibi görüldüğünde onu buldum.

Ve şimdi onu

kaybediyorum. Londra'ya.

Lanet olası Londra.

Willow, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını siler, zeytin yeşili gömleği, sıcak kahverengi gözlerini hüznünde daha da parlatır. Daisy geri çekilir, ağlayarak ve yüksek sesle burnunu çekerek Ryke'ın kollarına atılır.

Sonra Willow bana bakar.

Aramızda bir buçuk metre var ve bu bile dünyanın en büyük mesafesi gibi geliyor. *Durum milyon kat daha kötüye gidecek.*

Öldür beni.

Sadece yap şunu.

Hayatım boyunca ölmeyi bekledim. O giderse, belki sonunda hazır olacağım. Belki de zamanı gelmiştir.

Bunu ona söyleyemem. Bunun benim için ne kadar zor olacağını ona söyleyemem. Çünkü benim gibi bir ezik için kalırsa, bunu asla atlatamam.

Ona her adımda göğsüme bir bıçak saplanıyor. Sanki kardeşlerim buradaymış gibi hissediyorum. Yanımda durup bıçakları saplıyorlar.

Birbiri ardına. *Adım.*

Kesik. Adım. Kesik.

Adım...

Kanıyorum.

Ama ona dokunuyorum. Elimi eline koyuyorum.

Gözleri yaşlarla dolu. O *benim* dağınıklığım. "Willow." Sesim

çatlıyor. Çenesi titriyor. "Gitmek istemiyorum. Fikrimi değiştirdim..."

Onu göğsüme çekip, başının arkasına elimi koyarak ona sıkıca sarılıyorum.

Göz yaşlarım çenemden akıyor, ama ben uçağa bakıyorum, ailesine değil.

Acıyı yutuyorum.

Yutuyorum.

Yutuyorum.

Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum. Konuşmak bir şekilde daha kolay geliyor. Belki de o burada olduğu içindir. Beynim onun henüz gitmediğini biliyor gibi. "Bunu başaracağız," diyorum ona, kendinden emin görünmeye çalışarak. "Sana mesaj atacağım ve Skype'tan görüşeceğiz." Islak yanaklarını iki elimle kavıyorum. "Bunu başaracağız Willow. Çünkü sen benim kızımsın ve bu asla değişmeyecek."

Lütfen... bunun değişmesine izin verme.

Gömleğime ağlayarak kumaşı ıslatıyor. Uçağa binene kadar öyle kalıyoruz. Onun beni fiziksel olarak terk etmesini izlemek zorunda kalana kadar.

Yerde yaralanmış gibiyim. O

olmadan hiçbir şeyim yok.

EPİLOG

GÜNCEL – HAZİRAN | BALTIMORE, MARYLAND

GARRISON ABBEY

39 yaş

Toprak yollar, bisiklet lastikleri ve gürültülü seyircilerin üzerine yansıtılan tanıdık bir anons: "Sürücüler hazır... kapılara dikkat edin" — Gülümsüyorum, her şeyi içime çekiyorum.

Yaz.

Otuz dokuz yaz geçirdim ve karımla tanışmadan önce, çizgi roman dükkanında geçirdiğim o uzun yaz günlerinden önce, okulun olmadığı birkaç sıcak ay benim için cehennem gibiydi.

Her yazı nefret ederdim.

Kardeşlerim daha çok evdeydiler ve ben onlardan uzak durmak için her şeyi yapardım.

Şimdi ise yaz günlerini, yapışkan sıcağı ve ayaklarımın altındaki kiri özlüyorum. Ve otuz dokuz yaşında, nefret ettiğim yazlardan daha çok sevdiğim yazlar olduğunu kesin olarak biliyorum.

Ahşap bir çitin arkasında durmuş, yarışçıları tezahürat eden gürültülü kalabalığın içindeyim. Güneş, Baltimore'un biraz dışında bulunan açık hava BMX pistine vuruyor.

Kısa kesilmiş saçlarımın üzerinden avucumu ileri geri geçiriyorum. Gözlerimde hiçbir şey olmamasını tercih ediyorum. Artık saklanmam gerekmiyor.

Uzun zamandır yok.

Ailem benimle yeniden bağlantı kurmaya hiç çalışmadı. Yirmili yaşlarımın başında evden ilk ayrıldığımda bile. Beni evlerinden, pencereden uçup giden ve çıkış yolunu bulan bir karga gibi serbest bıraktılar.

İkinci veya üçüncü kez uzaklaşmaya çalışmam gerekmedi. Bir kez yeterliydi. Ve bunun için minnettarım.

Üç kardeşim de babamın teknoloji şirketinde çalışmaya başladı. Onları hiç görmüyorum. Onlarla hiç konuşmuyorum ve ailem gibi, onlar da

dünyamdan.

"Hadi! Hadi!" diye bağıyorlar kenardan, genç yarışçılar toprak tepelerden havalanıp virajlı dönüşlerde kayarken onları coşturuyorlar. Bitiş çizgisine doğru pedal çeviriyorum.

Sol kolumu indirirken, sağ kolum karımın omzuna gevşekçe asılı kalıyor. Willow'a ve benim elimle iç içe geçmiş parmaklarına bakarken gülümsüyorum.

Bakışlarım etkinlik boyunca dolaşmaya devam ediyor. Tam yüz kaskları, vizörleri ve uzun kollu formaları olan yarışmacılar BMX bisikletleriyle sıraya girip *motosikletlerini* bekliyorlar. Lo, uzun boylu olan yüzlerce kez düzelttikten sonra bile buna hala "heat" diyor.

Loren Hale hala *o* adam.

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor ve çitin aşağısına bakıyorum. Lo, Lily'yi kollarının arasına almış, yarışı izliyorlar. Lo gülümsüyor ve sessiz bir anda bakışlarımız kesişiyor, saf ve mutlu bir şey paylaşıyoruz.

Sadece benim ve onun gibi erkeklerin gerçekten anlayabileceği bir şey. Ne kadar zaman geçti ve ne kadar yol kat ettik. Çevremizde barışa ve kendimizle barışa.

Başımı sallıyorum.

O da başını sallar.

Johnathan Hale, uzun yıllar süren alkol bağımlılığının sonunda, on iki yıl önce öldü. Çocuğum doğduktan sonra bana karşı daha anlayışlı olmaya başladı. Ve vefat ettiğinde, ilişkimiz daha iyiye gitmişti.

Lily ve Lo'nun yanında, Rose boynuna ve yakasına su sıkıyor. Connor karısına bir şey söylüyor, kalabalığın sesinden duyulmuyor. Karısı ona öfkeyle bakıyor. Connor ona gülümsüyor.

Ofisim hala Cobalt Inc. içinde, bu yüzden Connor ve Rose arasındaki tuhaf gidip gelmeler çok sıradan.

Willow her zaman onların on bir çocukları olacağını düşünürdü. Bir futbol takımı dolduracak kadar. Sonunda *o kadar* çok çocukları olmadı. Ama bugün tüm Cobalt ailesi BMX pistinde ve *yedi* çocukları grubumuzun büyük bir bölümünü oluşturuyor.

Bir imparatorluk.

Medya onlara kelimenin tam anlamıyla *Cobalt İmparatorluğu* diyor ve Willow ile Lily çok fazla Cobalt İmparatorluğu ürününe sahip. Tişörtleri ve su şişelerini seviyorum. Kar kürelerini sevmiyorum.

"Oh... hayır, depom doldu," diyor Willow yanımda ve ben arkama bakıyorum, o da ellerimizi ayırıyor ve boynuna asılı DSLR fotoğraf makinesinin depolama alanını boşaltmaya çalışıyor.

Kolumu omzuna atmış halde, diğer elimle kamerayı tutup Willow'a yardım ediyorum.

Ryke onu ayakları üzerine indirdikten sonra Daisy bu ikilemi fark eder. Ryke onu baş aşağı tutmuştu. Bunca yıl geçmesine rağmen Ryke hala bir canavar. Fiziksel olarak her dağı tırmanabilir ve karısını omzuna atabilir. Paparazziler etkinliğe giremezler, ama eminim teleobjektifleriyle bu kareyi yakalamışlardır.

Medya, flörtöz *Raisy*'yi sever.

"Hala video kameram var." Daisy, eline bantla tutturulmuş yeni bir dijital video kamerayı kaldırır. "Hiçbir şeyi kaçırmayacağız."

Herkesin cep telefonu da var. Ne olursa olsun, yarışma altı ana karakter tarafından milyarlarca kez kaydedilecek.

Willow, Daisy'ye gülümser, Daisy de ona parlak bir gülümsemeyle karşılık verir ve DSLR'yi tamir etmeme izin verirler. Kadınlar konuşup gülerken gözlerim onları tarar.

Yıllar geçtikçe arkadaşlıkları daha da güçlendi. İşler bazen herkesi uzaklaştırsa da. Willow, Superheroes & Scones'un Marka Direktörü ve ara sıra Londra'ya geri dönüyoruz. Tess ve Sheetal ile buluşmayı her zaman önemsiyoruz. Atlanta'da yaşıyorlar, ancak yılda iki kez Sheetal'ın Liverpool'daki ailesini ziyaret ediyorlar.

Londra'daki düğünlerine gittik.

Şu anda Tess, her salı gecesi kaydettiğimiz bir tıbbi TV dizisinde oyuncu, Sheetal ise aynı dizinin yapımcısı.

Kamera ayarlarına tıklıyorum. İki tıklama sonra *ve depolama yok* uyarı işareti kaybolur. "Anladım."

Willow bana gülümser. Parmak uçlarına yükselir, öpüşürüz ve o fısıldar, "Teşekkürler."

Dudaklarım daha da yukarı kıvrılır ve şefkatle boynunun arkasını avuçlarım. "Ne zaman, nerede olursa olsun." Hala, bugüne kadar, kalbim Willow'a ait.

Tanıdık bir ıslık sesi duyunca bakışlarım kayar. Yakınımızda, yirmi iki yaşındaki Jane Cobalt iki parmağını ağzına sokmuş, Daisy teyzesinin öğrettiği şekilde ıslık çalıyor.

Parlak gülümsemesi, çilli yanakları... Jane, biz bir sonraki motosiklet yarışını beklerken, diğer gençleri, yani aslında yabancıları, tezahüratlarla destekliyor.

O zeki. Dahi zekası var. Bir dakika içinde, Tulsa'daki Grand Nationals'a katılmak için ilk on yarışçının ihtiyaç duyduğu puanları hesapladı.

Ben de sayılarla aramın iyi olduğunu sanırdım.

Jane Philly'de yaşıyor, ama aptal bir adamla birlikte görülmüş. Connor sanki bu dünyanın en kötü şeyi değilmiş gibi davranıyor, ama Lo ve Ryke bu konuyu açtıklarında yüzünün seğirdiğini görüyorum. Connor, adam hakkında yaklaşık on

farklı arka plan araştırması yaptı ve hatta o herifin bilgisayarını hacklememi istemek üzereydi.

Onu suçlamıyorum.

Jane çok ünlü. En büyük
beş çocuk öyle.

Omzumun üzerinden çadırımıza bakıyorum. Gölgecik altında portatif sandalyeler soğutucularla çevrili. Maximoff Hale, birkaç şişe Ziff ile herkese geri dönüyor. Atletik, iyi kalpli, sarsılmaz bir özgüven tüm tavırlarında hissediliyor.

Kendimi çok yaşlı hissediyorum. Çünkü gelecek ay yirmi iki yaşına girecek, ama ona baktığımda hala bakıcılık yaptığım küçük çocuğu görüyorum.

Willow'dan uzak kaldığımda ölüm gibi hissettiğimde beni hayata döndüren çocuk.

Kalın kahverengi saçları daha açık bir renge boyanmış ve rüzgarda dalgalanıyor. Moffy yanımda durup gülümsüyor.

"Zamanı geldi mi?"

"Bir sonraki olmalı." Willow'a mavi aromalı Ziff'i, bana limonata'yı verirken, elinde ıslak bir kağıt parçası olduğunu fark ettim. "O ne?"

Yüzünü buruşturup kağıdı arka cebine soktu. "Bir adam bana numarasını verdi." Gözleri, yirmili yaşlarındaki bir grup yarışçıya kısa bir süre baktıktan sonra bana döndü. "Arkadaşlarının önünde onu reddetmek istemedim."

Gülümseyen adamla Moffy'ye bakışlarımı gezdiriyorum, babasından çok daha soğukkanlı bir şekilde. Lo, çocukları ve flörtleri konusunda hiç sakın olamaz. "İlgilenmiyor musun?"

Kafasını sallar. "Sevimli ama..." Moffy düşünceli bir şekilde uzaklara bakar. O biseksüeldir ve ülkedeki en "evlenilebilir bekar" olarak kabul edilir. Hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştır ve bence Moffy ile birlikte olacak kişi muhtemelen çok sert biri olmak zorunda kalacaktır.

Yeni biniciler kapıya ulaştığında, hepimiz piste yöneliyoruz.

Willow heyecanla elimi sıkar ve fotoğraf çekmeye başlar. "Hadi gidelim!"

"Başarabilirsin!"

Etrafımdaki herkes bağırıyor.

Ellerimi ağzımın önüne getirip bağırıyorum, "Akıllı sür! Dikkatli ol!" Nabzım hızlanıyor.

ABD BMX Doğu Kıyısı Ulusal Şampiyonası tüm hızıyla devam ediyor. Üçüncü gün ve çocuğum bu ana yarışa katılmak için şimdiden altı motosiklet yarışı yaptı.

On üç yaşındaki çocuğumu her izlediğimde çok gergin oluyorum. Bu güvenli bir spor değil ve altı yaşında kolunun kırılmasıyla zaten başa çıkmıştık. Bölge şampiyonasında bisikletin kontrolünü kaybetmişti.

Kalabalık "Hadi! Gidelim!" diye tezahürat yapıyor.
Sekiz yarışçı gidonlarını sıkıca tutuyor. On üç yaşındaki oğlum da aralarında.
Mavi ve siyah forma ve tam yüz kaskı giymiş.

Hadi gidelim.

Kolumu Willow'un üzerinde tutuyorum.

"Hazır olun," diye bağılıyor spiker. "Yarışçılar hazır... kapılara dikkat edin."

Bip bip bip. Kapılar açılıyor ve lastikler toprak piste inerken nefesimi tutuyorum.
Hızlanıyorlar ve tepelerin üzerinden uçuyorlar.

Alkışlayıp bağıriyorum ve son tur geldiğinde Willow omzumu tutuyor.

Çocuğumuz üçüncü sırada ve birinci olmak için yarışıyor.

"Bekle, bekle..." diyor Willow ve sonra iki rakip virajda geçince yüzümüzü
buruşturuyoruz.

Kahretsin.

Sıralamayı

görüyoruz.

Altıncı sırada.

"İyi yarıştı!" diye bağırip alkışlıyorum. Bu yıl, on üç yaşındaki çocuğumuz
Doğu Konferansı Şampiyonası'nda birinci oldu ve Grand Nationals'a katılmak için
yeterli puanı almak için bu yarışta dördüncü olması gerekiyordu.

Gelecek yıla kadar beklemek zorundayız.

Willow ve ben pistin sonunda yarışmacılarla buluşuyoruz.

"Harika iş çıkardınız," diyerek onları kucaklayıp kasklarına hafifçe vuruyorum.

"Orada harika bir iş çıkardınız."

"O virajı *mahvettiğim* hariç."

"Bir dahaki sefere başarısın," diyor Willow sevgi dolu bir gülümsemeyle cesaretlendiriyor.

Sonra çocuğumuz eldivenli iki eliyle kaskı tutar. Kaskı çıkarır ve gevşek kum
rengi kahverengi örgüsünü sallar.

Kızımız, kaybetmiş olsa bile yarışı kazanmış gibi dişleri aralıklı bir
gülümsemeyle gülümser. "Geçen yıldan daha iyiydim, kapıdan daha hızlı çıktım."

"Evet, elbette," diyor Willow, ona bir su şişesi uzatarak.

"Teşekkürler anne." Bir yudum alır. "Yarın Arcadia Galactica'ya gidebilirim,
değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hala cezalısın, Vada."

"Hadi ama." Sesi hafif, karanlıkta bisiklet sürmek için izin almaması
gerektiğini biliyor. Sürekli ihlal ettiği bir kural. Hala şehirde, aynı Philly loftunda
yaşıyoruz.

Vada annesi gibi cesur. Ve aynı zamanda benim gibi çatışmacı değil.
Kavgalardan uzak durduğunu bildiğim için içim rahat.

"Haftaya," diye hatırlatır Willow, "yine cezalı olmazsan, o zaman
gidebilirsin..."

"Yapmayacağım," diyor hızlıca, bisikletini bizimle birlikte çadıra geri götürürken. "Pac-Man'den çok kötü bir şekilde vazgeçiyorum." Akuamarin gözleri bana doğru kayıyor. "Gerçekten, baba."

O oyunu nefret ediyorum. O da benim o oyunu nefret ettiğimi biliyor ve dürüst olmak gerekirse, çocuğumun *saatlerce o oyunu* oynamayı sevdiğine inanamıyorum. Vada, Willow'un dört yaşındayken elde ettiği yüksek puanı ezip geçti, ve bunun sebebi annesinin kötü olması değil. Willow o oyunda çok iyi.

Yürümeye devam ederken, Vada annesinin çektiği fotoğrafları inceleyip gülümsüyor.

İkisi de gülüyor.

Ve göğsüm hafif bir nefesle yükselir. Mutluluktan.

Vada Lauren Abbey sevgiden doğdu ve ona *My Girl* filmindeki karakterden esinlenerek *Vada* adını verdik. Lauren ise hayatımızı değiştiren adamdan esinlenerek.

Çadıra girer girmez, Vada ailesi ve kuzenleri tarafından karşılanır. Kuzenlerinden üçü onun yaşlarında kızlardır ve aynı zamanda en iyi arkadaşlarıdır. Kafasına buzlu su dökerler. Gülerler. Tebrik ederler.

Kolumu Willow'un arkasına uzatıp, karımla nazik bir gülümseme paylaşıyorum. Yazlar, her zaman aileyle dolu olduğu için yılın en sevdiğim zamanıdır.

Ve bu aileyle, sorgusuz sualsiz koruyan ve seven bu insanlarla, altıncı sıra birinci sıra gibi hissettirebilir.

VIDEO OYUNU İNCELEMELERİ

GÜNCEL

Sorin-X 5

Genel Bakış: 9,5 IGN.com, 5/5 Trusted Reviews, %94 Metacritic

Geliştirici: Abbey Game Studios

Yayıncı: Cobalt Electronics

Yaratıcı: Garrison Abbey

Yönetmen: Garrison

Abbey Tasarımcı: Garrison Abbey

Programcı: Garrison Abbey

Yazar(lar): Garrison Abbey, Jasmine Lang

Sanatçı(lar): Belinda Howell, Jackson

Howell Besteci: Anya Rhodes

Seri: *Sorin-X*

SATIŞLAR: *Sorin-X 5*, piyasaya sürüldüğü 24 saat içinde 1,6 milyon kopya sattı ve perakendecilere yapılan 15 milyonluk ilk sevkiyat siparişi tükendi.

ÖDÜLLER: *Sorin-X 5*, GamesHighlight ve Game eVolution gibi yayınlardan yüksek eleştirel övgüler ve oyun ödülleri aldı. Ayrıca yenilikçi oynanışı ve hikayesiyle Yılın Oyunu ödülünü kazandı ve *Sorin-X* serisi oyun dünyasında hakimiyetini sürdürüyor. Özgünlük ve karakter bağlantısına önem veren küçük bir ekipte çalışan yaratıcı, on dört yıl önce oyunun ilk versiyonundan bu yana övgüler alıyor.

Garrison Abbey, modern tarihin en büyük video oyunu yaratıcılarından biri olarak kabul edilmektedir.

TEŞEKKÜR EDERİZ!

Wherever You Are'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Garrison ve Willow'un aşk hikayesinin sonunu beğendiğinizi umuyoruz.

Yirmi iki yaşına gelen Maximoff Hale'in amcası Garrison ile Vada, korumalar ve daha fazlası hakkında konuştuğu bonus bölümü okumak için sayfayı çevirmeye devam edin!

Hales, Meadows,

Cobalts ve Abbeys ile bu evrende kalmaya devam etmek istiyorsanız, zamanı geri alıp Calloway'lerin

kız kardeşler Addicted serisiyle ünlendi. Tamamlandı ve bir oturuşta okumaya hazır!

[Addicted to You](#) (Lily & Lo'nun hikayesi) ile başlayın: İki bağımlı (bir kadın seks bağımlısı ve bir alkolik) bağımlılıklarını ailelerinden saklamak için bir ilişki yaşıyormuş gibi davranırlar.

Sayfayı çevirin ve yirmi iki yaşındaki Maximoff Hale'in bakış açısından bonus sahneyi okuyun!

THE ABBEY LOFT

DAMAGED LIKE USTAN 2 HAFTA ÖNCE

MAXIMOFF HALE

Yaş 22

Endüstriyel bir fabrikanın içinde, grafitilerle boyanmış bir asansörle yukarı çıkıyorum. Bu fabrika, lüks loft dairelere dönüştürülmüş.

Amcamın loftu da burada.

Ailemizde, güvenli bir mahalle dışında yaşayan birkaç kişiden biri. Ünü, annem ve babamınki kadar büyük değil, ama yine de Garrison Abbey'yi bir iki dergide görüyorum. Adı, sıradan insanlar tarafından hemen tanınmıyor.

Yani muhtemelen onu tanımıyorsunuzdur. Tabii Instagram fotoğraflarımızı inceleyip etiketlere tıklamamışsanız.

Karısı babamın kız kardeşi, ama dürüst olmak gerekirse, aile tarihimiz o kadar karmaşık ki Wikipedia'da birkaç paragraf dolduracak kadar.

Asansör on beşinci katta yavaşlayarak durdu. Declan'ı lobide bıraktım. Korumam çok uzun süre korumam olarak kalmayacak ve bu benim için garip bir durum.

Onu kaybetmek.

Sadece iki hafta sonra başka biri hayatımın büyük bir parçası olacak. Ama bunun için endişelenmemeye çalışıyorum.

Yapacak başka işlerim var.

Asansör kapıları açılır ve yıpranmış bir metal kapı ortaya çıkar. Anahtarlarımı kullanarak kilidi açarım ve içeri girerim...

"Bisiklete dikkat et!" Garrison loftun diğer ucundan bana bağırdı.

Tabii ki, parlak turuncu bir motosiklete neredeyse takılıp düşüyordum. Dizim, gidona asılı olan kaskı devirdi. Eğilip kaskı aldım. Dikkatlice yerine takmaya çalıştım.

"Kusura bakma," diyor amcam. Mutfak adasında, elinde tornavida ve kapağı tamamen açık bir dizüstü bilgisayar ile duruyor. "Vada'nın saçmalıklarını toplamayı bıraktım."

Gülümserim ve kapının yanındaki motosikletin yanından geçip giderim. On üç yaşındaki kızı, küçük kız kardeşim Kinney'nin en iyi arkadaşıdır. "Bu iş nasıl gidiyor?" diye sorarım.

"Artık her yer onun eşyalarıyla dolu." Bir pense alıp bilgisayardan bir çip çıkarıyor. "Yani... pek iyi gitmiyor."

Kahverengi saçları kısa kesilmiş ve siyah tişörtünün yakasına bir çift wayfarer güneş gözlüğü asmış. Otuz dokuz yaşında, amcalarımın en genci ve ben küçük bir çocukken onunla birlikte ailemle yaşadığı anılarım var.

Güzel anılar.

Erken uyanırdık ve ben onun Sega Genesis'te Mortal Kombat oynamasını izlerdim.

Buna ek olarak, işi kelimenin tam anlamıyla video oyunları yaratmak ve geliştirmek olduğu için, muhtemelen ailemdeki en havalı kişi odur.

Annem ve babamdan hemen sonra.

Mutfak adasının yanındayım. Sanatçı ruhlu loftunda, duvarı kaplayan devasa pencereler var ve tüm kat planı açık. Garrison amcam ve Willow teyzemin loftunda en sevdiğim kısım kitap rafları. Her biri, cam kapakların arkasında saklanan çizgi romanlar ve eski retro video oyunları ağına kadar dolu.

"Bana o düz uçlu tornavidayı ver," diyor Garrison.

Adaya ulaştığımda, aletlerinin arasında yeşil düz uçlu tornavidayı buluyorum.

Teşekkür ederek elinden alır. "Güncellenmiş güvenlik donanımı için teklifine baktım," diyor, hala bilgisayara odaklanmış halde.

Dün, herkese Noel hediyesi olarak planladığım şeyi ona e-posta ile gönderdim. Umarım bu yıl içinde tamamlanabilir.

Tüm teknolojimizin güvenliğini güncellemek istiyorum.

Telefonlar. Bilgisayarlar. Her şey. İnsanlara mesaj atarken kendimi her zaman güvende hissetmedim ve biliyorum ki tek ben değilim. Ailem, kuzenlerim ve kardeşlerim için de bu güvenliği istiyorum. Teknolojimiz birkaç yıldır güncellenmedi.

Jane ve ben şehre taşındığımız için, onun Asshole With Benefits'a hacklenme veya sızdırılma korkusu olmadan *seks mesajları göndermek* isteyeceğini biliyorum.

Garrison kodlama konusunda geniş bir deneyime sahip, bu yüzden genellikle teknoloji ekibimizi yönetiyor.

Teklifim oldukça basitti, ama zaman çizelgesi çok kısa olabilir. "Noel'e kadar çok fazla zaman kalmazsa, bazı şeyleri hala değiştirebilirim," diyorum ona.

"Hayır, sorun yok," diye cevapladı Garrison rahat bir şekilde. "O zamana kadar hazırlayabilirim." Ona teşekkür etmeden önce, mutfak masasındaki bir kutuya başını salladı. "Dün aldım, istersen biraz alabilirsin."

Odayı geçmeden içinde ne olduğunu zaten biliyorum. Birkaç yıl önce, Garrison Vada'nın yarışlarından birinde fotoğraflandı. Güneş gözlüğünün ucunu ısırarak tezahürat yapıyordu.

Manşet: *Seksi Baba, Motokros Yarışındaki Kızını Teşvik Ediyor*. Fotoğraf viral oldu ve o günden beri birçok şirket ona *ücretsiz* güneş gözlüğü gönderdi. Hepsi de onun bunları halka açık yerlerde takmasını umuyordu.

Kutunun kapağını açtığımda tahminim doğrulandı. Üç sıra tasarımcı güneş gözlüğü bana bakıyordu.

Bronz renkli bir aviator güneş gözlüğü çıkardım. "Yeni oyun nasıl gidiyor?" diye sordum soruyorum.

Garrison kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerçekten konuşmak istediğin şey bu mu konuşmak istediğin şey bu mu, Moffy?" Dizüstü bilgisayarın arkasını vidaladı.

"Dur tahmin edeyim." Kıçımı mutfak masasının kenarına yasladım. Masada sekizgen şekilli gri mermer vardı. "Babam çıldırdığımı söyledi."

Sakinim.

Ama çok düşündüm. Hayatımdaki bu büyük değişimi merak edip, düşünerek dalıp gittim. Kendimi değişken hissediyorum.

Sanki kafam bedenimde değişmiş gibi ve bu yeni korumamın beni, isimsiz bir galakside saatte bir milyon mil hızla kontrolden çıkmış gibi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum.

Yoksa Declan gibi mi olacak?

Orada olduğunu bile unuttuğum sessiz bir arkadaş gibi. Ve sonra düşünüyorum.

Bazen ne istediğimi bile bilmediğimi düşünüyorum. Ve bu da beni korkutuyor.

"Baban şöyle dedi," diye başlıyor Garrison. "Alıntı yapıyorum, 'Maximoff, sanki biri çocukluğunun Batmobil yatağını çalmış gibi davranıyor.

Gülüyorum.

O yatak gerçekten harikaydı. Ama babam burada olsaydı, ona saygıyla karşı çıkardım. Huysuz bir çocuk gibi davranmıyorum. Sadece yeni korumayla ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyorum.

Hepsi bu.

"O böyle derdi," diye cevap veriyorum ve güneş gözlüklerimi gözlerime takıyorum. Oda sıcak turuncu bir renge bürünüyor. "Ama *Batmobil* kelimesini söylediğinde kasılma geçirmemesine şaşırdım."

"Ağzına kustuğunu itiraf etti," diyor Garrison.

Gözlerim Garrison'ın boynundaki dövme kayıyor. Bat-Signal dövmesi... Ben de kendime yaptırmayı düşünmüştüm ama vazgeçtim.

"Hâlâ onu kapatmayı düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Garrison dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor.

Boynumdaki dövmeyi işaret ederek "*Dövme*" diyorum. Annem öyle diyor.

"50/50," diyor bana. "Bir yandan, bazen gerçek bir pislik olabileceğimi hatırlatıyor bana, ki bu bazen iyi bir şeydir. Öte yandan, bir pislik olduğumu hatırlatıyor." Garrison omuz silkiyor. "Hayat dersi, Mof, intikam için dövme yaptırma."

O Batman'i pek sevmez. Abbey ailesinde çizgi roman okuyan Willow teyze, ama o bile DC çizgi romanlarını okumaz.

Garrison'ın dövmesi, öfkenin beslediği kötü bir geceden kaynaklanıyor. Birkaç yıl önce, yıllar önce bıraktığı sigarayı tekrar içmeye başladı ve babam bu konuda ona çok baskı yaptı.

Sanırım babam Garrison'a neredeyse her gün yanmış, kömürleşmiş bir akciğerin fotoğrafını gönderdi. Garrison'ın anlattığına göre, fotoğraflar başlangıçta şakaydı, ama babam pes etmediğinde, bir şey kırıldı ve Garrison'ı çok kızdırdı. Bu yüzden dövme salonuna gitti ve intikam almak için babamı kızdıracağını bildiği bir şey dövme yaptırdı.

Ertesi gün pişman oldu ve sigarayı bıraktı.

"Olumlu yanı," diyorum ona. "Babam hala hayatta, bu yüzden belki Batman dövmesi yaptırabilirim ve o da hayatta kalabilir."

Garrison bana deliymişim gibi bakıyor. "Ben onun çocuğu değilim," diye hatırlatıyor. "Ve babam sadece DC dövmelerinden nefret etmiyor. *Tüm* dövmelerden nefret ediyor. O küçük bir pislik." Garrison gülümsüyor. "Ama onu seviyoruz."

Seviyoruz.

Aviator gözlükleri kutuya geri koyup beyaz bir çift wayfarer gözlük alıyorum. "Yeni korumam hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyorum ona, güneş gözlüklerini takarken. "Kimse bana onun hakkında bir şey söylemiyor... ya da onun hakkında." Bu basit detayı bile bilmediğimi fark ediyorum. Tanrım.

"Muhtemelen transfer henüz kesinleşmediğinden," diyor Garrison. "Hala birkaç hafta var." Dizüstü bilgisayarın klavyesinde bir şeyler yazıyor ve sonra saate bakıyor.

"Ben gidebilirim..."

"Hayır, gitme," diyor Garrison hemen. "Willow ve Vada bir saat daha eve gelmeyecek. Akşam yemeği pişirmem gerekiyor, ama pizza sipariş etmeyi düşünüyorum." Tekrar klavyeye basıyor. "Ve sen benim sevdiğim birkaç kişiden birisin."

Kiminle takılacağı konusunda seçici. Babam gibi. Birçok ortak yönleri var.

"Vada sekizinci sınıf oryantasyonunda, değil mi?" diye soruyorum ve tekrar adaya yaklaşıp bar taburesine oturuyorum. Küçük kız kardeşim de bugün oryantasyona katılıyor ve Kinney bana programını mesajla gönderip öğretmenleri tanıyıp tanımadığımı sordu. Bayan Korrie'nin zor bir öğretmen olduğunu söylediğimde, tabut emojileriyle cevap verdi.

Garrison, *sekizinci sınıf* kelimesini duyunca irkildi. "O doğduğunda, neredeyse sonsuza kadar küçük kalacağını düşünmüştüm." Uzağa bakıp başını salladı. "O *on üç* yaşında. Kahretsin." Gözünü ovuşturdu ve bana başını salladı. "Liseye gitmemesi için zamanı dondurmak istiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu ve ben küçük bir çocukken bu gözlerde gördüğüm hüznü hatırladım.

O zamanlar tam olarak anlayamadığım bir hüznün, ama nefesimi kesen soğuk bir banyo gibi üzerime çöktüğünü hissettim.

Kaybolmuş gibi görünüyordu, ama Tanrım, onu seviyordum. Benimle geçirdiği her saniyeyi seviyordum ve onun tüm evrenlerdeki en havalı insanlardan biri olduğunu düşünüyordum. Sahip olmadığım bir ağabey gibi.

Bana gülümsemesine ihtiyacım yoktu. Sadece benim etrafında olmamı istemesini seviyordum ve daha sonra, onun da benim onun yanında olmak için can attığını sevdiğini öğrendim.

Şu anda, gözlerine bakarken, geçmiş yılların o hüznünü görmüyorum. Ama onun bir kısmını hatırladığını görüyorum ve bana şöyle diyor: "Lisedeki zamanların kötü geçmediğini biliyorum, ama benim için berbattı. Teyzen için daha da kötüydü. Gençler genelde berbat olurlar."

Wayfarers'ı çıkarırım. "Kız ekibi var."

Garrison, onlardan bahsedilince gözlerini devirdi. "Evet, kızlar grubunu seviyorum, ama bu yılın Dünya gezegeninde birlikte geçirecekleri son yılımış gibi davranmaları dışında." Winona ve Vada bir sınıf üstte oldukları için, Kinney ve Audrey'den önce liseye gidecekler. Bu, dördü için çok önemli bir olay.

Birçok grup kucaklaşmasına ve ölüm emojisine şahit oldum. Genelde ikincisini yapan kardeşimdir.

Telefonum titriyor.

Janie. Bana mesaj atıyor. Ondan kardeşlerine ve ailesine bilgi almak için soru sormasını istedim. Yeni korumam hakkında bir şey biliyorlar mı diye bakmasını istedim.

Üzgünüm dostum. Hepsi çok ketum. Ya da hiçbir şey bilmiyorlar. – Jane

Cevap veriyorum: *Babanın hiçbir şey bilmediğine inanmak zor.*
Dilbilgim berbat ama umurumda değil. Sadece gönderiyorum.

Doğru. Ama o gizlilik yemini etti. – Jane

Garrison'a bakıyorum. Parmakları klavyenin üzerinde uçuyor ve sesler çıkarıyor. "Yeni korumumun kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Başını kaldırmıyor.

"Birini koruduğumu düşünüyorsan, öyle değil," diye cevapladı. "Connor ve Ryke'ı bir saniye bile düşünmeden ispiyonlardım."

"Babam mı?" diye soruyorum.

Bir saniye tereddüt etti, sonra gözleri benimkilere baktı. "Sana göre belki."

Bu bir evet ya da hayır cevabı değildi.

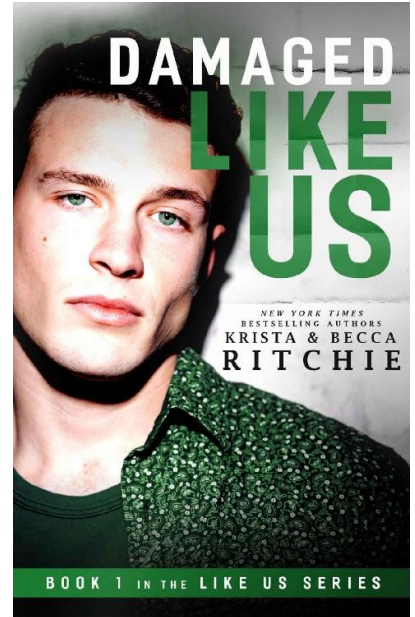
Ama yine de buradan hiçbir şey bilmeden ayrılacağımdan eminim. İki hafta daha ayrıntılar olmadan geçecek.

Tanrım.

Bu hikayenin nasıl devam ettiğini görmek ister misiniz? Maximoff Hale'in koruması hayatına nasıl girdiğini öğrenebilirsiniz. Oh... ve bu asi, her şeyi bilen koruma, Maximoff'un çocukluk aşkıymış! [Damaged Like Us](#)'ta onların destansı aşk hikayesini okuyun.

Abbey Loft gibi daha fazla bonus sahne mi istiyorsunuz? [Patreon'a](#) katılarak [tüm bu bonus sahnelere](#) erişebilirsiniz ([tam liste için tıklayın](#)). Ayrıca her ay yeni içerikler ve ekstralar yayınlanıyor! Patreon, sahne arkası paylaşımlarını ve tüm ekstra içerikleri seven okuyucular için harika bir yer :D

DAMAGED LIKE US

Bodyguard'ınızla çıkmayın.

Bu, onun çiğnemesi gereken tek kuraldı.

M/M Romantizm

KRISTA & BECCA'NIN DİĞER ESERLERİ

ADDICTED SERİSİ

[Sana Bağımlı](#)

[Ricochet](#)

[Şimdilik Bağımlı](#)

[Thrive](#)

[Sonuçta Bağımlı](#)

[Addicted Serisi Box Set](#)

KÖTÜ İTİBAR DUET

[Ne Gerekliyorsa](#)

[Nerede Olursan Ol](#)

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

[Gökyüzünü](#)

[Öp Seraların](#)

[Çiçeği Ateşi Yak](#)

[Uzun Yol](#)

[Bir Çeşit Mükemmellik](#)

BİZİM GİBİ SERİSİ

[Bizim Gibi Hasarlı](#)

[Bizim Gibi Aşık](#)

[Bizim Gibi Alfa](#)

[Bizim Gibi](#)

[Karışık Bizim](#)

[Gibi Günahkar](#)

[Bizim Gibi İnatçı](#)

Bizim Gibi Çekici

Bizim gibi vahşı

...ve daha fazlası

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

Infini

YAZARLAR HAKKINDA

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman tutkunu olan ikizler, yazmaya olan ortak tutkularıyla çocukluklarından beri zihinsel güçlerini birleştirmiş ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkı severler.

KRISTA VE BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.facebook.com/KBRitchiew
www.instagram.com/kbmritchie
www.pinterest.com/kbmritchie

Her ay ekstra içerikler, ilk bakışlar, bonus içerikler ve podcast'ler için: [Krista & Becca'nın Patreon'una katılın](#)

KRISTA VE BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

[Fizzle Force Facebook Grubuna](#) katılarak diğerk okuyucularla etkileşim kurun, kitaplar hakkında sohbet edin ve özel Fizzle Force hediye çekilişlerine katılın.

ÖZEL TEŞEKKÜR

e, her zaman yanımızda olup yoğun çalışma programımıza katlandığınız için annemize en büyük teşekkürlerimizi sunuyoruz. Sizi çok seviyoruz. Aradığımızda her zaman yanımızdasınız. Hiç soru sormadan. Her zaman sizin bizim Rose Calloway'imiz olduğunuzu söyleriz ve bu hiç bu kadar doğru olmamıştı. Kalbimizin derinliklerinden teşekkür ederiz, teşekkür ederiz, teşekkür ederiz.

xoxo Krista & Becca

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Başlık Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yazarların Notu Alıntı](#)

[1. GÜNCEL - Ocak](#) .

[2. GÜNCEL - Ocak](#) .

[Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası](#)

[3. GÜNCEL - Ocak](#) .

[4. GÜNCEL – Ocak](#) .

[5. O ZAMAN – Ekim](#)

[6. O ZAMAN – Ekim](#)

[7. O ZAMAN – Kasım](#)

[8. O ZAMAN – Kasım](#)

[9. GÜNCEL – Ağustos](#)

[10. GÜNCEL – Ağustos](#)

[11. GÜNCEL – Ağustos](#)

[12. O ZAMAN – Kasım](#)

[13. O ZAMAN – Ekim](#)

[14. GÜNCEL – Aralık](#)

[15. GÜNCEL – Aralık](#)

[16. GÜNCEL – Şubat](#) .

[17. O ZAMAN – Aralık](#)

[18. O ZAMAN – Aralık](#)

[19. O ZAMAN – Aralık](#)

[Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası](#)

[20. GÜNCEL – Şubat](#) .

[21. GÜNCEL – Mart](#)

[22. O ZAMAN – Ocak](#) .

[23. O ZAMAN – Nisan](#)

[24. O ZAMAN – Nisan](#)

[25. O ZAMAN – Mayıs](#) .

[26. O ZAMAN – Mayıs](#) .

[27. O ZAMAN – Mayıs](#) .

[28. O ZAMAN – Mayıs](#) .

[29. GÜNCEL – Mart](#)

[30. GÜNCEL – Mart](#)
[Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası](#)
[31. GÜNCEL – Mart](#)
[32. O ZAMAN – Ağustos](#)
[33. O ZAMAN – Ağustos](#)
[34. O ZAMAN – Eylül](#)
[35. O ZAMAN – Eylül](#)
[36. O ZAMAN – Şubat](#) .
[37. O ZAMAN – Ekim](#)
[38. O ZAMAN – Ekim](#)
[39. O ZAMAN – Şubat](#) .
[40. GÜNCEL – Haziran](#)
[41. GÜNCEL – Haziran](#)
[42. O ZAMAN – Ağustos](#)
[Epilog](#)
[Video Oyunu İncelemeleri](#)
[Teşekkürler!](#)
[THE ABBEY LOFT](#)
[Krista & Becca'nın](#)
[diğer eserleri Yazarlar](#)
[Hakkında Özel Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

